

Angel And Devil

Contents

Angel And Devil	2
1. Chương 1	3
2. Chương 2	4
3. Chương 3	6
4. Chương 4	7
5. Chương 5	8
6. Chương 6	10
7. Chương 7	11
8. Chương 8	13
9. Chương 9	14
10. Chương 10	16
11. Chương 11	17
12. Chương 12	20
13. Chương 13	22
14. Chương 14	24
15. Chương 15	26
16. Chương 16	28
17. Chương 17	29
18. Chương 18	31
19. Chương 19	33
20. Chương 20	34
21. Chương 21	37
22. Chương 22	39
23. Chương 23	41
24. Chương 24	42
25. Chương 25	45
26. Chương 26	47
27. Chương 27	49
28. Chương 28	51
29. Chương 29	53
30. Chương 30	57
31. Chương 31	58
32. Chương 32	60
33. Chương 33	62
34. Chương 34	64
35. Chương 35	65
36. Chương 36	67
37. Chương 37	70
38. Chương 38 - 41	73
39. Chương 42	76
40. Chương 43	77
41. Chương 44	79

42. Chương 45	80
43. Chương 46	82
44. Chương 47	84
45. Chương 48	87
46. Chương 49	89
47. Chương 50	92
48. Chương 51	94
49. Chương 52	98
50. Chương 53	101
51. Chương 54	103
52. Chương 55	106
53. Chương 56	109
54. Chương 57	112
55. Chương 58	114
56. Chương 59	118
57. Chương 60	120
58. Chương 61	122
59. Chương 62	125
60. Chương 63	127
61. Chương 64	129
62. Chương 65	132
63. Chương 66	136
64. Chương 67	138
65. Chương 68	140
66. Chương 69	142
67. Chương 70	144
68. Chương 71	146
69. Chương 72	148
70. Chương 73	151
71. Chương 74	154
72. Chương 75	156
73. Chương 76	159
74. Chương 77	160
75. Chương 78	163
76. Chương 79 - End	165

Angel And Devil

Giới thiệu

Category: Tình cảm **** Rating: Mọi lứa tuổi ***** Nguồn: Zing Forum Status: Con nhận mình là

1. Chương 1

Chap 1: CUỘC GẶP GỠ MANG TÊN “ĐỊNH MỆNH”

6h 30 sáng

Tiếng chuông đồng hồ báo thức đã reo inh ỏi báo hiệu một ngày mới bắt đầu nhưng đối với nó lại là một ngày thê thảm vì bắt đầu từ hôm nay nó phải sống một mình. Nó vẫn nằm ngủ say như chết. Ngày khai trường thì có đến muộn một tý cũng không sao nhỉ? Nó thậm chí cảm ơn cái lý sự cùn của mình. Đã 5 năm rồi nó vẫn chưa bỏ được thói đi trễ ngày khai trường. Chẳng qua là vì cứ mỗi tối trước ngày khai trường nó luôn thức khuya vì hồi hộp. (Nói cho rõ hơn đây là cái bệnh tâm lý của nó!). Với lại làm sao nó quen nổi khi ngày đầu tiên bước vào cấp ba cũng chính là ngày nó phải xa nhà để bước vào một cuộc sống mới “Không gia đình”. Nói không gia đình cho oai vậy thôi chứ bố mẹ hằng tháng vẫn gửi tiền lên cho nó. Nó vừa chuyển lên thành phố được một ngày thì đã bị bắt đi học. Nhưng lỗi cũng tại nó, đáng lẽ nó nên lên sớm hơn nhưng lại sợ ở một mình nên tới tận gần ngày khai giảng nó mới hạ quyết tâm “chập chững” bước lên thành phố. Pó tay! Đúng là “Nước tới chân mới nhảy”. Khi nó giật mình mở choàng mắt ra, ngơ ngác nhìn lên cái đồng hồ thì đã 6h 45 mất rồi:

- Trời ạ! Trễ giờ giấy rồi ư? Sao không ai chịu kêu con dậy?

Sau tiếng la hét, nó mới chợt nhận ra là mình đang trong “tình trạng” sống một mình. Nó ngơ ngàng nó cho đúng là “ngơ ngác”, nhưng cũng kịp lấy lại bình tĩnh để vội vã vệ sinh cá nhân, thay đồ rồi xách xe ra khỏi nhà. Nhưng chợt nó lại phát hiện ra cái tiếng kêu từ bụng mình. Híc! Nó chưa có cái gì trong đó, mà biết làm sao được sắp trễ học tới nơi rồi, nếu như có ba mẹ ở đây thì chắc nó đâu phải nhịn đói mà đi học như thế này. Nhưng cho dù nó có “nếu như” đến cả chục lần thì cũng chả có chuyện gì xảy ra vì bây giờ ba mẹ đang ở một bờ biển xa tít tắp. Nghỉ tới đó nó đành chịu ôm bụng đói tới trường không một lời kêu ca. Trên đường đi, nó cố gắng chạy nhanh trên con “ngựa sắt” của mình. Và rồi....

Kettttttttttt

Có một thứ đang “sừng sững” trước mắt khiến nó không thể không ngừng xe lại.

Sao lại có một người nằm ngủ giữa đường thế kia?

Cậu ta không có nhà hay sao? Hay là bị ai đánh đến nỗi phải lê lét đến nơi này? Nó nhìn xung quanh không thấy ai. Vậy là cái phương án nhờ người giúp của nó bị lược bỏ. Nhiên đành chọn phương án 2: cố gắng tìm cách làm cho cậu ta tỉnh dậy chứ sao! Híc!!! Đã đi học trễ rồi còn gặp chuyện không đâu! Nhưng nó cũng là một người “hiệp nghĩa” nên không thể làm ngơ trước tình huống này:

- Này, cậu gì đó ơi cậu làm ơn dậy đi. Đây không phải nhà đâu, cậu đang nằm giữa đường đấy! Không khéo xe nó hốt đi luôn bây giờ.

Nhưng đáp lại nó là sự im lặng đến đáng sợ. Xung quanh không có ai chỉ có cậu con trai đang nằm không nhúc nhích và nó. Nhìn thấy bộ dạng của cậu con trai lúc này phải nói là rất thảm, áo sơ mi trắng sộc sộc, toàn bộ người chỉ là nước, ước nhũn. Nhưng nó cũng thấy được gương mặt của cậu ta. Phải nói là hoàn hảo đến từng centimet. Cực kì đẹp! Không khác gì thiên thần ấy nhỉ? Nhưng một người đẹp như thế này mà nằm ở nơi đây thì chắc là bị ai đó truy sát rồi. Nó cứ ngồi đó và cố gắng lay người cậu ta nhưng gương mặt cậu ta vẫn bất động và đôi mắt thì nhắm nghiền. Chỉ có ngực đang phập phồng yếu ớt báo hiệu một sự sống mỏng manh.

Đã năm phút trôi qua mà nơi cậu con trai này không có động tĩnh gì. Vậy là phương án 2 của nó lại thất bại. Không còn cách nào khác nó cố nghĩ ra phương án thứ 3: chỉ còn cách đưa cậu ta về nhà rồi từ từ tỉnh tiếp. Vì nó còn phải đi học với lại cậu ta bị thương nặng thế này chắc không thể đi đâu nổi cả. Nhưng còn chiếc xe đạp thì sao? Híc!!! Đành quăng đại nó ở đây thôi. Cầu trời đừng cho ai khiêng nó đi! Nghĩ là làm, Nó diu cậu con trai từ ngoài đường vào nhà mình. Cũng may là không xa cho lắm nếu không là nó chết chắc!

Chạy ra tới ngoài đường, nó loay hoay nhìn xung quanh. Thật là may mắn là “con ngựa sắt” của nó vẫn chưa bị ai cướp đi mất! Nếu chiếc xe yêu quý này mà đi thì chắc nó cũng đi theo xe luôn quá! Vì nó là phần thưởng mà ba má đã tặng cho nó nhân dịp sinh nhật lần trước. Nên nó rất quý! Mà bây giờ không thể nói nhiều được nữa vì nhiệm vụ “cấp tốc” trước mắt của nó là đi học...

Hic !!! híc!!! Đạp muốn đứt hơi luôn...rồi cánh cổng trường cũng hiện ra trước mắt. Trường nó tên là Phong Thiên, là một trường điểm trong cái quận này. Ngôi trường cực kì to và rộng, có tới 8 tầng lầu. Nếu tính luôn cái sân thượng rộng lớn trên kia thì là 9. Nó nhìn xung quanh và đành chấp nhận một sự thật đau lòng là tất cả học sinh đã vào lớp cả rồi, chỉ còn mình nó lủi thủi đi tìm lớp học. Híc!!! Sao buổi học đầu tiên trong trường mới mà lại thảm quá đi mất. Để vào được đây nó đã phải học hành cực lực. Và sau mọi cố gắng, thành quả nó đạt được là thi đậu vào lớp 10 A1- Lớp chọn của trường. Đang nhìn ngơ ngác, nó bỗng chới với. Úi trời! Hình như nó đã đâm phải vào một cái gì đó rất đau. Kịp định hình trước tình huống xấu này, nó mở choàng mắt ra thì thấy thân hình to lớn. Chắc là nó đã đâm sầm vào một người nào đó rồi. Không biết là ai mà mắt nhắm mắt mở dám đâm sầm vào Ngọc Nhiên này! Nó ngược mặt lên một tý nhưng vẫn chưa thấy gì. Ngược thêm tý nữa mới tới cái cằm. Vậy là nó đành ngược cao hơn. Híc!! Sao trên trời lại rơi xuống một người cao vậy nè! Cao hơn nó rất nhiều! Híc!!! Chiều cao của nó cũng tới 1m60 chứ bộ. Nhưng so với người này chắc là thua xa. Cuối cùng thì cũng tới được mặt. Nhưng người này...đúng là trên trời rơi xuống thiệt vì cậu ta không phải là người mà là... Thiên thần!!! Đẹp thật! Tất cả những gì trên người cậu ta đều hoàn hảo đến 100 %. Từ mái tóc cho đến mũi, miệng rồi cằm nữa. Nó ngây ngất trước vẻ đẹp lần đầu tiên được nhìn thấy trong đời. Cậu ta vẫn đứng yên như thế ư? Hay là cậu ấy cứ động, nhưng đây là cử động của thiên thần nên nó không thể nhìn thấy được.

Nhưng thời gian rồi cũng trôi qua, nó đâu thể cứ như vậy mà nín thở thời gian lại được và cậu ta cũng không phải là một bức tượng mà cứ đứng đó để cho nó nhìn như vậy được...Cậu ta bỏ đi! Híc!!! Mất mặt quá!!! Phải lấy lại phong thái thôi! Dám đâm vào ta rồi bỏ đi như vậy hả? Đâu có được. Cho dù là thiên thần đi chăng nữa thì cũng phải “xử”. Nghĩ vậy, nó chạy theo cậu ta:

- Này, cậu kia, đứng lại. Đụng người ta rồi bỏ đi như vậy à? Cậu hơi bị mất lịch sự đấy! Xin lỗi một tiếng đi chứ!

(Hết chap 1)

2. Chương 2

Chap 2: OAN GIA NGỒ HEP

Nhưng đáp lại nó là hai từ “im lặng” của tên kia. Tức mình nó lẩn lượt nhảy lên trước mặt tên đó và chỉ thẳng vào mặt

- Này, đứng lại đi! Cậu mà bước thêm một bước nữa là chết với tôi, sao cậu dám đụng tôi rồi không xin lỗi hả?

- Tôi không thích

- Nói một tiếng không thích là được à?

- Vậy bây giờ cậu muốn gì?

- Lời xin lỗi và sự đền bù

Hắn cuối mặt xuống sát mặt nó, bây giờ nó mới cảm nhận được, người này không phải là người, hắn mang một chút hơi thở của quỷ chứ không phải là thiên thần như lúc đầu nó nghĩ!

- Cậu muốn đền cái gì?

Nó chưa nghĩ ra nhưng chợt nghĩ tới việc mình đang phải đi tìm lớp học:

- Đưa tôi đến lớp 10a1 đi

- Được

Hắn ta nói mỗi chữ được rồi ngược mặt lên im lặng bước đi. Mặc dù đẹp nhưng không nên chảnh như thế chứ! Nhưng Nhiên không thể không đi theo hắn vì nó đang tìm lớp học, mà trong cái ngôi trường rộng tám tầng lầu thì tìm cái lớp học chắc gây dò, nói cho phóng đại hơn là: “mò kim đáy bể”! Nhưng sao hắn lại bước nhanh thế nhỉ? Làm nó bước theo muốn học hơi luôn! Híc!!!

Rồi hắn đột ngột dừng lại, ái chà! Thắng gấp...thắng gấp! Híc!!! Muốn tông vào hắn luôn rồi!

Nhưng Nhiên nhìn trên tấm bảng thấy chữ “lớp 10a1” thì biết hắn đã đưa mình đi đúng hướng. Nó định cứ thế mà bước vào lớp không một lời cảm ơn, cho đáng đời cái tên “đẹp mà chảnh”. Nhưng sao hắn cũng ngừng lại và bước vào lớp sau nó nhỉ? Thôi kệ không nghĩ nữa vì bây giờ nó đang đứng trước lớp mà lại còn đi trễ nữa chứ

- Xin lỗi cô, em đến muộn.

Nhưng nó lập tức có câu trả lời:

- Không sao, các em vào đi. Đây là hai bạn học sinh cùng lớp với chúng ta. Bạn thứ nhất là Phạm Tiểu Thiên, chắc các em, ai cũng biết.

Trời ạ! Đúng là oan gia ngõ hẹp! Lập tức cả cái lớp học đều xôn xao và chăm chú nhìn vào người con trai đang đứng sao nó. Híc!!! Biết là hắn ta đẹp trai nhưng có cần phải đăm đúi thế không nhỉ? Mặc dù lúc đầu nó cũng thích nhưng sau đó thấy thái độ của hắn thì không thể nào chịu nổi!

-Còn đây là em Trần Ngọc Nhiên

Chẳng ai nhìn về phía nó cả, ngay cả mấy thằng con trai cũng đang ngây ngất vì ngưỡng mộ vẻ đẹp của hắn. Còn nó thì cứ y như người vô hình ấy! Nhưng cho dù có được để ý hay không nó cũng không quan tâm.

- Đây chẳng phải là công tử của tập đoàn KS sao

- Tớ chỉ nghe đồn thôi là cậu ta học lớp mình, không ngờ là thật, hạnh phúc quá.

- Cậu ta đẹp trai thật! Y như thiên thần vậy

- Quả là lời đồn không sai!

- Bây giờ hai em ngồi đâu nhỉ?

Câu hỏi của cô giáo làm nó phải chú ý đến những cái bàn ghế trong phòng. Làm sao đây? Tất cả những cái bàn đều đã đủ người ngồi chỉ còn đúng một cái bàn trống duy nhất là không ai ngồi cả. Cả lớp xôn xao cả lên:

- Cậu đi ra đi, Tiểu Thiên ơi cậu qua đây ngồi nè!

- Qua đây mới đúng chứ

- Không, qua đây

RẦMMM!

Tiếng đập bàn của cô giáo làm cả lớp im lặng ngay tức khắc

- Được rồi, hai em vào chỗ đi, cái bàn bên cửa sổ đó.

Trời ạ! Sao mọi chuyện lại trùng hợp như vậy chứ? Tưởng ngồi với ai, ai dè lại ngồi với tên ác quỷ này. Sao số nó lại xui như vậy chứ. Nhưng nó cũng lủi thủi bước vào chỗ ngồi của mình. Và nó nhanh nhẩu chiếm chỗ ngồi sát cửa sổ. Nó rất thích ngồi gần cửa sổ vì thế nó sẽ được làm bạn với gió. Gió trong lành, gió mỏng manh, gió là bạn của nó. Nghĩ như vậy nên nó luôn chọn chỗ ngồi gần gió.

- Cậu nhường chỗ này cho tôi đi

Giọng nói đó chính là của ác quỷ. Chịu nổi không, ngay cả chỗ ngồi hắn cũng muốn dành với nó nữa. Nó ngược nhìn lên và thực sự bị cuốn hút bởi vẻ đẹp của ác quỷ, bây giờ thật sự rất đẹp. Đôi mắt sâu hun hút với hàng mi rậm, đôi môi đỏ thắm như đánh son vậy. Một vẻ đẹp lạnh lùng, quả thật nó không thể nghĩ

được cậu ta đang nghĩ gì, hình như con người này có rất nhiều tâm sự, làm cho nó rất muốn tìm hiểu. Rồi hẳn cất tiếng nói:

- Này, cậu nhìn đủ chưa. Bây giờ có thể nhường chỗ được rồi chứ.

Nó như bị thôi miên, không còn ý chí chống đối nữa. Nó làm sao vậy chứ? Sao nó có thể bỏ chỗ ngồi gần gió dễ dàng như thế được? Nó cố gắng chống cự nhưng mọi giác quan trong cơ thể không còn là của nó nữa. Khi nó tỉnh ra thì nó mới phát hiện mình đã bị mất đi cái chỗ ngồi yêu quý rồi. Nhưng biết làm sao được, không lẽ bây giờ mở miệng đòi lại, thì quả là truyện không tưởng. Chín năm học qua đây là lần đầu tiên nó phải ngồi xa cửa sổ. Sao đau khổ quá đi thôi!

(Hết chap 2)

3. Chương 3

Chap 3: ĐỤNG ĐỘ KHÓ TRÁNH

Rồi chợt có ai đó khều sau lưng nó. Nó giật mình quay lưng lại. Là một cô bạn, cô ấy mỉm cười nhìn nó:

- Làm quen nha! Mình tên Phương Trân

Dù sao có một người bạn cũng tốt, nó mỉm cười nhìn Trân:

- Ủ, Mình tên Ngọc Nhiên

- Cậu là bạn của Tiểu Thiên hả?

Trời ạ, sao mới nói chuyện có một cậu đã nhắc đến tên đó rồi. Giọng của nó đã có chút tức giận:

- Tôi không có quan hệ gì với cậu ta cả

Bỗng chốc con nhỏ này tươi tỉnh lên:

- Thật sao?

- Ủ

- Vậy thì tốt

- Sao tốt?

- Ờ thì...

- Hai em kia có nghe giảng không, cô cho hai đứa đi ra ngoài bây giờ

Giọng của cô giáo làm nó giật mình, nó vội quay lưng lên và bắt gặp ánh mắt cô giáo đang “đằng đằng sát khí” nhìn nó, chắc có thêm con nhỏ Trân gì đó mà con nhỏ đó ngồi sau nên nó không thể thấy được. Nó cúi mặt xuống mở tập ra và cố gắng nghe giảng.

Hai tiết học trôi qua trong căng thẳng. Tiếng chuông giờ ra chơi vang lên, làm dịu bớt nhưng mệt mỏi của nó từ sáng đến giờ. Nhiên cảm thấy cái gì đang kêu quá sá trong bụng, thì ra từ sáng tới giờ nó chưa có có cái gì trong đó! Híc!!! Nó lết thết ra khỏi bàn học quay lại nhìn thì thấy tên ác quỷ Tiểu Thiên đã đi đâu mất bóng. Nhưng việc gì nó phải nghĩ đến tên đó chứ? Cứ ra căn tin bỏ đầy bụng là tốt rồi. Vừa bước vào căn-tin mọi con mắt đều đổ dồn vào nó. Tại sao ư? Vì tất cả mọi người đều nghĩ quan hệ giữa nó và tên ác quỷ đó là không bình thường.

- Con nhỏ đó vừa vào lớp đã được ngồi chung với Tiểu Thiên rồi. Ghê thật

- Hoàn toàn không xứng với thiên thần Tiểu Thiên của chúng ta.

...

Nó cố gắng làm thình trước những lời ra tiếng vào của thiên hạ. Thiên thần Tiểu Thiên cái gì chứ nghe mà muốn mửa, ác quỷ thì đúng hơn, nhưng sức chịu đựng của con người cũng có giới hạn và hiện nay cái giới hạn đó đã bị vượt ra ngoài mắt tiêu rồi, khi nó nghe đến câu:

- Tôi nghe đồn con nhỏ đó là bạn gái của Tiểu Thiên đấy
- Chứ còn sao nữa, vô lớp cùng nhau, ngồi cũng chung bàn cơ

Híc!!!Nói như thế thì ai mà chịu nổi chứ!!!Phải làm cái gì đó thôi, Nó nghĩ vậy rồi cố gắng hét lớn như một ngọn núi lửa không chịu nổi áp suất phải phun trào ra:

- Tôi không liên quan gì đến Phạm Tiểu Thiên cả, làm ơn để tôi yên.

Mọi tiếng ồn đều ngưng bật trước công suất quá lớn từ lời nói của nó. Cũng phải thôi, sao mà có thể chịu đựng được khi bị ghép đôi với người mà mình không thích nhỉ? Nhất là với những người có cá tính nóng nảy rất dễ bị bùng phát như nó. Nhưng sau đó nó cũng không dám nói năng gì chỉ cầm củi nướng tô bánh canh vừa gọi.

Sau khi bỏ đầy bụng, Nhiên bước ra khỏi căn-tin và một ý nghĩ loé sáng trong nó: “Tại sao mình không lên sân thượng hóng gió nhỉ”. Đúng rồi! Cái ý nghĩ khi được chạm tay vào gió khiến nó cảm thấy thật hạnh phúc, mặc dù nó có vẻ hơi điên điên nhưng nó thật sự rất yêu gió. Với nó gió là bạn, là người bạn tuyệt vời nhất vì gió không biết nói nhưng biết lắng nghe lắng nghe trong im lặng. Và những khi nó buồn gió khẽ lướt qua như ai ủi nó. Có phải chăng đó là sự thật hay đó chỉ là ý nghĩ của một mình nó mà thôi? Nhưng cho dù thế nào gió cũng là người bạn số 1. Từ nhỏ gió đã luôn đi theo nó khắp mọi nơi.Vậy mà từ khi lên thành phố, muốn kiếm một cơn gió trong lành cũng khó! Híc!!!~.~

Nó vượt 7 tầng lầu mới tới được sân thượng, mệt muốn đứt hơi luôn, nhưng vì gió nó có thể làm được. Nhưng...đây là cách đối xử lại của gió với nó sao? Híc!!! Vượt 7 tầng lầu khổ sở lên đến đây hình ảnh đầu tiên đập vào mắt nó không ai khác chính là Tên ác-quỷ-Phạm-Tiểu-Thiên!!!

(Hết chap 3)

4. Chương 4

Chap 4: SAO BÂY GIỜ HẮN LẠI LÀ THIÊN THẦN???

Đập vô mắt nó bây giờ là hình ảnh của ác quỷ đang ngủ rất say. Khi ngủ, Tiểu Thiên thật sự có gương mặt thánh thiện của Thiên Thần. Vậy mà sao khi mở mắt ra hắt lại là một ác quỷ lạnh lùng vô cảm. Có phải trong người hắt tồn tại hai bộ mặt không nhỉ? Nếu vậy thì đâu mới là bộ mặt thật của hắt? Không biết từ lúc nào nó cứ nhìn vào khuôn mặt hắt, nếu không nói là không chớp mắt. Mà hắt đẹp trai thật chứ bộ, nó không thể phủ nhận điều đó mặc dù không có cảm tình với tên này. Nói là không có cảm tình vậy thôi, chứ bây giờ nó có thể nghe rõ hai tiếng “Thình thịch” của con tim đang run lên vì hắt.

Nó cứ ngó như vậy rồi bỗng chốc nó thấy gì nhỉ: có cái gì đó đang rơi nơi khoé mi rậm rạp của hắt. Đó phải chăng là hạt ngọc đang rơi, nhưng nó cũng đủ lý trí để đoán được đó là nước mắt. Nước mắt của thiên thần hay ác quỷ thì nó không biết, nhưng nó biết hắt đang đau dù hắt không biểu lộ ra nét mặt. Rồi những câu hỏi dồn dập xuất hiện trong đầu nó: Tại sao hắt lại khóc? Ai làm hắt đau vậy? Rồi nó là một hành động lạ: Cuối xuống lấy tay lau-nước-mắt-cho-hắt. Nó không hiểu sao nó lại làm vậy nhưng bây giờ nó cảm thấy rất tội nghiệp hắt. Nó muốn làm vơi đi phần nào nỗi đau cho hắt...Không gian bây giờ chỉ có nó, hắt, một làn gió lành lạnh và nhịp đập không ngừng của con tim...

Không biết nó đã làm vậy bao lâu, chắc cũng không lâu đâu nhưng cũng không nhanh đến nỗi hắt mở mắt ra lúc nào mà nó không biết. Thật sự là nó không biết hắt dậy từ lúc nào, đến khi hắt chớp mắt một cái nhìn nó với ánh mắt xa xăm pha chút giận dữ thì nó mới giật mình rụt tay lại...

- Cô làm cái cái gì đó

Nó bắt đầu cảm thấy “ngượng”

- Tôi...tôi
- Tôi cái gì?
- Mà cậu có chuyện gì phải không

- Chuyện của tôi, cô không cần quan tâm

- Hừ, ai cần quan tâm chứ, cậu không nói thì thôi, tôi đi

Nói xong, nó quay lưng đi thẳng một mạch xuống tầng dưới và có một chút tức giận trong người. Mặc dù nó không hiểu tại sao mình lại tức giận như thế.

Nó cứ thế mà lướt qua tầng lầu rồi vượt qua cả lớp của nó. Khi nghe tiếng trống đánh quay lưng lại thì nó mới nhận ra mình đã đi “hồ” mất rồi! Thế là đành quay đầu lại chạy thật nhanh về lớp chứ sao! Híc!!! Đúng là xúi quẩy!

.....

Vừa vào lớp nó đã đụng mặt với hấn nhưng bây giờ nó quyết định “nhìn thẳng” và “hiên ngang” dành lại cái chỗ ngồi vốn dĩ thuộc về nó:

- Này, chỗ này lúc này tôi xí trước rồi nhé

Hấn vẫn giữ thái độ lạnh như nước đá không thèm nhìn nó lấy một cái. Lúc này nhỏ Trần từ bàn sau bỗng đầu chen vào:

- Ngọc Nhiên nè, lúc này tớ mới đi toilet một tý thôi mà cậu mất hút đâu vậy?

Đang tức giận nên nó có thái độ hơi “giận cá chém thớt” với nhỏ Trần:

- Tôi đi đâu kệ tôi

Nhỏ Trần lúc này đã nhìn ra tình hình thì ra nó và Tiểu Thiên đang có cuộc ẩu đả gì đó mặc dù nếu nhìn vào thì chỉ có nó là giận dữ thôi

- Hai cậu có chuyện gì hả?

Lúc này tự nhiên hấn ngược lên nhìn nó và nhỏ Trần, rồi hấn nhìn trừng trừng vào nó

- Là con nhỏ này kiểm chuyện đó

- Ai kiểm chuyện còn chưa biết đó, bây giờ cậu có chịu trả chỗ cho tôi không?

- Thôi thôi, hai người đừng cãi nữa, cho tôi can

Hấn lại nhìn nó:

- Ai thèm cãi chứ!

- Không thèm cãi thì trả chỗ đây

- Không thể có chuyện đó được

Hấn lắc đầu rồi quay mặt đi. Chịu nổi không chứ, không thể để yên cho tên này được rồi. Nói tới đây, nó đang sắp sửa dùng vũ lực với hấn, nếu không nói là sắp cho hấn một trận nhừ tử để hấn biết mặt Ngọc Nhiên này! Nó đang chuẩn bị “hạ thủ” thì phải dừng tay lại vì lúc này cô giáo đang bước vào lớp! Híc! Nó quên mất là trống đánh này giờ rồi. Không lẽ bây giờ đánh hấn trước mặt cô giáo thì kì quá, thế nên nó đành ngồi yên vị vào chỗ coi như tha cho hấn lần này, chỉ lần này thôi đấy nhé!

(Hết chap 4)

5. Chương 5

Chap 5: CUỘC ẪU ĐÃ BẮT NGỜ

Ba tiết học dài đằng đẳng cũng trôi qua, trên con “ngựa sắt” của mình nó phóng như bay về nhà. Cái ý nghĩ phải lôi cho bằng được cái tên đang nằm trong nhà mình tỉnh dậy làm nó vọt nhanh hơn...Nó chạy bay qua hai con hẻm đến con thứ ba thì phải dừng xe lại, nó không thể không dừng xe lại vì trước mắt nó là hình ảnh hấn- cái tên Phạm Tiểu Thiên đang bị đánh. Có thể nói là như vậy vì chỉ có một mình hấn còn

vây quanh hắn là bốn tên giang hồ đang cầm gậy, đứng tương đều hết chỗ nói. Còn có một tên nhìn ra vẻ đại ca đang quát túi bụi vào người Tiểu Thiên. Dĩ nhiên Tiểu Thiên có đánh lại nhưng tay thì sao đánh nổi gậy nên nó toàn thấy hắn né đòn. Ban đầu nó nghĩ tên này bị đánh là đáng lắm, nó định chạy xe đi rồi nhưng làm sao nhỉ? Lương tâm con người không cho phép nó làm như vậy. Cho dù hắn làm nó rất bức mình nhưng nó không thể thấy chết không cứu. Vậy là nó gác chân chống xe đạp, chạy sâu vô con hẻm đó. Không biết nó đã kể với các bạn là nó có võ chưa ha? Khi nó tới tận nơi tên nào cũng trợn mắt nhìn nó. Nó không biết là vì sợ hãi hay là vì không tin lại có một con nhỏ vô đây nạp mạng nữa. Nhưng cho dù chúng nghĩ gì thì nó không quan tâm, việc trước mắt bây giờ là phải đuổi chúng đi nơi khác cái đã.

- Tụi bây ngừng tay

- Mày là con nào?- Tên đầu đàn dõ giọng hắc dịch

- Tụi bây không cần biết, chỉ cần biết là được rồi- Nó nhanh chóng đáp trả

Tiểu Thiên lúc này đang trừng mắt nhìn nó.

- Chắc không tin nổi con nhỏ này lại chính là ân nhân cứu mạng mình chứ gì

Sau khi nghe câu này hắn quay mắt đi nhìn về hướng khác ngay lập tức. Đúng là thứ chảnh, biết vậy nó đã không vô đây rồi.

- Thì ra hai đứa mày là một đôi à?- Tên đại ca lại dõ cái giọng đó. Lần này thì quá đáng lắm rồi hắn đã nói ra cái câu mà nó không muốn nghe nhất. Vậy là hắn chết chắc! Bây giờ nó không cần nói chuyện gì nữa nó cứ im lặng mà “ra đòn” thôi, và “hành động” đầu tiên của nó là cú đá xoay người “chuẩn không cần chỉnh”. Lâu rồi nó không đánh nhau hôm nay được động tay động chân thật là đã quá đi!

Có thể nói Nhiên bây giờ giống như một nữ anh hùng sau Sau cú đá “chắc nịch” nó hạ đo ván tên cầm đầu trước những cái há hốc mồm những tên còn lại trong bọn. Rồi tên đại ca lúc này đang đau đớn trước cú đánh bất ngờ của nó nhưng cũng cố lấy lại chút khí thế ra lệnh cho cả bọn:

- Đụng phải đối thủ rồi, vọt lẹ tụi bây

Sau cái giọng ra lệnh của tên cầm đầu, cả bọn hoảng hồn đỡ hắn bỏ chạy cong ***.

Lúc này chỉ còn nó và hắn đang mặt đối mặt

.....

Tiểu Thiên lúc này vẫn lạnh lùng, mặc dù nó biết mấy cú đánh vừa rồi của mấy tên đó cũng hơi nặng nhưng hắn không rên la đến một lời, sắc mặt cũng không thay đổi. Không một chút cảm xúc nào bộc lộ trên gương mặt của cái tên mọi người gọi là thiên thần đó. Mà không, phải gọi là ác quỷ chứ, hắn đẹp theo kiểu quỷ mà! Mọi người chắc nhìn lầm rồi! Hắn cố gắng đứng dậy, rồi hắn mở miệng cười nhạt. Nụ cười này không đẹp mà là một nụ cười đau khổ...

- Không ngờ có một ngày Phạm Tiểu Thiên này phải nhờ đến sự giúp đỡ của con gái

- Cậu là như con gái yếu lắm không bằng

Hắn không nói gì nhưng vẫn nhìn nó...và hắn lắc đầu.

Hắn cứ im lặng như vậy mà nhìn nó với ánh mắt đau khổ. Không hiểu sao nó không thể chịu nổi cái cảnh này lâu được, nó quay lưng đi chỗ khác:

- Không cần cảm ơn đâu, tôi về đây

- Khoan đã

Sao hắn lại mở miệng vào lúc này chứ? Làm cho nó không quay lưng lại không được...

(Hết chap 5)

6. Chương 6

Chap 6: ĐỀ NGHỊ

Nó quay lưng lại:

- Có chuyện gì vậy?
- Tôi muốn nhờ cậu làm vệ sĩ cho tôi
- Tại sao tôi phải làm vệ sĩ cho cậu chứ
- Tại vì tôi cần

Thiệt là nhảm nhí hết sức, sao hắn có thể đưa ra một đề nghị không thể như vậy chứ, nó sẽ không bao giờ đồng ý đâu

- Nếu tôi nói không thì sao?
- Tôi sẽ trả lương cho cậu
- Xin lỗi, tôi không muốn nhận tiền của những thứ nhà giàu mà chẳng như cậu

Đắc ý sau câu nói của mình, nó quay lưng bỏ đi, nhưng hắn vẫn tiếp tục nói:

- Tôi sẽ chờ cậu- Tiếng nói bây giờ đã bớt phần lạnh lùng
- Cứ mơ đi nhé, vì không bao giờ tôi đồng ý đâu

Nói như vậy nhưng nó biết có một ngày nó sẽ đồng ý và ngày đó sắp đến...

.....

Nó nhảy lên “con ngựa sắt” của mình và phóng như bay về nhà. Không hiểu hôm nay là ngày gì mà gặp toàn người bất bình thường. Nó không quên cả cái người đang nằm la liệt ở nhà nó, đúng là ở đâu tự dưng vác thêm của nợ! Hic!!!

Về tới nhà, nó chạy như bay lên căn phòng mà cậu ta đang nằm với hi vọng cậu ta vẫn chưa dậy...

Mà đúng như vậy, cậu ta vẫn còn đang nằm say giấc trong phòng. Thấy mồ hôi ra nhiều nó thử sờ trán cậu ta, sao sốt nặng vậy nè! Nó đành lấy phải đi vắt khăn cho cậu ta hạ sốt. Xong rồi, từ nhỏ tới giờ đây là lần đầu tiên nó phải chăm sóc một đứa con trai đấy! Mà chắc cậu ta là một công tử nhà giàu rồi, cứ nhìn những thứ xung quanh người là biết, nào là nhẫn, dây chuyền, lại có cả một cái khuyên tai bạch kim nữa chứ! Toàn bộ người cậu ta toát lên một vẻ đẹp quý phái đến lạ lùng. Đặc biệt là cậu ta rất đẹp trai, dù cậu ta đang bị sốt nhưng vẻ đẹp đó vẫn hiện rõ. Nếu nói tên Tiểu Thiên kia là một thiên thần thì cậu con trai này cũng cỡ đó, vì mỗi người có một vẻ đẹp riêng nên rất khó so sánh. Nó cứ say đắm như thế, nếu cậu ta mở mắt ra thì chắc sẽ rất đẹp và cậu ta mở mắt ra thật, đôi mắt đó từ từ hé mở rồi nhìn chằm chằm vào nó...

- Cậu là ai?

Đó là ba từ đầu tiên thốt ra từ miệng cậu ta, nó nghe thấy nhưng phải mất gần một phút mới thấm được những từ ấy vào trong não và có lại khả năng trả lời:

- À, tôi là người đã cứu cậu đây, cậu nằm ngủ như chết ngoài đường đấy! Bây giờ thì cậu đã dậy rồi mong cậu ra khỏi nhà cho tôi nhờ.

Đáp lại nó là con mắt ngơ ngáo ngáo của cậu ta đang nhìn khắp xung quanh phòng và một ý nghĩ xuất hiện trong đầu nó: Hay là cậu ta “trốn viện”? hoặc là cậu ta không biết tiếng Việt nhỉ?

- Này cậu khỏe rồi thì làm ơn ra khỏi nhà giùm tôi

Mặc dù cậu ta đẹp trai thật nhưng nó không phải là đứa bị cái đẹp quyến rũ rồi đi ngu dại mời những người không quen biết ở lại trong nhà mình được! Chính xác là như vậy và nó nghĩ ra cái ý định nếu cậu ta cứ như thế này thì cái việc lôi bằng được cậu ta ra khỏi nhà là vấn đề cần thiết phải chú ý!

- Này cậu làm ơn nói gì đi chứ, không cảm ơn thì cũng phải đi ra khỏi nhà giùm tôi, như vậy là cậu đã cảm ơn tôi rồi đó.

Đến nước này thì cậu ta đành phải mở miệng

- Tôi...không biết. Tôi không nhớ bất cứ thứ gì cả. Bây giờ trong đầu tôi trống rỗng. Tôi là ai?

Trời ạ! Nó cứ tưởng cái chuyện mất trí nhớ chỉ xảy ra trong phim thôi chứ. Ai dè ngoài đời cũng có, mà nó lại hiện ra ngay trước mắt nó mới ghê chứ! Mà lại ngay trong cái ngày đầu tiên nó xuất hiện trên thành phố này. Nó có nằm mơ không đây? Nếu là mơ thì ai đó hãy giúp nó tỉnh lại với! Và người giúp nó tỉnh lại không ai khác chính là cậu ta, cậu ta nắm lấy người nó và hỏi tới tấp:

- Tại sao tôi lại không nhớ tôi là ai vậy? Cậu làm ơn nói cho tôi biết đi, được không? Tôi phải làm sao đây?

Bây giờ thì nó thật sự nóng rồi đây, nó khó mà chấp nhận được một người cứ như thế này ở trong nhà mình được, cho dù cậu ta mất trí nhớ thật thì đâu có liên quan gì tới nó, nó cũng đâu biết phải làm sao

- Xin lỗi, nhưng tôi hoàn toàn không biết gì hết còn bây giờ mời cậu ra khỏi nhà dùm tôi.

Cậu ta bắt đầu xuống giọng khẩn thiết:

- Cậu...cậu có thể cho tôi ở lại đây được không? Hiện giờ tôi không biết đi đâu cả

Nó giật mình trước cái đề nghị không tưởng này của cậu ta, sao cậu ta có thể nghĩ ra cái chuyện kinh khủng này cơ chứ? Con trai ở chung nhà với con gái ư? Không thể nào!

- Không được đâu, cậu nên biết là tôi chỉ sống một mình nếu có thêm cậu thì rất là... bất tiện đấy. Vì vậy tôi mong cậu ngay bây giờ đi ra khỏi nhà dùm tôi

- Cậu thật sự nhẫn tâm đuổi tôi đi ư?

Nó nhìn cậu ta, đúng là không nỡ! Nhưng không được, nó phải kiên quyết thôi! Lỡ như cậu ta già bộ mất trí nhớ thì sao? Lỡ cậu ta cũng có nhà nhưng già vờ làm vậy để được ở nhờ nhà nó vì một lý do gì đó thì sao? Ai mà tin được một người ngoài, mặc dù cậu ta rất đẹp trai, nhưng nó cũng không phải là đứa dễ mềm lòng nên nó cố gắng gạt đầu thật nhanh như sợ nếu không nhanh thì mình sẽ không có can đảm làm chuyện này lần thứ hai. Vậy là cậu ta lùi thối bước ra khỏi phòng, đi xuống nhà và ra ngoài.

.....

Đã vài tiếng trôi qua, không biết cậu ta đi đâu nhỉ? Ngoài trời bây giờ rất lạnh đấy! Từng cơn gió đang kéo tới, mặc dù đang nằm trên giường và đắp chăn nhưng nó vẫn cảm thấy lạnh. Và trời mưa! Nó rất sợ trời mưa, vì quá khứ... và vì trời mưa có sấm chớp nữa! Nó sợ sấm chớp từ nhỏ, không hiểu sao cái tiếng “ầm ầm” lại làm ột con người gan dạ như nó phải sợ, nhưng nó biết là nó rất sợ cái tiếng đó. Nhưng cơn mưa hôm nay lại không có sét và nó lại nghĩ đến cậu ta, cái cậu mà ban nãy nó đã đuổi ra khỏi nhà đó. Không hiểu sao bây giờ nó lại quan tâm đến con người lạ mặt đó. Nó sợ cậu ta bị ướt, sợ cậu ta phải ngủ ngoài đường, nó sợ mình đã đưa ra quyết định sai lầm khi đuổi cậu ta đi, biết đâu cậu ta nói thật, biết đâu cho cậu ta ở lại nó sẽ có nhiều lợi ích thì sao? ...và nhiều nỗi sợ khác. Tất cả những nỗi sợ đó không biết từ đâu kéo đến làm nó không sao ngủ được. Nó cứ trằn trọc mãi và nó đưa ra quyết định, một quyết định làm thay đổi nhiều thứ...thậm chí có thể là rất lớn...Đó là nó sẽ đi tìm cậu ta...Nghĩ là làm, nó khoác đại cái áo phông và mang theo cây dù chạy ra khỏi cửa...

(hết chap 6)

7. Chương 7

Chap 7: Ở CHUNG NHÀ VỚI CON TRAI Ư?-Vẫn có thể chứ!

Nhưng nó không cần đi đâu xa, vừa bước ra khỏi cửa, nó đã thấy cậu ta đang nằm ở đó. Mắt cậu ta nhắm nghiền, có lẽ là đang ngủ. Đúng là đồ cứng đầu! Sao cậu ta không chịu đi nhỉ? Nó đang suy nghĩ thì cậu ta chợt mở mắt ra:

- Tôi biết nhất định cậu sẽ ra đây mà
- Sao cậu không đi đi
- Tôi đâu biết nhà của mình ở đâu đâu mà đi
- Cứ cho là cậu không biết đi, thì sao bao nhiêu căn nhà xung quanh có mái che cậu không nằm lại cứ nằm ở đây
- Tôi...
- Tịt rồi chứ gì? Vô nhà đi

Vừa nghe xong, mắt cậu ta sáng bừng, đứng phắt dậy nhìn nó:

- Cậu thật sự cho tôi ở chung nhà ư?
- Còn không mau vô, để tôi thay đổi ý định là ra ngoài ở đó

Thế là cậu ta nhanh chóng chạy vào nhà, cậu ta nhìn xung quanh nhà một lần như thể đã xa nó từ lâu. Rồi sao nhỉ? Gương mặt có một chút xúc động nhìn rất dễ thương rồi ngay lúc đó: 1...2...3 cậu ta chạy tới ôm chầm lấy nó. Từ hồi cha sanh mẹ đẻ tới giờ, đây có lẽ là người con trai đầu tiên ôm nó! Nó cảm thấy rất lạ...có một chút rung động nơi con tim. Thì ra được con trai ôm là như thế này sao? Nhưng khoan đã, nó là Trần Ngọc Nhiên cơ mà! Sao tên này lại dám làm vậy với nó? Bây giờ thì nó lại cảm thấy tức giận rồi đây! Chưa đầy hai giây sau khi nó lấy lại được tinh thần, nó xô cậu ta ra:

- Cậu làm cái gì vậy hả?
- Tôi...tôi chỉ cảm thấy biết ơn cậu thôi mà! – Cậu ta lại bắt đầu cái giọng dễ thương cứ y như là mình không có tội vậy ý
- Ai cần cái kiểu biết ơn đó! Nếu thấy biết ơn thì cậu hãy trả tiền thuê nhà cho tôi đi
- Hả?

Bây giờ thì cậu ta lại đưa cái mặt không hiểu gì nhìn nó.

- Cậu có không trả được thì đừng ở đó mà biết ơn nhá

Ha ha, nó thầm cười trong bụng vì đã trả thù được cậu ta, nhưng nó không vội cười lâu vì cậu ta lại nói

- Được, tôi sẽ trả tiền cho cậu

Nó có nghe lầm không nhỉ, cậu ta đào đâu ra tiền trả cho nó chứ, nó quay lại thì thấy tên này đang móc túi lấy ra cái gì đó. Không để cho nó thắc mắc lâu, đó là một cái bóp, cái bóp rất đẹp và sang trọng

- Cậu lấy nó ở đâu ra vậy
- Ở trong túi tôi có đấy

Rồi cậu ta mở bóp ra, tin không chứ? Ở trong đó rất nhiều tiền, toàn tiền đô không...nó tròn mắt nhìn một lúc lâu rồi cậu ta móc một ít ra đưa cho nó

- Như vậy đủ chưa

Nó cầm lấy tiền

- Quá đủ, cậu có thể ở đây thoải mái. Bây giờ tôi đưa cậu lên phòng

Nó dẫn cậu ta đến một căn phòng sạch sẽ, căn phòng này để cho ba mẹ nó sau này ở nhưng bây giờ cho cậu ta dùng tạm cũng không sao! Đúng là có tiền là có thể giải quyết hết nhiều chuyện! Nói như vậy không phải nó là đứa mê tiền đâu nha, chỉ là nếu không có tiền thì nó lấy gì lo chi phí sinh hoạt cho cả nó và cậu ta đây! Cậu ta đi theo nó bước vào phòng.

- Căn phòng này cũng được đó chứ
- Dĩ nhiên rồi, cậu cứ ở thoải mái đi nhé!

Nói xong nó định bước ra ngoài thì cậu ta lại ngăn nó lại:

- Mà khoan đã...bây giờ tôi cảm thấy hơi đói bụng

Không ngờ tên này ngay cả chuyện đói bụng cũng kêu nó nữa:

- Cậu nghĩ tôi là người hầu của cậu chắc? Đói bụng thì đi xuống nhà lấy cơm ăn đi

Vậy là cậu ta lủi thủi xuống nhà lấy cơm ăn còn nó bỏ lên phòng...Thật tội nghiệp cho cậu ta vì đụng phải nó... mặt dù đẹp trai thiệt nhưng nó cũng không phải là một người dễ bắt nạt đâu!

.....

Lát sau, nó đang nằm trong phòng thì nghe mùi gì ấy nhỉ? Thơm quá! Mùi vị của thịt bò đây mà! Ở nhà nó có thịt bò nhưng nó chẳng dám đụng đến nấu vì nó chẳng có một tý kinh nghiệm nấu ăn gì hết. Nếu không nói là thuộc vào dạng hạng bét! Híc! Thơm nức mũi luôn! Không cưỡng lại được nữa rồi! Nó đành bước ra khỏi phòng đi về hướng thoát ra mùi thơm, đó chính là NHÀ BẾP!!!!???

(hết chap 7)

8. Chương 8

Chap 8: TỔ SẼ CHO CẬU MỘT CÁI TÊN

Không ngờ người đang nấu thức ăn lại chính là cậu ta. Tin được không đây? Theo nó nghĩ thì tên này là một công tử nhà giàu chứ nhỉ? Không ngờ công tử nhà giàu lại có thể nấu ăn được. Nhìn kìa cái cách mà cậu ta hất cái chảo lên sao mà điêu luyện thế! Nếu nhìn như vậy thì chắc chẳng ai tin tên này lại là một tên mất trí nhớ! Rồi cậu ta quay lại, gương mặt thiên thần, nụ cười cũng mê hồn giống thiên thần nốt. Híc! Nếu nó không lấy lại hồn pháchthì chắc quê chết quá!

- Cậu có muốn ăn chút gì không?

- Ai cho cậu tự tiện đụng vào tủ lạnh nhà tôi thế hả?- May quá! Cuối cùng nó cũng lấy lại cái tính ngang ngược vốn có của mình rồi

- Tôi...nếu cậu không thích thì cho tôi xin lỗi nha, tại tôi thấy hết đồ ăn rồi nên mở tủ lạnh ra, thấy thịt nên nấu lên thôi!- Cậu ta lại dùng cái giọng dễ thương, ngây thơ đó để giải thích nữa rồi! Nó không còn gì để nói ngoài chuyện đã bị thuyết phục

- Coi như cậu giải thích hợp lý nên tôi tha cho cậu đó

Cậu ta lại nổi hứng làm cái khuôn mặt mừng rỡ kèm với một nụ cười chuẩn hết chỗ nói làm nó phải quay mặt sang hướng khác nếu không chắc bị “đổ” luôn rồi! Híc!

Nhưng cậu ta vẫn chưa chịu buông tha cho nó, cậu ta lại bưng đĩa thịt bò thơm ngon vừa mới xào ra trước mặt nó!

- Ăn chung nhé

Nó gặt đầu cái rụp, mặt dù biết hơi mất thể diện nhưng làm sao mà nó có thể giữ thể diện để rồi bỏ qua một đĩa thịt bò thơm ngon như vậy chứ! Nó ngồi ngay xuống bàn ăn

- Sao cậu biết nấu ăn vậy?

- Tôi cũng không biết. Khi mở tủ ra thấy quá trời đồ ăn tự nhiên tay mình ngứa ngáy, nên muốn nấu thôi. Cậu ăn thử đi, đừng chê nha

- Cậu yên tâm đi, tôi thật tình lắm! Cậu nấu ngon hay dở là tôi nói liền hà!

- Cậu làm vậy không sợ người khác buồn sao?

- Thà chấp nhận sự thật còn hơn là lừa dối để sau này bị phát hiện thì sẽ còn buồn hơn đấy

- Cậu nói hay quá!

- Cái đó tôi học từ bạn của tôi đó!

- Tôi bắt đầu thích cậu rồi đó

Cậu ta vừa nói gì vậy nhỉ? Nếu nó nghe không lầm thì cậu ta nói “thích” nó thì phải. Chắc nó nghe lầm rồi! Không muốn nghĩ nữa, ăn thôi! Vậy là nó cầm đầu gấp thử một miếng thịt bò bỏ vào miệng. Mùi vị thịt bò thơm ngon, dai dai hòa quyện với hành một cách tuyệt hảo. Nó hét lên:

- Ngon tuyệt cú mèo luôn, cậu là con trai mà nấu ăn giỏi quá sá! Đâu giống như tôi chỉ biết nấu mỗi mì gói

Cậu ta được khen thì mừng rơn:

- Cậu quá khen, nếu cậu thích từ từ tôi sẽ chỉ cho.

- Thật sao, vậy thì hay quá.

Nó bắt đầu cảm thấy có thể nói chuyện với tên này rồi đây, xem ra cậu ta cũng không tệ

- Bạn tên gì vậy?

- Tôi tên Ngọc Nhiên. Còn bạn?

-...

Ý chết, nó quên là cậu ta bị mất trí nhớ:

- Ồ quên, xin lỗi nha. Tôi quên là cậu đang... Mà thiệt tình mà nói tới giờ tôi vẫn không tin vào truyện này đó. Có thiệt là cậu bị mất trí nhớ không?

Cậu ta gật đầu:

- Vậy để chuộc lỗi, cậu kiếm cho tôi một cái tên ỉnh đi.

- Tôi không biết đặt tên đâu đó

- Thì cậu cứ đặt đi, tên nào tôi cũng lấy

- Được thôi, tôi sẽ đặt cho cậu là... Thiên Bảo đi

- Tên hay đó, nhưng sao cậu lại lấy tên này vậy?

- Thì chẳng phải cậu từ trên trời rơi xuống nhà tôi hả? Tôi đặt cho cậu là Thiên Bảo là mong cậu sẽ mang lại may mắn cho tôi

- Có ý nghĩa đấy! Vậy cứ gọi là Thiên Bảo đi! Dù sao cũng cảm ơn cậu.

Cậu ta mỉm cười chấp nhận cái tên nó đặt và...chấp nhận cả nó nữa chứ!

(hết chap 8)

9. Chương 9

Chap 9 BẮT ĐẦU NGÀY MỚI VỚI THIÊN THẦN

Sau bữa cơm tối, dĩ nhiên, nó và Thiên Bảo ai về phòng nấy. Vì quá mệt nên vừa lên giường nó đã ngủ ngay tức khắc. Mong cho trời lâu sáng một chút!

.....

Rầm...Rầm...Rầm

- Dậy đi tiểu thư ơi, trời sáng rồi - Mới sáng sớm mà cái giọng của Thiên Bảo đã lạnh lạnh

Nó nói trong cái giọng lười biếng nhất có thể mặt dù đã hơi tỉnh:

- Tôi còn đang ngủ mà

- Giờ này còn ngủ gì nữa bà nội. Bộ bà không tính đi học hay sao?

Mới một đêm trôi qua mà tên này đã thay đổi quá xá! Hôm qua nói chuyện ngọt ngào tới đâu thì hôm nay lại danh thép tới đó. Mà trời! Cậu ta làm vậy cũng đúng thôi...Nó quên mất tiêu chuyện đi học luôn rồi! Vậy là nó đành nhường hết người dậy trong cổ găng. Bây giờ cũng chưa trễ lắm nhưng nếu nó cứ nằm thêm thì chỉ còn nước nhịn đói đi học. - Rồi, rồi dậy liền đây.- Nhiên nói với ra với giọng uể oải.

- Cậu vệ sinh cá nhân nhanh lên rồi xuống ăn sáng. Tui chuẩn bị hết rồi.

- Ừ

Hôm nay là ngày thứ hai nó bắt đầu cuộc sống tự lập không có ba mẹ. Nhưng không thể nói là một mình được vì còn có thêm một thành viên “bất đắc dĩ” là Thiên Bảo. Bước xuống nhà, đập vô mắt nó là Thiên Bảo đang ngồi chênh trệ trên ghế sa lon, có thể nói đây là một người tuy đẹp trai nhưng lại có tính tự nhiên quá mức cần thiết. Cậu ta mới tới nhà nó có một ngày mà đã giống như là người trong nhà chứ không còn là khách nữa. Mà hình như chính nó trở thành khách mới phải. Nhưng ưu điểm của cậu ta chính là nấu ăn cực ngon, khiến nó không khỏi cảm phục.

Bây giờ hai người đang ngồi yên vị trên bàn ăn, thưởng thức món bánh mì kẹp thịt ngon quá trời luôn

- Cậu kiếm bánh mì ở đâu vậy?

- Sáng sớm tôi đã đi mua rồi thưa tiểu thư

- Cậu đừng có mà giả giọng đó là chết với tôi, tôi không dám nhận đâu. Cứ kêu tôi là Nhiên được rồi

- Vậy ăn tiếp đi Nhiên

- Ừ đồ ăn cậu nấu ngon thiệt đó. Ước gì ngày nào tôi cũng được ăn ngon như thế này

- Chỉ cần cậu cho tôi ở đây thì ngày nào tôi cũng nấu như vậy cho cậu ăn.

- Thiệt sao.

- Ừ- Thiên Bảo nói với một nụ cười hoàn hảo. Có thể nói đó không khác gì nụ cười của thiên thần. Luôn tự nhiên và dịu dàng, Nó không ngờ mới lên thành phố có hai ngày mà đã gặp được hai thiên thần sống rồi. Mà đúng không nhỉ? Tên Tiểu Thiên kia là thiên thần sao? Hay là ác quỷ? Nó không biết, nhưng thôi kệ. Bây giờ nó đang vui cứ liệch cho hấn vào danh sách thiên thần một chút cũng được, dù sao ai cũng nói hấn là thiên thần mà!

- Nhiên- Đang đắm chiêu suy nghĩ chợt Thiên Bảo quơ tay liên tục trước mặt làm nó giật cả mình.

- Cậu làm gì vậy?

- Thấy cậu đắm chiêu suy nghĩ tôi không thể không nhắc nhở. Bây giờ là 7 giờ thiếu 15 bộ cậu tính ở nhà với tôi luôn sao?

Chết rồi, Nó quên mất là mình còn phải đi học. Nếu không nhờ có Thiên Bảo nhắc nhở thì tiêu rồi. Nhiên vội vã thay đồ rồi dắt xe khỏi nhà

Đúng 7 giờ thiếu 10 nó lên đường đến trường trong tư thế sẵn sàng không quên chào Thiên Bảo:

- Tôi đi học đây- Đây chính là lời chào theo kiểu của nó!

- Chúc buổi sáng tốt lành- Thiên Bảo nói nhưng nó không quay lại mà thẳng tiến đến trường vì “nhiệm vụ” bây giờ của nó là...đi học

.....

Vừa đến lớp, điều đầu tiên nó có thể thấy là tên Tiểu Thiên đang nằm gục trên bàn, coi như hấn ta hôm nay có chút tiến bộ đi học sớm ghê!

- Này, sao cậu nằm gục gù ở đây vậy

Chẳng có tiếng trả lời đáp lại, tức thiệt. Tên này bị bệnh khinh người quá đáng rồi!

- Đây

Nó vẫn chưa chịu thua tiếp tục lay hấn đây. Vài giây sau, cũng chưa có tiếng động tĩnh gì từ hấn. Tức mình, nó tung cú đấm: “RẦMMMM”. Cái bàn có một chút chấn động mạnh rồi đây. Nếu nó không làm trước cảnh tượng trước mặt. Cái bàn bị lún xuống một lỗ rất sâu. Híc! Tiêu rồi! Tất cả là tại hấn mà!

- Đây, ai cho cậu là phiên giấc ngủ của thiên thần Tiểu Thiên vậy

Nó quay lưng lại, thì ra là một đám người cùng lớp. Híc!!! Mà không, đám người này nó chưa từng gặp mặt vậy chắc là từ lớp khác tới rồi

- Các cậu không thấy là cậu ta hơi bất lịch sự sao?

- Thiên thần thì cần gì lịch sự với thứ như mày

A! Con nhỏ này làm nó điên rồi đây. Sao nó có thể nói như vậy chứ?

- Đây cậu kêu tôi là thứ gì hả?

- Thì thứ rác rưởi chứ còn gì nữa

Nó giơ tay lên định quăng cho nhỏ này nắm đấm vì cái tội dám chọc tức Ngọc Nhiên ta đây thì...sao vậy nè...tay của nó bị hai con nhỏ giữ lại không thể nào nhúc nhích được! Híc!!!

- Không biết gì thì đừng có mà làm bậy, coi chừng mang họa vào thân đấy. Bây giờ tới tao nè!

Tình trạng bây giờ có thể nói là chết chắc rồi! Con nhỏ đó đang định tung nắm đấm vào nó ư? Nó cố gắng chống cự, nhúc nhích hai cái tay... nhưng làm sao đây? Tay của nó giống như là bị gián sắt vậy, cứ dính cứng ngắt vào tay hai con nhỏ thuộc hạ của con kia. Còn nắm đấm của con kia thì đã gần trước mặt nó rồi...

Nó không dám nhìn đâu. Chắc chắn là sẽ rất đau đấy! Đây là lần đầu tiên nó bị đánh ư? Không thể nào! Làm sao bị đánh oan uổng như vậy được!

(Hết chap 9)

10. Chương 10

Chap 10: GIÚP NGƯỜI - HẠI NGƯỜI

1...2...3s trôi qua, sao nó không cảm thấy đau nhĩ? Hay là... nó mở mắt ra. Nó có nằm mơ không đây? Tên Tiểu Thiên kia đang đứng giữ chặt tay con nhỏ kia không cho nó bay vào mặt nó.

Nó vẫn tròn mắt nhìn cái cảnh tượng đang xảy ra trước mắt, còn Tiểu Thiên vẫn điềm tĩnh nói:

- Cùng là con người, đừng hề một chút là đánh nhau

Giọng của hấn vẫn sắc lạnh nhưng đầy thuyết phục. Còn con nhỏ kia thì rất chú tâm nghe lời giáo huấn. Mà nhìn lại hình như không phải, mà là nó đang ngắm hấn thì đúng hơn. Hấn buông tay con nhỏ đó ra nhưng nhìn kìa con nhỏ đó vẫn chưa chịu buông ra, nó cố gắng nắm lại. Cuối cùng hấn giật mạnh ra, chắc con nhỏ đó đau lắm nhưng nó làm như không có chuyện gì vẫn ngoảnh miệng cười một cái. Hình như con nhỏ này đang cố gắng lắm rồi con nhỏ đó xoa cái tay hấn vừa mới nắm một cách nâng niu.

- Bây giờ ba người có thể về lớp rồi đó

Chỉ cần câu nói đó thôi, hai con nhỏ kia đã buông tay nó ra rồi cùng con còn lại bước ra khỏi lớp một cách ngoan ngoãn. Nó còn nghe đâu con kia nói:

- Chắc tao sẽ không bao giờ rửa tay nữa quá!

Híc! Thiệt không chịu nổi luôn. Xem nào, bây giờ nó đang xoa cái tay đau điếng vì bị hai con kia giữ chặt quá lâu, còn hấn thì quay lại chỗ cũ và nằm xuống y như tình trạng ban đầu.

- Đây, tôi sẽ không cảm ơn cậu đâu, ai bảo...vì cậu mà tôi mới bị tụi nó đánh chứ bộ

Vẫn không có động tĩnh gì từ hấn, thôi kệ, dù sao hấn đã cứu nó, nó sẽ không kiểm chuyện nữa! Nó ngoan ngoãn ngồi vào chỗ của mình.

- Lúc này chỉ là thấy ồn ào quá nên tôi mới đứng lên thôi

Là hấn nói đấy sao? Nó không tin nổi nữa, nhưng thực sự cuối cùng hấn cũng trả lời lại. Vậy là nó lại nghĩ có khi nào tên này bị chứng “tiếp nhận thông tin chậm” không nhỉ? Nhưng nếu vậy thì hấn cũng không nên trả lời như vậy với nó chứ! Thật là quá đáng!

Tiếng trống đánh vào học bắt đầu một cách vội vã, cô giáo vào lớp và nhìn thấy...thấy gì ấy nhỉ? Nếu nó không làm thì đó chính là cái “dấu vết” mà cú đâm lúc này của nó gây ra:

- Nhiên, bàn của em bị sao vậy?

Nó nhìn xuống, cái bàn bị một cái lỗ nghiêm trọng ngay phía trên mép bàn. Nó đứng dậy ấp úng:

- Dạ...nó bị

- Thưa cô bạn Nhiên đã làm cái bàn như vậy đấy ạ

Từ đâu, con nhỏ Trần ở đằng sau đứng lên mách lẻo. Nó quay lại cho con nhỏ một tia nhìn hình viên đạn nhưng hình như con này không biết sợ. Nó vẫn đứng đông dạt nhìn cô giáo

- Có đúng vậy không Nhiên?

Làm sao đây? Nó cứ đứng chết chân tại chỗ và hình như cái miệng của nó cũng không thể nói nên lời, nó cứ mấp máy:

- DD..a

Hỏi nó không được, cuối cùng cô giáo chuyển hướng sang cái tên ngồi bên cạnh nó

- Tiểu Thiên, em đứng lên cho cô biết có phải bạn Nhiên đã đập bàn không?

Hấn đứng dậy, nhìn mọi người, trong đó có cả nó. Nó nhìn hấn với đôi mắt ngây thơ nhất có thể, hi vọng hấn có thể giúp mình. Rồi hấn nói với cái giọng lạnh lùng như mọi khi:

- Dạ, phải

Híc! Tên này, sao hấn lại hại nó như vậy chứ! Hấn vừa mới giải vây cho nó với mấy đứa kia mà. Nó nhìn hấn với thái độ tức giận. Còn cô giáo thì nghiêm túc phán:

- Nhiên, em đã phá hoại tài sản của nhà trường vì vậy cô yêu cầu em bồi thường và em còn phải chịu phạt để lần sau không tái phạm nữa!

- Dạ...em

- Lát nữa hết giờ học em ở lại dọn dẹp hội trường đi

- Sao ạ?- Nó ngạc nhiên trước yêu cầu của cô giáo, nó phải lao động ư? Không thể nào

Nó ngồi xuống nhìn Tiểu Thiên với ánh mắt tức giận- “Hấn đúng là đồ đáng ghét”, nhưng Tiểu Thiên không nhìn nó mà chú ý một thứ gì đó ngoài cửa sổ. Ngoài đó chẳng có gì...chỉ có mây...có trời...nhưng có lẽ với Tiểu Thiên có cả người...mà cậu đang nhớ...

(hết chap 10)

11. Chương 11

Chap 11: HÌNH PHẠT CHO THIÊN THẦN

Nhưng tiết học cứ vậy mà trôi qua trong không khí yên lặng, còn nó thì không yên chút nào! Cái mà nó đang phải đối diện là hình phạt trước mắt mà nó thì không muốn bị phạt chút nào!

Tiếng trống vang lên, giờ ra chơi bắt đầu, nhưng hôm nay nó không muốn ra ngoài, nó sẽ ngồi trong lớp để vạch ra kế hoạch lao động thật nhanh

- Này, sao cậu không ra ngoài chơi đi- Đó là tiếng của con nhỏ Trần ngồi bàn sau, chính con nhỏ này đã hại nó không phải đi lao động đây mà

- Tôi nghĩ là không cần đâu- Nó lạnh lùng đáp lại

- Sao hả? Giận mình chuyện ban nãy phải không?

Cái con nhỏ này đã làm lại con nhắc nữa chứ! Thật đáng ghét! Nó im lặng không thèm nói nữa.

- Lúc nãy chỉ là hiểu lầm thôi

Con nhỏ này đang nói gì vậy chứ? Vừa ấm vừa xoa ư? Vừa hại nó phải đi dọn vệ sinh khổ sở mà bây giờ nói chuyện này là hiểu lầm là sao chứ?

- Cậu nghĩ là hiểu lầm thôi ư? Hiểu lầm mà hại tôi phải đi dọn vệ sinh ư? Nếu chỉ là hiểu lầm thì cậu hãy đi dọn vệ sinh dùm tôi đi- Nó tức giận nói

- Cậu bình tĩnh đi, cậu nghĩ thử coi, nếu bây giờ tôi không đứng lên nói thì lát nữa từ từ cũng lòi ra cậu chính là thủ phạm thôi

- Nhưng cậu không nói tôi đâu nói cậu câm- Nó cãi bướng, bây giờ nó cũng thấy cái ý kiến của con Trần này là hợp lý, nếu nó không đứng lên thì đâu chắc là không có đứa đứng lên, nhưng nhận tội sớm hình như vẫn có vẻ tốt hơn phải không nhỉ? Nhưng nó không thể mất thể diện được nên nó đành nói vậy.

- Thì cậu cũng có quyền không nhận tội vậy, tôi đâu có ép

Đúng là con nhỏ này cũng không phải dân vừa, nó nói câu nào là con này đớp lại cậu đó ngay

- Nhưng nếu lúc đó tôi không nhận tội thì cô điều tra ra tội của tôi sẽ nặng hơn

- Đó...chính cậu cũng thừa nhận rồi đó, nếu tôi không nói thì biết đâu tội của cậu sẽ nặng hơn thì sao?

Chết chưa, không ngờ nó lại tự đưa mình vào rọ, bây giờ thì làm sao cãi tiếp đây? Thế là nó đành tìm cái thoái lui

- Tôi cãi không lại cậu

- Không phải là không lại mà là tôi có lý nên cậu không thể nói được

- Cứ cho là cậu có lý đi vậy thì bây giờ tôi phải cảm ơn cậu hả?

- Không cần đâu, chỉ cần cậu không giận tôi là được rồi

Sau đó con nhỏ cố gắng gượng một nụ cười hiền lành nhất có thể làm tôi không thể không gật đầu... Vậy là tôi đã tha thứ cho con nhỏ đó ư? Không thể tin được một người khó tính như tôi mà lại chịu thua một con nhỏ như vậy...Có phải tôi bị nó chơi xỏ không nhỉ? Cũng không biết nữa nhưng bây giờ việc trước mắt của nó là chuẩn bị dọn dẹp cái hội trường kinh khủng của trường này. Không biết nó ra sao nhưng nghe nhỏ Trần nói nó rất dơ bẩn phải không nhỉ? Và không những thế, con nhỏ này còn ác độc hù tôi thêm một câu: "Theo mình được biết là vào 12 trưa trong đó thường có ma đấy!" Nghe xong câu đó mặt nó tái mét, chắc nói cũng không ai tin đâu, một đứa giỏi võ đầu đội trời chân đạp đất như nó mà lại đi sợ ma đấy!

- Hay cậu ở lại dọn với tớ đi, năn nỉ đấy!

- Không được đâu, tớ còn phải về nấu cơm nữa

Nhỏ không suy nghĩ mà phán một câu thẳng thừng như thế đấy! Rồi nhỏ quay lại chỗ ngồi không thương tiếc! Và nó không thể nói gì hơn vì bây giờ, tiếng trống đã vang lên báo hiệu giờ ra chơi kết thúc.

Đến lúc này thì tôi mới thấy tên Tiểu Thiên đáng ghét bước vào lớp, coi cái bộ dạng của hắn kia cứ thông dong thấy mà ghét. Mặt của hắn vẫn lạnh lùng nhưng tất cả đều toát lên cái khí thái đẹp trai, hoàn hảo của một đứa con nhà giàu. Nhưng cho dù hắn có là thiên thần thật sự đi chăng nữa mà hắn dám đụng đến Trần Ngọc Nhiên này thì quả là một chuyện không thể nào tha thứ...

Một kế hoạch chợt lóe sáng trong đầu nó, và nó nghĩ kế hoạch này rất hay. Một kế hoạch báo thù cho những chuyện mà hai ngày hôm nay hắn đã gây ra cho nó...

Đợi hắn bước tới bàn, nó ngồi xuống chỗ hắn rồi giơ chân ra cản đường, với cái tướng đi chỉ nhìn lên trời như hắn thì việc vấp phải cái chân nó là một chuyện rất khả thi. Cứ nghĩ tới cái cảnh tướng hắn sẽ vấp vào chân nó rồi té ngã lăn quay ra đất trước ánh nhìn của gần 40 học sinh trong lớp này sẽ ra sao nhỉ? Chắc sẽ quê lắm đây. Cứ tưởng tượng đến thế thôi nó đã muốn lăn quay ra cười sặc sụa rồi. Không biết cảnh thật sẽ như thế nào đây, nó hồi hộp chờ đợi, hắn đang bước từ tốn đến bàn, chỉ còn vài bước nữa thôi, ha ha, hắn sẽ té ngã và...

(hết chap 11)

Chap 11: HẠI NGƯỜI-HẠI MÌNH- KISS???

1s

2s

3s Trôi qua... Có cái gì đè nó phải không nhỉ? Không hiểu nổi nữa

Nhưng sao đau quá vậy? Đau thấu trời xanh luôn ý, cả người nó như bị một tảng đá đè nặng trên người. Vẫn chưa định hình được chuyện gì xảy ra, nó thử sờ cái thứ đang ở trên người nó. Nó hơi ẩm, hơi cứng cứng, cũng hơi mềm mềm. Gì thế nhỉ? Nó tò mò mở mắt ra...

Nó có nằm mơ không đây? Nếu nằm mơ thì xin ông trời cho nó tỉnh dậy mau mau giùm vì cái chuyện đang xảy ra với nó thật là kinh khủng: tên Tiểu Thiên đang đè lên người nó, nặng quá! Nếu nó không luyện võ thì chắc bị tên này đè bẹp dí rồi. Mà sao mặt hắn với mặt nó sát nhau đến thế này? Mặt hắn vẫn nhắm nghiền, sao vậy chứ? Môi của hắn, nó nó...chạm vào môi nó. Đôi môi mềm mềm mềm, có một chút ngọt, một chút vị đắng. Có phải do nó qua tưởng tượng không? Tim nó đập rất nhanh, nhanh đến nỗi hơi thở không còn đều đặn nữa. Cứ y như là nó vừa chạy vài trăm mét vậy nhưng chỉ khác một chỗ là bây giờ mồ hôi nó không chảy ra... cảm giác lúc này rất khó diễn tả... nếu nói là đau thì nó đang dối lòng vì bây giờ toàn thân nó đều cảm thấy hạnh phúc. Cảm giác mà từ trước tới giờ nó chưa từng có, chưa từng trải qua...chỉ có là bây giờ hình như thời gian đang ngừng lại phải không nhỉ? Cứ y như lần đầu tiên nó gặp hắn vậy... nhưng lần này lâu hơn...lâu hơn. Không biết là bao lâu nhưng có vẻ hơi lâu rồi đây, nó bắt đầu lấy lại những giác quan và cảm thấy khủng khiếp! Sao hắn có thể làm thế này lâu như vậy chứ! Nó nghiêng mặt qua một bên:

- Này đứng lên dùm đi- Mặt nó đỏ ửng lên khi nói câu đó... nó có thể biết chắc được chuyện này vì hai má của nó rất nóng... cái nóng tự nhiên mà không cần một tác động nào từ thời tiết...Và còn một chuyện nữa chứ, chính là cái đầu của nó, bây giờ nó phát hiện cái đầu của nó không nằm ở dưới đất mà là trên bàn...

Không một chút tiếng động nào thoát ra từ hắn...hắn bất động hoàn toàn, chỉ có cơ thể đang thở những hơi thở mệt nhọc và người của hắn rất nóng...

Hắn bất tỉnh rồi sao? Sao không ai đỡ hắn dậy dùm nó vậy. Nó quay mặt nhìn cả lớp và tất cả mọi người đều dừng nhìn như bất động, không một lời nào thốt ra, vậy thì nó phải làm giải tỏa cái không khí quái quỷ này thôi. Nó la lớn lên:

- Này, đỡ hắn dậy dùm đi

Hai, ba thằng con trai trong lớp đã “tỉnh” ra, tụi nó chạy tới đỡ Tiểu Thiên đứng dậy. Bây giờ nó mới nhận ra cái đầu của nó không còn nằm dưới đất mà nằm trên bàn, dĩ nhiên cũng không phải bàn nó mà là bàn nhỏ Trần. Bây giờ nó bắt đầu thấy cái cổ của mình mỏi rồi đây. Cố gắng dùng hết sức lực nó nhấc đầu lên. Và nó thấy gì đây: Hai tên kia chỉ đỡ Tiểu Thiên đứng dậy thôi rồi tụi nó lại đứng chết chân tại chỗ nhìn nó như chờ đợi mệnh lệnh kế tiếp

- Còn không mau đưa hắn tới phòng y tế mau

Hai tên đó đã lấy lại tất cả giác quan nhờ màn la lớn của nó, tụi nó nhìn lại cái thứ mà mình đang vác, chính là Tiểu Thiên, không hiểu sao hai đứa đến giật mình và buông tay ra và hắn...hắn đang té xuống đất. Theo phản xạ tự nhiên, nó chạy tới đỡ lấy hắn, rồi nó quay sang con nhỏ Trần đang đứng ngơ người hét lớn lên:

- Này, Trân, mau giúp tôi đỡ hấn tới phòng y tế với hai tên này bị khủng rồi

Nhỏ Trân bây giờ đã lấy lại được hồn của mình và các thành viên khác trong lớp cũng bắt đầu “tỉnh”ra! Nhỏ chạy tới đỡ Tiểu Thiên hộ nó, rồi hai đứa đưa hấn tới phòng y tế.

Bây giờ lúc bước ra khỏi cửa lớp, nó mới để ý đến cái lớp học, lúc này nó bắt đầu xôn xao bàn tán, dĩ nhiên tin tức thì chỉ có cái chuyện xảy ra mới này thôi!

- Cậu có chụp được tấm hình nào không?- Một tiếng thì thầm nhỏ lọt vào tai nó

- Tiếc quá, không có. Nếu có thì đây sẽ là tin tức hot nhất trên tờ báo tường ngày mai đấy!

Cái gì? Đòi chụp lại cái tấm hình lúc nãy ư? Kinh khủng quá! Cũng may là cái tên lúc nãy trả lời không, nếu có là chắc nó chỉ có nước độn thổ vì xấu hổ quá! Nó làm lơ như không nghe gì cứ tiến thẳng đến phòng y tế

Nó vừa đi vừa quay qua nhỏ Trân:

- Chuyện lúc nãy là sao vậy?

- Lúc nãy ư? Lúc nãy...cậu thật hạnh phúc đấy...cậu đã được Tiểu Thiên hôn, chắc là đã lắm phải không? Cậu có biết là tớ ganh tỵ đến cỡ nào không?- Con nhỏ nói trong tâm trạng nửa mơ, nửa tỉnh

Con nhỏ này lại chạy sai câu hỏi rồi! Nó tức giận nói:

- Tôi không cần biết, nhưng làm sao hấn...hấn có thể làm như vậy với tôi được...tôi nhớ... mình đâu có hành động gì đâu...tôi...tôi chỉ đưa chân ra gạt chân hấn thôi mà!- Nó ấp úng, không hiểu sao lúc nói lại chuyện đó nó lại thấy vô cùng ngượng, phải cố gắng lắm nó mới có thể nói hết câu đấy!

- Vấn đề chính là ở chỗ đó đấy!- Nhỏ Trân bây giờ đã lấy lại bình tĩnh bắt đầu phân tích- Khi cậu đưa chân ra gạt chân cậu ấy, cậu có nghĩ cậu ấy sẽ té vào đâu không?

- Thì té ra đất bình thường thôi

- Đơn giản quá ha? Nhưng đối với một người như Tiểu Thiên cậu nghĩ cậu ấy sẽ để mình té ra đấy ư?

Nó quay nhìn Tiểu Thiên, quả là tên này cũng không phải là kẻ ngu ngốc để mình phải té ra đất như vậy!

- Vậy là...hấn...hấn chọn té vào người tôi ư?

- Đúng vậy- Nhỏ Trân khẳng định

- Nhưng sao hấn lại ngất xỉu?

- Làm sao tôi biết mà thôi tới phòng y tế rồi kìa! Có gì vô đó hỏi

(hết chap11)

12. Chương 12

CHAP 12: RẮC RỐI

Vừa thấy Tiểu Thiên, bà y tế niềm nở:

- Ôi Tiểu Thiên bị làm sao vậy? Mau...mau đưa nó lên giường đi

- Dạ, hấn bị...

Nó chưa kịp nói thì nhỏ Trân đã đón lời

- Dạ cậu ấy bị xỉu ạ

Nó quay sang nhỏ:

- Sao cậu lại chặn miệng tôi

- Không lẽ để cậu nói ra cái chuyện kia hả?

Lúc này bà bác sĩ đã khám xong cho Tiểu Thiên, nhỏ Trân lại lạnh chạnh hỏi:

- Cậu ấy có bị làm sao không ạ?

- Không, nó chỉ bị say nắng thôi

- Chỉ vậy thôi ư?- Nó ngạc nhiên

- Ừ

Vậy là không phải vì bị nó gạt chân, nó quay sang nhỏ Trân, nhỏ lúc này đang cười vui vẻ:

- Tổ chỉ giỡn một chút thôi

- Thôi hai cháu về lớp đi, cuối giờ có thể quay trở lại thăm bạn

- Vâng- Nó quay sang bà bác sĩ vui vẻ nói, thật là chẳng muốn ở đây lâu chút nào!

- Nhưng- Giọng của con nhỏ Trân lại thốt lên, thật đáng ghét, hình như con nhỏ này không muốn đi...

Nhưng hiểu được ý nó, bà bác sĩ tiếp tục nói:

- Không sao đâu, hai cháu cứ đi đi, ta sẽ chăm sóc nó cho

Hồng hiểu sao bà lại đưa từ “hai cháu” vô nhĩ? Bà phải trừ nó ra chứ? Mà thôi không bắt ba cái chuyện nhỏ nhặt nữa! Nó và nhỏ Trân đi ra khỏi phòng ỷ tể

- Như vậy là tên Tiểu Thiên kia không bị tôi gạt chân mà tự té vô người tôi phải không?

- Ừ nhưng cậu không được gọi Tiểu Thiên là tên này tên nó chứ!

- Được được Tiểu Thiên được chưa?- Nhỏ Trân gật đầu

- Vậy là tôi đã bị cướp đi nụ hôn đầu tiên yêu quý rồi! Híc-Tôi than vãn

- Nụ hôn đầu đời của cậu thì là cái thá gì? Cái quan trọng là nụ hôn của Tiểu Thiên kìa

Con nhỏ này làm nó bực rồi nha! Sao nhỏ có thể nói ra câu nói ác độc như thế được chứ!

Nó bực tức nói:

- Nụ hôn của hần là cái thá gì mới đúng, sao hần...

Không để nó nói hết câu nhỏ Trân đã bịt chặt miệng nó lại không cho nó nói gì thêm

- Cậu im đi dùm tôi không thì mọi người ở trường này sẽ nghĩ chúng ta có ý nghĩ ***** đấy! Cậu có biết là nụ hôn của Tiểu Thiên đáng giá như thế nào không?

- Tôi cóc cần biết- Nó khẳng định

- Cậu không cần biết thì thôi, mau đi về lớp thôi

- Khoan đã, cậu nói đi- Nói là nói vậy nhưng nó rất tò mò

- Đã từng có cô gái đánh đổi cả gia tài kết sù để được hôn Tiểu Thiên đấy!

Tôi có nghe lầm không nhĩ? Có người đánh đổi gia tài để được hôn hần ư? Không tin nổi, chắc người đó bị khùng rồi

- Vậy hần có đồng ý không?

- Cậu nghĩ xem

- Chắc chắn là đồng ý rồi phải không? Làm sao mà bỏ qua một gia tài kết sù được

Không ngờ nghe xong con Trân lại cười sặc sụa:

- Cậu nghĩ đơn giản quá đấy! Dĩ nhiên là không rồi

Không tin nổi, tên Tiểu Thiên đó lại có thể bỏ qua một gia tài kết sù ư? Chỉ cần hấn hôn con nhỏ đó một cái là có cả gia tài trong tay, không ngờ hấn lại không làm. Nó cứ tưởng Tiểu Thiên là một tên công tử nhà giàu ăn chơi lêu lổng không ngờ hấn cũng có lòng tự trọng như vậy!

- Sao hấn có thể...

Nó chưa kịp hỏi hết câu thì lớp học đã hiện ra trước mắt nên tôi đành im lặng và đi vào chỗ của mình

.....

Những tiết học lại trôi qua và trống đánh, cả lớp đều ủa ra ngoài như một đàn ong vỡ tổ. Còn nó thì không được đi theo những “con ong” đó mà phải ở lại làm thêm một “nhiệm vụ khác- Đó là dọn dẹp cái hội trường kinh khủng!!

Mở cửa phòng hội trường ra, tất cả những gì mà nó thấy chính là không gian tăm tối của căn phòng. Trước hết phải xem nào, cái công tắc bật đèn ở đâu nhỉ? Nó loay hoay tìm kiếm. A! Kia rồi! Nó chạy tới. TẮT!!! Nhìn lên! Chẳng có chuyện gì xảy ra...sao vậy nhỉ?

Nhấn lại vài lần nữa xem sao, vậy là nó cứ nhấn liên tục...Híc chẳng có chuyện gì xảy ra vậy là đành tắt điện mà làm thôi. Nó quay lưng từ bỏ việc bật đèn, đi đến chỗ để đồ lao động và...tất cả các đèn trong hội trường tự động bật lên hết...Nó kinh hoàng nhìn xung quanh...có phải là có MA không nhỉ??!!

(hết chap 12)

13. Chương 13

Chap 13: BỎ ĐI- QUAY LẠI

Nó nhìn hết tất cả mọi thứ xung quanh. Một lần nữa tất cả các đèn đều tắt, không gian chỉ còn một màu đen kịt như ban đầu. Nó lại kinh hoàng nhìn mọi thứ! Nó có nằm mơ không nhỉ? Lúc này...lúc này tất cả các đèn đã bật lên rồi cơ mà? Nó thử đưa tay nhéo má mình và cái cảm giác đau làm cho nó tin tất cả đều là sự thật...

Không còn nhìn thấy gì xung quanh nữa, cái mà nó chú ý duy nhất bây giờ chính là cái cửa, nó nhanh chân chạy ra khỏi cửa... Lối thoát duy nhất bây giờ!! Vừa chạy nó vừa hét

- MAAA!!!!???

BINH???

- Á!

Nó vừa va phải cái gì vậy nhỉ, cục sắt hả trời??? Nó cố gắng lấy lại bình tĩnh mở mắt ra và xuất hiện trước mắt nó bây giờ, không thể tin được... chính là hấn- Phạm Tiểu Thiên!!!!???

Chuyện bây giờ con khó tin hơn cả chuyện mấy cái đèn ban này nữa...Sao hấn lại có thể đứng đây được chứ?

- Sao...sao cậu lại ở đây được chứ?- Nó tròn mắt nhìn hấn, nếu như nó nhớ không lầm thì hấn đang nằm trong phòng y tế mà

- Tôi đi về- Hấn lại nói cái giọng lạnh lùng đáng ghét.

Mà hấn nói cũng đúng, hấn cũng phải về chứ nhỉ?

- Về sao lại ở đây?

- Tôi chỉ đi ngang thôi!

Nói rồi hấn quay mặt đi tiếp, đúng là đáng ghét!! Nếu không vì sợ ma thì nó đang cãi với hấn một trận rồi!

- Này! Cậu đi thật à- Nó cố gắng giữ hấn ở lại, dù sao có thêm một người cũng đỡ sợ. Nhưng hấn vẫn tiếp tục bước, không quay mặt lấy một cái

- Này! Tôi là con gái đấy! Ở trong trường một mình vào giờ này không tốt lắm đâu!- Nó biết câu nói này hơi quá! Nhưng dù sao thì bây giờ cũng gần 12 giờ trưa rồi, mà đây lại là cái giờ có rất nhiều ma nữa chứ! Nhưng...nhưng sao hấn vẫn không quay lại chứ!

- Đồ đáng ghét!- Nó la lên khi thấy bóng của hấn đã gần mất hút sau hành lang...

Vậy là nó bị bỏ lại một mình sao? Vừa buồn, vừa sợ, nó cứ đứng chết chân tại chỗ!...

.....

Đến qua 12 giờ, bây giờ nó đã bắt đầu thấy đói! Có lẽ cứ đứng đây cũng không phải là cách...Nó phải can đảm lên thôi! Phải dọn dẹp cho xong để rồi còn về nữa chứ!

Nghĩ vậy, nó ngoan ngoãn xách xô nước và cái giẻ lau vào hội trường thực hiện cho xong hình phạt của mình...

Đúng là sợ thật, xung quanh đây vô cùng yên ắng. Nhưng thỉnh thoảng lại có vài cơn gió lướt qua, mà gió là bạn của nó mà! Như vậy là nó đâu phải chỉ có một mình...Vậy là nó tiếp tục công việc của mình vì tin rằng mình không cô đơn, mình luôn có một người bạn bên cạnh đó là gió!!!...

.....

Nửa tiếng trôi qua, cuối cùng công việc cũng xong xuôi, nó có thể yên tâm về nhà rồi! Nghĩ vậy nó bước ra hội trường và khóa cửa cẩn thận! Híc!! Cái bụng lại kêu lên réo rất rồi! Sao nó lại hay đói thế nhỉ? Bây giờ thì nó không còn cảm giác sợ ma nữa, nó chậm rãi bước xuống mấy bậc cầu thang dẫn ra sân trường. Nắng tỏa những sắc vàng óng ánh soi rọi mọi bước chân của nó. Nó nhìn xung quanh và một phát hiện bất ngờ... Sân trường bây giờ không chỉ có bóng cây và bóng của nó mà còn có...bóng của một người khác nữa... Ai thế nhỉ? Không thể thấy được cái vì ghế đá đó quay lưng lại về phía nó. Nó tò mò chạy lại chiếc ghế đá đó và...

Bây giờ nó chỉ còn cách người đo một mét mà thôi...cái đáng quen quen... không lẫn vào đâu được và chính cái đáng đó khiến nó phải dừng chân lại không dám bước tiếp vì...vì người đó chính là hấn- Phạm Tiểu Thiên. Lại một lần nữa, nó gặp hấn??

(còn tiếp)

- Xong rồi hả?- Giọng của hấn vẫn lạnh lùng nhưng coi bộ đỡ hơn lúc nãy một chút rồi!

- Cậu làm gì ở đây?

- Tôi không thích về nhà

Nó nghe lầm phải không nhỉ? Hay là tên này bỏ nhà đi...?

- Có nhà mà không về ư?

Hấn không nói gì cả, chỉ gật đầu. Có phải hấn không muốn về nhà thật không nhỉ? Dù sao thì cũng không phải truyện của nó

- Vậy tôi về đây

Nhưng bỏ hấn lại đây một mình tự nhiên nó lại thấy tội nghiệp nhưng rồi nó nghĩ “Chắc hấn chỉ ngồi đó một chút thôi phải không nhỉ, lát nữa hấn sẽ về mà!” Nghĩ vậy rồi quay lưng đi về hướng cổng trường.

Nhưng chưa đầy hai bước sau nó không thể bước thêm được...

.....

Tại sao nhỉ? Vì hấn kêu nó ở lại:

- Này, có muốn ăn không?

Nó quay mặt lại, bây giờ thì nó mới chú ý đến cái bánh bao trên tay hấn... Nó nuốt nước miếng nói:

- Cậu giỡn hả? Ăn gì rồi còn đưa cho tôi. Tôi đi về nhà rồi ăn được rồi

Vậy là nó lại định bỏ về, nhưng lần này nó chưa kịp quay lưng thì hấn đã nói:

- Bị mù hả?

Tên nà đúng là chán sống rồi dám kêu nó bị mù ư? Nó không thể nhận được phải cho hắn một chận mới hả dạ được. Nó đưa đôi mắt hình viên đạn nhìn hắn. Nhưng hắn đã che đôi mắt của hắn lại bằng cách giơ một cái bánh bao mới lên trước mặt nó...

Vậy là nó không thể không bỏ đi ánh mắt ban nãy của mình và thay vào đó là ánh mắt ngạc nhiên đến vô cùng. Đúng là lúc nãy nó chỉ thấy có một cái bánh bao thôi mà! Hay nó bị đói đến hoa mắt rồi nhỉ?

- Ở...ở đâu ra vậy?

- Trên trời rơi xuống đấy!- Hắn nói với một nụ cười rất đẹp, nụ cười tự nhiên chưa bao giờ có...

(Hết chap 13)

14. Chương 14

Chap 14: SỰ TIN TƯỞNG

Sao hắn có thể cười như vậy chứ? Nó tưởng nụ cười của hắn đã bị ai đó ăn mất từ tám kiếp rồi... hoặc hắn là người không biết cười...Không ngờ bây giờ hắn có thể cười rất đẹp...

Nó không quên cầm lấy cái bánh bao

- Cho tôi hả?

Hắn gật đầu, rồi cúi xuống ăn tiếp cái bánh bao của mình... Thái độ của hắn làm nó nghi ngờ:

- Sao cậu tốt quá vậy?

Hắn ngược lên nhìn nó:

- Người ta đưa lộn đó

- Sao cậu không trả lại

- Vì tôi đưa dư tiền

Hắn đã nói vậy thì nó không còn biết đường nào mà nói nữa, đúng là tên ba phải, vậy là nó cầm cúi vào cái bánh bao nóng hổi của mình. Nhưng hắn thì không:

- Cậu ăn xong rồi về đi, tôi về đây!

Cái tên này không biết bị gì không? Hết ở lại rồi về, hắn tưởng nó là con rồi chắc? Nó ngược lên định chửi cho hắn một trận thì hắn đã đi mất hút tới giữa sân trường, bây giờ sân trường đã có hai bóng người...một người bước và một người đứng nhìn...nhìn đến khi nào không còn nhìn thấy cái bóng đó nữa...

.....

Nó đạp xe về nhà, một ngày bận rộn đã kết thúc, bây giờ thì nó có thể nghĩ ngơi rồi...

Nhưng sao cổng nhà lại mở nhỉ? Thiên Bảo mở cửa cho ai vào sao?

- Thiên Bảo

- Có gì không?- Thiên Bảo từ trong nhà chạy ra

- Sao cậu lại mở nhà cửa toang hoang như vậy chứ?

Thiên Bảo nhìn cánh cửa mở, cười cười rồi đỡ giọng ngây thơ:

- Tôi mở cửa chờ cậu về mà

- Cái gì

Nó tròn mắt nhìn Thiên Bảo, Cái tên này có bị điên không nhỉ? Mở cửa chờ nó về ư? Một cái lý do nhằm nhĩ hết sức!

- Này nhé...nếu cậu đợi tôi về thì ở trong nhà được rồi, cần gì phải mở cửa ra như vậy, lỡ có ăn trộm thì sao?

Thiên Bảo vẫn không nhận tội, cậu ta trống trãi bằng cái giọng không hiểu

- Không lẽ cậu không tin tôi sao?

- Tin cái gì chứ?

- Thì tin tôi có thể trông nom nhà cửa giúp cậu

Tên này nói cái gì vậy chứ?

- Không phải là tôi không tin nhưng tôi không thích nhà mình bị như vậy

Thiên Bảo bây giờ đã chuyển từ thái độ ngây thơ sang một thái độ buồn rầu:

- Nói như vậy là cậu không tin tôi chứ gì?

Nói xong Thiên Bảo bỏ vào nhà. Nó vẫn không hiểu Thiên Bảo đang nói gì? Tên này thật là khó hiểu? Có phải tất cả những tên bị mất trí nhớ đều như vậy không nhỉ? Nếu vậy thì chắc hẳn không giận lâu đâu...Nghĩ vậy nên nó dắt xe vào nhà và không nghĩ gì đến truyện vừa xảy ra nữa... ‘

.....

Nó giật mình tỉnh giấc, bây giờ trời đã sập tối không ngờ nó lại có thể ngủ nhiều đến như vậy... Nó nhìn xung quanh, sao Thiên Bảo không kêu nó dậy nhỉ? Rồi nó chợt nhận ra là hình như nó và cậu ta đang giận nhau

Nó mở cửa phòng bước xuống nhà, bây giờ thì nó đã cảm thấy bắt đầu đói. Nó xoa xoa cái bụng rồi đi vào bếp

Trong lòng bàn bây giờ đầy ắp đồ ăn, chắc là Thiên Bảo nấu rồi, tay nghề của cậu ấy thì khỏi chê! Rồi nó nhìn thấy một thứ, là gì vậy nhỉ? Một miếng giấy dán trên mặt bàn với dòng chữ nho nhỏ: “ Cậu ăn cơm rồi ngủ tiếp đi, tôi đi ngủ trước đây”Nó cất mẫu giấy rồi chạy ngay lên phòng Thiên Bảo:

- Này, cậu định giận tôi đến bao giờ hả

Thiên Bảo mở cửa ra:

- Tôi không giận cậu

- Vậy tại sao cậu lại không ăn cơm chung với tôi

- Tại vì tôi ăn rồi- Híc! Tự nhiên cậu ta lại nói như vậy! Đúng là một câu trả lời mà nó không thể nào lường trước được!

- Nhưng rõ ràng cậu giận tôi mà, tôi đã làm gì sai chứ

- Cậu không làm gì sai à? Vậy sao cậu lại không cho tôi mở cửa nhà cậu, không tin tưởng tôi có thể coi nhà giùm cậu, không cho tôi bước vào cuộc sống của cậu...

Tên này đang nói gì vậy chứ? Nhưng hẳn nói cũng có lý... nếu đã giao nhà cho hẳn thì nó phải để hẳn được tự do mở cửa chứ? Nó không thể cứ nhốt hẳn trong nhà như một tên tù nhân được

- Nhưng bước vào cuộc sống của tôi thì có gì hay chứ?

- Vì tôi thích như vậy

Hắn nói xong rồi đỡ lấy đầu nó, cúi xuống và...khẽ chạm nhẹ vào trán nó...bằng môi.

Rồi hắn ngược lên lại:

- Ngày mai tất cả sẽ trở lại như cái ban đầu mà nó phải có! Nên cậu hãy yên tâm

Rồi Thiên Bảo đóng cửa lại để mặc nó đứng chết chân tại chỗ rất lâu... rất lâu... trước dư âm của nụ hôn bất ngờ đó...

(Hết chap 14)

15. Chương 15

Chap 15: QUÁ KHỨ MUỐN QUÊN

Quá khứ tràn về như một cơn gió lạ

Gió nhẹ nhàng chợt đến rồi vội đi

Nhưng dư âm của gió vẫn còn “mãi mãi”

Cái quá khứ đau lòng, về một người bạn, có thể nói như vậy không? Hay là hơn thế nữa? Vì người đó đã thay đổi nó, từ một cô bé ngây thơ thành một người mạnh mẽ như bây giờ. Một người bạn mà trước đây muốn nhớ lại nhưng nó cũng không thể nhớ nổi. Khuôn mặt và vóc dáng người đó thế nào nhỉ? ...

- Nu ơi! Chờ Pu với!

- Bắt đi! Pu không bắt kịp đâu

- A...a...á

- Pu làm sao vậy?

- Pu không sao! A bắt kịp Nu rồi

- Không chịu đâu...Pu chơi ăn gian. Sao có thể dùng trò này để bắt người khác chứ?

- Pu không cần biết trò gì chỉ cần biết đã bắt được Pu thì Pu thua rồi

- Pu có biết làm vậy là xấu lắm không?

- Hu...hu... Không biết đâu Nu chửi Pu

- Pu có thôi khóc đi không? Còn khóc là Nu kêu ông kẹ ra bắt Pu bây giờ

- Hu...hu...hu...Nu đòi kêu ông kẹ ra bắt Pu

- Thôi không chơi nữa mình ra biển chơi đi, Nu sẽ bắt thêm cho Pu mấy cái vỏ xò

- Nhưng ở đây đi ra biển xa lắm, Pu sợ bị ba má la

- Xa gì chứ. Nu với Pu đi một lát rồi về nhanh thôi

Pu trần trừ một lát rồi cũng chịu đi theo Nu nhưng Pu luôn có cảm giác bất an...

Mà thường thì những cảm giác đó là đúng! Nhưng Pu vẫn ngoan ngoãn nắm tay Nu và Nu dắt cô bé ra đường...

Con đường bây giờ rất vắng vẻ vì vào buổi chiều bãi biển thường rất vắng... Rất hiếm hoi mới có một chiếc xe xẹt ngang qua... Nhưng nói hiếm chứ không phải là không có vì đang có một chiếc xe bốn chỗ chạy tới gần hai đứa làm hai đứa phải ngừng lại chờ qua đường. Nhưng tại sao chiếc xe lại không đi thẳng tiếp tục nhỉ vì nó ngừng ngang chỗ hai đứa đang đứng...

Hay người đang ông đeo kiếng đen nhìn về mặt rất hình sự bỗng đầu nhảy xuống xe

Nu vẫn nắm chặt tay Pu:

- Mấy người...mấy người là ai?

Chẳng ai trong số họ trả lời câu hỏi của Nu, mà họ hành động...Họ nhấc bổng cả hai đứa lên rồi bỏ lên lên xe. Cả hai đứa giãy dụa nhưng đều vô ích, những tiếng kêu la cũng không có tác dụng vì xung quanh bây giờ chẳng có ai.

Và tất cả mọi cảnh vật xung quanh biến mất sau cánh cửa đóng chặt... Rồi chiếc xe bắt đầu lăn bánh

- Các người...tại sao lại bắt tôi

Không một tiếng trả lời nào từ những người này, có phải họ bị câm không nhỉ? Rồi hai miếng keo từ tay hai người lạ bị chặt miệng lấy miệng hai đứa. Pu thật sự hoảng loạn, vậy là hai đứa bị bắt cóc ư? Pu chưa kịp tìm câu trả lời thì người lạ mặt lúc nãy đã trả lời thay:

- Tụi bây đã vào tay ông thì khó sống, cứ ngồi đó chờ ba má đi tìm đến chuộc đi. Ha..ha...ha

Người đàn ông mở nụ cười mang rợ, tiếp tục nói:

- Đáng lẽ tao chỉ định bắt thằng nhỏ nhưng đầu ra xuất hiện con nhỏ này nên tao đành bắt lên luôn

- Mày làm tốt lắm coi như số con nhỏ này xui đi. Ha...Ha...ha

Pu ứa nước mắt nhìn Nu với vẻ không tin vào tai mình. Vậy là xong, Vậy là Pu không còn được gặp lại ba má ư? Nhưng Nu thì bình tĩnh lau nước mắt cho Pu rồi lắc đầu có lẽ cậu ấy muốn nói Pu đừng khóc nữa. Nhưng Nu càng làm vậy Pu càng cảm thấy sợ và rơi nước mắt nhiều hơn.

Chiếc xe vẫn tiếp tục chạy không ngừng à không nó cũng ngừng đó chứ! Lát sau nó ngừng lại nơi một khu nhà, có lẽ khu nhà này đã bị bỏ hoang khá lâu. Vì tất cả những gì xung quanh đều đổ nát và hàng chục lớp bụi đóng dày đặc Hai tên lạ mặt lúc nãy bế Nu và Pu xuống xe và đi thẳng vào trong đặt xuống một nơi đất trống trong căn nhà rồi trói lại. Cảm giác bị trói rất đau, Pu có thể cảm thấy được tay mình đang bị siết lại và mất đi sự tự do... Người đàn ông mà Pu nghĩ là đại ca mở miệng nói:

- Thằng nhỏ, bây giờ tao mở băng keo trên miệng ày mà hãy kêu ba ***** đến chuộc mày về, chịu không nếu mày mà la lên là cả hai đứa tụi bây mỗi đứa ăn một nhát dao đó, hiểu chưa?

Nu khẽ gật đầu, Pu vẫn chưa ngừng khóc, thế là tên đại ca tháo băng keo dán trên mặt cho Nu rồi Nu đọc số điện thoại cho tên đó hẳn nhấc số rồi cất giọng đắc thắng:

- Con trai tụi bây đang nằm trong tay tao, nếu khôn hồn thì mau đưa 10 triệu đô la đến chuộc bằng không nó sẽ gặp nguy hiểm

Dù đang trong tình trạng hoảng sợ Pu vẫn nghe rõ giọng nói của má Nu ở đầu bên điện thoại

- Mày là thằng nào mà dám giở giọng đó, tao không tin.

- Nếu không tin thì xin mời nghe giọng của con trai mày, chính nó đã đọc số cho bọn tao đó!

Rồi tên cướp đưa điện thoại cho Nu

- Ba má hả? Tới cứu tui đi- Tuy đã quen Nu lâu nhưng Nu không ngờ Pu lại có thể nói chuyện với má mình như vậy!

- Con thật sự bị bắt ư?- Người phụ nữ bên kia tỏ giọng lo lắng...

- Đúng vậy... Nu chưa kịp nói gì thêm thì tên đại ca đã giắt lại điện thoại nói tiếp- Đó mày nghe con mày nói rồi đó, mau đem tiền tới cứu nó đi

- Tụi mày dám bắt con tao thì tụi mày khó sống rồi đó

- Khỏi nhiều lời bây giờ có cứu không không thì tao đưa thằng nhỏ về trời luôn đó

- Tao không đưa tiền mày làm gì tao, 10 triệu đô mày tưởng nhà tao là tỉ phú chắc?

- Tao không cần biết đó là chuyện nhà của tụi bây miễn có tiền cho tao là được rồi

- Xin lỗi, ...tao không đưa

Pu còn nghe rõ tiếng cúp máy cái cụp của con người vô tình đó, Pu không thể nào tin được vào tai mình đó là mẹ của Nu sao? Hình như không phải, nếu là mẹ thì sẽ không bao giờ bỏ mặt con mình như vậy. Nhưng sự thật phũ phàng vì chính người đó là mẹ của Nu. Nhà Nu rất giàu nhưng số tiền 10 triệu đô là con số không thể. Pu nhìn Nu an ủi nhưng hình như Pu không buồn vì chuyện này mà còn mỉm cười. Có vẻ như cậu ấy đã biết trước chuyện này.

- Vậy là công toi, tự nhiên bắt thằng nhỏ về đây rồi ba má nó không chịu chuột.

- Vậy bây giờ mình là sao đại ca?

Một tên đàn em nhảy vô góp ý:

- Nếu ba má nó không chuột thì mình bán nó đi luôn đi, sáng mai con tàu buôn người sẽ xuất cảng, nếu bán hai đứa này chúng ta cũng kiếm được chút đỉnh

- Nó nói đúng đó đại ca vậy bây giờ mình đưa tụi nó đi đi đại ca?

- Thôi được, không lời nhiều thì cũng không thể để bị lỗ, bây giờ hai đứa này bế tụi nó ra xe cho tao

(Hết chap 15)

16. Chương 16

Chap 16: BÓNG TỐI

Muốn vùi chôn niềm đau vào sâu đáy tim

Muốn tìm kiếm một điều mãi mãi

Nhưng càng tìm kiếm, càng chôn dấu lại càng nhớ

Có lẽ chỉ có thời gian mới có thể xóa đi kỉ niệm

Nhưng sao kỉ niệm mãi vẫn chưa rời xa em???

(Katysi)

.....

Pu mờ mắt đi hoảng sợ với tất cả những gì mình vừa nghe. Khi bọn bắt cóc đến gần nó đã giẫy dụa rất nhiều nhưng đều vô ích. Rồi bọn bắt cóc tống cả hai đứa lên xe và chiếc xe lại lăn bánh. Chiếc xe chạy cứ chạy liên tục như vậy, Pu không biết là bao xa nhưng hình như đã ngừng tại, cánh cửa đem mở ra và Pu có thể nhìn thấy cảng tàu nhưng ở cảng chỉ có một chiếc tàu duy nhất chắc đây là con tàu của bọn buôn người.

Người đàn ông được gọi là đại ca bước xuống xe ông ta đi thẳng đến chiếc tàu duy nhất đó và có một người phụ nữ bước ra cười cười nói nói rồi bà ta mời tên đó vào trong khoang. Không biết họ đã nói gì với nhau nhưng lát sau tên đại ca bước ra, ra hiệu cho hai tên đàn em:

- Tụi bây đưa hàng vào đi

Dù còn nhỏ nhưng Pu cũng có thể biết món hàng mà ông ta đang nói tới không ai khác mà chính là Nu và Pu. Lại một lần nữa hai đứa bị nhấc bổng lên bế vào trong..

Khoang tàu mở ra chào đón hai con mồi mới rồi hai đứa bị bọn chúng thả xuống đất cái ịch không thương tiếc. Đây là một cái tàu rộng và đẹp, tất cả những đồ đạc trên tàu đều rất mới và có vẻ rất an toàn nhưng chắc chẳng ai ngờ ở trong tàu là cả trăm đứa trẻ sắp bị đem bán.

- Hai đứa này đây hả?- Người phụ nữ cất giọng nói ngọt ngào đến đáng sợ ánh mắt bà ta lướt qua Pu và Nu như những mũi dao sắc nhọn đâm xuyên vào người hai đứa, tuy chỉ là ánh mắt thôi nhưng Pu có cảm giác nó rất đáng sợ, rất nham hiểm và đầy rẫy tội ác. Anh mắt ấy còn ẩn chứa sự thật, một sự thật đau lòng là hai đứa đã trở thành những món hàng và sắp bị ngã giá...

- Chị cứ coi hàng đi rồi ra giá.

- Hai đứa này nhìn trắng trẻo, dễ thương chắc là con cái nhà giàu rồi

- Đúng vậy chúng nó là con nhà giàu bị tụi em bắt cóc nhưng ba má tụi nó không chịu mang tiền đến chuộc nên đành để cho chị- Tên đại ca hạ giọng

- Chú mày tốt lắm nhưng đừng đến con nhà giàu rất phiền phức rồi ba má nó tìm thấy thì mệt lắm.

- Sao chị biết, nếu ba má nó đã không chịu chuộc tội nó thì sức mấy ổng bả tìm kiếm dữ dội
 - Đúng là những người xem trọng tiền bạc hơn cốt nhục của mình, tao con lạ gì mấy hạng người này. Nhưng nếu ba má nó đi tìm thì sao? Mà thấy đó từ trước tới giờ chỗ này toàn nhận mấy đứa con nhà nghèo và trẻ đường phố, ba mẹ của mấy đứa nhà nghèo thì làm sao tội nó tìm nổi khi không có tiền, còn mấy đứa trẻ đường phố thì khỏi nói có chết ngoài đường cũng chẳng sao. Thôi bây giờ tao tính thế này, tao đưa tội bây nữa giá thôi được không? - Không ngờ những phân tích của bà ta này giờ chỉ là để đưa ra cái giá ngon ăn chứ không phải tốt đẹp gì... Nhưng nghĩ lại thì bà ta nói cũng có phần đúng...
 - Chị nghĩ lại cho thêm chút đỉnh làm vậy tội tội em lắm, có mối nào em cũng giới thiệu cho chị mà!
 - Tội bây đã nói vậy thì tao cho thêm chút đỉnh chứ tao cũng chẳng lời lãi gì đâu...Biết chưa- Bà ta vừa nói vừa liếc xéo Pu và Nu một cái. Anh mắt bà ta bây giờ tràn ngập vui mừng có lẽ vì đã mua được hai món hàng với giá rẻ
 - Em cảm ơn chị
- Rồi bà ta moi tiền trong túi ra đưa cho bọn bắt cóc, bọn chúng cầm tiền bỏ đi để lại Pu và Nu ở đó với mục buôn người, mục ta tiến lại gần hai đứa cuối xuống dùng cái giọng dụ dỗ lúc này nói như điều khiển:
- Hai cưng ngoan nào, để cô cỡi trời cho đừng la nhé
- Pu và Nu gật đầu dù không biết bà ta muốn gì nhưng ngoan ngoãn nghe lời trong tình huống này có lẽ là biện pháp tốt nhất. Bà ta cỡi trời cho hai đứa rồi nhẹ nhàng khuyên bảo:
- Hai đứa cứ ở đây với cô không chịu thiệt đâu mà lo, cô sẽ kiếm cho hai con một công việc tốt
 - Cô ơi! Cô thả tội con về đi cô- Pu van xin
 - Không được, cô tốn quá trời tiền đưa tội con về đây không dễ dàng thả về như vậy
 - Cô làm phước đi cô, con không thể sống thiếu ba má được
 - Cô thương các con rồi ai thương cô, thôi được rồi đừng nói nhiều nữa, tội bây đâu đưa hai đứa nhỏ vào kho cho tao

Tất những lời van xin chỉ là mây khói vì làm sao mục ta có thể bỏ qua một món hàng béo bở như thế được. Rồi hai đứa bị lôi đi vào một nơi khác...không gian càng lúc càng tối rồi bóng tối bao trùm ánh sáng, bao trùm cái gọi là sự sống... rồi hai đứa cũng ngừng bước khi bị đẩy vào một căn phòng, căn phòng toàn màu đen. Rồi cửa phòng đóng kín lại, bây giờ Pu không thể kim nén được nữa, òa khóc! Không gian bây giờ có lẽ chỉ có Pu, Nu và tiếng khóc...

(Hết chap 16)

17. Chương 17

Chap 17: ĐÀO TẮU

Nu ôm Pu vào lòng an ủi:

- Pu đừng khóc nữa, Nu ghét nước mắt con gái lắm, Nu đã có cách cứu chúng ta và những bạn này ra rồi
- Pu nhìn xung quanh, trong ánh sáng le lói từ khe cửa, Pu nhìn thấy những con người bằng tuổi mình đang ngồi đó với gương mặt buồn rầu, đau khổ. Nhưng cũng có một cậu bé đứng dậy trò chuyện với Nu và Pu, quần áo cậu bé này rách rưới, dơ bẩn vô cùng. Bây giờ Pu mới phát hiện ra căn phòng này đang toát lên một thứ mùi kinh khủng...
- Hai bạn...mới bị bắt vô đây hả?- Ngay cả lúc nói, cậu bạn này cũng không thở nổi, mới nói hết một câu mà đã thở dốc liên tục, có lẽ vì do nhịn đói quá lâu, hơi thở của cậu ta cũng toát lên một thứ mùi khó chịu kinh khủng...
 - Ủ, tội mình mới bị bắt- Nu trả lời

- Các bạn vào đây là tiêu rồi, ngày mai cái tàu này xuất cảng ra nước ngoài và chúng ta sẽ bị bán
- Họ bán chúng ta đi đâu?- Pu tò mò
- Vô những nhà giàu có, chúng ta sẽ làm việc không công cho họ,
- Không công ư?
- Đúng vậy nhưng nếu làm họ phật ý họ sẽ giết chúng ta chết
- Vậy ở nước ngoài không có pháp luật hả?- Nu bất bình
- Có nhưng chúng ta ra đó chỉ có một mình, ai bảo vệ chúng ta khi không có hộ chiếu, không có giấy tờ, thậm chí nếu bị phát hiện, pháp luật sẽ không để chúng ta yên đâu!

Pu nhìn Nu với đôi mắt ướt, mếu máo nói

- Vậy là hết! Vậy là Pu sẽ không được gặp lại cha mẹ nữa phải không Nu?

Nu tiếp tục lau nước mắt cho Pu:

- Pu đừng khóc nữa...mình đã có cách đưa Nu và Pu thoát khỏi nơi này cả các bạn này nữa

Cậu bạn lúc nãy nở một nụ cười buồn rồi nói:

- Chẳng có chánh nào đâu đâu chúng ta phòng cẩn thận lắm!
- Cậu yên tâm đi, Cái vụ này mình hay coi trong phim, cách này hữu hiệu lắm, cậu lại kêu tất cả mọi người lại đây- Nu nói với giọng tự tin

Cậu bạn nhìn tất cả mọi người và ai nấy đều gật đầu đồng ý, rồi cậu ấy quay lại Nu và Pu

- Tuy không tin tưởng lắm nhưng chỉ cần có cơ hội thoát ra khỏi đây thì bọn này bằng lòng thử

Rồi cả đám chạy tới vây kín Pu và Nu mọi người hình như có phần tươi tỉnh hơn chạy tới: “Các cậu cứ làm như vậy...như vậy”

.....

Trong không gian đang yên ắng không tiếng động bỗng có tiếng la thất thanh của một cậu bé đang đứng chầu chực nơi cánh cửa với cú đấm sẵn sàng trên tay, có lẽ Pu chưa nói với các bạn là Nu có võ Karate đấy! Cậu ấy học võ phòng thân từ nhỏ rồi, đánh trực diện thì có thể thua nhưng đánh lén thì chưa chắc đâu...

- Chú ơi cứu với! Mấy chú ơi! Trong này có một người đang đau bụng sắp chết rồi

Cánh cửa bật mở, và một tên trong bọn đàn em của mụ đàn bà lúc nãy bước vào:

- Cái gì? Đứa nào...- Hắn chưa kịp nói hết câu thì đã ăn hai đòn đánh chí mạng của Nu vào trong chỗ hiểm, hắn nằm gục ngay tức khắc, rồi tất cả những đứa trẻ tuy nhiều lần bị bỏ đói nhưng bây giờ với khát vọng tự do đã lên cao đến đỉnh điểm chúng ào ra với sức lực cuối cùng của mình. Cả thuyền xáo trộn lên, những tên bắt cóc không còn tin vào mắt chúng nữa chúng cứ đứng im chết chân tại chỗ trước cuộc đào tẩu của lũ trẻ, Nu mở cửa chờ cho tất cả ra khỏi rồi mới đưa Pu chạy ra:

- Chúng ta chạy nhanh thôi

Nhưng vừa bước ra khỏi khoang tàu thì những đứa cuối cùng như Nu và Pu bị những tên trong bọn bắt lại.

- Tàu khởi hành mau- Mụ đàn bà lúc nãy xuất hiện, tức giận ra lệnh và tàu bắt đầu chạy

Nu đang bị một tên bắt cóc nắm chặt lấy người nhưng cũng cố dùng hết sức cắn thiệt mạnh vào tay của tên bắt cóc. Tên bắt cóc đau quá, giật mình buông Nu ra, Nu chạy qua chỗ Pu đang bị nắm chặt nhảy lên đầu tên đó đánh túi bụi vào mặt. Đau quá hắn thả Pu ra nhưng Nu thì bị giữ chặt hai cái chân lại:

- Pu chạy đi đừng lo cho Nu
- Không được có chạy thì cùng chạy

Rồi tên bắt Pu lúc này cũng lấy lại bình tĩnh chạy tới giúp đồng bọn. Lúc này Nu cũng đã kịp thoát xuống khỏi người tên kia, nhưng hai đứa không còn chạy ra khỏi tàu được nữa vì tàu đã chạy.

- Pu ơi bây giờ Nu giữ hai tên này tìm cách cho Pu chạy nha

- Không được, Nu không nghe Pu nói sao? Có chạy thì cùng chạy, Pu không thể để Nu ở lại một mình được- Pu níu chặt lấy tay Nu, còn hai tên kia đang tiến tới gần chỗ hai đứa đứng trong nụ cười đắc thắng...

(Hết chap 17)

18. Chương 18

Chap 18: PHẢI SỐNG NHƯ MỘT THIÊN THẦN

Pu nhìn ra đằng sau, tất cả chỉ là một màu xanh của nước biển. Nhưng đây lại là lối thoát duy nhất và nếu có thể thoát được không thì còn tùy vào quyết định và vận may của hai đứa... Pu nhẹ nhàng nói:

- Hay chúng ta nhảy xuống biển Nu nhé

Nu lúc này cũng chú ý ra đằng sau, nhưng hình như Nu rất sợ, Nu níu chặt tay Pu:

- Không được, nhảy xuống sẽ chết đó

- Nhưng đó là lối thoát duy nhất

- Không được, Nu không cho Pu nhảy đâu! - Nu siết chặt tay Pu hơn bao giờ hết

Nhưng Pu làm một hành động mà có lẽ bây giờ cô bé không ngờ được đó là cắn vào tay Nu thật mạnh đến nỗi rướm máu

- Aaaaaaaa! Pu làm gì vậy?

- Pu cắn cho Nu tỉnh ram nếu không nhảy thì ở lại chúng ta cũng chỉ có con đường chết mà thôi!

Nhìn thấy thái độ cương quyết của Pu, Nu cũng có thêm can đảm:

- Pu nói đúng, nếu nhảy xuống chúng ta sẽ có hai con đường, một sống, một chết, còn ở lại chúng ta chỉ có một sự lựa chọn thôi: Đó là bị bọn người kia hành hạ, sống không bằng chết

Pu mỉm cười:

- Cuối cùng thì Nu cũng hiểu rồi

- Pu cười đẹp lắm! Đẹp như một thiên thần đấy! Nếu Pu sống, Pu hãy sống như một thiên thần nhé! Nhất định phải mạnh mẽ lên!

- Sao Nu lại nói vậy?- Pu ngạc nhiên

- Vì Pu rất giống thiên thần mà- Nu cười rạng rỡ- Nhảy thôi!

Hai đứa cứ như vậy mà siết chặt tay nhau, truyền cho nhau can đảm và trong tích tắc cả hai lao đầu xuống biển...

Có lẽ hai tên cướp không ngờ có tình huống này nên đứng chết chôn tại chỗ, tụi cười vụt tắt trên khóe môi. Vậy là phi vụ này của chúng công toi...

.....

Pu đang mơ sao? Nước ập vào mũi và miệng như vô tình cướp đi sinh mạng bé nhỏ, mọi giác quan không còn hoạt động nữa, tất cả đã biến mất mất dù chúng vẫn còn tồn tại. Nhưng không Pu không thể chết Pu phải cố lên, Pu cố gắng lục lọi đầu óc trong trí nhớ cách đây mấy ngày Nu đã chỉ cho Pu bơi, cố nhớ lại tất cả những động tác. Bỗng dưng chúng xuất hiện trong đầu Pu như mới vừa học...và Pu bơi được. Cô bé có thể cảm nhận hơi ấm từ bàn tay nắm chặt của Nu nó đã truyền cho cô bé thêm can đảm. Có lẽ bây giờ Nu cũng đã bơi được rồi phải không nhỉ? Pu cố gắng nhìn qua Nu. Nhưng mọi chuyện không khả thi như Pu

tưởng vì Nu không hề bơi, người cậu ấy như muốn bị nước biển kéo đi nhưng không được vì bàn tay Pu vẫn nắm chặt lấy cậu ấy. Nu sao thế này? Pu hoang mang nhưng cô bé cũng cố gắng quan sát mọi thứ xung quanh và Pu nhìn thấy gì vậy nhỉ? Nếu cô bé không làm thì đó là MÁU!!?? Ban đầu Pu nghĩ máu đó chảy ra từ cánh tay Pu nhưng không phải, máu đó xuất phát từ đầu! Pu cố quan sát thêm xung quanh và cô bé thấy được một tảng đá, có lẽ Pu đã bị đập đầu vào đá chăng? Pu không biết nhưng tính mạng của Nu hiện giờ có thể đưa vào tình trạng “ngàn cân treo sợi tóc”. Sự sống của cậu ấy vô cùng mong manh và Pu đã đưa ra quyết định: Mình phải cứu Nu! Nghĩ là mà Pu vội kéo Nu vào người mình và hôn, nói là hôn chứ thật ra là hô hấp nhân tạo, rồi Pu dùng hết sức lực của mình đập nước, Pu ngoi lên lấy chút không khí, rồi cuối cùng trong nỗ lực Pu đã cứu được Nu vào bờ rồi kiệt sức bất tỉnh bên cạnh...

.....

Vậy là thoát, lát sau cũng có người tới đưa hai đứa vào bệnh viện, tuy hôn mê nhưng trong tai Pu vẫn nghe nhần nhần tiếng nói của má:

- Nhiên ơi, tỉnh lại đi con, con đừng làm ba má sợ nha

Rồi bác sĩ đưa Pu vào phòng cấp cứu, đi sau là Nu, Nu cũng không khá khẩm gì hơn Pu, Nu còn bị đập đầu vô đá chắc là do cứu Pu vì Pu nhớ lúc Pu rơi xuống biển trước như vì hoảng sợ Pu đã bất tỉnh, chính Nu đã cứu Pu và sợ ý bị đập đầu vào đá chứ với tài bơi của Nu cậu ấy không thể gục ngã như vậy được. Nhưng không được rồi, Pu không thể nghĩ tiếp được, Pu cần phải ngủ và rồi Pu chìm vào giấc ngủ dài trong khi các bác sĩ phẫu thuật. Trong tai Pu vẫn văng vẳng tiếng Nu đang gọi trong cố gắng: “Cố lên Pu ơi, Pu không thể chết được, Pu phải sống để sau này làm cô dâu của Nu nữa chứ”. Rồi Pu mở mắt ra với xung quanh là màu trắng trong bệnh viện kế bên giường của Pu đang nằm là Nu, Nu đang ngủ rất say nhưng nhịp thở của cậu ấy vẫn đều đều...

Pu cố gắng lay hoài mà Nu vẫn chưa tỉnh. Rồi các bác sĩ bước vào:

- Cháu đã tỉnh rồi hả?

- Vâng ạ

- Quả là một kì tích, bác cứ tưởng cháu phải lâu lắm mới tỉnh dậy chứ

- Cháu đã hôn mê bao lâu rồi ạ

- Cả tuần nay rồi cháu ạ

Pu nhìn qua Nu, vậy là cậu ấy cũng hôn mê cả tuần nay rồi ư?

- Vậy sao Nu vẫn chưa tỉnh?

- Cậu ấy...cậu ấy- Gương mặt bác sĩ đã thoáng buồn

- Cậu ấy sao vậy? Xin bác nói đi- Bác sĩ làm vậy càng khi Pu nôn nóng hơn

- Cậu ấy...bị nặng hơn cháu rất nhiều! Tuy bây giờ đã qua cơn nguy kịch nhưng xác suất tỉnh dậy chỉ là 50%

- Vậy là 50% còn lại là bạn ấy sẽ bị như thế suốt đời sao?- Pu lo lắng hỏi

Bác sĩ không trả lời nhưng thay vào đó là cái gật đầu chắc chắn

- Vấn đề bây giờ là thời gian. Cháu cố gắng an ủi động viên bạn ấy tỉnh lại nha, hình như bạn ấy bị một cú sốc rất lớn đến nỗi không muốn tỉnh dậy.

Cú sốc ư? Không lẽ là chuyện bố mẹ của Pu? Cậu ấy thật sự đau lòng vì chuyện ấy đến nỗi không muốn tỉnh lại luôn ư? Pu nắm chặt tay Nu nhá lên áp sát vào má. Cái tay này bị vết cắn của Pu nên giờ bị băng bó.

- Pu thật sự xin lỗi Nu, Pu không cố ý cắn Nu đâu. Nu đừng giận Pu nha, Nu mau tỉnh dậy đi, chẳng phải Nu đã nói là sẽ cưới Pu làm vợ sao? Pu đừng bỏ cuộc như vậy chứ!- Pu nói trong tiếng khóc nghẹn ngào...

Nhưng đáp lại Pu chỉ là sự yên lặng, không một chút động tĩnh gì từ Nu ngoại trừ nhịp thở...

(hết chap 18)

.....

Ký ức của em là một “màu trắng”...

Màu trắng tinh khiết của tuổi ấu thơ

Nhưng trong giấc mơ, em mở nó ra

Nó lại trở thành ký ức “màu hồng”...

Màu hồng của tình yêu anh và em

Em đem tất cả bỏ vào trong tim

Nhưng sao ký ức lại thành “màu đen”...?

Có phải vì anh không giữ lời hẹn?

Hay vì trái tim em không giữ vẹn lời thề?

Mà nó lại hướng về một ai khác...???

19. Chương 19

Chap 19: EM KHÔNG PHẢI LÀ THIÊN THẦN

Pu gục mặt xuống giường Nu và khóc nức nở:

- Nu ơi, bạn đừng chết nha! Làm ơn đi! Bạn không thể bỏ mình một mình được, nếu muốn làm thiên thần sống, thì chúng ta phải cùng làm chứ!

Pu cứ khóc như vậy...rồi một bàn tay, bàn tay rất ấm áp, nó đang lau nước mắt cho Pu! Ai vậy? Có phải là Nu không? Pu ngước mắt lên, đôi mắt ban nãy nhắm nghiền của Nu đang hé mở...Một phép lạ!

- NUUUUU!!!!???

Pu rào thét ôm lấy Nu như thể nếu không ôm chặt thì Nu sẽ không còn ở đây với cô bé nữa

- Pu buông ra đi, Nu không bị chết vì bệnh mà chết vì cái ôm nghẹt thở của Pu đó- Nu mỉm cười hạnh phúc

Cuối cùng Pu cũng chịu buông Nu ra

- Pu...Pu cứ sợ Nu sẽ bỏ Pu rồi chứ!

- Đúng là Nu định ra đi nhưng thiên đường chưa chịu chứa Nu, nó bắt Nu phải trở về với Pu.

Pu lại ôm chặt Nu hơn, chưa bao giờ Pu có cảm giác hạnh phúc như bây giờ, vậy là Nu đã ở lại với Pu! Nu không đi! Nhưng sự thật liệu có phải chỉ có như vậy không?

.....

Sau khi biết Nu tỉnh lại các bác sĩ đến kiểm tra cho Nu rất tận tình. Rồi cả tuần sau đó cả hai được xuất viện. Nu và Pu được ba má đón về nhà, hình như Nu vẫn còn giận bố mẹ nên thấy cậu ấy hơi buồn, nhưng rồi cái gì tới nó cũng tới. Đó là vào một ngày đẹp trời Nu sang nhà Pu chơi bỗng nhiên cậu ấy cầm chặt tay Pu và móc trong túi ra một sợi dây chuyền, sợi dây chuyền có cái mặt trái tim rất đẹp. Nu đeo vào tay Pu và nói:

- Nu tặng Pu nè! Nu giữ kĩ nha. Nu... Nu...sắp đi rồi!

Pu ngỡ ngàng khi nghe những lời Nu vừa nói:

- Nu đi đâu?

- Nhà Nu sẽ dọn lên thành phố ở

- Vậy là Nu sẽ không ở đây nữa ư?- Pu không còn tin vào những gì mình đã nghe nữa... Sao có thể như vậy chứ? Cách đây mấy ngày hai đứa còn chơi với nhau rất vui mà!

- Nu nói giỡn phải không?

Rất lâu...rất lâu... Nu cứ im lặng mãi...nhưng rồi cậu ấy cũng gật đầu. Và cái gật đầu đó làm Pu òa khóc

- Không được Pu không cho Nu đi đâu cả!- Pu níu lấy tay Nu thật chặt vì cô bé biết rằng nếu không làm như vậy Nu sẽ bỏ đi...bỏ đi thật xa...

Nhưng...Nu đã gật tay ra khỏi tay Pu

- Pu có thôi đi không? Nu ghét nghe khóc lắm. Pu hãy hứa với Nu cho dù có chuyện gì cũng không được khóc, được không?- Nu đưa bàn tay lên lau nước mắt cho Pu

- Sau này nếu không có Nu, ai sẽ lau nước mắt cho Pu đây? Pu hãy can lên Pu nhé!

Pu gật đầu...

- Móc méo nè!

Nu đưa ngón út ra và hai đứa móc tay vào nhau...

Rồi Nu đeo sợi dây vào cổ Pu và tiếp tục nói:

- Sợi dây chuyền này sẽ khóa chặt trái tim Pu, Pu không được thích người khác ngoài Nu đâu đó. Nó không những khóa chặt tim Pu mà nó còn thay Nu an ủi Pu. Mỗi khi Pu muốn khóc hãy nhìn nó Pu sẽ thấy Nu và nhớ tới lời hứa của chúng ta và Nu cá là Pu sẽ không khóc nữa.

- Khi nào Nu về?

- Năm năm sau, Nu hứa, nhất định năm năm sau vào ngày này Nu sẽ về, Pu cứ ra biển là sẽ gặp Nu

- Thật sao?

- Ừ, Pu là thiên thần của Nu, Pu nhất định phải chờ Nu đó, nếu không thì Pu không còn là thiên thần nữa!

Pu gật đầu chấp nhận sự thật, chấp nhận sự sắp đặt đau lòng mà ông trời đã dành cho cô bé...cũng là chấp nhận cho Nu đi ...với niềm tin...niềm tin đó đã khiến để cho Nu đi, đó là sẽ có ngày Nu trở về với Pu...để rồi niềm tin đó cũng biến mất...có phải là nó biến mất không? Hay Pu đã đánh mất nó từ lúc nào? Pu cũng chẳng biết...cũng chẳng muốn biết...điều mà Pu biết là Nu KHÔNG TRỞ VỀ!!!!???

Nó đã đeo sợi dây chuyền đó chờ đợi, chờ đợi một ngày Nu trở về mở cánh cửa trái tim của nó. Nhưng năm năm đã trôi qua, Nu không về, nó đã đứng đợi ngoài biển đến tối mịt nhưng chẳng thấy Nu đâu. Vậy là Nu đã đi thật rồi, Nu đã quên lời hứa, quên tất cả, nó cầm sợi dây chuyền định ném đi nhưng không đành lòng vì đây là món quà là kỉ niệm cuối cùng mà Nu đã để lại cho nó làm sao nó có thể quăng đi được và nó đã giữ sợi dây chuyền cho đến bây giờ! Không biết sợi dây chuyền có còn khóa chặt trái tim nó hay không?Hay từ cái ngày Nu không về cánh cửa trái tim của nó đã bị đập vỡ. Không biết nó bị đập bởi nó hay Nu bởi nó không cảm giác nhớ Nu nhiều như trước đây nữa nó đã bình yên và từ từ hình ảnh Nu phai dần trong tâm trí nó để rồi hôm nay nó ùa về mang theo cả hạnh phúc và nỗi đau... nó không phải thiên thần, nó không thể cứ chờ đợi một người đã quên mình . Mà cho dù là thiên thần nó cũng không đủ can đảm chờ đợi như vậy. nó cần quên để mà tiếp tục sống nhưng nó cũng không thể không cảm ơn Nu chính Nu đã làm cho nó không còn muốn khóc nữa vì nó biết cho dù khóc cũng không làm được gì, điều nó cần làm là mỉm cười và bước tiếp.

(Hết chap 19)

20. Chương 20

Chap 20: thiên thần mAy mắn

- Pu ơi, Nu về rồi nè! Pu đi với Nu nhé!

- Nu đó ư?

Nó mơ màng nhận ra cái hình ảnh Nu đang dần dần hiện ra trước mắt...một cảm giác vừa thật vừa ảo...
Nhưng nó cảm thấy cảm giác này rất quen...Nu gật đầu với nó rồi cậu ấy đưa tay ra:

- Đi với Nu, Pu nhé!

Nu đang gọi nó phải không...nó từ từ đưa cánh tay về phía Nu nhưng...

.....

RẦM...RẦM...RẦM

- Dậy đi Nhiên ơi

Hả?? Ai kêu nó vậy? Chẳng lẽ là...Thiên Bảo??? Đúng rồi, sao có thể là Nu được, Nu đã đi rồi mà. Nó nhìn lại nơi mà nó vừa thấy Nu...lúc này chỉ là lớp xương khối mờ mờ...làm nó mở choàng mắt, khung cảnh này là nhà nó mà! Chắc nó mê sảng thật rồi:

- Cậu không dậy thì tôi sẽ xông vô đấy!- Tiếng của Thiên Bảo lại vang vọng, đập tắt không gian yên tĩnh của căn phòng

- O...đừng xông vô...Tôi dậy liền

Nó giật mình ngồi dậy. Hôm nay là ngày thứ ba nó tới trường. Hi vọng sẽ không kinh khủng như hai ngày đầu! Để xem...ngày thứ nhất là đi trễ...còn ngày thứ hai...thì chịu phạt...không biết ngày thứ ba sẽ có chuyện gì nữa đây!Sao nó cứ phải chịu những vận xui không mời mà đến như thế chứ! Ước gì có ai giúp nó thoát khỏi tất cả những chuyện này thì hay biết mấy! Nhưng có lẽ chẳng có người như vậy đâu...nếu mà có thì người mà người đó chọn để giúp đỡ chắc cũng chẳng phải nó. Rồi còn con nhỏ Trần đáng ghét, rồi tên ác quỷ Phạm Tiểu Thiên nữa chứ! Dù không muốn nhưng sao nó cứ gặp hán hoài hà! Y như là keo dán sắt ấy! Không thể nào thoát ra được

- Nhiên, cậu dậy chưa vậy?

Trời ạ! Còn tên Thiên Bảo mất trí nhớ khó hiểu nữa... nhưng nó cũng phải cảm ơn tên này nhờ hán mà dạo này việc đi học buổi sáng của nó có vẻ xuống sê hơn ngày đầu nhiều. Nó cất vội cái khăn lau mặt rồi chạy nhanh xuống nhà...Chắc Thiên Bảo đã chuẩn bị buổi sáng hết rồi phải không nhỉ? Vừa xuống tới thì...cái gì nhỉ? Nó có nhìn lầm không? Chẳng có gì trên bàn cả...ngoài một mẫu giấy giống tờ qua nó thấy. Mẫu giấy ghi là: “Nhắm mắt lại, bất ngờ sẽ đến với người may mắn! ^^” Sao Thiên Bảo lại ghi như vậy chứ? Mà thôi, cứ coi tên này sẽ làm cái gì nhỉ? Nó nhắm mắt lại trong hồi hộp.....Nhưng sao lâu quá vậy?

- Thiên Bảo, cậu đâu rồi?- Nó bắt đầu thấy thiếu kiên nhẫn

Bây giờ nó đã thấy có chút cảm giác là mình bị lừa rồi đây! Có phải tên này định trả thù việc hôm qua không nhỉ?

- Cậu không nói gì tôi đếm tới ba là mở mắt ra đó nha!

Mắt nó vẫn nhắm nghiền và bắt đầu đếm

1

2

Chắc là nó bị lừa thiệt rồi! Thôi đếm “3” rồi mở mắt ra cho tên Thiên Bảo một trận mới được

“B...a”- Cố gắng dùng hết sức lực đọc ra con số cuối cùng

Mở mắt ra...

.....

Chưa kịp mở mắt thì... có ai...đang cầm tay nó!

Người đó nâng tay nó lên...làm gì vậy nhỉ? Thiên Bảo hiện ra từ từ trước mắt nó...lúc này cậu ta đang đưa một vật gì lên tay nó...nếu nó không lầm thì đây...đây là một cái vòng??? Cái vòng sáng lấp lánh như những ngôi sao...nó mang một vẻ đẹp rất quý phái...

- Gì vậy?- Dù biết rõ đây là một cái vòng nhưng theo phản xạ tự nhiên nó vẫn hỏi Thiên Bảo
- Nhìn mà không biết gì à?- Thiên Bảo cười cười nhìn nó, nụ cười hôm nay của cậu ta rất dễ thương
- Thì cái vòng nhưng mà...nhưng mà tại sao lại đưa nó cho tôi?
- Thích cho thì cho thôi- Thiên Bảo nói giọng tự nhiên đến vô cùng. Cứ y như cậu ấy là một người hào phóng, bất cần
- Nhưng ở đâu ra vậy?- Nó thắc mắc
- Đeo vô đã

Nói rồi Thiên Bảo siết chặt chiếc vòng vào tay nó. Chiếc vòng tỏa ra ánh sáng lấp lánh đến chói mắt. Làm nó càng tò mò hơn:

- Cậu lấy đâu ra vậy? Trả lời đi

Thiên Bảo nhìn nó rồi chỉ tay lên. Nó nhìn theo hướng chỉ tay của cậu ta... Có thể nói cậu ta đang chỉ tay lên trần nhà... Thấy ánh mắt ngơ ngác của nó Thiên Bảo nói:

- Trên trời rơi xuống đó

Bây giờ thì nó càng bất ngờ hơn trước câu nói của Thiên Bảo, nó tròn mắt nhìn cậu ta

- Tôi không tin

Thiên Bảo mỉm cười trước bộ dạng của nó, cậu ta bắt đầu giải thích

- Chẳng phải cậu nói tôi từ trên trời xuống sao?

Nó lục lọi trong trí nhớ đúng là nó đã từng nói câu đó nhưng nó vẫn chẳng hiểu gì ngoài việc chỉ biết gật đầu đồng ý là nó đã nói câu đó!

Thiên Bảo nói tiếp

- Thì đúng rồi! Nó ở trong người tôi, tôi từ trên trời rơi xuống thì chẳng phải nó cũng từ trên trời rơi xuống sao?

Trời ạ! Bây giờ thì nó đã hiểu! Nhưng chẳng lẽ tên này lại tặng một món quý giá như vậy cho nó

- Nhưng sao cậu lại tặng nó cho tôi?

Thiên Bảo tiếp tục mỉm cười trước những câu hỏi ngốc nghếch của nó:

- Thì chẳng phải lúc này tôi đã nói là thích sao?
- Nhưng tôi muốn lí do chính đáng cơ,nếu không tôi sẽ không nhận đâu!

- Thôi sợ cậu rồi! Để tôi nghĩ nào!- Thiên Bảo nhắm mắt một lúc lâu suy nghĩ...cuối cùng cậu ấy mở bừng mắt ra, gương mặt hạnh phúc như mới phát hiện ra điều gì tốt đẹp lắm! Rồi cậu ta nhìn thẳng vào mặt nó và phán- Đúng rồi! Chẳng phải hôm qua cậu mong tôi đem đến may mắn cho cậu sao? Như vậy cũng có thể xem như tôi là thiên thần may mắn của rồi!

Nó lắc đầu:

- Cậu tự tin thấy ớn lun! Nhưng cứ coi vậy đi mặc dù cậu chưa đem lại cho tôi may mắn gì lắm! Rồi sao nữa
- Thì cái vòng đó nằm trên người của thiên thần may mắn chắc chắn nó sẽ đem lại may mắn cho cậu!- Thiên Bảo nói với một cái nháy mắt đầy hãnh diện

Nó gật đầu, cũng may là tên này đưa ra được lý do chứ không nó trả lại thì tiếc quá! Nhưng nghĩ là nghĩ vậy thôi! Nó vẫn nói một câu bất cần

- Xem như tạm chấp nhận đó nha nhưng mà bữa ăn sáng đâu rồi nhỉ?- Nó chợt nhớ tới bữa ăn sáng thân yêu của mình rồi nhìn lên đồng hồ

Thật là tai hại! Nếu nó không lầm thì bây giờ đồng hồ đã gần tới giờ học một rồi! Nói đúng hơn hết là chỉ còn 15 phút, nếu nó không bỏ bữa sáng thì sẽ đến lớp muộn mất thôi!

Nó đưa gương mặt nhăn nhó nhìn Thiên Bảo tất cả là tại cậu ta mới khiến nó đi học trễ như vậy!

Nhưng nó không giữ gương mặt đó được lâu vì trước mắt nó là ổ bánh mì to tướng:

- Được chưa?

Thay vì gương mặt tức giận ban nãy nó vội vã thay bằng gương mặt dễ thương với nụ cười hiền lành nhất có thể! Thấy nó như vậy Thiên Bảo cũng bật cười. Nếu nó không quay lưng mau chắc sẽ bị nụ cười đó giữ lại nhà quá!

- Tôi đi học đây!

(Hết chap 20)

21. Chương 21

Chap 21: thiên thần lạ mặt

Có một người luôn ở bên bạn

Luôn giúp đỡ bạn dù bạn ở đâu

Dù trong bất kì hoàn cảnh nào

Người đó cũng sẽ xuất hiện

Đó là thiên thần lạ mặt

Bạn cũng có thể là một thiên thần lạ mặt

Chỉ cần bạn có một trái tim...

Nó đạp xe như bay vào cổng trường thì....

KẾTTTTT

Ba con nhỏ đứng trước mặt làm nó phải phanh xe lại. Bực ghê! Nếu đây không phải phản xạ tự nhiên thì nó đã thẳng tiến cho ba con nhỏ này ăn cái bánh xe rồi vì ba đứa nó chính là ba con nhỏ hôm qua tới lớp kiểm chuyện với nó. Nhưng mà...nhưng mà ba con nhỏ đó đang cầm cái gì trên tay thế nhỉ? Nếu nó không lầm thì đó là một thùng nước và nước trong thùng đang phóng với tốc độ ánh sáng bay vào người nó và...

ẦMMMM

Tất cả nước đổ vào người nó...nó hoa mắt, chóng mặt rồi từ từ hình ảnh ba con nhỏ đó hiện ra trong mắt nó với nụ cười đắc thắng rồi ba con nhỏ đó đưa tay lên làm một hành động mà nó không ngờ tới đó là...vỗ tay

- Chào mừng bạn học sinh mới hôm nay là ngày thứ ba bạn đến trường phải không? Vui lên đi chứ.- Đó là lời nói của nhỏ con gái hôm qua đòi tát nó. Hôm nay gương mặt nó nhìn còn đều hơn hôm qua gấp chục lần. Bây giờ nó mới để ý đến bộ dạng con nhỏ này, mái tóc của con nhỏ cắt tỉa dựng đứng, đồng phục thì xộc xệch. Có lẽ cái váy con nhỏ này mặc ngắn hơn cái váy nhà trường. Đúng là nhìn rất ra dáng đại ca.

- Tụi mày làm cái gì vậy hả?

- Chỉ muốn ày một bất ngờ thôi

Tiếng vỗ tay bây giờ đã kết thúc. Nó chỉ thẳng vào mặt con nhỏ ra dáng đại ca đó

- Lần sau còn chơi trò này nữa là chết với tao

Con nhỏ hất tay nó ra:

- Tao không sợ

Nó định cho con nhỏ này một trận rồi nhưng nó không muốn ảnh hưởng đến việc học của mình vì vậy coi như con nhỏ đó gặp hên đi. Nó nhanh chóng gửi xe rồi đi vào lớp nhưng khi nó sắp đến lớp thì ba con nhỏ đó tiếp tục chặn đường nó lại...

- Tao cảnh cáo mày, không được có bất cứ quan hệ gì với Thiên thần của bọn tao, nếu không thì mày không yên với bọn này đâu.

- Thiên thần... ý các người nói là tên Phạm Tiểu Thiên sao?

- Cái gì? Ai ày gọi Tiểu Thiên là tên này tên họ hả- Mắt con nhỏ đại ca trợn tròn nhìn nó

- Thì sao? Miệng là của tao, tại sao tao không được gọi

- Tao cấm mày gọi đó!- Rồi con nhỏ đó đưa tay lên định cho nó một cái tát ư? Không dễ đâu. Nó chụp lấy cánh tay nhỏ rồi bóp chặt

Mắt con nhỏ bắt đầu nhăn nhó đau đớn

- Mày...mày- Nhỏ nói trong tức tối

- Nhớ cho rõ đi Trần Ngọc Nhiên này không có quan hệ gì với Phạm Tiểu Thiên cả- Nó khẳng định rồi hất tay con nhỏ thiệt mạnh rồi tiếp tục đi vào lớp.

Nó có thể nghe thấy lời đe dọa của con nhỏ đó:

- Đó là mày nói đó, nếu tao còn thấy mày có gì với Tiểu Thiên thì...mày chuẩn bị CHẾT đi là vừa

Đáng lẽ nó phải thấy mình thật anh hùng khi làm vậy chứ nhỉ? Nhưng sao tự dưng nó lại cảm thấy buồn... Nỗi buồn vu vơ đó làm nó không thể nào vui được...

.....

Nhưng không chỉ có nỗi buồn vu vơ đó không mà còn có một chuyện bực tức khác đó là cái bàn...cái bàn học của nó và tên Tiểu Thiên không còn ở chỗ cũ nữa, nói cách khác là nó...không cánh mà bay!??

Chắc đây là một trò đùa của tụi lúc nãy, nhưng tụi nó chắc đã đi rồi, làm sao đây?

Nó nhìn tất cả nhưng đứa trong lớp, nhưng không một đứa nào dám hé răng một chữ mặc dù mắt vẫn nhìn nó không chớp vì hình như lớp này đứa nào cũng sợ đặc tội với tụi nó. Ngay cả nhỏ Trần cũng chỉ nhìn nó với ánh mắt hoảng sợ mà thôi! Nó chỉ còn cách chạy ra khỏi lớp để đi tìm cái bàn! Híc! Không biết tên Tiểu Thiên đang ở đâu? Bàn cũng là của hắn mà! Tại sao hắn lại để ột mình nó lo như thế chứ! Người nó bây giờ ướt sũng do trò chơi ban nãy của tụi kia! Lạnh quá đi mất! Nhưng nếu không tìm ra cái bàn thì khỏi học luôn chứ sao? Nó đứng cuối dãy lần nhìn xung quanh, tiếng trống trường vang dội tất cả mọi người đã vào lớp chỉ còn mình nó...mình nó đứng nhìn! Những cơn gió cứ lướt qua làm nó lạnh run người. Có lẽ nó không đi tìm nữa đâu...phải nghỉ học thôi! Tại sao một học sinh mới như nó lại cô độc như vậy, nó nhìn xung quanh. Lúc này, cứ y như cả thế giới đều quay lưng lại với nó... Nó muốn khóc nhưng nó cảm thấy thật mất mặt nếu như mình khóc ở đây! Thật sự rất mất mặt!

.....

Rồi một bàn tay, bàn tay vồ nhẹ lên vai nó, cái ý nghĩ đó chính là tên Phạm Tiểu Thiên xuất hiện làm nó định quay lưng lại cho hắn một trận nhưng khi nó vừa quay lưng. Người đứng trước mặt nó không phải Phạm Tiểu Thiên. Là một người lạ. Nó cứ đứng chết chân tại chỗ như vậy vì nhìn người lạ này rất quen, một cảm giác đã gặp ở đâu rồi nhưng nó không thể nhớ là ở đâu! Thực sự không thể nhớ! Còn người lạ thì nhìn nó khẽ nói:

- Cậu đi tìm cái bàn phải không?

Nó chẳng nói được gì nhưng cố gắng gật đầu

Người lạ tiếp tục nói, lần này cậu ấy còn kèm theo một nụ cười vô cùng thân thiện của một thiên thần xa lạ:

- Cái bàn của cậu ở trên sân thượng đó! Lên lấy đi ha!

Giọng nói của người này cũng rất quen thuộc, nói xong người lạ vụt chạy mất, khi nó tỉnh ra thì người lạ đã không còn rồi biến đi đâu từ lúc nào. Nó quay lưng về hướng đi lên sân thượng thì...có một cái gì rớt xuống... Đó là một cái áo khoác, cái áo khoác làm bằng lông cừu rất đẹp và ấm. Hèn gì này giờ nó không thấy lạnh nữa... chắc là người lạ mặt đã choàng vào vai nó lúc nào đó mà nó không biết. Nhưng dù sao cũng cảm ơn cậu ta, nó khoác chặt cái áo khoác vào người rồi chạy lên sân thượng...

Có lẽ sân thượng bây giờ gió rất lạnh nhưng nhờ cái áo khoác của người lạ lúc này, nó không còn thấy lạnh nữa! Cái bàn của nó đang nằm trên đó nhưng nó không được...bình thường. Trên mặt bàn đầy mực, đầy những câu tục tĩu và thậm hại nhất là chân bàn muốn gãy. Vậy là sao chứ? Làm sao mà nó có bàn học đây? Bực quá! Nó nhìn cái bàn lo lắng không biết phải làm sao...bây giờ đưa đi thì không được để lại cũng không xong! Chắc nó đứng trên này đến hết giờ học luôn quá!

(hết chap 21)

22. Chương 22

Chap 22: BẢO VỆ

- Sao hả, đang lo lắng gì đó?- Giọng của người lạ mặt ban này lại vang lên. Có phải là nó đang nằm mơ không nhỉ? Nhưng dream thì cứ quay lại xem sao...nó quay lưng lại và....

Người đó lại xuất hiện...như một phép màu... Cậu ta bước tới nó rồi khẽ nói với giọng lo lắng:

- Có chuyện gì hả?

- Cái bàn của tôi... nó bị gãy rồi... Tôi... không biết phải làm sao.- Nó ấp úng nói

Người lạ mặt nhìn tôi rồi nhìn cái bàn, xong, cậu ấy nói tiếp

- Không sao. Cậu ngồi chung bàn với tôi được rồi. Xuống lớp thôi!

Rồi cậu ta quay lưng đi để nó chết chân tại chỗ một lần nữa... Cậu ta lại giúp nó, nó đã gặp thiên thần lạ mặt hai lần ư? Không thể tin được. Nhưng chuyện không tưởng còn nhiều lắm, đó là lúc cậu ta đi tới cầu thang cậu ta lại quay lưng lại:

- Cậu có đi không?

Nó giật mình nhưng đôi chân vẫn bước thật nhanh tới chỗ thiên thần lạ mặt...

.....

Vừa đi, nó vừa hỏi, bây giờ thì nó đã lấy được bình tĩnh để bắt đầu nói chuyện với cậu ta

- Cậu học chung lớp với tôi hả?

- Ừ

- Nhưng hai hôm nay tôi đâu có thấy cậu

- Thì chẳng phải hôm nay thấy rồi sao?

- Cậu đi đâu vậy?- Nó ngạc nhiên khi thấy người lạ mặt không đi về lớp mà quẹo vào phòng thiết bị

- Tôi đi lấy bàn, tôi mới chuyển tới nên cô giáo kêu đi kê bàn, trong lớp hết bàn rồi- Nói xong cậu ta khiêng một cái bàn ra:

- Xong rồi, đi thôi

- Nhưng sao cậu biết cái bàn của tôi ở trên sân thượng

- Thì tôi nằm ở trên mà- Thì ra tên này cũng thích lên sân thượng nằm như tên Tiểu Thiên
- Vậy cậu có thấy ai khinh nó lên không?
- Không- Tên này phán một cậu làm nó bực cả mình. Nhưng cũng không thể trách hẳn vì biết đâu hẳn tới sau thì làm sao hẳn thấy được
- Nhưng sao...lúc này...- Nó muốn hỏi tại sao tên này lại lên sân thượng lại làm gì
- Cậu định hỏi tại sao tôi lại lên sân thượng lại chứ gì?- Như đọc được suy nghĩ của nó hẳn hỏi.

Nó gật đầu

- Thì tại không thấy cậu xuống tôi lên xem cậu có ngủ ở trên đó không thôi
- Cậu...- Tên này phải coi chừng mới được, hẳn nói toàn mấy câu độc không hà!
- Dù sao cũng cảm ơn cậu
- Không có gì đâu!- Hẳn nói với nụ cười siêu đẹp của một thiên thần! Nếu không vào lớp nhanh chắt nó sẽ bị hẳn “hót hồn” quá!

.....

Nhưng làm sao đây? Bây giờ nó chẳng dám vào lớp nữa nó cứ đứng trước cửa, cảm giác bây giờ của nó là vừa rụt rè, vừa hồi hộp tưởng tượng khuôn mặt cô giáo sẽ như thế nào khi thấy nó đi trễ như vậy! Nó chưa nghĩ ra cách đối phó thì người lạ đã cầm tay nó, kéo vô lớp...

Một hành động bất ngờ! Thay vì gương mặt tức giận mà nó tưởng tượng, khuôn mặt bây giờ của cô giáo là vô cùng ngạc nhiên...Không phải chỉ có cô giáo đâu, phải nói là cả lớp mới đúng. Mọi người ai nấy đều nhìn vào nó và người lạ, nói đúng hơn là nhìn vào tay của hai đứa thì đúng hơn vì bây giờ hai bàn tay của hai con người khác giới đang siết chặt vào nhau...

Thật sự thì nó cũng không định nắm tay người này lâu đâu, chỉ là nó thật sự rất hồi hộp và cảm thấy một chút lo sợ nên nó nghĩ có lẽ việc nắm tay sẽ cho nó thêm một chút can đảm. Vì thế, mặc kệ ánh mắt soi mói của mọi người, mặc kệ nhịp tim đang đập loạn xạ trong lòng ngực, tay nó cứ thế mà nắm chặt lấy tay cậu ta... Có khi nó nghĩ nó có còn điều khiển được bản thân mình nữa không nhỉ? Hay nó đang bị ai khác điều khiển mà nó dám chắc người này là một con người có một chút mê...traii!???

.....

Người lạ nhìn cô giáo nói, một tay của cậu ta bây giờ khiêng chiếc bàn, còn tay còn lại nắm chặt tay nó:

- Thưa cô, em khiêng bàn về lớp rồi đây
- Câu nói của cậu ta làm dập tắt mọi không gian yên tĩnh này giờ, cô giáo bắt đầu lấy lại vẻ nghiêm nghị của mình và nhìn nó phán:
- Còn Nhiên, tại sao em lại đến trễ
- Dạ...em xin lỗi - Dù đã có chút can đảm nhưng nó vẫn còn sợ
- Em cũng biết là mình có lỗi hay sao. Hôm qua em bị phạt chưa đã ư?

Trong phút chốc nó cảm thấy hoảng sợ trước lời dọa nạt của cô giáo. Chẳng lẽ hôm nay nó lại bị phạt lau dọn cái phòng hội trường đáng sợ đó! Vừa nghĩ thôi nó đã thấy muốn xỉu rồi! Người lạ mặt vẫn siết chặt tay nó và nói:

- Thưa cô, hôm nay cậu ấy bị tạt nước ướt hết người, còn cái bàn học thì bị ai đó đập gãy quăng lên sân thượng không thương tiếc! Bị như vậy cậu ấy còn phải chịu phạt nữa ư?

Bây giờ thì mọi ánh nhìn đều hướng về cái áo khoác trên người nó, chắc ai cũng có thể thấy được bên trong khoác ngoài sang trọng là cái áo đồng phục ướt sũng, nhàu nát một cách thảm hại...

(hết chap 22)

23. Chương 23

Chap 23: LẦN NÀY CÓ HAI NGƯỜI

Nếu nó không tưởng tượng thì lúc này cả lớp đang nhìn nó với vẻ mặt thương hại vô cùng. Cứ y như nó là một con ả xin tội nghiệp lạc bước vào căn nhà của những người giàu có nhiều lòng hảo tâm... Dĩ nhiên nó rất ghét cái cảnh này nhưng phải cố đứng yên để được cô giáo tội nghiệp mà tha thứ!

- Thôi được rồi, cô hiểu rồi giờ Nhiên cứ ngồi tạm với Tuấn đi. lát nữa cô kêu mấy bạn khênh thêm cái bàn nữa cho em và Tiểu Thiên. Dù sao hôm nay Tiểu Thiên cũng không đi học.

Thì ra tên cậu ta là Tuấn, hình như cậu ta cũng rất được ngưỡng mộ trong lớp. Cứ nhìn nhưng con mắt đang “ngây thơ” ngắm nhìn cậu ta thì cũng có thể đủ hiểu rồi!

Nếu lúc này nó không lằm thì cô vừa nhắc tới tên Tiểu Thiên đáng ghét, nếu không phải tại hắn thì nó cũng đâu phải bị như vậy!

- Sao hôm nay Tiểu Thiên không đi học vậy?- Nó hỏi với giọng có một chút tức giận dù đã kiềm nén giữ lắm!

- Hôm nay bạn ấy bị bệnh, thôi được rồi em vào chỗ đi!- Cô giáo trả lời như về chuyện này là cơm bữa rồi nên không có gì phải quan tâm.

.....

Nó quay lại, không ngờ nó đã buông tay Tuấn ra từ khi nào, nó không cảm giác được, không có cảm giác buông tay ra...phải chăng vì chưa từng nắm lấy???

Tuấn lúc này cũng không còn đứng cạnh nó nữa mà đã đặt cái bàn xuống chỗ trống cái bàn của nó và tên Tiểu Thiên rồi nhẹ nhàng ngồi vào chỗ. Nhưng cậu ta không dành chỗ ngồi bên cửa sổ của nó giống tên Tiểu Thiên mà ngồi vào chỗ bên cạnh nhường chỗ gần cửa sổ cho nó! Nó cũng bước lại gần cái bàn mới và ngồi xuống chỗ của mình nhưng...sao hôm nay nó không thấy vui khi dễ dàng dành được chỗ như vậy? Mọi tiếng bàn tán lại vang lên:

- Con nhỏ đó mới đến ngày thứ hai mà đã làm quen được hai hot boy thiên thần của trường ta rồi.

- Ghê thật

- Trông cũng đâu có đẹp mấy, ngoại hình bình thường sao lại có sức ảnh hưởng lớn thế.

...

ẦMMMM!!!!???

Và dĩ nhiên những tiếng rì rầm im bật khi cô giáo gõ cây thước xuống bàn bắt đầu giờ học. Nhưng những tiếng rì rầm của mấy đứa học chung cứ vang vẳng bên tai nó. Nó liếc nhìn cậu bạn tên Tuấn ngồi bên cạnh, Tuấn khẽ cười vẻ rất đắt trí nhưng thấy nó liếc nhìn cậu ấy lại lảng đi và cố gắng nhìn lên bảng.

Tại sao Tuấn có thể mặc kệ những tiếng ồn như thế được? Nó thì không thể chịu được khi nghe đến câu: “Chắc cậu ta có họ hàng gì với mấy người đó nên mới được như vậy!” Đến nước này thì nó không còn tự chủ nổi nữa rồi và...

RẦMMM

Tiếng đập bàn đó không phải từ thước của cô giáo mà là từ...tay nó. Hình như này giờ nó quên mất mình đang ở đâu... Và dĩ nhiên không cần nói các bạn cũng biết chuyện gì đang xảy ra: Mọi con mắt đều đổ dồn về người vừa làm phát ra tiếng động kinh khủng đó ngay giữa không gian lớp học đang yên tĩnh chính là Ngọc Nhiên của chúng ta. Làm sao có thể diễn tả được tâm trạng lúc này của nó nhỉ? Có lẽ phải nói là rất ngượng, mặt của nó bây giờ đã đỏ như khi ăn ớt, chỉ còn thiếu điều nữa là không biết kiếm chỗ đâu mà núp thôi.

Mặt cô giáo cũng bắt đầu biến sắc trước thái độ và hành động “quá lố” của em học trò mới. Cô quát ầm lên:

- Em vừa làm cái gì đó hả? Đi ra hành lang đứng phạt tới hết giờ ra chơi cho tôi.

Nó thật lòng không muốn làm vậy chút nào nhưng hình như cái tay đã không nghe lời nó và bây giờ nó phải chịu hậu quả cho cái hành động đó. Nó cuối rầm mắt bước ra khỏi lớp. Nó nhìn lại cái tay “phản chủ” của mình trong tức giận xen lẫn lo lắng Lần này thì chết chắc rồi! Nhưng nó chợt đứng sững lại trước tiếng nói của Tuấn:

- Thưa cô, xin cô cho em ra đứng phạt chung với bạn Nhiên được không ạ?

Cái gì? Nó có nghe nhầm không? Tuấn có bình thường không đây? Nhưng tình hình trước cho thấy thì nó không nghe lắm vì Tuấn đã đứng dậy và nhìn thẳng vào mặt cô giáo nói!!??

Cả lớp lúc này xôn xao bàn tán loạn cả lên, còn cô giáo thì khỏi nói, gương mặt cô không còn bình tĩnh nữa, sắc mặt còn tái hơn cả cái màu đỏ son của môi

- Em định chọc cô đó hả?

- Thưa cô em không dám em chỉ xin ra đứng phạt với Nhiên thôi cô ạ! – Tuấn bình tĩnh đáp

- Cô hiểu rồi, thì ra chuyện này là trò của em và Nhiên bày ra. Vậy thì cô không những cho hai em đứng phạt cô còn cho các em sau giờ ra chơi đi ra dọn vệ sinh thêm hai cái toilet nữa kia. Nghe chưa?- Cô giáo nói với giọng dạy nghiêm

Nhưng chỉ một phút sau, cô phát hiện mình đang nói chuyện với ai, thế là cô nói thêm:

- Nếu Tuấn chịu xin lỗi cô thì cô không ép em dọn vệ sinh nữa

- Không cần đâu, nếu cô muốn thì tụi em sẽ làm.- Tuấn điềm tĩnh đáp

Rồi quay sang nói với nó:

- Chúng ta đi thôi.

Gương mặt của nó bây giờ đang ngơ ngác bây giờ còn ngơ thêm khi Tuấn kéo tay nó và lôi đi...

(Hết chap 23)

24. Chương 24

Chap 24: CÙNG CHỊU PHẠT

Hai người bây giờ đang đứng ngoài hành lang, có lẽ người ngoài nhìn vào sẽ sặc sụa cười. Vì một người cái mặt buồn xo, còn người còn lại thì rất vui vẻ khi chịu phạt!??

- Không ngờ trên đời lại có người như cậu!- Nó tức tối nói

- Tôi là người như thế nào?- Tuấn giả giọng ngây thơ hỏi

- Cậu có bị khùng không vậy? Cậu làm vậy khác nào đưa tôi lên rồi thả tui xuống đâu.

- Tôi giúp cậu vậy sao cậu còn la tui?

- Cậu giúp chỗ nào không thấy chỉ thấy hại trước mặt là được đi dọn vệ sinh cùng cậu thôi

- Thì tui cũng đâu nghĩ tới chuyện bà cô nghĩ tui với cậu âm mưu này nọ đâu. Tui chỉ muốn ra đây nói chuyện với cậu cho cậu đỡ buồn thôi mà.

- Quả thật là cảm ơn cậu nhưng tui không buồn đi dọn vệ sinh

- Nếu cậu không muốn dọn thì tui dọn một mình vậy.

- Vậy thì cậu dọn một mình đi

Nó quay gương mặt tức giận vô tường

- Đây...- Tuấn đang đánh nhẹ vào vai nó

Thấy nó không có động tĩnh gì Tuấn đánh nhẹ một cái nữa rồi ngẩng mặt lên trời nói:

- Đúng là ông trời không có mắt...để ột người quay lưng...một người ngó...một người đau...một người cười...một người khổ sở...một người thành thoi...

Nó bật cười khi nghe bài văn chế của Tuấn!

- Này- Tuấn quay người nó lại đưa đôi mắt thơ ngây nhìn nó- Giúp tôi nhé!

Thật ra thì nó cũng không giận tên này, dù sao hắn cũng có một chút tốt bụng. Vậy là nó gật đầu

- Thiệt sao? Đáng lẽ cậu phải đồng ý lâu rồi mà còn phải cảm ơn tui nữa kìa.

- Không thêm cái ơn được đi dọn vệ sinh đâu. Nhà tui tui còn không dọn huống chi là dọn cho trường- Nó lại tức tối đáp.

Mà quả thật ở nhà nó đâu thêm dọn dẹp nhà cửa. Bị ba mẹ la hoài hà!

- Cậu nói thiệt sao? Nhưng cậu dọn phụ tôi đi, tôi dắt cậu đi ăn.

- Thiệt sao? Ăn ở đâu? Nhìn cậu con nhà giàu như vậy ít nhất cũng phải dẫn tui vô nhà hàng đó nha!- Nó bắt đầu đòi hỏi.

- Ủ, nếu cậu thích tôi sẵn sàng dẫn cậu đi ăn nhà hàng.- Tuấn vui vẻ đáp

- Mà cậu tên là Tuấn hả?

- Ủ. Tui tên Hoàng Anh Tuấn. Còn cậu nghe nói mới chuyển tới hả?

- Ủ, tôi từ một vùng biển xa xôi đến đây. Tôi tên Trần Ngọc Nhiên- Nó vui vẻ đáp

Nhật tự nhiên đứng yên sau khi nghe cái tên của nó, mặt cậu ta không có một chút cảm xúc nào! Một chút cũng không có... hay là có nhưng cậu ta không biểu lộ ra đấy thôi!!!?

Nó quơ tay trước gương mặt ngay đơ đó và cảm thấy rất thú vị

- Này, nghe thấy tên tôi đẹp quá nên ngơ lun rồi phải không?

- Ủ...bây giờ Tuấn mới lấy lại bình tĩnh- Tui học ở trường này từ hồi cấp hai. Bạn may mắn lắm đó, bạn là người con gái tui nói chuyện nhiều nhất trong trường này đó.

Tên này ngoài cái mặt đẹp trai ra còn có máu tự tin thấy sợ luôn! Nó hất hàm nói

- Không thêm cái vinh dự đó đâu...nếu sớm biết nói chuyện nhiều với cậu mà phải chịu xui xẻo chung với cậu thì tôi không ham

Tuấn đáp trả:

- Không biết ai xui xẻo hơn ai hà ghen!

- Cậu...- Nó không biết nói gì nên đánh trống lảng- Tại sao những người kia không thích nói chuyện với cậu vậy?

- Không phải là không thích mà là vì tôi không thích nói chuyện với họ thôi!- Tuấn tiếp tục tự tin nói

- Cậu là cái thứ chảnh nhất mà tôi biết đó

- Cậu không biết đâu còn có nhiều người chảnh hơn tôi nữa kìa- Tuấn giới thiệu

À quên, đúng là tên này không phải chảnh nhất mà còn có tên Phạm Tiểu Thiên nữa chứ! Nếu nói tới độ chảnh thì không ai bằng hắn! Đã vậy hắn còn lạnh như đá nữa chứ!

- Nhưng nếu chảnh thì tôi đâu đứng đây chịu phạt với cậu- Tuấn tiếp tục mình oan ình

- Thôi đi, cậu không chảnh thì tại sao lại không nói chuyện với mọi người trong lớp?

- Thì tại họ không đáng để tôi nói chuyện thôi

- Vậy còn tôi?- Nó tròn mắt hỏi, chẳng lẽ nó đáng để nói chuyện sao? Nó cũng là một đứa bình thường như những đứa trong lớp thôi...không tài năng, sắc đẹp của không...Híc!! Chắc nó tự ti quá rồi!

- Vì cậu là một người đặc biệt có thể khiến người khác không thể không mở miệng với cậu, có lẽ bạn quá ngốc chăng?

Dám nói nó ngốc ư? Tên này chán sống rồi! Nhưng có lẽ hẳn nói cũng có một phần đúng vì mấy đứa chẳng như hẳn với tên Tiểu Thiên nó đều nói chuyện được! Chỉ là toàn nói theo kiểu cãi lộn thôi!??

Nhưng hẳn đã nói vậy thì không thể tha thứ Nghĩ như vậy nên nó vừa nói vừa cốc đầu Tuấn một cái đau điếng:

- Cái gì? Cậu dám nói tôi ngốc hả?-

Tuấn cười cười xoa đầu rồi chỉ chỉ vào tay nó nói:

- Đó chính là hành động này, từ hồi cha sinh mẹ đẻ tới giờ cậu là người đầu tiên cốc đầu mình đó

- Vậy thì bắt đầu từ hôm nay tôi sẽ lãnh nhận cái vinh dự này mỗi khi cậu ngứa miệng đó nghe chưa?- Tức mình nó ngắt Tuấn thêm một cái rỗ đau

- Thôi...thôi... không muốn cậu nhận đâu!!- Tuấn xoa xoa chỗ vừa bị ngắt

Rồi lúc đó tiếng chuông ra chơi cũng vang lên, nó không ngờ thời gian trôi qua nhanh vậy. Cô giáo bước ra khỏi lớp, liếc nó và Tuấn với ánh mắt cực độc ác khiến hai đứa bỗng im bất lại. Rồi khi cô giáo đi mất hai đứa phá ra cười. Không hiểu sao lúc đó nó cảm thấy buồn cười không chịu nổi, chắc lúc đó tên Tuấn kia cũng có cùng suy nghĩ nên cũng cười chung hoặc tên này thấy người khác cười nên sang sảng cười. Nhưng lát sau, nó không còn cười nổi vì chuyện dọn toilet.

- Sao lúc đó cậu không xin lỗi cô như vậy thì khỏi phải dọn rồi?

- Cậu giỡn hả? Sao tôi để cậu dọn một mình được? Tôi là người đưa ra đề nghị chịu phạt chung với cậu, nếu vì vậy mà cậu bị phạt nặng hơn thì mình ân hận lắm đó.

Lúc đó Tuấn nói với cái giọng dễ thương không chịu nổi nếu nó là đứa mê trai đẹp thì có lẽ nó chết không kịp thở với câu nói này! Nhưng tiếc cho Tuấn, cái máu đỏ của nó bị mất gần hết rồi nên nó nói:

- Cậu biết nghĩ vậy là tốt.

Nói như vậy thôi chứ làm thì vẫn phải làm chứ! Hai đứa cầm cổ lau toilet chứ sao nhưng hình như cái máu lười trong nó trỗi dậy rồi! Mà mỗi lần nó trỗi dậy thì cái máu đó sẽ làm cho thân thể nó rã rời và không cho nó làm việc, lau được hai cái lavabo nó đã cảm thấy mệt mỏi, có lẽ là “di chứng” của giấc mơ hôm qua!! Tệ thiệt! Nhưng hình như Tuấn cũng không có máu “làm việc” trong người hay sao ý! Nếu không tin thì cứ nhìn tình trạng của hai đứa hiện giờ. Ngồi dựa vào nhau, than thở:

- Cậu sao vậy Tuấn? Lúc nãy cậu ăn nói hùng hổ lắm mà

- Tôi xin thua, từ nhỏ tới lớn đây là lần đầu tiên tôi phải dọn vệ sinh một như vậy đấy! Mà lại còn dọn ở cái chỗ hết sức dơ bẩn này nữa chứ.

Sau khi câu nói của Tuấn kết thúc, bỗng ở đâu nguyên một đám con gái chạy vào nhà vệ sinh nam hỏi han:

- Cậu có sao không Tuấn, có cần tụi mình dọn phụ không?

Tuấn không quan tâm thản nhiên đáp

- Tôi không sao, các cậu về nhà đi, hết giờ học rồi đó

- Nhưng bọn mình không thể để cậu ở đây dọn dẹp một mình được

- Tôi đâu ở một mình, có con nhỏ này phụ với tôi là được rồi! Về hết đi!- Giọng của Tuấn bây giờ đã trở thành mệnh lệnh. Tất cả mọi người đều quay lưng đi không nói thêm cậu nào nữa nhưng trước lúc ra khỏi cả đám đó không quên nhìn nó với ánh mắt căm thù ghê gớm và nó cũng kịp nhận ra một trong số đó là tụi đã tạt nước nó hồi sáng!??

- Sao cậu không đồng ý để mấy người đó giúp?- Nó tức giận quay sang hỏi Tuấn khi cả đám đã bỏ đi mất dạng

- Tôi không thích họ
- Cậu không thích chắc tôi thích nhưng có họ chúng ta sẽ đỡ mệt hơn mà!- Nó không ngờ tên này lại kém suy nghĩ đến vậy!- Kêu tội nó giúp mình cũng đâu chịu thiệt gì đâu
- Cậu không biết à?- Tuấn bắt đầu giải thích- Nếu mình để họ làm cho dù không phải gì nhưng cũng là mang ơn người khác rồi! Mà tôi không thích như vậy

Thấy mặt nó còn bực bội, Tuấn “dụ dỗ”:

- Cậu không muốn đi ăn tối nay hay sao?
- Đúng rồi, nếu muốn đi ăn thì phải tự làm sao tôi có thể quên chuyện quan trọng như thế được! – Nói rồi, nó đứng phắt dậy thể hiện “quyết tâm” rồi cuối xuống làm việc, nó không quên quay sang Tuấn ra lệnh:
- Nay cậu cũng lo làm đi! Trai zô!!

Làm Tuấn giật mình nhưng cũng vui vẻ cùng nó dọn dẹp cho xong để rồi còn đi ăn nữa chứ!!

.....

Cuối cùng, sau những nỗ lực vượt quá giới hạn, nó cũng đã dọn xong mấy cái toilet kinh khủng, ý quên nó với Tuấn chứ, quên mất cậu ra rồi!! Giọng của Tuấn cũng bắt đầu cất lên:

- Bây giờ cậu về sửa soạn đồ đạc đi, tối tôi sẽ ghé chở đi
- Ok- Nó nói quay lưng không lời chào và cứ thế thẳng tiến về nhà

Nhưng đường về nó chợt nhớ ra một chuyện quan trọng đó là: tên Tuấn hoàn toàn mù tịt về nhà nó, làm sao hắn có thể tìm ra mà đến chỗ nó đi được! Chết rồi!! Đã vậy hắn còn không thèm chạy theo hỏi nó nữa chứ! Chẳng lẽ tên này tính để nó leo cây???!!!

(Hết chap 24)

25. Chương 25

Chap 25: ĐI ĂN....

Đưa bộ mặt như đưa đám về tới nhà, nó gặp Thiên Bảo đang tươi cười. Không hiểu sao bây giờ nó lại thấy cậu ta đáng ghét như thế chứ!

- Cậu sao vậy?- Thiên Bảo vẫn chưa biết gì, ngây thơ hỏi?
- Tôi đang bực mình
- Sao cậu lại bực?- Thiên Bảo hỏi với giọng vô cùng quan tâm
- Thì tại có người mời tôi đi ăn vậy mà nuốt lời- Thấy thái độ tức giận của nó làm Thiên Bảo cứ nghĩ người nó đang nói tới là cậu
- Tôi có hứa gì với cậu đâu
- Trời ạ, tôi đâu có nói cậu- Thấy Thiên Bảo như vậy nó thấy có chút vui không còn bực mình nữa
- Tôi đang nói tới một người hôm nay hắn hứa với tôi sẽ dẫn tôi đi ăn vậy mà...
- Mà sao?- Thiên Bảo tò mò
- Thì không biết địa chỉ thì làm sao rủ- Nó chán nản nói

Đáng lẽ nó phải nhớ tới chuyện này từ đầu để nói với hắn rồi chứ! Tức quá đi thôi!

- Hắn không dẫn cậu đi thì tôi dẫn được không?
- Thật sao?- Nó mừng rỡ hỏi lại để chắc tin tức mình vừa nghe là đúng

Thiên Bảo khẳng định việc đó bằng một cái gật đầu “chuẩn không cần chỉnh” làm nó quá vui mừng!

- Vậy để tôi lên tắm rửa rồi đi ha?

- Ừ

Nói rồi nó nhanh chóng bước vô nhà tắm, dĩ nhiên Thiên Bảo đang ngồi chờ

Lát sau nó bước ra với bộ váy có thể nói là siêu dễ thương

- Nhìn cậu dễ thương lắm!

- Thật hả? Cám ơn cậu nha. Đi thôi- Nó nhanh nhẩu tiếng bước

- Nhưng chẳng lẽ cậu định đi xe đạp ư?- Thiên Bảo tròn mắt nhìn nó

- Ừ- Nó ngạc nhiên khi thấy thái độ của Thiên Bảo và...

Rùm...Rùm...Rùm

Nếu nó không lầm thì đó là tiếng lên ga, xe nào đang đứng trước nhà nó thế nhỉ? Nó nhìn ra và...là Tuấn. Sao cậu ta lại biết nhà nó chứ?

Nó nhanh chóng chạy xuống nhà mở cửa để chứng minh người mà nó vừa nhìn thấy ngoài cửa sổ chính là Tuấn chứ không ai khác. Và...đúng thật là cậu ta

- Đây, sao cậu biết nhà tôi vậy? – Nó tò mò hỏi

- Biết thì biết thôi! Nếu là nhà tôi muốn tìm thì chắc chắn sẽ tìm được- Tuấn tự tin đáp

- Cậu sạo vừa thôi- Chắc chắn tên này đã điều tra nhà nó rồi đây! Nếu không thì làm sao hần biết được

- Đi thôi- Tuấn mời gọi

Bây giờ thì nó cảm thấy phân vân quá! Làm sao nói gì với Thiên Bảo đây? Nó nhìn Tuấn:

- Cậu chờ chút nhé tôi vào nhà có chút chuyện- Cho dù muốn đi thì cũng phải nói với Thiên Bảo một tiếng chứ nhỉ? Nó nghĩ vậy rồi chạy thật nhanh lên nhà!

Thiên Bảo lúc này đang nhìn ra cửa sổ, nghe thấy tiếng bước chân của nó, cậu ta liền quay lại

- Ai vậy?- Thiên Bảo tò mò hỏi

- Thì cái người tôi nói mời tôi ăn đấy!- Nó nói giọng nhanh vì không muốn Tuấn đợi lâu

- Nhưng chẳng phải cậu nói cậu ấy không biết địa chỉ nhà cậu mà- Thiên Bảo vẫn tiếp tục hỏi

- Thì ai biết hần, tự nhiên giờ xuất hiện- Nó vừa nói vừa cảm thấy tức tên Tuấn gì đâu...sao hần dám làm vậy chứ!

- Vậy bây giờ cậu định sao?- Cuối cùng Thiên Bảo cũng chịu đi vào vấn đề chính

- Thôi tôi cứ đi với hần, có gì cậu cứ đi ăn trước đi khỏi chờ tôi nhé!- Cho dù bực tên Tuấn đến đâu thì nó cũng đâu thể bỏ qua bữa ăn tối được chứ! Nó nói nhanh trước gương mặt ngây ra của Thiên Bảo, nhưng nó cũng chưa kịp thì mặt cậu ta như thế nào thì nó đã quay lưng và chạy nhanh xuống nhà. Thiên Bảo ở lại và nhìn theo bước chân nó, đến khi nó đi khuất cậu ta mới thốt lên một câu

- Cậu đừng đi

Nhưng câu này lại chẳng tới được tai nó vì nó đã đi xa quá rồi!

Nó đã ra tới nơi Tuấn đang đứng đợi và nó phát hiện ra một chuyện khác đó là Tuấn đi xe máy. Đúng là ban đầu nó đã thấy Tuấn đi xe máy nhưng thực sự nó chưa nghĩ gì nhiều về chuyện này vì có chuyện khác đó là tại sao cậu ta lại tới đây nhưng bây giờ thì đã đến lúc nghĩ một chút rồi đây!

- Nhưng sao cậu lại là xe gắn máy

- Không lẽ cậu muốn đi xe đạp

- Nhưng đi xe tayga chưa đủ tuổi quy định là bị bắt đó

- Cậu mơ hả? Sao có thể bị bắt được? Tôi với cậu ăn mặc thế này không ai nghĩ là học sinh đâu

- Ủ ha, cậu nói cũng đúng

Không tin thì cứ nhìn thử đi: Tuấn đang mặc một cái áo sơ mi, quần jean nhìn rất già dặn không thể nghĩ là chỉ mới học lớp 10. Vậy là nó “ngoan ngoan” lên xe, không kì kèo gì hơn!

Thật không may hôm nay nó lại mặt nên khi xe chạy thì cảm thấy rất lạnh. Hình như đoán được suy nghĩ của nó, Tuấn bình thản nói:

- Nếu bạn thấy lạnh thì ôm chặt tôi đi- Sao bây giờ nó thấy tên này đều thế không biết

- Không thích- Nói nói giọng bức tức

- Nếu không ôm chặt tôi tăng tốc đó nha?- Quá đáng! Sao hắn có thể nói như vậy được chứ?

- Chết tôi cũng không ôm đâu

Bất ngờ, Tuấn tăng tốc thật làm nó xuyết té ngã ra đằng sau luôn, nếu nó không ôm chặt lấy cậu ta thì đã té rồi! Mà...tại sao nó lại ôm chứ? Nó vừa nói có chết cũng không ôm cơ mà! Chắc chỉ do bất ngờ thôi và bây giờ nó cũng bất ngờ tha tay ra khỏi eo Tuấn mà thay vào đó nó đưa tay lên bá vào vai cậu ta

- Sao hả? Cậu nói có chết cũng không ôm cơ mà?- Tuấn vừa nói vừa cười

- Đó chỉ là do bất ngờ thôi- Nó cãi chính

- Chỉ là bất ngờ thôi ư?- Hắn tự nhiên đột ngột hỏi lại

- Đúng vậy- Đã vậy nó sẽ khẳng định cho hắn biết luôn

Tự nhiên Tuấn im lặng, cậu ta không nói gì nữa và cứ thế mà chạy tiếp. Tốc độ bây giờ của Tuấn rất chậm không còn nhanh như lúc nãy nữa nó có thể thả tay ra khỏi vai cậu ta cũng được nhưng nó không thả...nó không muốn cậu ta buồn thêm...

(Hết chap 25)

26. Chương 26

Chap 26: BẤT NGỜ

Thời gian cũng trôi qua, chiếc xe dừng bánh ở một nhà hàng sang trọng, rồi cậu làm một hành động mà nó không ngờ được đó là cuối xuống nhất bồng nó lên bế vào trong, mọi người trong nhà hàng đều nhìn vào cả hay làm nó vô cùng ngượng chỉ còn biết nép mặt vào trong áo Tuấn. Nếu ở đây không phải đồng người là tên này đã ăn nện rồi! Nhưng hình như hắn không tỏ vẻ gì là ngượng ngùng cả mà ngược lại cười rất vui. Làm cho nó không thể không nghĩ tên này đã làm chuyện này vài lần rồi! Có lẽ hắn sẽ ngừng ở một bàn ăn đồng người nào chẳng...? Nhưng Tuấn không ngừng lại đâu cả, hắn bế nó vô một phòng ăn trống, chỉ có hai chiếc ghế dành cho hai người trên bàn có một bình hoa, một chai rượu và hai cái ly. Cuối cùng, hắn cũng chịu đặt nó xuống một cái ghế, còn mình thì ngồi vào chiếc ghế đối diện. Nó vẫn còn chưa hết ngượng vì chuyện lúc nãy! Nhưng nói gì thì nói cũng phải xử tên này cái đã! Nó chưa đợi Tuấn ngồi được xuống ghế thì đã chạy qua chỗ cậu ta và chỉ thẳng vô mặt:

- Lúc này cậu giữ trò gì vậy

- Tôi có giữ trò gì đâu!- Tuấn vẫn giữ cái giọng ngậy thơ đáng ghét đó ra nói nhưng nó không dễ siêu lòng như vậy đâu!

- Cậu bế tôi vô đây mà không phải giữ trò hả?

- Thì cậu kêu tôi dẫn đi ăn tôi dẫn đi nè, trò gì ở đây?

- Thì trò bế bồng của cậu đó

- À, thì ra cậu nói chuyện đó hả?

- Không nói chuyện đó chứ chuyện gì?- Đúng là tên này vẫn còn giả nai với nó đây

- Thôi cậu đừng nóng có gì cho tôi xin lỗi

Tên này nói gì vậy, làm cho đã rồi chỉ cần một câu xin lỗi là qua ư? Không tin nổi nó lại quen với loại người này!

- Nếu cậu biết là có lỗi thì tại sao lại làm?

- Vì tôi thích, nếu bé tôi vô đây để xin lỗi thì tôi chấp nhận

- Cậu... cậu thật quá đáng!- Nó hét toáng lên, có lẽ cả cái nhà hàng đều nghe trước sức công phá quá mạnh của lời nói. Nếu nó mà có mặt ở ngoài thì chắc sẽ được thưởng thức bao nhiêu là ánh nhìn soi mói của mọi người xung quanh! Kể ra chắc tên Tuấn này cũng lường trước chuyện đó nên mới chọn căn phòng trống này!

- Cậu cứ xem là vậy đi, giờ thì hãy làm ơn ngồi xuống, cậu tới đây để ăn mà, không lẽ vì chuyện nhỏ nhặt này mà cậu bỏ về làm tôi mất mặt.

Tên này nói cũng có lí, đúng là không những mất mặt hẳn mà cả nó cũng mất mặt nữa chứ! Nghĩ vậy! Nó đành tha cho Tuấn một chút, ngày mai nhất định xử tội cậu ta

- Tại vì xung quanh đây nhiều người nên tôi mới tha cho cậu thôi! Ngày mai đi học biết tay tôi!

Vậy là nó về chỗ ngồi xuống không để ý đến bộ dạng đang sợ sệt của Tuấn! Người phục vụ đã mang đồ ăn đến. Quả là hấp dẫn, nào là cua, ghẹ rồi thịt gà, nhiều đến nỗi khiến nó lát mắt

- Tất cả những thứ này là của chúng ta sao?

- Tất nhiên rồi. Cậu cứ ăn thoải mái đi. Hết thì kêu thêm

- Trời ạ, còn có thể kêu thêm sao?

- Ừ

- Cậu tưởng bụng tôi không đầy sao mà bắt ăn nhiều vậy?

- Cậu không thích ăn nhiều như vậy sao? Thế thì đề tôi kêu phục vụ đổ bớt đi

- Khoan đã- Nó vội ngăn cản- Nếu không hết thì tôi có thể mang về được không?

- Được chứ, cậu có thể kêu thêm mang về cũng được- Nhật vui vẻ đồng ý

Nó nuốt nước miếng và nhớ tới Thiên Bảo, chắc cậu ấy mà thấy những đồ ăn này sẽ thèm lắm đây. Thế rồi nó không thể nói chuyện lâu hơn vì cái bao tử đã kêu sùng sục.

- Tôi ăn đây- Nó mỉm cười thỏa mãn nhìn Tuấn rồi cầm cúi ăn. Đúng là ngon thiệt! Nó cố gắng ăn ngấu nghiến như sợ thức ăn sẽ biến mất vậy. Được 15 phút sau, nó quay lên nhìn Tuấn! Chắc bây giờ cậu ta đang ăn say mê chứ gì! Nhưng nếu nó cứ cúi xuống ăn mà không nói gì hình như hơi kì! Vậy là nó ngước lên nhìn Tuấn định hỏi thấy đồ ăn ngon không thì...thật ngạc nhiên! Làm sao mà hắn vẫn chưa cảm đủa chứ! Đã vậy hắn còn nhìn chăm chăm vào nó nữa

- Cậu sao vậy? Sao không ăn? Bộ thức ăn không hợp khẩu vị hả?

- Tôi xin lỗi, không phải. Nhưng cậu ăn đi cậu ăn xong rồi tôi ăn, trước những người có tinh thần ăn uống đặc biệt như cậu tôi không tài nào nuốt nổi.- Nói rồi Tuấn mỉm cười, hình như cậu ta đang cố gắng để không phải cười sặc sụa! Hay là tên này mời nó đi ăn chỉ để thấy nó ăn để làm trò hề thôi nhỉ?

- Cậu không ăn thì tôi cũng không ăn nữa.- Biết Tuấn đang chọc mình nó cố làm cứng nhưng quả thực nó rất muốn ăn tiếp. Hy vọng Tuấn sẽ không cố gắng hơn mà đòi về thì chắc nó tiết đứt ruột quá!

Hên là Tuấn hiểu ý nó hay sao mà tự nhiên xuống nước năn nỉ:

- Thôi cậu cứ ăn tiếp đi, tôi ăn là được chứ gì

Nói rồi Tuấn cũng cúi xuống ăn mà không nói gì thêm. Vậy là nó lại được dịp vui vẻ tiếp tục ăn.

Dĩ nhiên là không ai có cái dạ dày không đáy mà chứa hết đám thức ăn “khổng lồ” trên bàn. Nó cũng vậy, dù đói nhưng bây giờ sức chứa của cái bụng nó đã tới giới hạn. Còn Tuấn thì đã không thể nuốt nổi cách đây một tiếng rồi. Chỉ còn nó cứ cố gắng cầm cự ăn tiếp nhưng bây giờ phải nói là không thể. Lúc mới bắt đầu ăn là sáu giờ mà bây giờ đã tám giờ rồi, Tuấn không thể không khâm phục về “sức chứa” của nó! Chỉ cần nhìn ánh mắt ngưỡng mộ của cậu ta bây giờ là biết!

- Cậu thật tuyệt vời! Tôi thiết phục trước tài ăn uống của cậu đó!
- Thật sao?- Nó nói nhưng cũng muốn thở không ra hơi
- Thật mà! cậu còn muốn ăn tiếp không?- Tên này đúng là không buông tha cho nó! Tiếp tục mời gọi!
- Thôi đủ rồi! Tôi chịu! Nếu tốt thì cậu gói ghém ít thức ăn còn lại cho tôi đem về là được rồi.
- Ủ, vậy để mình kêu phục vụ chuẩn bị rồi mình đi chơi tiếp ha?
- Đi đâu?
- Thì cứ đi đi rồi biết
- Đi đâu thì đi bây giờ ỉnh vô toilet cái đã
- Ủ vậy mình đem đồ ra xe chờ bạn trước ha?
- Ủ

Nói rồi, Nó lật đật chạy vô toilet. Thật ngại quá! Nãy giờ nó vô nhiều rồi thì cũng phải xả ra chứ!

.....

Lát sau Nhiên bước ra với cái bụng có thể nói là vừa vặn, Nhưng...

Chợt có người chạy vô, đó là...một thằng con trai ư? Nó chưa kịp nói gì thì người đó đã bịt chặt miệng nó lại rồi kéo nó vô một phòng trong toilet nữ rồi khoá chặt cửa lại, người đó là.....

(Hết chap 26)

27. Chương 27

Chap 27 : CUỘC TRỐN CHẠY

Nó trợn mắt nhìn con người đang bịt chặt miệng mình. Tại sao? Tại sao hắn lại làm như vậy chứ? Sao hắn lại ở đây?- Phạm Tiểu Thiên. Những câu hỏi thắc mắc cứ chạy lòng vòng trong đầu nó, tên Tiểu Thiên vẫn chưa chịu thả tay ra. Hắn nhìn nó rất lâu với ánh mắt đau khổ và đau đớn! Sao nhìn hắn có vẻ khác thể nhỉ? Nếu nó không lầm thì nhìn hắn rất thảm hại như là...hắn...vừa mới đi đánh nhau ở đâu về đấy! Rồi lát sau hắn bắt đầu đưa tay lên miệng khẽ nói “Suyt”. Tuy không hiểu gì nhưng nó vẫn gật đầu ra vẻ đồng ý, có lẽ chỉ làm như vậy thì hắn mới thả nó ra. Đúng thật! Tiểu Thiên từ từ thả tay ra, tiếp tục thì thầm:

- Tôi đang bị truy đuổi
- Nhưng tại sao?
- Nó định đưa ra một tràng dài những câu hỏi thì đã bị Tiểu Thiên chặn lại:
- Chuyện dài lắm, bây giờ thoát khỏi đây cái đã
- Rồi tiếng mấy người bên ngoài vọng vô, làm nó muốn nín thở
- Tụi mày tìm kĩ chưa?
- Rồi đại ca, chỉ còn cái toilet nữ này là tụi em không dám vô thôi
- Mày ngu quá, tao dám chắc nó đang trốn trong đó chứ không đâu cả

Đúng là tên Tiểu Thiên này đang bị truy đuổi thật và không phải chỉ một người mà là rất nhiều người thì phải? Và nếu nó không làm thì giọng nói mà nó vừa nghe chính là giọng của tên đại ca hôm bữa nó cho ăn một đòn võ! Nó vừa nghĩ vừa quay sang nhìn Tiểu Thiên. Hắn lúc này hình như...đang yếu đi. Có lẽ hắn bị đánh nhiều lắm hay sao mà cái áo sơ mi trắng ở trong bây giờ đã nhuộm đỏ máu. Chắc bây giờ nó chỉ thấy cái áo đen ở ngoài mà không nhìn đến cái áo trong! Híc!! Đã vậy rồi thì phải tìm cách thoát thân thôi, nếu bị phát hiện thì không chỉ tên này mà cả nó chắc cũng sẽ như đòn với tụi này quá! Nếu nó không làm thì tụi này rất đông và nó cố gắng nghĩ ra một kế hoạch và rồi một ý nghĩ chợt lóe sáng trong đầu nó, một cách mà nó đã từng xem trên tivi

- Tiểu Thiên, bây giờ tôi có một kế hoạch này, nhưng cậu phải nghe lời tôi đó!- Tôi nhìn tên Tiểu Thiên, ít nhất hắn phải đồng ý hợp tác thì mới có thể thực hiện được.

Và hắn gật đầu, nó nói tiếp:

- Chỉ cần không nhìn thấy cái chân cậu là được rồi chứ gì? Vậy cậu lên đi! Tôi công cậu- Nó nói giọng oai hùng chưa từng có!

Hình như Tiểu Thiên có cảm thấy hơi ngượng nhưng trước tình huống ngàn cân treo sợi tóc này hắn không thể không đồng ý và hắn khẽ gật đầu, rồi cả hai nhanh chóng tiến hành kế hoạch, nhưng có lẽ không suông sẻ cho lắm vì tên Tiểu Thiên rất nặng. Nếu so số kí với nhau không biết nó thua hắn bao nhiêu nhưng tình hình là không thể nào công nổi. Nhưng không biết làm sao nó cũng đã cố gắng nhấc được Tiểu Thiên khỏi mặt đất trong nỗ lực đã vượt quá giới hạn. Tên Tiểu Thiên có vẻ không sung sướng gì mà theo như nó thấy thì hắn đang đau đớn chắc một phần vì vết thương chẳng? Nhưng hắn phải cố gắng chịu đựng thôi nếu như hắn muốn thoát...

Ở ngoài, lúc này nó có thể nghe rõ mồn một tiếng nói của tên đại ca:

- Tụi bây coi nó có trốn trong mấy phòng vệ sinh không?

- Nhưng làm sao kiểm tra hả đại ca?- Tên đàn em nói giọng nhút nhát

Nhưng tên đại ca thì không sợ hãi chút nào:

- Thì mày cứ cúi xuống nhìn từng phòng coi chân từng người

- Vâng, thưa đại ca- Tên đàn em tuân lệnh và hắn bắt đầu cái hành động quá đáng đó là đi nhìn xuống từng phòng trong nhà vệ sinh, mà cái nhà vệ sinh này thì có bao nhiêu phòng đâu, theo nó thì từ 8 đến 10 là cùng và có lẽ hắn sẽ nhanh chóng nhìn vào cái phòng của nó

Và đúng là như vậy, tiếng bước chân đang dần dần tiếng lại gần căn phòng của nó. Nó toát cả mồ hôi nhìn Tiểu Thiên, hắn đã vô cùng kiệt sức, trong khoảng khắc đó một giọt máu lăn dài và rơi xuống đất trong hơi thở mệt nhọc...

Dù là bất ngờ nhưng nó đã vội lấy chân đạp lên giọt máu đó, hên là vừa kịp lúc tên đàn em cuối xuống nhìn. Lúc này, mồ hôi của nó và hắn đã hòa và nhau, à không, có lẽ có cả máu của hắn nữa và hắn cứ tuột dần...tuột dần khỏi người nó. Đến lúc chân hắn chạm đất cũng là lúc tên đàn em kia đã đi khỏi. Thật là không gì may mắn bằng! Và có vẻ như là tên đàn em đó đã chạy tới báo cáo với tên đại ca:

- Không có thằng đó chỉ có một đứa còn gái trong cái phòng kia thôi thưa đại ca

Tên đại ca bắt đầu giọng quát tháo:

- Đúng là một lũ ăn hại, biết đâu nó với con nhỏ trong đó hợp tác lừa chúng ta thì sao? Mày cứ canh ở đây đi, khi nào chỉ thấy con nhỏ trong đó ra một mình thì rút

- Nhưng đây là toilet nữ mà đại ca, ở trong này ngoài lỗ bị kêu biến thái thì sao?- Tên đàn em nói trong sợ hãi, chắc hắn cũng nằm trong top những người sợ phụ nữ của thời đại!

Còn tên đại ca thì không nằm trong top đó, hắn tiếp tục ra lệnh:

- Mày cứ ở đây cho tao, hôm nay nhà hàng không nhiều khách đâu. Tao đi xem xét một vòng nữa rồi quay lại

Nó tròn mắt nhìn Tiểu Thiên, ai ngờ tên đại ca đó thông minh quá trời luôn, bây giờ chỉ còn nước đi ra chiến đấu chứ sao! Dù sao bây giờ chỉ còn mình tên đàn em ở ngoài, với tài nghệ võ công của nó dư sức đánh lại.

- Tôi đi ra xem tình hình đây, cậu cứ ở đây đi

Tiểu Thiên khẽ gật đầu và nó nắm cái chốt cửa vặn thật mạnh nhưng trước đó Tiểu Thiên đã nắm tay nó lại, khiến nó giật mình và theo phản ứng nó quay lại.

- Cận thận- Tiểu Thiên nhẹ nhàng nói, lời nói này...không còn lạnh lùng nữa và...nó có thể cảm nhận sự quan tâm thật sự trong lời nói của hắn nhưng nó không còn thời gian nữa nó chỉ gật đầu rồi bước ra khỏi phòng, tên đàn em nhìn thấy nó bước ra một mình thì hoảng loạn định bỏ chạy, hắn quay lưng và nó khẽ vui mừng vì đã đuổi được hắn mà không cần phải động thủ. Nó định sẽ đợi tên này đi rồi lôi Tiểu Thiên ra nhưng hắn đã nhìn thấy những vết máu dài trên cái váy đầm của nó và trong tic tắc hắn quay lại...

- Thằng đó đang ở trong căn phòng này mới đi ra phải không?

Nó không trả lời, nhưng hắn cũng cố gắng bình tĩnh nhấn nút gọi cho tên đại ca:

- Đại ca ơi thằng đó đang ở trong cái toilet...

(hết chap 27)

28. Chương 28

Chap 28: VỆ SĨ BẤT ĐẮC DĨ

Hắn chưa kịp nói hết câu thì đã nằm ngay lại chỗ vì cú đá bất ngờ của nó. Nó nhanh chóng vào lại căn phòng Tiểu Thiên đang trốn rồi cậu ta ra rồi đi ra khỏi nhà hàng bằng cửa sau. Nó không biết mình đã bỏ quên một người đang chờ đợi nó và chỉ cách nó chừng vài thước...

.....

- Cậu nặng thiệt đó- Cuối cùng nó cũng đã đưa Tiểu Thiên ra khỏi nhà hàng một cách an toàn, vừa thở dốc nó vừa nói

- Tôi nặng mà cũng có người công được tôi đó- Tuy đã quá kiệt sức nhưng Tiểu Thiên cũng cố gắng mỉm cười

- Tui cứu cậu mà cậu nói vậy nghe được hả?- Nó tức giận trước thái độ đó của Tiểu Thiên, sao hắn có thể nói như vậy với ân nhân của mình được chứ!

- Tui không kêu cậu cứu- Tiểu Thiên cũng tức giận nói

- Cậu...cậu đã kéo tôi vô trong đó chứ không ai hết, vậy mà cậu còn nói vậy được hả? Biết vậy tôi đã để cậu trong đó cho bọn kia xử đẹp rồi!- Sao trên đời này lại có một người vong ơn bội nghĩa như tên này chứ! Nhưng nó cũng không khỏi tò mò trước thái độ của Tiểu Thiên nên nó buộc miệng hỏi

- Sao bọn người đó lại đuổi đánh?

Ai ngờ cậu ta lại trả lời một câu vô cùng thiếu tế nhị

- Cậu không cần biết, tôi muốn biết cậu có đồng ý làm vệ sĩ cho tôi không thôi?

- Trời ạ sao giờ phút này cậu còn hỏi chuyện này- Nó không tin là ở trong tình trạng này hắn có thể đưa ra những câu hỏi cần thời gian suy nghĩ đến vậy và nó im lặng

Nhưng hắn không buông tha

- Nếu cậu không chịu thì đi về đi, tôi ở đây một mình được rồi

- Vậy tôi về đây!- Nó bực bội đáp trả và bỏ đi một mạch

Nhưng nó không thể đi được lâu thì đã quay lại vì nghe tiếng ngã bất ngờ của hần. Cũng không biết tại sao nhưng nó cảm thấy lo lắng cho hần, có lẽ vì lương tâm của một con người không cho phép nó bỏ đi chẳng? Và nó đã chạy đến bên chỗ hần nhưng hần vẫn còn cố chịu đựng không chịu để nó đỡ dậy:

- Nếu cậu không chịu thì đi đi tôi không muốn mang nợ cậu!- Thì ra là vì hần sợ mắc nợ nó nên mới nói như vậy

- Vậy tôi làm vệ sĩ cho cậu là được rồi chứ gì!

Trong khoảng khắc nóng giận nó đã nói ra một câu mà khiến nó có thể hối hận nhưng hiện giờ nó không có thời gian nghĩ nhiều như vậy, nó cúi hần đứng dậy rồi nói tiếp:

- Để tôi đưa cậu vô bệnh viện

Nhưng hần lắc đầu:

- Không...có chết tôi cũng không vô đó đâu, cậu...đưa tôi về nhà đi

- Vậy nhà cậu ở đâu- Nó không biết tại sao nhưng hiện giờ có lẽ làm theo hần là tốt nhất

- Ở số 40... đường...

Nói xong hần ngã gục lên lưng nó và chìm vào giấc ngủ trong hơi thở không đều đặn chút nào! Nhưng cũng may vừa kịp lúc có một chiếc taxi đi ngang qua và nó cúi hần lên xe chứ không chắc nó phải công hần nữa thì chắc chết quá!

.....

Nó đã kêu taxi chở hần về đúng địa chỉ, nhưng nó nhưng nó phát hiện căn nhà mà hần chỉ tới chỉ có mình hần ở vì bấm chuông hoài không thấy ai mở cửa. Sau đó nó thấy cửa khóa ngoài. Vì vậy rất có thể chìa khóa nằm trong túi hần vì vậy nó đã thọt tay vào túi hần để lấy chìa khóa rồi mở cửa. Công hần vào nhà trong khổ sở nhưng nó cũng cảm nhận được từng hơi thở mệt nhọc không phải của nó mà của Tiểu Thiên. Ở nhà một mình chắc hần cô đơn lắm, nó đã từng như vậy nên có thể hiểu được mặt dù chỉ trong một ngày vì bây giờ đã có Thiên Bảo sống chung nên sự cô độc đó cũng giảm đi phần nào. Căn nhà tuy rộng và đẹp nhưng rất trống trải, nó mở cửa phòng ra, rồi nhẹ nhàng đặt Tiểu Thiên lên giường, căn phòng rất sang trọng. Nó thử mở một cái tủ để tìm thuốc cho hần thì giật mình khi trong tủ toàn tiền, rất nhiều tiền. Nếu nó là đứa tham lam thì tên này chết chắc! Nhưng không lẽ hần không sợ mà nói địa chỉ nhà với nó sao? Có thể tên này là một kẻ tin người quá đáng chăng? Nghĩ là nghĩ vậy nhưng nó vẫn đóng tủ lại và mở cánh tủ khác, trong tủ này cũng vậy chỉ toàn thấy tiền thôi. Cũng may trong cái học tủ cuối cùng lại có thuốc và băng rất nhiều. Nó cầm lại giường thay cho hần. Cởi cái áo sơ mi ra! Trời ạ! Không thể tin được sao hần có thể bị những vết chém khủng khiếp đến như vậy, mới nhìn thôi nó đã thấy đau đớn thay cho người bị rồi huống chi là hần! Để xem nào! Những vết chém đầy máu và những vết bầm tím nó lấy thuốc bôi lên tất cả nhưng nó làm sao bôi được cơn đau hần đang phải chịu đựng. Cơn đau về mặt tinh thần!??

- Ngọc Nhi!??

Cái tên phát ra từ miệng hần, không biết làm sao nhưng nó bỗng như ngàn mũi dao đâm sâu vào tim nó làm nó đau muốn ứa nước mắt nhưng nó cũng kịp kiềm chế bản thân vì nó đã tự nhủ với mình sẽ không khóc nữa từ sau cái kí ức đó. Nó tiếp tục bôi thuốc và băng bó vết thương cho hần. Chắc hần đã bị đánh đập tàn nhẫn lắm mới ra như vậy, chưa kể những vết thẹo của quá khứ trên người. Nếu tính tất cả thì hần có hơn chục vết chém!???

Cuối cùng công việc băng bó đã xong, nhưng bây giờ nó không biết nên về hay ở lại, tình trạng này của hần rất cần người chăm sóc. Nó đã định bước ra cửa và quay về nhưng không hiểu tại sao nó không đành lòng! Vậy là nó quyết định ở lại, có gì ngày mai nó sẽ về sớm đi học. Nghĩ vậy rồi nó lục túi quần Tiểu Thiên lấy điện thoại gọi số điện thoại bàn nhà mình báo cho Thiên Bảo.

- A lô! Thiên Bảo hả? Nhiên nè!

- Cậu đang ở đâu vậy?

- Tôi đang ở nhà một người bạn

- Nhà bạn cậu ở đâu để tôi đến đón cậu về?

- À... Không cần đâu... Tội tôi... hôm nay ăn tiệc...Nên mình muốn ở lại nói chuyện tâm sự với người bạn đó, có gì sáng mai tôi sẽ về sớm!! – Không biết vì sao nó phải nói dối như vậy, có lẽ vì không muốn Thiên Bảo lo lắng?

- Cái gì? Cậu muốn ở lại hả? Cậu về đi! Tôi...tôi có chuyện này...- Thiên Bảo nói trong giọng hoảng hốt rồi van xin

- Không được đâu mình muốn ở lại. Vậy ha! Mai tôi sẽ về sớm mà, yên tâm! Bye!

Nó tắt máy nhưng vẫn còn kịp nghe câu nói cuối cùng của Thiên Bảo khiến nó không khỏi lo lắng.

- Nếu cậu không về thì đừng hối hận. Tôi...

Nhưng nó đã quyết định ở lại rồi thì có bắt ép nó cũng sẽ không về đâu. Tiểu Thiên vẫn ngủ, lúc ngủ hần đúng là thiên thần với gương mặt thánh thiện làm sao! Không ngờ khuôn mặt này sau khi thức giậy lại là một lạnh lùng giống như một ác quỷ. Nó say sưa ngắm nhìn khuôn mặt của Tiểu Thiên rồi chìm vào giấc ngủ...

Nó đâu ngờ là đầu đó cách căn nhà này vài cây số, là nhà nó có một người đang đau đớn vì cô bé và vì...

Còn xa hơn nữa cũng có một người đang lo lắng tìm kiếm nó...!!??

(Hết chap 28)

29. Chương 29

Chap 29: CƠN SỐT BẤT NGỜ

Một bàn tay xuất hiện... bàn tay ngày càng tiến lại gần nó...và khi bàn tay đó xuất hiện chỉ còn cách nó chừng một mét, nó đã nhận ra con người đó...không ai khác chính là Nu...Nu đã cao hơn nó rất nhiều...Nhưng tại sao gương mặt cậu ấy không hề thay đổi. Nó cố gắng nhìn kĩ hơn nhưng càng cố nhìn, gương mặt đó đang mờ nhạt dần...đến lúc nó không còn nhận ra gương mặt Nu nữa...thì cũng là lúc cả người cậu ấy biến mất!!??...

.....

Cảm giác bây giờ của nó chỉ là nóng toàn thân, sức nóng đó làm nó không muốn mở mắt ra mặt dù cảm nhận được có một ai đó đang lay người nó, nhưng tất cả chỉ là bất lực vì chính nó còn bất lực với bản thân mình không thể nào mở mắt nổi!

Dĩ nhiên, người đang lay nó không ai khác chính là Tiểu Thiên.

- Cậu có chịu dậy không hả? Cậu đê tui muốn ná thở rồi nè

Quả thật lúc này nó đang nằm ngủ say sưa trên người Tiểu Thiên đã vậy còn ôm chặt hần như sợ nếu buông ra thì hần sẽ đi mất. Tiểu Thiên đành dùng tay đẩy nó sang một bên nhưng nó vẫn không tỉnh và hần phát hiện ra nó đang ra mồ hôi rất nhiều, hần vội sờ nhẹ lên trán nó...rồi vội rút tay lại vì...trán của nó lúc này đang nóng hổi

- Chết rồi con nhỏ này bị sốt rồi. Giờ làm sao đây?

Tiểu Thiên lúc này đang ở trần với những lớp băng quần khắp người. Nhưng cũng cố gắng đứng dậy đi kiếm thuốc cho nó, cũng may trong nhà hần có rất nhiều thuốc do hần sống một mình nên đã mua sẵn để có thể tự chăm sóc ỉnh. Nó bị sốt rất cao, với một người bình thường sốt 40 độ đã là quá rồi. Nó lại sốt tới 40 độ rưỡi, Tiểu Thiên cầm cái nhiệt kế lắc đầu.

- Hôm nay cậu phải nghỉ học một bữa thôi sốt tới cỡ này cơ mà!

Tiểu Thiên lấy thuốc cho nó uống rồi dùng khăn ướt lau trán cho nó! Nếu mọi người trong lớp mà biết chuyện này chắc không biết có bao nhiêu người sủi vì shock! Còn nó, bây giờ đang sốt nên không hay biết

gì! Mà có biết thì nó sẽ nghĩ chuyện này là đương nhiên vì hắn đã chịu ơn nó thì phải làm cái gì trả ơn chứ! Mà nghĩ lại thì: Ai bảo ác quỷ không thể thành thiên thần chỉ cần có tình thương thì không gì không thể cả.

Nó mơ màng mở mắt ra, gương mặt ngây thơ của nó lúc này khiến ai có thể hiểu được là nó chưa biết chuyện gì đang xảy ra với mình, chỉ thấy đầu nhức như búa bổ. Còn cái khăn trắng ướt không biết từ khi nào đã có sẵn trên đầu nó! Nó nhìn xung quanh vẫn chưa hiểu gì? Mà chỗ này đâu phải nhà nó chứ! Ánh mắt nó xoay quanh nhưng bức tường rồi ngừng lại chỗ Tiểu Thiên. Nó và hắn cứ nhìn nhau và nó nhớ ra, nó nhớ ra tất cả những chuyện hôm qua, cả chuyện nó quyết định ở lại nhà tên này để chăm sóc cho hắn, nhưng nó không làm sao nhớ nổi như thế nào mà bây giờ nó đang nằm trên giường hắn còn hắn thì đang ngồi nhìn chăm chăm nó như sinh vật lạ mới xuất hiện!

- Cậu tỉnh rồi à

Hắn mở miệng hỏi, nó thực sự bất ngờ khi tên này có thể chủ động hỏi như vậy!

- Ủ, chuyện gì đã xảy ra? Tại sao tôi

Nó đang định hỏi tại sao nó lại nằm trên này thì không hiểu sao không dám hỏi nữa vì dù sao đây cũng là giường hắn, không lẽ tự nhiên hỏi tại sao tôi lại nằm trên giường cậu? Thì quả là vô duyên không chỗ nói!

Nhưng tên Tiểu Thiên hình như không biết hai từ này, hắn nói không suy nghĩ, mà chắc hắn có nghĩ mà nó không biết đó thôi!

- Tôi đã bế cậu lên đó đó

Nó tròn mắt trước câu trả lời của hắn và nó đưa ra giả thuyết ngay lập tức đây là một lời nói dối cực kì trắng trợn!

- Cậu nói dối, làm sao cậu có thể...

- Tôi chỉ là không muốn cậu chết ở nhà mình thôi

Hắn vội cướp lời một cách đầy khiếm nhã!

- Không muốn tôi chết trong nhà thì đưa tôi ra ngoài đường cũng được mà!- Mặc dù có chút biết ơn tên đã giúp đỡ mình nhưng nó vẫn không thể chịu được cái điệu khinh người của hắn!

- Tùy cậu thôi, cậu về được rồi đó- Chất giọng lạnh lùng của tên này vẫn không thay đổi và hắn còn đáng ghét hơn khi mở miệng đuổi nó về!

- Nếu cậu đã nói vậy thì tôi đi đây- Đang mệt mỏi nên nó không muốn cãi lộn với tên này nữa, dù sao hắn cũng đã chăm sóc cho nó. Mặc dù chỉ với cái lý do vô cùng đang ghét là không muốn nó chết ở nhà hắn mà thôi! Nó đứng dậy với một cơ thể mệt mỏi hơn bao giờ hết! Đầu óc nó bây giờ chỉ có hai từ có thể diễn tả được chính là “quay cuồng”! Vừa mới đứng dậy khỏi giường và thử bước đi một bước thôi nó đã có cảm giác mình đã đi hết hàng chục cây số. Nó không còn đủ tỉnh táo để giữ thăng bằng cho cái cơ thể giống như là mất hết sự sống! Vậy là cứ như thế nó từ từ...từ từ ngã xuống như người lính chiến đấu ngoài sa trường ngã xuống vì ăn phải một phát đạn của địch. Chỉ khác một điều là không có tên địch nào bắn nó mà nó tự bắn vào bản thân mình! Nó tự bị bệnh để rồi tự ngã xuống! Trong tích tắc nó tưởng toàn bộ cơ thể mình ngã xuống sàn...thì...

(Hết chap 29)

.....

Đầu óc quay cuồng trong nỗi đau quá khứ...

Em vẫn cố gắng bước đi dù không có sức lực...

Nhưng em biết em vẫn còn một chút sức lực tinh thần...

Và em sẽ dành tất cả chúng để quên anh...

.....

Đạo này Katysi bận học nên không có thời gian post và sáng tác truyện thường xuyên như trước nữa! Thật lòng xin lỗi các bạn! Để tạ lỗi Katysi xin gửi tặng các bạn câu truyện ngắn đầu tiên của mình: “Điều bất ngờ mang tên hạnh phúc”! Các bạn đọc xong rồi cho ý kiến nhaz!

Truyện ngắn:

ĐIỀU BẤT NGỜ MANG TÊN HẠNH PHÚC

Gửi tặng tình yêu tương lai của em

Hạnh phúc mong manh như một giấc mơ...

Nên con người thường nín giữ nó...

Nếu hạnh phúc của em...là anh

Em cũng có quyền tìm kiếm nó chứ?

Em cũng có quyền giữ lấy nó chứ?

Nếu câu trả lời là “không” thì đó không phải là hạnh phúc...

(Katysi)

Nó mở mắt trong hương vị dịu ngọt của ly cà phê sữa cạnh giường. Mỗi ngày trước khi đi làm mẹ đều làm cho nó một ly và mẹ thường nói rằng làm vậy để nó có chút ngọt ngào trước khi bước vào ngày mới! Nếu là ngày thường chắc nó sẽ uống cạn ly, nhưng hôm nay, một chút nó cũng không muốn uống! Làm sao có thể thưởng thức vị ngọt ngào trong tâm trạng không có chút bình thường nào! Nó đang lâm vào tình trạng tệ hại nhất mà chỉ có hai từ “muốn chết” mới có thể diễn tả được! Vì sao ư? Câu trả lời đơn giản: “Vì nó vừa bị thất tình”!??

Vừa mới tỉnh dậy, ý nghĩ về hai từ “thất tình” như cơn mưa rào đổ ập xuống đầu nó! Ngày hôm qua cũng vậy, trời cũng mưa, nhưng cơn mưa đó không giống cơn mưa trong tưởng tượng của nó, cơn mưa đó là có thật, sự việc đó là có thật, và chuyện người bạn trai của nó nói lời chia tay với nó cũng là có thật! Một sự thật đau lòng mà khi nhớ lại trái tim nó vẫn muốn vỡ thành ngàn mảnh!

Những cơn mưa rào đổ ập đến như sóng gió của cuộc đời, nhưng sóng gió lần này quá lớn, lớn đến nỗi khiến một cái cây dù những tưởng là vững chắc như nó phải té ngã! Chỉ cách đây chưa đầy hai mươi bốn tiếng, Thiên vẫn con cầm dù che mưa cho nó, cậu ấy vẫn còn muốn bảo vệ nó, hai đứa cứ đứng như thế, trú mưa trong một căn nhà của một người lạ nào đó! Nó đang vui trong niềm hạnh phúc là Thiên đang bảo vệ nó, nhưng hạnh phúc không kéo dài được lâu thì niềm đau bỗng từ đâu kéo tới, Thiên mở miệng nói, giọng cậu ấy vẫn trầm tĩnh nhưng chắc chắn và đanh thép:

- Hảo nè! Chúng ta chia tay đi!- Mái tóc vàng của cậu ấy khẽ đung đưa trước gió, đem những ngọt ngào bay đi mất, để rồi mang đến niềm đau!

Nó không còn tin vào lời nói của người bạn trai chỉ đứng cách nó chưa đầy nửa mét nhưng tại sao lại xa nó đến hàng vạn cây số!

Nó đưa đôi mắt ngây thơ nhìn Thiên với hi vọng từ này tới giờ chỉ là lời nói đùa của cậu ấy mà thôi! Nhưng đáp lại nó là tiếng thở dài và một câu nói:

- Tớ nói thiệt đấy! Chúng ta chia tay đi

Nước mắt bắt đầu chảy, những nỗi đau không biết từ đâu xuyên qua lồng ngực, chảy đều khắp máu thịt rồi như những mũi dao đâm xuyên vào tim. Nó đau đến nỗi muốn rào thét cho cả thế giới này biết nó đang bị thất tình, nó đang bị người bạn trai mà nó luôn tin tưởng là sẽ không bao giờ rời xa nó! Nhưng kết quả là sao? Kết quả là cậu ấy vẫn muốn rời xa nó!

- Tại sao vậy?- Dù đang đau nhói trước sự phản bội bất ngờ, nó vẫn muốn tìm kiếm một lý do nghe sao cho hợp lý, nghe sao cho trái tim nó không còn bị xé ra nữa!

Nhưng thì không biết còn hơn, đến lúc biết rồi, nỗi đau trong trái tim nó càng lớn hơn!

- Tại vì...tớ xin lỗi cậu...thực sự từ trước tới giờ tớ chưa hề có cảm giác với cậu, có lẽ cậu không tin, nhưng tớ thực sự đã tìm thấy cảm giác tình yêu đó ở một cô gái khác, một người thực sự làm trái tim tớ đập loạn nhịp- Nhưng cậu nói càng lúc càng khủng khiếp, có phải đây là giấc mơ độc ác mà thượng đế đã vô tình đem đến cho nó không? Nếu đó là thật, xin hãy làm ơn cho nó thoát khỏi cái giấc mơ kinh khủng này!

Nhưng sự thật thì chẳng có giấc mơ nào xảy ra cả, chỉ có lời nói vô tình của Thiên vẫn đang chạy đều đều trong tâm trí càng lúc càng hoảng loạn, trong trái tim càng lúc càng bị tổn thương của nó!

- Tớ ra những điều này thì đau lòng quá phải không? Tớ chỉ có thể nói một lời chính là xin lỗi cậu, tớ sai rồi, tớ không nên đùa giỡn với tình yêu trong sáng của cậu...nếu cậu muốn tớ bù đắp, tớ sẽ làm nhưng nếu cậu cần tình yêu thì xin lỗi, tớ không thể!

Mọi thứ đến quá bất ngờ, đầu óc nó trống rỗng, điều nó có thể làm bây giờ là từ chối, từ chối lời đề nghị của Thiên...và...để cậu ấy đi! Nó nói trong tức tưởi, không muốn thành lời

- Không...cần đâu! Cậu...đi đi

Nó quay lưng qua một bên để không phải nhìn thấy một điều đau lòng cuối cùng là Thiên bỏ đi trước mặt nó. Nhưng chỉ hai giây sau, nó đã suy nghĩ lại, nó muốn nhìn lại lần cuối cùng gương mặt của Thiên, gương mặt mà nó nghĩ sẽ được nhìn thấy mỗi ngày thì bây giờ cho dù có nhìn thấy cũng chỉ là người lạ. Nó quay mặt lại nhìn theo bước chân của cậu ấy dần dần khuất sau làn mưa, mái tóc vàng khẽ đung đưa một cách vô tình trước gió, trước tình yêu sâu đậm của nó!

Cậu ấy đã đi mất, để lại sự hụt hẫng vô tình cho nó, không còn ý nghĩ muốn sống nữa, tất cả mọi thứ xung quanh đều tăm tối như bầu trời lúc về đêm vậy, nhưng bầu trời về đêm bây giờ sẽ không bao giờ sáng nữa!

.....

Nó nhìn ngắm mọi thứ xung quanh nhà và bắt gặp trong một khoảng khắc nào đó, con gấu bông Thiên tặng hiện ra trước mặt nó, Nó nhìn con gấu bông với cảm giác tiếc nuối khôn cùng rồi cũng quyết định cho đi, vì con gấu còn mới nên nó sẽ tặng lại ột tiệm bán thú nhồi bông nào đó! Vậy là nó quyết định ôm con gấu bông rời xa căn nhà của mình vì nếu giữ lại gấu bông chỉ đem thêm niềm đau cho nó, nhắc nhở nó về sự hiện diện của Thiên mà thôi!

Bước chậm rãi đến cửa hàng gấu bông mà nó nghĩ là gần nhà mình nhất, nó bước lên từng bậc thang vào cửa hàng. Bỗng nó có cảm giác cái gì đó đẩy đằng sau lưng nó, đưa người nó về phía trước, con gấu bông từ trong tay rơi ra ngoài! Nếu tâm trạng bình thường gặp phải chuyện này thì không nói, nhưng với tâm trạng đang rơi xuống vực thẳm lúc này, chuyện con gấu bông bị rớt là một cú shock mạnh đối với nó. Nó nhìn con gấu bông đang nằm lăn quay dưới đất, ngay cả phút cuối cùng trước khi rời xa gấu bông, thượng đế vẫn không để nó ôm con gấu bông thêm một chút, nhận hơi ấm từ Thiên thêm một chút! Nước mắt nó bắt đầu rơi, nó cúi xuống nhìn con gấu bông, vẫn chưa có ý định lượm lên nhưng bỗng như có phép màu, con gấu bông từ từ bay khỏi mặt đất, nó ngược nhìn theo con gấu bông, ngỡ ngàng trước những điều vừa thấy có lẽ nó đang mơ chẳng? Nhưng tình hình cho thấy thì nó không mơ mà chỉ đang tưởng tượng mà thôi, đúng là con gấu bông có bay lên nhưng không phải do bất kì phép màu nào cả, mà là do đằng sau nó có một người lạ đang nhắc bổng nó lên, người lạ nhẹ nhàng nói:

- Xin lỗi cậu

Gương mặt người đối diện thanh tú với vành trán rộng, cái mũi cao vút, một nét vẽ độc đáo của thượng đế đôi môi là một đường cong hoàn hảo, mái tóc vàng óng ả được búi gọn đằng sau, cũng không dài lắm nhưng đủ để búi lên. Mái tóc của người lạ làm nó liên tưởng đến Thiên, tóc cậu ấy cũng từng làm vậy nhưng sau này không biết nghĩ làm sao cậu ấy cắt tóc ngắn hơn để không thể búi nó lên được nữa.

Cậu con trai lạ mặt vẫn chăm chú nhìn nó, rồi cậu làm một hành động lạ, cậu ấy lau nước mắt cho nó. Có hiếm người làm việc này không nhỉ? Nó mơ màng vẫn nhìn đôi mắt nâu ấm áp đó, bàn tay đó khẽ lướt qua từng góc đau đớn trong tâm hồn nó, như kéo nó vực dậy khỏi hố sâu.

- Tôi xin lỗi, tôi không cảm lòng được khi thấy con gái khóc, cậu đừng khóc nữa nhé!

Cậu ta bất ngờ đưa tay khỏi gương mặt nó và đứng dậy đưa tay ra kéo nó lên, một tay còn lại của cậu tay ôm con gấu bông

Nó khẽ gật đầu trước lời đề nghị mặt dù không biết mình có thực hiện được không nhưng không hiểu sao lúc này nó không còn muốn khóc nữa!

Nó đưa bàn tay về phía bàn tay xa lạ nhưng đầy đủ ấm áp dành cho nó. Một điều gì đó vừa bắt đầu...nó chưa hiểu điều đó là gì nhưng nó tin chắc, một ngày không xa, nó sẽ hiểu ra. Điều mà nó cần làm bây giờ là tin tưởng, tin tưởng vào những điều kì diệu của sự sống sẽ có một ngày nào đó sẽ xuất hiện. Đôi khi, sau khi trải qua một ngày đen tối, ngày hôm sau chưa chắc sẽ đen tối như vậy, hãy vững tin ngày hôm sau sẽ là nắng vàng thì mọi điều đen tối sẽ tan biến. Cũng như lúc này, hạnh phúc đang đến rất gần với nó, nó dường như đã chạm được vào khi nó và người lạ mặt vừa quen biết đang đi về hướng ngược lại so với ý định ban đầu của nó và dĩ nhiên, con gấu bông vẫn còn nằm trên tay nó như một điều gì đó vẫn tồn tại mãi mãi...

Tìm kiếm tình yêu từ trong niềm đau quá khứ...

Đề quá khứ trở thành kí ức không thể nào quên...

0oHếto0

30. Chương 30

Chap 30: HỢP ĐỒNG VỆ SĨ

Nó mơ màng trong cảm giác nửa thực nửa ảo, cơn sốt đã làm nó không còn ý thức được những chuyện xung quanh nữa! Nó cố gắng mở mắt ra, cố gắng nhớ lại chuyện xảy ra từ này tới giờ ... Chẳng phải là lúc này nó đã té xuống sàn rồi hay sao? Nhưng sao nó chẳng có chút cảm giác đau đớn gì, chỉ cảm thấy toàn bộ cơ thể mình đang nằm trên không khí nhưng đầu và chân được đỡ bởi một cái gì đó...Bây giờ khi nhớ lại, nó chỉ có cảm giác tò mò muốn biết chuyện gì đã xảy ra. Nó cố gắng hết sức lực mở toàn bộ mắt ra...thì nó bất gặp ngay đôi mắt lạnh lùng của hắn. Đôi mắt vừa buồn vừa có chút đau đớn, nó đã thấy hắn khẽ chớp mắt cho niềm đau bay đi nhưng cho dù có chớp nhiều đến cỡ nào thì nỗi buồn vẫn không thể bay đi hết, nó vẫn còn đọng lại nơi khóe mắt đó vì nó...quá lớn!

Tim của nó khẽ đập một cách nhanh chóng không như bình thường...Nhận ra được điều đó...nó cố gắng nhìn qua chỗ khác! Ít nhất thì nó cũng biết được là tên Tiểu Thiên đã đỡ nó chứ không phải có bất kì một phép thuật màu nhiệm nào khác cứu nó khỏi rơi xuống đất! Dẫu nếu nó thì đó chính là phép thuật kì diệu đã làm hắn bay tới đỡ nó thay cho ý nghĩ ban đầu của nó là hắn sẽ đứng nhìn như một pho tượng vô hồn...

Cuối cùng, sau mọi cố gắng nó đã từ từ ngồi dậy được, tên Tiểu Thiên cũng đã thôi nhìn vào mắt nó nữa mà hắn nhìn đâu đó ra ngoài vườn, ánh mắt của hắn làm nó tò mò muốn nhìn thử xem ngoài đó có gì mà phải nhìn nhiều đến vậy! Thế là nó nhìn ra và nó cũng nhận được một câu trả lời không mong muốn là chẳng có gì ngoài đó cả! Hóa chẳng là chỉ có một vài nhánh cây nhỏ đang cố gắng vươn mình để đón những tia nắng của mặt trời buổi trưa, nhưng cho dù chúng có cố gắng tới cỡ nào thì ánh nắng mà chúng nhận được chỉ là một phần nhỏ hiem hoi vì trên chúng là bao nhiêu cành cây to lớn đang dang ra mọi hướng để đón nắng! Chẳng phải vì cây lớn cần nhiều ánh sáng hơn cây nhỏ, chỉ đơn giản là mạnh sẽ thắng yếu, to sẽ thắng nhỏ mà thôi!

Đó là tất cả những gì mà nó thấy và nó nghĩ hắn cũng thấy!

- Để tôi đưa cậu về

Câu nói lạnh lùng nhưng dứt khoát đó thoát ra từ hắn một cách nhanh gọn, nó cũng chỉ còn biết nghe theo lời, để hắn chở về thôi! Nó không thể vì chút thể diện hiem hoi mà từ chối một chuyện mà nó nghĩ là mình đang cần nhất lúc này!

- Nhưng trước khi cậu về, tôi có cái này đưa cậu- Nó chưa mở miệng đồng ý thì hắn đã nói sang chuyện khác!

Không để nó chờ đợi lâu, hắn mở tủ moi ra một cái gì đó, và nếu nó không lầm thì đó là một tờ giấy! Tờ giấy có hai chữ to chằng: “HỢP ĐỒNG”!??? Còn những từ khác nó không thể nào nhận ra được nhưng nó cũng không thể tò mò lâu vì trong phút chốc tờ giấy bay đến trước mặt nó với dòng chữ: “HỢP ĐỒNG LÀM VỆ SĨ”!???? Cái gì đây chứ? Không thể nào tin nổi. Nó nhận lấy tờ giấy từ tay hắn và cố gắng xem

kĩ tất cả! Tờ giấy toàn là chữ này là tất cả những công việc mà một vệ sĩ phải làm. Nào là 7 giờ đến đi học cùng cậu chủ, 11 giờ đi ăn cơm cùng cậu chủ rồi đưa cậu chủ về, nếu cậu chủ thích thì đưa cậu chủ đi chơi, phải có mặt bất cứ lúc nào cậu chủ gọi, phải nói là 24/24.

- Cậu giỡn hả? Tui làm vệ sĩ của cậu chứ có phải là người hầu đâu mà phải theo sát cậu 24/24.- Vừa đọc xong những thứ trong tờ giấy nó nổi giận như mới bị đâm vào mặt!

- Nhưng cậu đã đồng ý làm vệ sĩ cho tôi thì đây là công việc mà cậu phải làm!- Hắn quả quyết!

Đúng là nó đã hứa nhưng bây giờ nó hối hận làm sao! Tại sao nó lại chấp nhận làm vệ sĩ cho tên này cơ chứ? Đúng là làm ơn mất oán!

- Nhưng nếu làm được tất cả, mỗi tháng cậu sẽ nhận được 1000 USD

Nó tròn mắt nhìn hắn trước con số quá lớn mà hắn đưa ra! Nó thử tính nhẩm trong đầu, 1000 USD không phải là gần 20 triệu hay sao? Đúng là một món hời không thể nào từ chối!

- Thôi được! Tôi đồng ý- Nó lấy hết dũng khí chấp nhận! Nó không phải là đứa mê tiền nhưng nếu có số tiền này, nó sẽ có cuộc sống “dễ thở” hơn!

- Còn nữa, nếu một trong hai hủy hợp đồng thì phải làm cho đối phương một chuyện mà người đó yêu cầu!- Hắn nói thêm!

- Được thôi!- Nó chắc chắn là mình sẽ không hủy hợp đồng đâu, mà nếu hợp đồng có bị hủy thì người hủy chính là hắn và hắn sẽ phải làm cho nó một chuyện! Hạnh phúc trước suy nghĩ đó, nó quên mất là mình cần phải về nhà và còn một chuyện quan trọng mà nó đã quên bèn nhưng bỗng đâu hắn nổi hứng nhắc nhở:

- Hôm nay tôi và cậu đã nghỉ học đó!

Tất cả những từ đó như sét đánh ngang tay chạy dọc khắp các nẻo trong xương sống nó! Sao nó có thể quên mất là mình cần phải đi học cơ chứ? Nó tròn mắt hình hắn nhưng đáp lại chỉ là gương mặt không chút cảm xúc mà cho dù có thì đó chắc chắn cũng sẽ là không biết gì như nó! Và nó trở nên sợ hãi với tất cả các ý nghĩ là mình đã mất một buổi học! Một đứa con gái vẫn tự tin với suy nghĩ là từ nhỏ tới lớn không hề nghỉ bất kì một buổi học nào trong bất kì hoàn cảnh thời tiết hay sức khỏe nào như nó vậy và bây giờ, vì tên lạnh lùng trước mặt mà nó vô tình đánh mất một buổi học! Nó đưa hết gương mặt tiếc rẻ về phía hắn nhưng đáp lại chỉ là sự vô tình với một câu nói cùng lạnh không kém theo đúng phong cách của ác quỷ:

- Mất một **** học không chết đâu, cô mau kí vào hợp đồng rồi đi về đi

Đó là cách mà hắn nghĩ là an ủi sao? Như vậy thì hắn nhầm rồi! Nói như vậy chỉ làm nó ghét hắn hơn mà thôi! Nhưng cho dù ghét đến cỡ nào, nó vẫn không quên kí vào hợp đồng. Đặt bút vào một tờ giấy quyết định cuộc sống sau này của bản thân mình có lẽ ai cũng sẽ có cảm giác hồi hộp nhưng cảm giác mà nó có chỉ là bình thường và vội vã...Nó cố gắng kí thật nhanh để nhanh chóng được về, được ra khỏi ngôi nhà này, khỏi phải đối diện với gương mặt đáng ghét mà nó nghĩ là sau này phải gặp hắn hàng ngày nữa!

(Hết chap 30)

31. Chương 31

Chap 31: BỮA ĂN KHÔNG ĐƯỢC CHÀO ĐÓN

Chỉ trong vài phút ngắn ngủi chiếc xe tay ga của Tiểu Thiên đang tiến lại gần nó, cứ như một trò đùa sắp đặt của thượng đế là tất cả những thằng con trai nó quen đều là những đứa chưa đủ tuổi mà thích chơi tay ga, nếu ngoại trừ thì người đó là Thiên Bảo, nhưng ai có thể khẳng định là trước khi mất trí nhớ cậu ta chưa từng ngồi tay ga bao giờ? Mà chiếc xe này còn đẹp hơn chiếc xe tối qua của Tuấn nữa kìa. Ở một lễ nào đó màu trắng và màu đen phối hợp thật hài hòa với nhau tạo nên sự hoàn hảo, cá tính. Dem đến sự đồng điệu giữa thần thần và ác quỷ! Nó vẫn không bỏ được lời nói nói y chang với Tuấn tối hôm qua:

- Sao chúng ta lại đi tay ga?

Nhưng Tiểu Thiên không phải Tuấn, vì vậy cậu ta cũng sẽ không giải thích cặn kẽ để làm vừa lòng người đối diện như Tuấn, cậu ta trả lời theo cách riêng của mình, và cách này thường có tác dụng với người như nó:

- Nếu không đi thì đi bộ đi như tôi nói trước từ đây đi bộ ra lâu lắm đó.

Thử hỏi sau khi nghe câu này ai sẽ không ngoan ngoãn ngồi yên, nhất là với người đang bệnh hoạn như nó thì “nhịn là thượng sách” nếu nó không muốn cuộc bộ về nhà!

Tiểu Thiên chạy xe rất chậm không nhanh như khi Tuấn chở nó nhưng nó cũng phải “ôm hờ” cậu ta vì lỡ tên này giở khùng nổi máu chạy nhanh chỉ chắc nó sẽ không trở tay kịp mà té xuống đường chỉ có nước gặp diêm dương thôi chứ không còn gì nữa!

- Nhà cậu ở đâu?

Híc từ nãy tới giờ nó lo nghĩ ba chuyện vớ vẩn, không lo quan sát đường để về nhà, bây giờ tên này nhắc nó mới nhìn thì đã qua đường về nhà nó rồi!

Nó nhìn tấm bảng trên một tiệm thuốc có ghi địa chỉ đường hai đứa đang đứng.

- Chỗ này qua nhà tôi rồi, cậu trở lại đi.

- Thôi, trưa rồi, đói bụng quá! Tôi muốn đi ăn cơm

Nói xong, chưa đợi nó đồng ý hay không hấn tiếp tục phóng thẳng, mặc kệ những tiếng than thở của nó:

- Vậy cậu đi một mình đi tôi muốn về nhà

- Vậy cậu từ tìm đường về đi ha, tôi đi

Hấn ngừng xe ngay khi cậu nói vô tình đó thoát ra. Vậy là nó đành xuống nước năn nỉ:

- Ê! Đừng nhần tâm như vậy chứ! Tôi đi ăn cùng cậu

- Tùy cậu

Có lẽ đó cậu nói theo kiểu đồng ý của hấn chẳng? Tuy rất bực bội với thái độ đó nhưng nó cũng chẳng dám nói gì! Chợt một ý nghĩ lóe sáng trong đầu nó, nó gọi với theo Tiểu Thiên:

- Cậu chưa bao giờ ăn thức ăn lề đường phải không? Có muốn thử không?

Cũng chẳng phải tốt lành gì mà nó kêu tên này đi ăn ở đó, chỉ là nó sợ đi ăn nhà hàng hấn không trả tiền, bắt nó trả thì chỉ có nước rửa chén trừ nợ mà thôi!

Cũng may hấn không nghi ngờ gì mà đồng ý:

- Cũng được- Hấn trả lời với giọng nhát rùng

Nói rồi, như sợ tên này đổi ý nó vội nắm tay Tiểu Thiên dẫn đi, mà quên mất chiếc xe hấn vẫn còn đó! Nhưng vừa bước được vài bước, Tiểu Thiên đã giật tay nó ra khỏi tay hấn:

- Cô không đợi tôi dắt xe theo được hả?

Vậy là hấn quay lại chỗ để xe, cũng may tên này nhớ chứ không nếu mất xe hấn, nó đền còn chết nữa!

.....

Chiếc xe của Tiểu Thiên lúc này đang nằm yên lành trong chỗ giữ xe của khu chợ cũ này, còn nó và hấn đang ngồi trong một quán ăn ven đường và cách đó chừng chục mét là một bãi rác kinh khủng nhất mà nó từng thấy! Tiểu Thiên nhìn về hướng bãi rác với gương mặt khó chịu hơn bao giờ hết!

Sợ Tiểu Thiên không chịu ngồi lâu, nó cố gắng nghĩ ra chuyện gì đó để nói cho bớt căng thẳng:

- Cậu chưa ăn chỗ này lần nào phải không?

- Ủ, đây là lần đầu đó, chắc cũng là lần cuối

- Sao cậu lại nói vậy?- Nó ngạc nhiên trước lời nói vô căn cứ của hấn nhưng rồi ngay sau đó có ngay câu trả lời không mong muốn:

- Cậu nhìn đi mọi người đều nhìn chúng ta, làm vậy sao tôi nuốt nổi

Quả là như vậy không biết vì sao mà tất cả mọi người đều nhìn nó và Tiểu Thiên chăm chăm. Dĩ nhiên vấn đề không phải ở nó mà ở Tiểu Thiên. Cậu ta ăn mặc quá sang trọng mà lại ngồi ăn ở cái quán này thì không bị nhìn mới lạ! Đã vậy còn gương mặt đẹp như người trong tranh nữa chứ! Chắc họ không ngờ một người như vậy mà lại có thể ngồi ăn ở cái quán này. Chắc trời mưa to quá!

Nó vừa đoán trời mưa thì trời vội vàng mưa ngay lập tức, mưa lại còn lớn nữa! Nó không thích mưa, bởi vì mưa thường có sấm sét mà nó chưa ghét sấm sét luôn. Nhưng hôm nay mưa lớn nhưng không có sấm sét. Những giọt nước mưa đọng lại trên những vết lồi lõm của mặt đường nhựa, mưa đọng đầy rồi sẽ tràn cũng giống như tình yêu, hạnh phúc rồi cũng sẽ tan biến, không biết tới khi nào mới trở lại! Nó vừa nhìn vừa nghĩ ngợi, chợt có cái tay hươu hươu trước mặt, làm nó không khỏi chớp mắt

- Này, cậu tới quán này để ngồi như vậy hay để ăn?- Tiểu Thiên tức giận nói

Ý, chết! Nó quên chuyện ăn uống mất tiêu luôn, nó nhìn Tiểu Thiên cười trừ, rồi gọi chủ quán:

- Bác ơi cho tụi cháu hai tô phở bò đi bác

- Ủ mang lên liền đây

- Hên cho cậu cái quán này cũng đông khách, chứ nãy giờ kiệu này bị đuổi là cái chắc

- Đạo này cậu nói nhiều quá ha. – Nó cảm thấy vui trước sự tiến bộ rõ rệt của Tiểu Thiên

- Tại vì cậu khiến tôi phải nói- Tiểu Thiên nỗ lực nói trả

- Không ngờ tôi lại có sức ảnh hưởng như vậy nha! Quá khen!- Nó dành chơi đòn độc cuối cùng!

- Cậu...- Đến nước này Tiểu Thiên chỉ còn cái chữ “Tịt”. Mà đúng là chưa từng gặp con nhỏ nào như nó. Cũng may lúc này bác chủ quán tới gỡ rối, trên tay bác là hai tô phở bò thơm phức

- Cháu cảm ơn bác- Nó vui vẻ nói

- Bạn trai cháu hả? Đẹp trai quá nha._Bà chủ quán chăm chú nhìn Tiểu thiên và phán

- Dạ...- Nhiên ngớ người khi nghe hai chữ “bạn trai” chưa kịp nói gì thì Tiểu Thiên đã xen ngang

- Không phải đâu, cậu ấy là người hầu của tôi

Cái gì chứ? Cái tên này, sao có thể nói vậy chứ. Mà hấn nói cũng có phần đúng nhưng đưa nó xuống tới dưới đó thì không thể chịu đựng được. Phải cho cậu ta biết lễ độ mới được!

(Hết chap 31)

32. Chương 32

Chap 32: ĐỪNG ĐỤNG VÀO QUỶ

Thế là nó đứng dậy làm một hành động thân mật mà nó còn không nghĩ tới trước, đó là quàng tay qua cổ Tiểu Thiên nhìn bác chủ quán nói:

- Không phải đâu bác ơi, đây thực sự là bạn trai của cháu, chắc tại cậu ấy giỡn thôi. Bác thấy hai tụi cháu xứng đôi không ạ?

Bà chủ vui vẻ nhìn cả hai:

- Xứng lắm chứ! Thôi hai đứa ăn vui nha, bác đi đây

Tiểu Thiên như không tin vào mắt mình trước hành động quay 360 độ của nó, cậu ta trợn trừng mắt nhìn cô bé. Nhận ra ánh mắt của Tiểu Thiên lúc này, nó bắt đầu ý thức được hành động quá lố của mình, vội

buông tay ra khỏi cổ cậu ta và trở về chỗ cầm cúi ăn. Nhưng Tiểu Thiên vẫn không để nó yên, cậu ta cầm tay nó, kéo nó đứng dậy, rút tiền ra khỏi túi đặt lên bàn và lúi đi!

.....

Tiểu Thiên chở nó tới một con hẻm vắng rồi lúi nó xuống xe, trời vẫn còn mưa giữ dội, nhưng nó không thấy sợ trời nữa mà nó lại sợ con người đứng đối diện nó nhiều hơn! Đôi mắt sắc lạnh của cậu ta bây giờ còn kinh khủng hơn đôi mắt vô hồn bất cần mà nó vẫn thấy hằng ngày, đôi mắt này chứa một tia nhìn tức giận dữ dội và tia nhìn đó như một lưỡi dao đâm xuyên vào cơ thể nó, nó sợ hãi đến mức không dám nhìn vào đôi mắt đó nữa!

Tay nó bây giờ cực kì đau, cho dù có vỗ đi chẳng nữa thì nó vẫn chỉ là một đứa con gái, mà con gái thì vẫn phải thua sức mạnh lúc tức giận của con trai, giống như lúc này đây, nó đang phải chịu nỗi đau từ đôi tay bóp chặt của hắn. Như một ác quỷ, hắn đang không chế mọi hành động của một người thường như nó!

Nó thành thốt kêu gào:

- Cậu buông tay tui ra đi đau quá hà

Bàn tay đã hơi được nới lỏng những nó vẫn chưa buông khỏi tay nó:

- Cậu có biết mình vừa nói gì không hả?

Hắn vừa nói vừa nhìn nó với gương mặt giận dữ hơn bao giờ hết, nó càng né tránh ánh mắt khủng khiếp đó thì hắn lại càng đưa nó lại gần nó hơn, nó sợ hãi nhắm nghiền mắt lại nói

- Tôi... tôi vừa nói mình là bạn gái cậu

- Cậu có biết là cậu không được nói bất cứ gì về truyện bạn gái tôi không. Cậu chưa xứng đáng đâu- Tiểu Thiên trợn trừng mắt nhìn nó! Chưa bao giờ nó thấy cậu ta đáng sợ như vậy.

- Cậu... nhưng tại lúc đó cậu nói tôi là người hầu của cậu, tức quá nên tôi mới nói vậy

Trong cơn tức giận, Tiểu Thiên đã không kiềm chế được và cậu vô tình phun ra một câu:

- Chứ cậu không phải hả?

Chưa bao giờ nó thấy mình buồn đến như vậy, tim của nó hình như đang bị xé, xé ra từng mảnh, rất tàn nhẫn và nó cảm nhận được có cái gì đang rơi nơi khóe mi. Nó cay cay, nó lăn dài xuống má. Đó là nước mắt...

Nó nhìn hắn với đôi mắt ứa nước, đôi mắt mà có lẽ bây giờ nó không muốn bất kì ai nhìn thấy nhất!

- Cậu có biết là cậu vừa làm tôi đau không? Tôi không biết tại sao tôi lại tốt với cậu như vậy. Thì ra tôi lại là người hầu của cậu ư? Tôi giúp đỡ cậu nhiều như vậy, vậy cậu trả cho tôi được gì chưa nào? Tôi không làm vệ sĩ cho cậu để mong được nhận tiền đâu, chỉ là hôm đó, tôi không muốn nhìn thấy cậu chết nên tôi mới nói vậy với cậu, không ngờ...không ngờ hôm nay tôi lại nhận được từ cậu là những lời này? Không thể tin được!

Nó không ngờ mình có thể nói nhiều đến như vậy. Đã vậy còn nói trong nước mắt nữa chứ. Vậy mới nói “đừng đùa với quỷ, quỷ sẽ làm bạn đau đấy!”. Tệ thật! Bằng sức lực của một con người vừa bị tổn thương nghiêm trọng, nó giật tay thật mạnh ra khỏi tay Tiểu Thiên và bỏ chạy, nó không muốn nhìn mặt hắn nữa, chỉ ích là lúc này!

Nó cứ như thế mà chạy, để mặt Tiểu Thiên một mình trước lối lảm vừa gây ra...

.....

Tiểu Thiên lúc này đã hiểu ra vấn đề. Thì ra chính cậu là người sai chứ không phải nó. Nó không phải người hầu của cậu, mà là bạn. Một người bạn mà cậu nhất định phải có nhưng lúc này nó đã bỏ chạy mất rồi, chỉ còn Tiểu Thiên một mình tự trách lương tâm. Nhưng không biết có thể nói với nó hai tiếng xin lỗi không? Vì từ trước tới giờ Thiên chưa từng xin lỗi ai. Nhưng lần này có thể chỉ có “xin lỗi” mới có thể cứu vãn vấn đề vậy là Tiểu Thiên chạy về hướng nó vừa bỏ chạy. Nhưng Thiên lại nghĩ lại cậu ấy muốn chờ nó bình tĩnh lại rồi mới có thể “xin lỗi”. Nghĩ rồi Tiểu Thiên bỏ về mà không đuổi theo nó nữa! Tiểu Thiên

đau biết là đó là quyết định sai lầm vì nó đang đứng sau bức tường đó với những giọt nước mắt giàn dụa trước sự lạnh lùng của Tiểu Thiên, chỉ cần Tiểu Thiên quay lại là có thể thấy nó nhưng thay vì bước tiếp Tiểu Thiên đã mà quay lưng đi. Thật kì lạ, chỉ có một khoảng cách ngắn ngủi thôi cũng có thể khiến người ta đau, khiến người ta phải xa nhau. Có lẽ đây chính là cuộc sống, mọi người phải đau một lần để có được hạnh phúc...

(Hết chap 32)

33. Chương 33

Chap 33: LẠI LÀ NGƯỜI LẠ MẶT

Bây giờ nó đang trong tâm trạng hoang mang đến tột cùng, đã rất lâu rồi, nó không ra nước mắt nhiều đến như vậy! Nhưng càng nghĩ nước mắt càng tuôn ra. Thế là Nhiên đành chấp nhận sự thật là mình đã khóc. Lâu lắm rồi, có lẽ đã tám năm trời nó chưa từng khóc, bây giờ thấy lại cảm giác đau thật kì lạ, sợ hãi thì đúng hơn! Nỗi sợ kì lạ như lần đầu đối diện với nỗi đau, cơn đau này còn giữ dội hơn tám năm về trước, cái ngày mà nó biết mình bị Nu gạt, bị Nu quên lãng. Nhưng nó lại không thấy giận Nu nhiều như bây giờ nó giận tên Tiểu Thiên. Sao cậu ta lại nói những lời đau lòng làm nó đau đến như vậy. Đã vậy cậu ta còn không xin lỗi mà bỏ đi nữa! Bây giờ nó biết làm sao về nhà đây? Nó thật sự đã đi lạc, lạc vào một nơi tăm tối nào đó mà một cô bé còn quá trẻ như nó khó lòng vượt qua được. Sao Tiểu Thiên không nghĩ tới chuyện này nhỉ? Cả nó nữa, nếu lúc đó nó ở lại mà không bỏ chạy có lẽ Tiểu Thiên đã xin lỗi và chở nó về rồi! Nhưng chắc gì cậu ta đã xin lỗi, đúng là trong tình huống đó không bỏ chạy không được! Nhưng cho dù bây giờ có trách ai cũng muộn rồi vì nó phải tự nghĩ cách về nhà, tự tìm lối thoát ra khỏi cái ngõ cụt mà nó vô tình lựa chọn... Dĩ nhiên cứ đứng một chỗ cũng không phải là cách, nó đành bước đi. Cứ đi thẳng biết đâu sẽ tìm ra đường, nó cứ đi như vậy không biết mình đã đi đâu! Có một chút tuyệt vọng, một chút hụt hẫng trong tâm trạng bây giờ của cô gái trẻ...tất cả...tất cả làm nó càng không muốn tiến thêm về phía trước...Nhưng thần may mắn chưa bỏ nó, lại một lần nữa nó gặp lại người lạ mặt...

.....

Chắc không cần phải nói các bạn cũng biết người lạ mặt là ai phải không? Đó là Tuấn. Ban đầu Tuấn không tin là mình có thể gặp nó ở đây với lại hôm qua nó đã không từ mà biệt làm Tuấn cảm thấy rất giận. Nhưng lát sau, Tuấn đã nhận ra người đó thật sự chính là Nhiên- người hôm qua đã bỏ cậu ta lại một mình với một dấu chấm hỏi to lớn là không biết nó đã đi đâu? Và bây giờ tại sao nó lại có mặt ở đây? Vậy là Tuấn phóng thẳng chiếc xe tayga đến trước mặt nó và nói:

- Đi đâu đây?

Nó nhìn Tuấn với đôi mắt ướt đầm những trong lòng là một sự ngạc nhiên to lớn đang bao trùm, nó vội vã lau hết những giọt nước mắt đang vương *** khắp nơi trên gương mặt mình, còn Tuấn thì nhìn chúng với đôi mắt đau lòng:

- Tại sao cậu lại không

- Tôi...- Nó chợt nhớ tới chuyện tối qua, đúng rồi tối qua nó không nói gì với Tuấn mà bỏ đi với Tiểu Thiên, nó thật là quá đáng! Có lẽ cậu ta đang giận nó giữ lắm, nó nghĩ vậy nên không dám trả lời

Nhìn thấy thái độ lúc này của nó, Tuấn càng lo lắng hơn:

- Cậu bị làm sao vậy, nói đi, tôi không trách chuyện hôm qua đâu

Nó an tâm hơn khi nghe Tuấn nói vậy nhưng nó vẫn không muốn kể chuyện của mình, nếu Tuấn biết được chắc nó chỉ có nước chui xuống đất mà thôi!

- Xin lỗi...- Nó ngừng lại không nói gì thêm vì nó nghĩ không nên nói...

Tuấn thấy vậy cũng không còn cách nào, chỉ có thể kiếm chuyện gì đó giúp nó mà thôi!

- Cậu có muốn đi nhờ xe không?

Nó xức nhó là mình đang cần về nhà, nếu có người chở cũng đỡ hơn là đi một mình mà! Vậy là nó vui lên được một tý:

- Ủ, cậu cho tôi quá dang nha!

- Sao cậu nói chuyện khách sáo quá vậy, lên xe đi- Tuấn mỉm cười đáp.

Nó ngồi lên xe Tuấn và chiếc xe phóng đi mang theo tâm trạng mơ màng của con người vừa bị mất đi cái gì đó...

- Nhà cậu ở đâu?- Tuấn đột ngột hỏi

Nhiên nhớ cách đâu mấy tiếng Tiểu Thiên cũng hỏi Nhiên câu này nhưng cậu ta hỏi không đúng lúc chút nào vì cả hai đã đi một khoảng cách nhà Nhiên quá xa, còn bây giờ, có thể Tuấn đã hỏi rất đúng lúc:

- Ở số 50 đường...

Nó cảm thấy mình phải nói gì đó với Tuấn về chuyện tối qua:

- Mà mình xin lỗi cậu về chuyện tối qua nha

- Sao cậu phải xin lỗi?- Tuấn cảm thấy đau lòng trước thái độ này

- Thì tôi đã không nói gì với cậu mà biến mất đó

- Cậu cũng biết lỗi của mình hả?

- Sao không biết được chứ?

- Thật sự thì tôi đã tha thứ cho cậu rồi nhưng cậu lại nói xin lỗi tôi làm tôi lại giận cậu thêm nữa

Nó ngạc nhiên trước câu nói đó, tại sao Tuấn nói vậy chứ? Cậu ta đang giận với nó chắc?

- Vì vậy cậu phải chuộc lỗi đó nha

- Hả? Chuộc lỗi? Mà làm gì mới được chứ?

- Bữa nào cậu mời mình đi ăn ha?

- Thì ra là nãy giờ cậu gài mình hả?

- Đâu có, thì có lỗi phải chuộc là chuyện tất nhiên

- Ủ, nhờ cậu nói này của cậu, mình sẽ dẫn cậu đi ăn

- Khi nào đi?

- Nếu không có gì thay đổi thì chủ nhật tuần này ha?

Nhắc tới đây bỗng nhiên cái bụng nó kêu lên rồn rột. Nó nhớ tới chuyện lúc nãy mình chưa ăn được gì đã bị Tiểu Thiên trả tiền kéo đi. Thật quá đáng! Bây giờ thì tốt rồi, nó đói kinh khủng luôn. Híc! Nhưng cuộc đời đâu tuyệt đường người, Tuấn nghe thấy tiếng kêu từ bụng nó và hỏi:

- Từ trưa tới giờ cậu chưa ăn gì phải không?

- Ủ

- Đúng lúc quá, tôi đang định đi ăn nè, có muốn đi không?

- Có chứ- Nó hạnh phúc trước lời đề nghị “cực kì dễ” thương của Tuấn

Vậy là Tuấn vòng xe lại, đi ngang cái quán phở lúc nãy Nhiên nghĩ tới chuyện kêu Nhật vô đó ăn luôn dù sao lúc nãy mới ăn một miếng cũng thấy ngon ngon

- Ê, Tuấn, dừng xe- Theo quán tính, nó kêu Tuấn ngừng xe lại

(Hết chap 33)

34. Chương 34

Chap 34: NÓI DỐI

- Hả? Sao lại ngừng?

- Thì vô đây ăn phở

Tuấn bắt ngờ trước lời đề nghị của nó:

- Mình định dẫn cậu tới nhà hàng chứ

- Nhà hàng hả? Thôi khỏi đi, mình vô đây ăn nhanh rồi về

Vậy là Tuấn đành chiều theo ý nó dắt xe vô quán phở đó

Không cần nói cũng biết mọi người tiếp tục nhìn chăm chăm vào hai người vừa bước vào, còn bà chủ quán thì cực kì ngạc nhiên khi thấy một người vừa bỏ đi lại quay lại mà còn dẫn theo một người khác nữa chứ! Dĩ nhiên người lạ này cũng đẹp trai không kém người con trai mới nãy. Nhưng vừa mới đến với người con trai này lát sau lại đến với người con trai khác thì thật là quá đáng - Nó ngẫm nghĩ, biết vậy nó đã không vào đây rồi! Có lẽ bà chủ quán và mọi người xung quanh cũng nghĩ vậy nên ánh mắt nhìn nó không được tự nhiên cho lắm! Riêng Tuấn thì không nghĩ gì cả, dĩ nhiên là cậu ta có biết gì đâu mà nghĩ và cậu ta thông thả ngồi xuống bàn ăn gọi to:

- Bà chủ ơi cho hai tô phở bò

Hình như bà chủ cũng kịp nhận ra công việc của mình.

- Có liền ạ

Bà chủ liếc nhìn nó nhưng nó không dám nhìn lại vì một chữ “ngượng”. Thật sai lầm! Tại sao lúc bước vào quán nó lại không nghĩ đến chuyện này chứ

- Cậu sao vậy?- Tuấn nhìn nó lo lắng hỏi, có lẽ cậu ta nghĩ nó đang gặp chuyện gì đó khó nói lắm!

- Không có gì đâu!- Nó nói dối

- Vậy sao mặt cậu đỏ, cậu không quen bị người khác nhìn kiểu này hả?

- Thật ra thì...

- Cũng phải thôi, đi với tôi tới những chỗ này là cũng hơi bí “liều”. Vì vừa nhìn vào thôi là biết tôi không thích hợp với những chỗ này rồi, phải không?

- Ừ... ừ có lẽ vậy- Nó tiếp tục nói dối dù chẳng biết tại sao mình phải làm vậy!

Nhưng đúng là nó chưa từng gặp ai ăn nhiều bom như người này, đúng là nỡ quá đáng! Đúng lúc bà chủ quán đưa hai tô phở lên. Nó định nói cảm ơn thì Nhật đã chặn ngang

- Cháu cảm ơn bác ạ!

- Ừ-Rồi bà chủ quán mỉm cười với Tuấn và bỏ đi, không quên liếc nó một cái

- Ăn đi Nhiên- Tuấn tươi cười quay sang nó nói, không ngờ tên này có thể tự nhiên đến như vậy

Cậu ta vẫn ung dung vừa ăn vừa nói:

- Ừ, hôm nay tôi đãi coi như đền cho cậu vụ tối qua luôn ha

Nó nhìn Tuấn với ánh mắt nghi ngờ, sao cậu ta lại tốt như vậy chứ! Rồi một suy nghĩ lóe sáng trong đầu nó và nó vội từ chối!

- Đâu được, vụ tối qua để chủ nhật cậu đãi, còn bây giờ ăn đi tôi trả tiền cho

Nói xong, nó cúi ăn không cần biết Tuấn có đồng ý hay không, nhưng cậu ta vẫn chứng nào tật nấy thích nhìn người khác ăn đến vậy sao? Nó nhìn lên liếc Tuấn một cái ra hiệu “Nếu không ăn mà còn nhìn thì đừng có trách”. Thế là Tuấn chỉ còn nước là cúi ăn

Giải quyết xong vấn đề cái bụng, Tuấn chở nó về, trên đường đột nhiên cậu ta hỏi:

- Mà cậu bận chuyện gì mà biến mất vậy?

Lại nữa rồi, sao lúc nào cậu ta cũng hỏi những câu mà nó không muốn trả lời thế nhỉ? Dù nghĩ vậy, nó vẫn trả lời theo phép lịch sự:

- Tôi gặp một người bạn

Nó không muốn nói có cậu ta nghe là ai nhưng hình như cậu ta cứ được nước lấn tới:

- Bạn hả? Bạn nào mà có thể khiến cậu quên chuyện đi ăn với tôi, đến với người đó vậy?

Trời ạ! Hắn làm như nó là cái gì của hắn vậy! Quan trọng đến thế sao? Lúc này nó thấy có lỗi nhưng bây giờ thấy thái độ của tên này tội lỗi của nó tự nhiên bay đi đâu mất!

- Cậu nói gì kì vậy. Tại lúc đó tôi lâm vào tình huống không chạy không được chứ bộ

Không để nó yên, hắn tiếp tục tra tấn bằng những câu hỏi không muốn trả lời:

- Tình huống không chạy không được là tình huống gì?

Do phản xạ nó trả lời nhanh chưa kịp suy nghĩ:

- Thì lúc đó tụi này bị một đám người truy đuổi mà- Híc! Hình như nó đã dần tiết lộ cho tên này hết mọi chuyện rồi!

Biết tới đó thì không thể không hỏi thêm:

- Ai truy đuổi?

Thôi kệ cho hắn biết cũng không sao chỉ không nhắc đến tên của tên Tiểu Thiên là được rồi!

- Một nhóm người lạ mặt

Đúng là hắn không hỏi về Tiểu Thiên nữa, mà quay sang hỏi một câu mà ngay cả người có mặt như nó hiện giờ vẫn đang “mù tịt”

- Mà sao họ lại truy đuổi cậu?

Nếu nó biết ai thì đã cho tụi nó một trận rồi chứ đâu còn ngồi ở đây! Nhưng nó cũng trả lời lịch sự:

- Tôi không biết

Hắn tiếp tục đoán mò rồi hỏi:

- Vậy thì chắc là người đi chung với cậu rồi. Ai vậy?

- Là...- Nó định nói hai chữ “Tiểu Thiên” ra nhưng chợt ngừng lại vì đó là hai từ nó không muốn nói đến nữa! Cũng may lúc đó, chiếc xe đã chạy đến nhà nó nên nó thay cái tên đó bằng một câu nói khác- Thôi tới nhà tôi rồi tạm biệt. Mai gặp nha!

(Hết chap 34)

35. Chương 35

Chap 35: VẾT CHÉM

Đang định bước vào nhà, thì tiếng của Tuấn lại vang lên:

- Nhiên à!- Cậu ta nói giọng thân mật hết chỗ nói!

- Có gì không?- Nó quay lại hỏi

- Ngày mai tôi đến đón cậu đi học nha?

Nó tròn mắt nhìn Tuấn, một lời đề nghị tốt bụng nhưng nó cũng phải suy nghĩ xem có nên chấp nhận hay không? Đúng là đi xe máy sẽ tốt hơn là đi xe đạp, dù sao cậu ta cũng học chung lớp đi học chung cũng chẳng sao! Nghĩ vậy nên nó đã đồng ý:

- Ủ- Nó vừa cười vừa nói

Tuấn cũng cười lại rồi không nói gì nữa cậu ta phóng xe cái vèo khỏi con đường vắng để cô gái nhỏ nhìn theo chiếc bóng đó cho đến lúc nó chỉ còn là cái chấm nhỏ cô gái nhỏ mới lặng lẽ bước vào nhà...

.....

Không khí trong nhà rất căng thẳng, nó có thể cảm nhận được điều đó khi vừa đặt chân vào và khép cánh cổng lại. Không còn tiếng cười hôm qua nữa mà thay vào đó là sự im lặng đến đáng sợ!

Nhìn qua cửa sổ là hình ảnh mà Thiên Bảo đang nằm trên ghế sofa coi tivi ư? Nó không rõ nữa vì chỉ thấy từ phía sau. Nó đưa tay rõ nhẹ cửa sổ, không hiểu sao nó lại làm như vậy? Đây là nhà của nó cơ mà! Nhưng cho dù nó có rõ đến bề cửa thì Thiên Bảo vẫn không quay lại nhìn nó lấy một cái, cậu ta vờ như không nghe thấy gì chắc cậu ta đang giận nó lắm! Nhưng cho dù có giận cậu ta cũng không nên cứng như khúc gỗ như vậy chứ! Tức mình nó đẩy cửa vào nhà, cửa nhà không khóa nhưng ít nhất cậu ta cũng phải nói gì với nó chứ, nó chạy tới chỗ Thiên Bảo và giật lấy tay của cậu ta, không suy nghĩ gì cả và nói:

- Tôi biết là tôi có lỗi nhưng cậu cũng đừng đối xử với tôi...

Nó chưa nói hết câu chợt ngưng bật, không còn tin vào mắt mình nữa. Trên tay nó bây giờ là chất lỏng màu đỏ đang vương *** rất nhiều trên người Thiên Bảo, đó là màu đỏ của MÁU!!!!???

.....

Nó nhìn chăm chăm vào bàn tay mình, bàn tay dính máu của Thiên Bảo! Tại sao Thiên Bảo lại chảy nhiều máu như vậy. Mà hình như Thiên Bảo không coi tivi như nó dự đoán mà cậu ta đang ngủ, mắt cậu ấy nhắm chặt lại không chút sức lực của sự sống. Chỉ có hơi thở đang còn thoi thóp, nó nhìn vào gương mặt xinh đẹp của Thiên Bảo, gương mặt không bị gì cả nhưng người của cậu ta là hành chục vết chém! Không hiểu từ lúc nào nó cứ cầm chặt tay của Thiên Bảo! Rồi nó nhận ra đôi mắt, hàng lông mi của Thiên Bảo đang từ từ nâng lên...cậu ta đang cố gắng mở mắt để nói điều gì với nó chẳng? Đôi mắt hé mở của Thiên Bảo đang nhìn nó, cái nhìn vô cùng đau đớn của một người bị bỏ rơi... Rồi Thiên Bảo mở một nụ cười, hàm răng cậu ấy không còn trắng như sáng hôm qua nó thấy nữa mà nó có màu đỏ. Màu đỏ đó nói cho nó biết Thiên Bảo đang rất đau, nụ cười đó nói cho Nhiên biết Thiên Bảo đang rất hận nó. Thật sự rất hận! Nó không còn nói được gì nữa, cứ nhìn Thiên Bảo như một bức tượng vì đầu nó bây giờ cũng trống rỗng. Nó cố gắng mở miệng để tìm kiếm lại ý thức về ngôn ngữ

- Cậu...làm sao...ra nông nỗi này?

Nhưng đó là một câu hỏi không đúng lúc vì Thiên Bảo không còn sức trả lời nữa nó đỡ Thiên Bảo dậy nhưng cậu ta liền ngã gục vô người nó. Máu trên người Thiên Bảo thấm vào người Nhiên hòa với những giọt máu còn sót lại của Tiểu Thiên hôm qua làm nó đau nhói. Nhiên chỉ còn biết khóc, không biết hôm nay là ngày gì mà nó phải chịu nhiều nỗi đau như vậy, hết tên Tiểu Thiên rồi tới Thiên Bảo. Chuyện này là sao đây? Tại sao Nó lại khóc nhiều như vậy? nó phải làm gì đây? Có nên đưa Thiên Bảo vô bệnh viện không? Nhưng nếu đưa vô bệnh viện Thiên Bảo lại không có giấy tờ gì thì làm sao? Nhưng nó chưa kịp nghĩ ra kế gì thì Thiên Bảo đã cầm tay nó cố gắng nói một điều gì đó không thành lời:

- Cuối... cùng mình... đã... đợi được... cậu về

Nước mắt nó tiếp tục ứa ra. nó cầm tay Thiên Bảo, lắt đầu mỉm cười an ủi. Có lẽ đây là chuyện mà lúc này nó có thể làm được cho Thiên Bảo, nhưng bây giờ nó đâu còn thời gian để khóc nữa nó phải cố nghĩ cách. Rồi trong một nỗ lực cuối cùng Thiên Bảo nhìn nó thều thào:

- Đi...đi mua thuốc... cầm máu

Đúng rồi, mua thuốc, nó phải đi mua thuốc cầm máu cho Thiên Bảo. Nghĩ rồi nó cấp tốc dùng hết sức lực chạy tới hiệu thuốc tây gần nhà nhất mua thuốc cầm máu. Bà chủ vừa bán vừa nhìn nó, có lẽ bộ dạng Nhiên lúc này quá thảm, giống như là mới trải qua một trận đánh sinh tử vậy. Nếu không tin thì cứ nhìn

đi trên người toàn là máu, chắc máu của Thiên Bảo là nhiều nhất vì máu của Tiểu Thiên chỉ có một hai giọt thôi nên từ sáng tới giờ mới không có ai để ý. Nhưng nó đâu còn thời gian nhìn bộ dạng của mình nữa, mạng sống của Thiên Bảo đang ngàn cân treo sợi tóc. Nếu không mau cầm máu chắc cậu ấy sẽ chết vì mất máu mất. Sau khi tính tiền bịt thuốc nó rời khỏi cửa tiệm ba chân bốn cẳng đạp xe về nhà.

Thiên Bảo vẫn nằm đó, bất động trong đau đớn. nó chạy đến bên Thiên Bảo, lấy thuốc cầm máu cho cậu ta trong lòng vẫn hoang mang tột độ. Tại sao Thiên Bảo lại bị đánh ra nông nỗi này? Chẳng phải hôm qua cậu ta vẫn bình thường sao? Trên đầu cậu ấy vẫn còn miếng băng trắng và miếng băng đó bây giờ đã dính toàn màu đỏ của máu. Nhiên tháo miếng băng đó ra, vết thương của ba hôm trước bây giờ đang đổ máu ào ào. Nó vội thay băng khác, rồi nó cởi áo Thiên Bảo ra, toàn là vết đánh bầm tím, còn có mấy vết chém đầy máu nữa. Hình như hôm trước nó chỉ băng bó cho Thiên Bảo cái đầu mà không kiểm tra trên cơ thể cậu ấy. Vậy là bây giờ vết thương mới cộng với vết thương cũ làm tình trạng của Thiên Bảo càng nghiêm trọng hơn. Thật không biết tình trạng bây giờ của Thiên Bảo với Tiểu Thiên hôm qua ai nặng hơn? Nhưng nó thật sự đau lòng khi nhìn thấy những vết máu này. Có lẽ một phần cũng tại cô bé nên Thiên Bảo mới bị đánh ra nông nỗi này. Nếu hôm qua nó về nhà thì chắc Thiên Bảo sẽ đỡ hơn. Nhưng bây giờ có nói gì thì cũng muộn rồi. Nó không thể trở lại tối hôm qua, trở về nhà và giúp Thiên Bảo và bây giờ nó cảm thấy mình có tội.

.....

Thiên Bảo vẫn chưa tỉnh, nó cứ ngồi nhìn. Đã tối rồi, nó cảm thấy hơi đói bụng. Nó thật sự trách mình không ngờ trong giờ phút này còn có thể đói nữa. Nhưng làm sao đây cái da dày của nó no đủ xưa nay rồi nó đâu thể nhịn đói nổi. Thế là nó chạy vào bếp, trong bếp rất sạch sẽ, không ngờ ở nhà Thiên Bảo lại dọn dẹp ngăn nắp đến như vậy. Nó mở nồi cơm ra, trong nồi vẫn có cơm hình như mới nấu chưa có ai ăn thì phải. Trên bàn có bày sẵn thức ăn được Thiên Bảo dọn rất kỹ. Phải chăng từ hôm qua tới giờ Thiên Bảo chưa ăn gì mà đợi nó về. Nước mắt nó lại ứa ra khi nghĩ tới việc ngày hôm qua mình đã vô tình bỏ Thiên Bảo ở nhà một mình để cho cậu ấy bị đánh ra như vậy. Nhưng rồi cái bụng nó lại kêu lên cô bé đành lấy cơm ăn và không hiểu sao rất trống trải, nỗi cô đơn ập đến vì khi không có Thiên Bảo ngồi ăn chung với nó như hôm qua, không có ai làm cho nó cười nữa... Rồi buổi cơm tối qua loa cũng qua, nó vào phòng Thiên Bảo cậu ấy vẫn đang nhắm nghiền mắt, không biết cậu ấy có đói không nhỉ? Nhưng nó không còn sức để nghĩ nhiều nữa. Nó đi tắm rồi quay trở lại phòng Thiên Bảo. Đêm nay Nhiên quyết định sẽ canh cho Thiên Bảo ngủ. Nhưng cô bé cảm thấy mệt và nhắm mắt lại định chớp mắt một chút nhưng có tiếng điện thoại reo “Reng...reng...reng”. Tiếng điện thoại làm Nhiên thật sự tỉnh, ai có thể gọi điện vào giờ này chứ. Nhiên chạy bắt máy và đó là...

(Hết chap 35)

36. Chương 36

Chap 36: SỰ BIẾN MẤT

Không biết các bạn có đoán được đó là ai không nhưng nó thật sự bất ngờ pha chút hoảng hốt khi nghe chất giọng quen thuộc phát ra từ đường dây bên kia điện thoại, đó là giọng nói vừa tức giận vừa lo lắng:

- Con đi đâu mà bây giờ mới về? Mẹ đã gọi cả trăm cuộc mà chả ai nhắc máy- Nó sững sờ đến nỗi muốn làm rớt tai nghe điện thoại, có lẽ kì tích đã xảy ra khi cái đó không rớt xuống mà được bóp thật chặt trong lòng bàn tay nó. Tại sao mẹ nó lại gọi về nhà vào lúc này được chứ?

- Dạ...con- Vẫn còn chưa hết bất ngờ, nó áp ứng

Nghe giọng đó, càng làm mẹ nó lo lắng hơn:

- Con đi đâu hả?

Nó “tĩnh” ra khi nghe giọng nói đó của mẹ, cuối cùng nó cũng đã lấy lại được bình tĩnh để trả lời:

- Con...con đi sang nhà...bạn học thêm ạ!

Mẹ nó vẫn chưa hài lòng với lời nói dối đó, dường như bà đang cố gắng tìm ra sự thật:

- Đi học thêm mà tới nỗi không về nhà luôn là sao?

Nhưng nó nhất quyết có chết cũng không thể nói ẹ nó sự thật nếu không thì không thể lường trước chuyện gì có thể xảy ra! Nó cố gắng trả lời xuống sê của mẹ:

- Dạ tại bạn con ở nhà một mình ba má nó đi vắng nên nó rủ con qua học rồi ngủ lại luôn ạ

Nó biết mình đang có tội lớn vì đã nói dối mẹ nhưng thà như vậy còn hơn nói sự thật để mẹ phải lo lắng hơn nữa!

- Có thật không?- Nhưng mẹ nó vẫn chưa tin

- Dạ...dạ phải. Con đâu dám nói dối mẹ- Đó là câu nói mà nó thấy có tội với lương tâm nhất!

Mẹ nó có vẻ đã tin vào câu chuyện bịa đặt của nó nên giọng có vẻ nhẹ nhàng hơn:

- Coi như mẹ tin con lần này. Từ nay trở đi có muốn đi đâu thì gọi điện về nói với mẹ một tiếng nghe chưa?

- Dạ- Nó cố gắng “Dạ” một cái thật to để mẹ tin tưởng hơn mà không hỏi thêm nữa!

Vậy là mẹ nó cúp máy cái rụp để lại nó với cái tai nghe vẫn chưa hạ xuống, nó vẫn còn nghe rõ tiếng tút tút từ đường dây bên kia nhưng chẳng nghe tiếng mẹ nữa! Nó thấy nhớ mẹ và có lỗi ghê gớm! Và một ý nghĩ đau lòng hiện lên trong đầu nó chính là: “có thể Thiên Bảo không dám nghe điện thoại nên mới kêu nó về. Vậy mà nó nỡ thờ ơ trước lời nói của Thiên Bảo! Để bây giờ nỗi ân hận cứ dày vò nó không thể thoát ra được!

Không biết nó còn cơ hội nói hai tiếng xin lỗi với Thiên Bảo không? Vì cậu ấy bây giờ vẫn chưa tỉnh.

Nó đứng như thế trước ống tay nghe điện thoại mặc cho những nỗi ân hận cứ ám ảnh, mặc cho sự tưởng tượng xâm chiếm lấy mọi thứ trong đầu óc nó. Chỉ có nó một mình gánh chịu mọi tội lỗi của mình...

.....

Không biết từ lúc nào nó đã có mặt trên giường của Thiên Bảo nó chỉ nhớ là mình đã vào phòng cậu ấy một lát và có vẻ nó đã thiếp đi. Có lẽ lúc mê sảng nó đã bay lên giường nằm với Thiên Bảo chẳng? Nếu thật như vậy thì quả thật rất xấu hổ! Nhưng bây giờ đâu phải là lúc để nghĩ đến những chuyện đó vì hiện giờ chỉ có mình nó trên giường, trong phòng của Thiên Bảo, còn cậu ấy thì...biến mất!??

Nhiên giật mình ngồi dậy đáo dáo nhìn xung quanh, không thấy Thiên Bảo đâu, ý nghĩ sợ hãi xâm chiếm mọi thứ trong đầu nó làm nó nhanh chóng nhảy xuống giường và chạy khắp nhà tìm Thiên Bảo, vừa đi nó vừa gọi

- Thiên Bảo, cậu đâu rồi!

Nhưng trả lời nó chỉ là tiếng hai từ im lặng, sự im lặng và nỗi lo lắng khiến nó không còn nghĩ được gì cả? Nó cứ đứng gọi tên Thiên Bảo nhưng mặc nó có la lớn đến cỡ nào thì cũng chẳng ai trả lời nó, nó lại lo lắng nghĩ: Thiên Bảo bị thương như vậy không thể đi xa được! Vậy là nó vội khoác chiếc áo khoác chạy ra đường. Trời lúc này chỉ mới 4 giờ sáng nên có thể nói là rất lạnh nhưng cảm giác lạnh lẽo chẳng là gì so với cảm giác hiện giờ trong lòng của nó chỉ có 4 từ có thể diễn tả được đó là: nóng như lửa đốt. Nó đã chạy hết cả con phố dài ngoằn ngoèo nhưng cũng chẳng thấy ai, những người nó thấy chỉ là những người xa lạ!

Vậy là kết thúc sao? Thiên Bảo đã đi rồi ư? Nó buồn bã trở về, trong lòng cảm thấy bức rức không yên. Không biết Thiên Bảo có thể đi đâu được chứ trong khi cậu ấy đang bị mất trí nhớ? Không những vậy, cậu ấy còn bị thương nữa chứ!...Cứ như vậy, những ý nghĩ đáng sợ dần dần xuất hiện trong đầu nó, khiến nó càng muốn tìm Thiên Bảo hơn! Nhưng một ý nghĩ khác lớn hơn thức tỉnh nó, làm nó phải trở về nhà, đó là: “Có thể Thiên Bảo đang giận nó và cậu ấy đã chọn cách bỏ đi để không phải làm tổn thương cả hai, dĩ nhiên nếu cậu ấy không muốn gặp nó thì cho dù cậu ấy đang ở đâu đó xung quanh nó thì nó cũng không thể nào tìm được!”

(Hết chap 36)

Chap 36: SỰ XUẤT HIỆN BẤT NGỜ

Cho dù nó có đi đến khi nào thì cũng có một nơi mà nó phải ngừng chân lại đó là nhà của mình! Thật sự mà nói, hiện giờ, nó vô cùng không muốn bước vào nhà căn nhà trước mặt nó, nó sợ đối diện với nỗi trống trải mà chính nó cũng không giải thích được tại sao lại có! Tất cả những thứ bây giờ nó có thể nói được chính là nó đang bị điều đó xâm chiếm lấy bản thân mình!

Nhưng cho dù như thế nào sự thật bao giờ cũng chiến thắng những thứ gọi là cảm giác, theo nó nghĩ, và hiện giờ cũng vậy, nó vẫn phải vô nhà, đối diện với những thứ quen thuộc xung quanh và một người mà nó không ngờ đến, hiện giờ có thể ở trong nhà mình với vẻ mặt bình thản. Người đó chính là Thiên Bảo!??

Nó thật sự không còn tin vào mắt mình nữa khi chứng kiến Thiên Bảo vẫn đang ngồi trên ghế, cậu ấy vẫn chưa đi... Và ý nghĩ đầu tiên xuất hiện: nó đang mơ sao? Cho dù là mơ nó cũng phải thử một lần. Thế là nó chạy tới nơi Thiên Bảo đang ngồi làm động tác mà không ai ngờ tới đó là ôm chầm lấy Thiên Bảo và khóc, nó khóc rất nhiều vì Thiên Bảo cũng đứng, vì nó cũng đứng, vì lỗi lầm mà Nhiên gây ra cũng đúng. Nó không sợ xấu hổ mà cứ khóc. Vì chỉ có vậy mới có thể giảm bớt tội lỗi của nó! Thiên Bảo chưa hiểu gì nhưng cũng ôm lấy nó và cậu ấy còn xoa đầu nó nữa vì cậu ấy nghĩ rằng đó là điều mình có thể làm được cho nó lúc này! Thiên Bảo thì thầm:

- Hồn Nhiên, cậu bị sao vậy?

Câu nói của Thiên Bảo không to nhưng đủ làm nó buông mọi thứ ra và bắt đầu cảm thấy xấu hổ- Một cảm xúc vô tình ập đến! Nó vội lau nước mắt và bình tĩnh nói:

- Lúc này mình tỉnh dậy không thấy cậu đâu, mình sợ cậu đã đi rồi chứ

Thiên Bảo nói giọng trấn an

- Sao mình đi được, cho dù như thế nào tớ cũng sẽ ở lại đây với cậu mà! – Thiên Bảo mỉm cười, nụ cười khiến con người đối diện có thể yên tâm hơn, tin tưởng vào một thực tế khó xảy ra...

Nhưng cho dù khó đến cỡ nào thì đó là chuyện của tương lai, còn hiện tại nó vẫn tin tưởng vào Thiên Bảo:

- Cậu hứa nha!

- Ủ- Thiên Bảo chắc chắn một lần nữa

Nó mỉm cười, nụ cười của một đứa con nít lần đầu phạm sai lầm, bây giờ đang thú tội:

- Chuyện hôm bữa, thật sự xin lỗi cậu, mình không nên làm quá như vậy

- Không sao đâu, cậu về là tốt rồi- Và Thiên Bảo tha thứ cho nó

Còn bây giờ là lúc nó bắt đầu hỏi về những bí ẩn đã xảy ra xung quanh, mà nó không giải thích được:

- Nhưng sao cậu lại bị đánh ra nông nỗi này?

Thiên Bảo bắt đầu sự rụt rè của mình nhưng rồi cuối cùng cậu cũng trả lời

- Tớ...Thật sự thì hôm cậu đi mình cảm thấy rất buồn nên đi ra đường cho khoay khoả thì gặp một đám người lạ họ nói: “Là nó, chính nó đó đại ca” rồi tên đại ca trong bọn chạy tới đánh tới tấp vào người mình, mình không hiểu gì cả, cũng chẳng kịp kêu là, vậy là ra thế này đây!

Nó nhìn tất cả những vết thương trên người Thiên Bảo, và một lần nữa, nó cảm thấy đau lòng, nếu hôm qua nó trở về thì Thiên Bảo đâu có bị như vậy?

- Nhưng sao cậu không đi vô bệnh viện- Nó lo lắng hỏi:

- Tớ...sợ- Thiên Bảo đưa đôi mắt mơ màng nhìn nó. Đôi mắt đó làm nó càng tò mò hơn...

- Cậu sợ gì?

- Tớ sợ nếu vào đó thì sẽ không bao giờ gặp lại cậu nữa thế là tớ về và cậu gọi điện...tớ đã tưởng cậu sẽ về đây nhưng rồi cậu đã không về, cậu đã làm tớ vô cùng đau đớn và tuyệt vọng...

Thiên Bảo càng nói, nước mắt nó càng muốn ứa ra và như biết được điều đó, cậu ấy đã không nói nữa, vì nó...và vì cả chính cậu nữa...

- Thì ra câu nói tồi qua của cậu là ám chỉ chuyện này!- Nó cảm thấy không nên xúc động vào lúc này!
- Ủ- Thiên Bảo chỉ nói một từ ngắn gọn nhưng nó cảm thấy sau đó là cả chục câu nói không thành lời...
- Nhưng sao lúc này tỉnh dậy mình không thấy cậu?
- Mình vô toilet, mình không nghĩ cậu lại lo lắng như vậy nên mình muốn thử ngồi trong đó lâu lâu để xem cậu như thế nào...

Nó nhìn Thiên Bảo, không phải ánh mắt trách cứ mà là hối hận, nó đã nhận ra sự cần thiết của con người đối diện đến chừng nào, có lẽ nó cần một người bạn như cậu, một người có thể giúp đỡ nó và sẵn sàng an ủi nó như một thiên thần giáng thế...

.....

Vậy là mọi chuyện đã rõ nhưng còn một chuyện mà nó không ngờ tới lại xuất hiện...

Đó là Tiểu Thiên, nó có nằm mơ không ngờ Tiểu Thiên đang đứng trước cổng nhà nó bót còi xe inh ỏi, có khi nào cậu ta tưởng cả xóm này đều bị điếc nên cố ý làm như vậy không nhỉ? Nó vừa phát hiện ra sự có mặt của cậu ta thì cũng là lúc cậu ta cất tiếng gọi to:

- Ngọc Nhiên cậu đâu rồi? Ra đi học nè

(Hết chap 37)

37. Chương 37

”Chap 37: LỜI XIN LỖI TỪ THIÊN THẦN

Nó nhìn đồng hồ và sức nhớ đến ngày hôm nay mình vẫn phải đi học. Nó nhìn về phía con người đang đứng phía sau cửa sổ, tiếng kèn xe vẫn reo inh ỏi để gọi nó. Nhưng sao lại là cậu ta? Nó không muốn nhìn thấy gương mặt này nữa vì nó không quên, không quên ngày hôm qua chính cậu ta đã làm nó đau, chính cậu ta đã khiến nó suýt mất một người bạn ở lại với cậu ta để rồi phải nghe những lời tri trích vô căn cứ...Nó đã tính không đi ra nhưng nó cảm thấy mình cần nói chuyện gì đó, có lẽ để cậu ta không quấy rầy nó nữa...

Nó chạy ra, không quên nói với Thiên Bảo:

- Giờ tớ phải đi học rồi cậu ở nhà cận thận nha
- Ủ, nhưng cậu ta là ai vậy?- Thiên Bảo cố gắng nhìn ra ngoài, một ấn tượng quen thuộc từ con người xa lạ mà cậu không thể giải thích được...
- Chuyện này để chiều về mình kể cho cậu nghe. Bây giờ mình phải đi rồi, tạm biệt- Nó chỉ nói vắn tắt vì sợ trễ học và...còn vì không muốn tên Tiểu Thiên cứ bóp kèn mãi làm ảnh hưởng đến mọi người xung quanh.
- Ủ, chiều cậu nhớ về sớm nha!- Thiên Bảo cũng nói ngắn gọn vì biết nó đang trễ học đến nơi

Vậy là nó tức tốc chạy ra chỗ Tiểu Thiên đang đợi, tiếng còi vẫn không ngớt, chỉ khi thấy nó xuất hiện tiếng còi mới bắt đầu ngưng bật với sự giận giữ của con người đang đứng chổng hông ngồi trên tayga, tư thế vô cùng thanh thoi với chiếc áo khoác đen bóng loáng còn bên trong là chiếc áo kiểu thời trang không thể nào che được khiến nó liên tưởng đến một tên đại ca đang đòi nợ! Ý nghĩ đó làm nó chùng bước, khiến tên “đại ca” càng lúc càng tức giận:

- Cậu họ nhà rùa sao mà chậm vậy?- Câu nói tệ hại đầu tiên đã xuất hiện!
- Xin lỗi...- Theo phản xạ nó trả lời nhanh, rồi chợt nhận ra sai lầm của mình- Ủa mà sao tôi phải xin lỗi. Tôi đang giận cậu mà!
- Lên xe rồi nói- Tiểu Thiên quay đầu về phía con đường đến trường sẵn sàng cho việc chạy xe

Hic! Tình hình là nó đang phải miễn cưỡng lên xe vì nó đang có nguy cơ trễ học và vì nó cảm thấy đứng trước cửa nhà nói chuyện sẽ không được ổn cho lắm! Vậy là nó đành leo lên xe và Tiểu Thiên phóng xe đi. Cách đó không xa là ánh nhìn từ cửa sổ của một đôi mắt đau khổ đang cố gắng lục lọi trí nhớ để nhận ra

con người mà Thiên Bảo cảm thấy thân thuộc vô cùng, nhưng việc nhớ ra đối với cậu là không tưởng, vì càng nhớ, cậu càng đau đầu hơn, cơn đau từ vết thương trên người cộng với cơn đau đầu làm cậu không còn ý thức được xung quanh nữa và khiến cậu chìm vào giấc ngủ dài miên man

.....

Nhưng đâu phải chỉ có mình Thiên Bảo nhìn theo họ ở cách đó vài mét thôi cũng có người đang nhìn theo với sự tức giận của một kẻ đứng sau. Đó là Tuấn, hôm qua nó hứa đi học chung với Tuấn vậy mà bây giờ thì sao chứ? Cậu ấy đã bỏ đi cùng khác mà người này lại là... người cậu không muốn nhìn thấy nhất!??

.....

Tiểu Thiên vẫn chưa mở miệng được để nói với nó hai từ xin lỗi làm nó càng tức giận thêm:

- Cậu làm vậy là sao chứ?

- Chuyện hôm qua...- Tiểu Thiên bỗng ngừng lại như không muốn nói tiếp hai từ mà đáng lẽ cậu phải nói từ lâu rồi

- Chuyện hôm qua thì sao?- Nó quyết định sẽ không buông tha cậu ta nữa, nó muốn nghe hai từ đó từ chính miệng của cậu ta!

- Tôi...- Không hiểu sao Tiểu Thiên vẫn chưa nói được...

Thái độ của Thiên càng là nó bực mình hơn, nó nói nhanh nhưng đủ để người đối diện có thể nhận ra...

- Tôi xin lỗi cậu, để tôi nói dùm cho làm gì mà ấp a ấp úng như con gái vậy hả?

Tiểu Thiên vẫn im lặng nhưng nó thừa biết cậu ta đang rất tức giận trước câu nói của nó! Nhưng nó đã đoán sai hoàn toàn vì cuối cùng Tiểu Thiên cũng bắt đầu mở miệng

- Ủ, xin lỗi vì từ trước tới giờ tôi chưa từng nói với ai vì vậy bây giờ nói ra tôi có một chút không làm được
Sao tên này có thể nói như vậy được chứ? Nó nhìn vào cái lưng của Tiểu Thiên nhưng có cảm giác cái lưng đó cũng chính là mặt của cậu ta:

- Không làm được cũng phải được, chẳng phải cậu vừa nói đó sao?

- Ủ- Tiếng nói của người chạy xe vẫn lạnh lùng nhưng nó vẫn nhận ra trong đó đã có một chút biến đổi và một phần trong đó là sự biết lỗi

- Cậu có biết cậu làm tôi buồn đến thế nào không hả? -Nó âm ỉ nói, nó cảm thấy phải cho Tiểu Thiên nhận ra lỗi lầm của cậu ta là rất lớn!

- Tôi biết- Tiếng nói của Tiểu Thiên vẫn đều đều không cảm xúc làm nó càng tức giận nói thêm

- Cậu là tại sự lạnh lùng của cậu mà tôi đã xem chút nữa không về được nhà không hả?

- Cậu nói sao?- Giọng nói của Tiểu Thiên đã bắt đầu pha chút hốt hoảng, vì cậu nói quá bất ngờ nên cậu chưa kịp kiềm chế cảm xúc của mình...

Nó đã nhận ra những vấn đề tiếp tục kể lẽ:

- Trắng sao gì nữa, hôm qua lúc cậu bỏ đi tôi đâu biết đường về nhà đâu

Tiểu Thiên đã lấy lại bình tĩnh vì cậu nghĩ dù sau lưng đã được an toàn:

- Vậy sao cậu về nhà được?

- Tại tôi gặp bạn nên cậu ấy chở tôi về

Cậu nói bây giờ đã không còn cảm xúc nữa:

- Vậy à?

- Đúng là như vậy, cậu thấy mình có lỗi lắm phải không?- Nó tò mò hỏi, nó vẫn chưa biết tại sao thái độ của Tiểu Thiên có thể thay đổi nhanh đến như vậy

- Ủ, chẳng phải tôi đã xin lỗi cậu rồi sao?- Tiểu Thiên nhẹ nhàng nói, lời nói lạnh lùng như rất khẳng định khiến nó khó lòng không chấp nhận

- Cậu biết lỗi là tốt

- Cậu có tha thứ cho tôi không? - Lần đầu tiên nó nhận ra Tiểu Thiên chủ động hỏi nó

- Có chứ - Không hiểu sao nó đã đồng ý ngay sau khi nghe câu đó mà không suy nghĩ gì cả...Có lẽ từ sâu thẳm trong nó đã tha thứ cho Tiểu Thiên rồi nhưng sự tha thứ đó bị một cái gì đó che mất bây giờ lá chắn đó bất ngờ biến mất làm cho lời tha thứ cũng bất ngờ xuất hiện...

(Hết chap 14)

Chap 37: NHỮNG CÁI CHẠM MẶT

Chiếc xe vẫn lao nhanh trên con đường tràn ngập nắng vàng, hai con người trẻ vẫn chưa nói gì với nhau. Có lẽ họ sợ nói ra sẽ làm đối phương không vui nên im lặng là cách tốt nhất. Nhưng tính của nó không phải là đứa thích im lặng, khi chiếc xe đi đến trước cổng trường đột nhiên nó nói to lên:

- Tới trường rồi

Câu nói đơn giản nhưng cũng đủ làm nó thấy ngỡ ngàng vì từ nãy tới giờ cứ im lặng nên nó cảm thấy bức rứt sao đó! Nên cho dù câu mà nó nói là nhầm nhứ thì chỉ ít nó cũng khiến nó đỡ bức mình hơn! Nhưng câu nói đã làm tình trạng tệ hơn hẳn so với ý nghĩ ban đầu là để đỡ bức mình của nó! Vì hiện giờ, hàng nghìn con mắt đều nhìn vào nó, hay nói đúng hơn là nhìn vào hai người trên chiếc xe tayga cực kì sành điệu này! Giờ thì nó sẵn sàng chui xuống đất đến trốn những cảnh đáng ghét như thế này nhưng cho dù nó muốn trốn thì cũng chẳng có lỗ đâu mà chui vào. Nhưng Tiểu Thiên vẫn đứng đưng với những chuyện này, cậu ta lướt qua mọi người với phong thái lạnh lùng công tử hăng ngày của mình mà không chút mảy may giao động. Cũng nhờ cậu ta mà nó phát hiện ra một điều: Cách duy nhất để đối phó với những sự nhòm ngó chính là đứng đưng xem nó chưa từng tồn tại là được! Một nguyên tắc đơn giản như vậy mà cũng phải nhờ người khác nó mới biết được thật là hết thuốc chữa! Thấy vậy, nó cũng làm như cậu ta nhưng thật sự là rất khó khăn, việc cứ bước bình thường trước ánh mắt dòm ngó của mọi người và xem nó chưa bao giờ tồn tại là một chuyện tưởng chừng đơn giản nhưng thật ra là rất khó khăn vì chỉ mới bước bình thường được vài bước nó đã loay hoay dương mắt nhìn những người xung quanh và dĩ nhiên họ vẫn đang nhìn nó, thậm chí họ còn xì xào nhiều hơn nữa khi thấy nó nhìn họ! Không biết có gì trong đầu những người này nữa, chắc là máu nhiều chuyện chứ không còn gì khác! Nó đã trải quả khoảng khắc kinh khủng như vậy từ hành lang cho đến tận lớp học. Nhưng trước khi vào lớp nó nhận ra một chuyện nên nói để Tiểu Thiên có thể kiểm *** sự tức giận trước khi máu trong người cậu ta “bùng phát”! Đó là phải nói với Tiểu Thiên chiếc bàn học của hai đứa đã bị phá tan tành. Vậy là nó chạy lên trước mặt của cậu ta, chỉ là người thôi mà nó cảm giác mình đang đứng cản đường xe tải vậy, nó nhắm mắt chờ đợi cái chết đến với mình. Nhưng đã 3 giây trở qua chẳng có sự va chạm nào xảy ra, nó bắt đầu mở mắt ra và “chứng kiến” gương mặt tức giận của ác quỷ chỉ cách mặt nó chưa đầy một gang tay!

- Có chuyện gì vậy?

Hơi thở của ác quỷ xuyên thẳng vào tim nó làm nó chìm đắm trong đó như mất hết cảm giác! Nhưng chỉ một lát sau đó nó lấy lại bình tĩnh và nhìn thẳng vào đôi mắt ác quỷ chỉ vẫn chưa rời khỏi nó:

- Chuyện là...cái bàn của tôi và cậu

Vẫn chưa buông tha khỏi gương mặt nó, hần vẫn cuối sát như thế và hỏi tiếp:

- Nó bị làm sao?

Sao tên này có thể làm như vậy trước bao nhiêu ánh nhìn được nhỉ? Hần không biết giữ thể diện cho hần thì cũng phải giữ cho nó một tý chứ! Nó cố gắng nói nhanh và cố gắng tránh ánh nhìn có thể làm tê liệt mọi cô gái đó!

- Nó...nó bị gãy rồi

Sau câu nói của nó, gương mặt hần bắt đầu chuyển động, và nó lại nhắm mắt lần nữa, chờ đợi một điều gì đó sẽ đến với mình, điều mà nó sợ hãi và không muốn đối diện nhất!

Nhưng dĩ nhiên chẳng có điều gì xảy ra vì gương mặt của Tiểu Thiên đã không còn ở đó nữa mà nó hướng ánh nhìn vào trong lớp nơi mà cái bàn của hai đứa không còn ở đó nữa mà thay thế bằng một cái bàn mới khác! Hắn cứ nhìn chằm chằm vào mọi thứ rồi bước tới đặt chiếc cặp vào cái chỗ gần cửa sổ và quay lại nói với cả lớp nhưng đúng hơn là hắn đang nhìn nó:

- Tại sao nó gãy?

Tôi nhìn hắn chằm chằm để chắc chắn hắn đang nói với mình rồi tôi từ tốn trả lời:

- Bị một đám fan của cậu đập đó, họ nghĩ tôi và cậu có chuyện gì đó với nhau nên họ đến lớp hù dọa tôi không được chơi với cậu nữa và làm gãy cái bàn của chúng ta rồi quăng lên sân thượng- Nó nói với giọng tức giận nhất có thể trước con mắt của mọi người xung quanh và nếu nó không làm chắc chắn bây giờ họ đang nghĩ nó là một đứa mách lẻo và nó đang “rất liều” khi nói như vậy nhưng nó không sợ, nó chỉ sợ là tên Tiểu Thiên này không trả thù giùm nó mà thôi!

Đúng như nó nghĩ, hắn có vẻ không tin cho lắm vào chuyện này và hắn hỏi lại:

- Đó là sự thật?

- Hoàn toàn là sự thật nếu không tin cậu cứ lên sân thượng thì biết vì bây giờ chiếc bàn đó vẫn còn ở trên đó mà!

- Vậy thì đi với tôi!

Nói xong, hắn lập tức kéo nó lên sân thượng. Nó cũng ngoan ngoãn đi theo hắn không phải vì nghe lời mà vì muốn xem chuyện sẽ xảy ra và lời nói của mình có thật hay không vì nó cũng chưa dám chắc cái bàn của mình vẫn còn ở trên đó nữa! Còn một nguyên nhân khác lớn hơn là vì không hiểu sao ngay khi nói những từ đó nó đã cảm thấy vô cùng hối hận vì chính mình đã tự “hại” mình!

(Hết chap 37)

38. Chương 38 - 41

Chap 38: LỜI TUYÊN BỐ

Tiểu Thiên và nó bước lên sân thượng, mọi thứ đang tràn ngập nắng vàng, ngay cả chiếc bàn của nó hiện giờ cũng vậy, có vẻ nhờ có nắng nó đã bớt khùng khiếp hơn hôm qua nhưng sự thật thì không thể nào chối bỏ. Tiểu Thiên liếc sơ mọi thứ một cái rồi ngừng lại ngay khuôn mặt nó, giọng nói của cậu ta vẫn còn lạnh lùng nhưng lại có chút gì đó cương quyết hơn bao giờ hết, và cậu ta kiên quyết kéo nó vào mọi chuyện:

- Cậu đi theo tôi

Nói rồi, Tiểu Thiên cứ hướng về phía mặt trời và đi thẳng, điểm dừng chân của cậu ấy là lang thang, nơi mà tất cả mọi người có thể trông thấy cả hai. Cậu ta chờ nó bước tới sát bên cạnh rồi mới tiếp tục đưa ra lời tuyên bố hùng hồn của mình, dĩ nhiên, nó không biết Tiểu Thiên đang nghĩ gì và định làm gì vậy là nó cứ tò mò đi theo cậu ta:

- Tất cả mọi người nghe đây

Không biết từ bao giờ, trên tay Tiểu Thiên đã xuất hiện một cái loa, có lẽ cậu ta đã lấy nó từ dưới lang thang vì trường thường hay để loa dưới đó để thuận tiện cho việc thông báo gì đó. Nhưng lần này nhà trường quả là sai lầm khi đã để loa dưới đó vì câu nói tiếp theo của Thiên sẽ không ai muốn nghe tí nào! Không ngờ sau câu nói của Tiểu Thiên chỉ vài giây sau đó học sinh tất cả các lớp đều lần lượt rời khỏi lớp học của mình đứng dưới ngược lên nhìn cả hai cứ y như các fan đang ngắm nhìn thần tượng của mình vậy! Đúng là sức mạnh của hotboy, thiệt kinh khủng! Đứng trên sân thượng nhìn xuống nó chỉ có cảm giác những người đó khác xa mình, có thể nói là thuộc hai thế giới khác nhau chẳng? Dù bây giờ chỉ là trong một khoảng thời gian ngắn ngủi nó vẫn cảm thấy mình và Tiểu Thiên đang ở cùng một thế giới. Nhưng nó không biết là thiên đường hay địa ngục thôi. Nhưng có lẽ là thiên đường rồi vì cả hai bây giờ đang ở trên à!

Tiểu Thiên vẫn đứng bên cạnh nó gương mặt bình thản không chút cảm xúc và vẫn cái giọng lạnh lùng đồng dục đó, từng câu, từng chữ của cậu ta cứ như thứ ngôn ngữ lạ lẫm nào đó chưa bao giờ nghe được, bây giờ xuất hiện đổ ập vào tai nó:

- Hôm nay tôi gọi các cậu ra đây chính thức giới thiệu...

Rồi Tiểu Thiên chỉ vào nó, nó không còn nghĩ được gì nữa cảnh tượng bây giờ cứ như MC chỉ vào ca sĩ vậy! Và cũng cùng lúc đó tất cả những con người phía dưới đều hướng về nó. Từ trên cao, nó có thể thấy gương mặt của con nhỏ hôm qua đã chơi xấu nó, hiện giờ cậu ta cũng đang đưa con mắt vô cùng tức giận nhìn nó như muốn nói: “Vậy là mày chết chắc” và nó ngó lơ ngay sau khi nghe những câu chữ không lời đó

Tiểu Thiên bình tĩnh nói tiếp vào loa:

- Đây là Trần Ngọc Nhiên, bắt đầu từ ngày hôm nay cậu ấy là bạn gái tôi.

Cậu ta đang kêu tên nó sao? Nó không nghĩ như vậy! Chắc cậu ta đang nói về một người nào khác chứ không phải là người đang đứng cạnh cậu ta? Nó cố gắng đưa những giả thuyết để gạt đôi tai của mình! Nhưng sự thật thì phủ phàng hơn, vì hiện giờ trên cái sân thượng rộng lớn này chỉ có hai người duy nhất! Nếu cậu ta không nói nó thì nói ai? Hình như tim nó đã vô tình ngừng đập khi nghe những câu đó, nó có cảm giác không thực chút nào! Chắc chắn chỉ là già, tất cả chỉ là già thôi phải không? Nhưng rồi những ánh mắt, những tiếng nói xôn xao của mọi người bên dưới cho dù là câu nó đi nữa thì cũng có sự xuất hiện của tên nó.

Nhưng chưa kịp nuốt trôi cái tin mới này thì tất cả mọi người ai nấy, ngay cả nó đều sợ hãi khi nghe câu nói tiếp theo của Tiểu Thiên:

- Nếu các cậu đụng đến một sợi tóc của cậu ấy coi như là đã đụng đến Phạm Tiểu Thiên này!

.....

Vậy là tất cả đều trở mắt nhìn nó, nó cũng không tin vào tai mình nữa rồi. Mọi sự vật đều nhưng không màu sắc không âm thanh trước mắt nó, bây giờ chỉ là màu đen. Đây là sự thật ư? Tên Tiểu Thiên mà nó ghét cay đắng và tưởng mình mắc nợ hẳn đang nói nó là bạn gái của hẳn ư? Nhiên ngược nhìn con người vừa nói ra những lời kinh khủng đó. Cậu ta vẫn lạnh lùng nhìn mọi người và nhưng hình như cậu ta đã phát hiện cái nhìn có nó dành ỉnh và thế là cậu ta quay sang nó mỉm cười, một nụ cười cực đẹp khiến trái tim của nó như muốn tan chảy ra, mọi cơ quan trong cơ thể hiện giờ không còn hoạt động nữa và nó muốn xỉu.

Và nó đã xỉu thật, không phải vì quá hạnh phúc đâu nha, chỉ là không tin là tên Tiểu Thiên có thể làm như vậy mà thôi!

Tuy là đang xỉu nhưng nó vẫn nghe tiếng bàn tán của tất cả mọi người chắc vì nó to quá. Và nó cũng cảm nhận được bàn tay của ai đó đang nhắc bổng mình lên và bước nhanh.

(Hết chap 38)

LỰA CHỌN

Nó tỉnh dậy thì thấy mình đang nằm trong phòng y tế, Tiểu Thiên vẫn ngồi bên cạnh nắm chặt tay nó, chuyện nhảm nhí gì đây trời! Không lẽ chuyện xấu hổ lúc nãy là thật? Nó cầu mong, nó nhớ lại mọi chuyện và thậm chí xin đó là một giấc mơ. Nhưng cảm giác bây giờ rất thật, thật đến không thể tả nổi! Hơi ấm từ bàn tay Tiểu Thiên đang truyền vào người nó và tiếp thêm nó sức mạnh! Không hiểu tại sao, nhưng bây giờ nó thật sự muốn, phút giây này là mãi mãi. Nó cứ sợ nếu như nó mở mắt ra, Tiểu Thiên sẽ buông tay nó ra, cậu ấy nhất định sẽ đi!

Chắc nó điên mất thôi! Sao trong người nó lại xuất hiện hai linh hồn thể này: một linh hồn tin tưởng vào hạnh phúc hiện tại và chấp nhận nó, một linh hồn ẩn mình sau hạnh phúc, muốn nó hãy mở mắt ra và thoát khỏi cái ảo ảnh mong manh trong phút chốc này! Đang phân vân chưa tìm ra câu trả lời thì Tiểu Thiên đã trả lời giùm nó, cậu ta đã bỏ tay ra khỏi tay nó, có lẽ cậu ta đã phát hiện ra nó đã tỉnh dậy:

- Cậu tỉnh rồi, chắc cậu hạnh phúc quá nên xỉu chứ gì?- Tiểu Thiên vẫn đáng ghét như vậy, nhưng nó vui khi nhận được câu nói đó vì nếu đó là một lời quan tâm thì nó sẽ lo lắng, phân vân lắm! Và nó quyết định

vẫn nói chuyện bình thường với Tiểu Thiên như không có chuyện gì xảy ra, nó chưa từng suy nghĩ ra những ý nghĩ xa vời đó!

- Làm gì có, tôi chỉ không ngờ tới con người hôm qua vừa mới hù tôi không được nói tới chuyện bạn gái thì hôm nay lại đi nói tôi là bạn gái của cậu ta thôi- Đó là câu trả lời bình thường mà nó nghĩ! Nhưng không hiểu sao nó lại không vui với cậu trả lời này, có thể vì nó đang dối lòng?

Nhưng Tiểu Thiên cũng trả lời một cách khác thường hơn cả nó:

- Chẳng phải cậu thích như vậy lắm hả? Hôm qua vừa nhận tôi là bạn trai cậu, hôm nay tôi cũng thừa nhận rồi chắc cậu vui lắm!- Tiểu Thiên bắt đầu đưa chuyện khủng khiếp hôm qua ra nói, đã vậy nó sẽ cho cậu ta biết tay:

- Hôm qua là tại cậu ăn nói quá đáng không xem tôi là bạn nên tôi mới nói vậy thôi chứ tôi đâu thêm

Không ngờ sau khi nghe câu nói của nó Tiểu Thiên lại tức giận dữ dội:

- Cậu... cậu hay lắm tôi làm vậy là coi cậu là bạn nên muốn bảo vệ cậu. Cuối cùng tôi nhận được câu nói này từ cậu phải không?

- Thì...thì- Nó bắt đầu cảm thấy mình hơi quá đáng khi nói vậy nhưng làm bạn gái Tiểu Thiên cũng oai lắm chứ

- Coi như tôi xin lỗi cậu là được rồi chứ gì

Tiểu Thiên không thêm nhìn mặt nó nữa, quay mặt ra chỗ khác.

- Nói vậy còn nghe được

Nó cảm thấy vui trước cảnh tượng này, Tiểu Thiên cứ như một đứa con nít chưa trưởng thành vậy! Có phải vì tính cách này mà Tiểu Thiên phải dấu mình sau cái lớp lạnh lùng không nhỉ? Nó suy nghĩ một hồi rồi quyết định câu trả lời là “không” khi nghe câu nói tiếp theo của cậu ta:

- Bắt từ hôm nay tất cả mọi người trong trường đều xem cậu là bạn gái tôi vì vậy cậu phải luôn đi theo tôi đó!

- Hả- Nó tròn mắt nhìn Tiểu Thiên, nó chưa từng nghĩ tới chuyện này. Vậy là từ nay đi đâu nó cũng phải đi kè kè đi theo tên Tiểu Thiên ư? Cảm giác vui buồn một lần nữa lại đến với nó. Một mặt nó muốn tiếp tục mối quan hệ hạnh phúc này, mặt còn lại, nó muốn chấm dứt. Đúng vậy muốn chấm dứt rất dễ, chỉ cần một câu nói: “Tôi không cần cậu phải làm như vậy, tôi sẽ tự lo ình”. Nó đã rất nhiều lần muốn nói ra câu nói này, nhưng mỗi lần ý nghĩ xuất hiện thì nó lại biến mất, và nguyên nhân làm nó biến mất chính là “Tiểu Thiên”.

.....

Nó bước ra khỏi phòng y tế với Tiểu Thiên nhưng lần này không phải là “kẻ trước, người sau” nữa mà nó đang đi song song với Tiểu Thiên, đó là mục đích của cậu ta! “Có thể cậu ta làm như vậy là để chuộc lại lỗi lầm với nó”- Nó nghĩ đó chính là sự thật. Nhưng cái ý nghĩ về sự thật đó lại khiến nó muốn từ bỏ, nó muốn chạy ra khỏi con người đang đi cạnh mình càng xa càng tốt...Muốn không nghĩ về cậu ta nữa, nhưng càng muốn nó càng đi ngược lại với quyết định của mình! Nó biết: trái tim mình đang thật sự muốn gì?

.....

Bước vào lớp, ai nấy đều trở mắt nhìn “cặp đôi” vừa đến, Nó nhìn mọi người, tất cả như đang mờ dần, chỉ có Tiểu Thiên và nó tồn tại trong lớp học này, trong thế giới này... Tiểu Thiên thì vẫn vậy, không có phản ứng gì vẫn sắc lạnh như ngày thường làm cả lớp tiếp tục bàn tán

- Quả là Tiểu Thiên dù có bạn gái rồi vẫn lạnh lùng như ngày nào

- Cậu ấy mãi là thiên thần của chúng ta...

Đó nhưng câu nói lớn mà nó vô tình nghe được...

Thật sự mà nói, nó không muốn nghe những lời bàn tán nhảm nhí này nữa mặc dù những lời này có phần đúng sự thật. Ngay cả nhỏ Trần ngồi đằng sau cũng xôn xao bàn tán chuyện của nó, cậu ta không còn khêu móc nó như mọi ngày nữa! Đó là những thay đổi đầu tiên mà nó phát hiện và nó biết, sẽ còn rất nhiều thay đổi. Thay đổi sẽ bắt đầu từ ngày hôm nay...

(Hết chap 41)

39. Chương 42

Chap 42: THAY ĐỔI

Hôm nay Tuấn không đi học. Nó bất chợt nghĩ đến cậu ta khi vừa ngồi xuống bàn. Nó còn nhớ hôm qua Tuấn nói sáng nay sẽ tới chỗ nó đi học vậy mà người đến không phải Tuấn mà là Tiểu Thiên. Cái bàn của nó và Tuấn ngồi hôm qua, hôm nay trở thành cái bàn của nó và Tiểu Thiên. Đó là ý cô giáo. Giờ nó mới phát hiện ra một điều khác lạ đó là: Tiểu Thiên nghĩ thì Nhật đi học, còn Nhật nghĩ thì Tiểu Thiên đi học. Không biết hai người có thảo luận với nhau để ổi người đều được làm hotboy một ngày không nhỉ? Đang nghĩ thì một tiếng kêu làm cắt ngang dòng suy nghĩ của nó. Tiếng kêu đó không ở đâu xa mà phát ra từ bụng nó. Hôm nay nó lại không ăn sáng rồi. Đói kinh khủng! Nó cảm thấy mệt mỏi vô cùng vì đói bụng và cơn đói đó tăng lên nhờ sáng nay tự nhiên dậy rất sớm để chạy theo Thiên Bảo! Hai tiết học trôi qua nhưng hình như trong đầu Nhiên không có chữ nào. Cuối cùng giờ ra chơi cũng đến. Tiểu Thiên đập bàn làm Nhiên quay lại

- Có chuyện gì vậy?

- Đi ăn sáng- Tiểu Thiên không nhìn nó mà nói nữa, có lẽ cậu ta chỉ nói cho có thôi chứ không có ý mời nó đi thật, nghĩ vậy nên nó đã từ chối:

- Cậu muốn ăn thì đi một mình đi. Tôi hơi mệt

Nhưng đầu phải nói vậy là yên, Tiểu Thiên móc tiền trong túi ra đưa cho nó

- Mua cho tôi hai ổ bánh mì và hai chai nước đem lên sân thượng

- Cái gì? Cậu muốn ăn thì đi mua đi chứ. Sao lại là tôi

Nhưng câu nói sau đó của Tiểu Thiên làm nó tức tốc đi mua:

- Cậu quên nghĩa vụ của mình rồi sao?

Đó là làm vệ sĩ cho Tiểu Thiên, nói là vệ sĩ vậy thôi chứ thật ra có khác gì ôsin Híc! Cũng tại cái tờ hợp đồng vệ sĩ. Trong đó toàn là những điều có lợi cho tên Tiểu Thiên thôi Sao nó lại kí vào cái bảng chết tiệt đó chứ?

Nó vừa nghĩ vừa chạy vào căn tin, dĩ nhiên không quên mua ình một ổ bánh mì rồi chạy lên sân thượng, khi thấy nó tới mọi ánh nhìn đều chiếu vào nó nhưng nó chẳng buồn nhìn lại mà thẳng tiến lên sân thượng. Tiểu Thiên lúc này đang đứng chống hai tay lên lan can thả hồn vào khoảng trời trước mặt. Cậu ấy không khác gì một thiên thần đang nhìn ngắm gian sơn của mình. Có lẽ chỉ khác thiên thần ở chỗ là Tiểu Thiên không có cánh. Không thể bay đi, không thể bỏ mặt đất, không thể bỏ lại những phiền muộn mà trước giờ cậu ta phải gánh chịu. Nó cứ đứng nhìn Tiểu Thiên, cố gắng hiểu con người này hơn, cho đến lúc thiên thần cất tiếng gọi:

- Mang đồ ăn đến đây đi

Nó giật mình chạy tới đưa túi đồ trên tay cho Tiểu Thiên, có lẽ số phận của nó là làm người hầu cho thiên thần rồi, nó muốn trốn cũng không khỏi nên đành chấp nhận một thời gian rồi từ từ “trốn mất” thôi! Tiểu Thiên vẫn không nói gì, lấy bánh mì trên tay nó rồi ăn nhanh. Nhưng cậu ta không thể không nói khi thấy nó cứ chết chân ngắm mình ăn.

- Cậu làm gì vậy hả? Ăn đi

Không biết tại sao lúc gặp Tiểu Thiên, nó lại không bao giờ thấy đói bụng như lúc này đây nó không thấy đói mà chỉ thấy trái tim mình đang rung lên. Nếu cứ thế này chắc nó không thể nào đứng nổi quá. Nó đành đứng sang một góc khác của sân thượng cầm củi nướng bánh mì, không biết từ khi nào nó đã thay đổi như vậy, lại còn thay đổi không thể không chế được nữa!

- Mai cậu có rảnh không?- Tự dưng Tiểu Thiên quay sang nó hỏi:

- Hả?

- Cậu làm gì cứ hử y như một con ngố vậy. Có rảnh không?

- Ừ thì có- Nó đã hơi tức giận trước lời nói khiếm nhã của Tiểu Thiên!

- Mai tôi muốn ra biển

- Cậu muốn ra biển thì cậu đi đi, nói tôi làm gì?- Nó dừng dừng nói

- Cậu là vệ sĩ, tôi đi biển không lẽ cậu ở nhà?

Nó tròn mắt nhìn Tiểu Thiên, nó chưa bao giờ nghĩ tới trường hợp này:

- Ừ, vậy tôi phải đi với cậu hả?

- Chứ sao?- Tiểu Thiên trả lời như đó là chuyện đương nhiên nhưng đối với nó việc này chẳng hay chút nào!

- Nhưng tôi còn phải đi học?

- Vậy chiều mai đi, chiều một về

- Vậy tôi phải ở lại qua đêm sao? Không được.

- Tại sao?

- Tại...tại

- Không tại cái gì hết, cậu chỉ có một lựa chọn là đi thôi. Về thu xếp đồ đi ha

Nói xong Tiểu Thiên bước xuống sân thượng để Nhìen một mình với những ý nghĩ. Tại sao lại có một con người độc tài như vậy chứ? Nghĩ là vậy nhưng nó chỉ còn cách đi biển với cậu ta thôi. Nói vậy chứ nó cũng muốn ra biển cho thoải mái một bữa. Chứ ở trên thành phố mấy ngày nay mệt mỏi quá! Còn vụ Thiên Bảo chắc phải nói dối nữa rồi! Nó nghĩ vậy, rồi bước xuống sân thượng, tiếng trống vào lớp vang lên. Tiểu Thiên đang ngồi trong lớp ngó ra cửa sổ, không biết ngoài đó có gì mà thu hút đến vậy. Nó bước vào chỗ nhìn theo hướng của Thiên tất cả chỉ toàn là cây, trên những hàng cây đó là bầu trời xanh thẳm, xanh như những gì tươi đẹp nhất. Nhưng có lẽ sau cái bức màn tươi đẹp đó là những thứ đen tối ẩn chứa và Tiểu Thiên không nhìn thấy những thứ tươi đẹp mà chỉ thấy toàn màu đen mà thôi. Đó là điều nó nhìn thấy được khi nhìn vào mắt Tiểu Thiên

.....

Cuối cùng giờ học cũng trôi qua, Nó lại tò tò đi theo Tiểu Thiên về nhà. Hôm nay ,Tiểu Thiên chạy nhanh hơn mọi ngày nhưng từ từ chậm lại rồi ngừng hẳn. Nó chưa kịp phản nản chuyện này thì không thể mở miệng được nữa vì xung quanh hai đứa là hàng chục tên giang hồ bao vây. Nó có thể nhìn rõ mặt tên đại ca mà hôm bữa mình đã ột cú đá song phi vào mặt khiến hắn chạy vác đồ lên cổ. Nhưng hôm nay đâu chỉ một mình hắn mà còn nhiều tên khác nữa, nhìn mặt tên nào cũng chặn chặt sẹo và sẹo. Đúng là làm bạn với Tiểu Thiên là làm bạn với rắc rối mà! Nó nghĩ vậy rồi siết chặt Tiểu Thiên hơn...

(hết chap 42)

40. Chương 43

CHAP 43: RA BIỂN

Nó khẽ thăm thì vào tai Tiểu Thiên để những tên xung quanh không nghe được:

- Cậu đang nghĩ cái gì vậy?
- Nghĩ gì cơ?- Tiểu Thiên vẫn giả vờ chưa hiểu câu hỏi của nó!
- Thì là bây giờ làm sao đó- Nó nói với giọng bức bối hơn
- Cậu có thể nào thả lỏng tay được không?

Câu hỏi của Tiểu Thiên làm nó chú ý đến đôi tay của mình, hiện giờ không hiểu sao nó lại siết chặt eo Tiểu Thiên đến vậy rồi không kịp suy nghĩ nó vội buông tay ra:

- Được...thôi- Nó trả lời một cách ngập ngừng
- Nhưng đừng lỏng quá đấy chúng ta đành phải ra biển sớm hơn dự tính thôi phải không bạn gái?
- Hả?- Không biết Tiểu Thiên đang nói gì nhưng hiện giờ có lẽ cậu ta đang cười
- Đừng bao giờ hả trước mặt tôi, tôi sẽ xem từ hả đó là đồng ý đấy
- Cậu...

Dù biết đây là tình huống nguy hiểm nhưng nó không thể nào không bức mình cho được trước giọng nói vừa sắc lạnh vừa đều quá đáng đó của Tiểu Thiên, nó tức giận siết chặt người Tiểu Thiên hơn nữa như sợ nếu buông tay có thể nó sẽ té khỏi cái xe tay ga và Tiểu Thiên sẽ ra đi mãi mãi. Mà có lẽ đúng là như vậy chứ còn sao nữa vì bây giờ Tiểu Thiên đang vắn hết ga và mỉm cười. Một nụ cười ác quỷ dành cho tất cả những đứa đang bao vây hai người. Tiểu Thiên phóng hết ga làm tất cả những đứa đang chặn đường ở đó đành phải chần sang hai bên nếu không muốn gặp diêm vương vì chúng biết rằng cho dù như thế nào Tiểu Thiên cũng sẽ không *** phanh lại! Nó suýt yếu tim vì điều này khi chiếc xe phóng gần sát tới một tên trong bọn tưởng chừng như sắp lao vào hắn, nhưng hắn đã nhảy qua một bên ngay sau đó để lại con đường thẳng dài trước mặt. Con đường duy nhất mở ra sự sống cho cả hai, trong một khoảng khắc nhỏ, nó có cảm giác mình và Tiểu Thiên đang cùng đi trên một con đường. Dĩ nhiên, bước vào con đường này là sống hay chết tùy thuộc vào sự may mắn của cả hai! Tiểu Thiên thì không nghĩ nhiều đến vậy, cậu ta cứ lao thẳng vào con đường trước mặt mà phóng thật nhanh! Kiểu này là hai đứa vô phòng uống trà với mấy ông công an thiệt luôn quá! Nhưng may mắn đúng là đã mỉm cười trên đường này hiện giờ đường không có công an mà chỉ có hàng chục tên đang chạy đằng sau hai đứa đuổi theo với tốc độ không hơn kém. Nhưng đâu phải lúc nào cũng gặp may vì cả hai chưa kịp nghĩ cách để thoát khỏi đám người phía sau, thì phía trước đã xuất hiện một chướng ngại vật đó là đèn đỏ cản đường. Trước đây nó đã từng nghĩ những cái đèn giao thông này rất có ích thì nhưng bây giờ nó cảm thấy hận những cái đèn giao thông bấy nhiêu! Nó vội nhìn về phía sau một tên trong bọn đã cách hai đứa gần nhất là 15 mét và hắn đang nở một nụ cười rất đều trên gương mặt rách nát như sắp bắt được hai đứa tới nơi rồi!

.....

Nhưng Tiểu Thiên đâu dễ bị bắt như vậy, cậu ấy không thềm ngừng lại mà tiếp tục phóng tiếp trước ánh nhìn của tất cả những chiếc xe xung quanh, mọi thứ có thể ví như thể nó đang tham gia vào một cuộc đua xe trái phép và có thể trả giá bằng mạng sống của mình bất cứ lúc nào! Nhiên chỉ còn biết ôm chặt Tiểu Thiên cầu trời phù hộ cho hai đứa. Tiểu Thiên đang phóng ra khỏi thành phố, ở những con đường nhiều xe cậu ta chạy chậm lại, còn nhiều ít xe thì phóng hết tốc độ. Nhưng tên đằng sau vẫn đuổi theo hai đứa như cái đuôi không đứt. Nhưng Tiểu Thiên đâu vừa, không biết cậu ta đã có kinh nghiệm trốn chạy như vậy chưa nhưng cậu này giờ toàn đi vào đường hẻm làm những tên kia khó lòng đuổi theo nổi, nhưng điều nó cảm thấy kinh khủng mỗi khi chiếc xe này lao vào một con hẻm chính là rất thể sẽ tông vào một ai đó đang đi ở cuối con hẻm. Có lẽ đi theo quỹ, bạn sẽ trở thành quỹ luôn hay sao mà bây giờ nó cảm thấy cả hai giống hệt hai con quỷ vì cả hai đang mặc cái áo khoác màu đen rồi đeo thêm cái nón bảo hiểm màu đen nữa chứ. Cả cái quần học sinh của Tiểu Thiên cũng màu đen và cái váy của nó cũng màu đen nốt. Nếu so sánh hiện giờ nó thể nói cả hai như hai con quỷ đang trốn chạy trong một thế giới hoàn toàn xa lạ còn xung quanh là những ánh nhìn hoảng sợ của mọi người. Có lẽ họ sợ có lúc nào đó hai con quỷ này sẽ cướp đi sinh mạng của họ trong tích tắc. Cuộc đời là thế đó, có lẽ trong những trường hợp bất đắc dĩ, Thiên thần phải trở thành ác quỷ để trốn tránh sự săn lùng của những ác quỷ thực sự. Và bây giờ chính là trường hợp đó. Và Tiểu Thiên phải trở thành ác quỷ để trốn chạy, mà người cùng chịu chung số phận với cậu ấy là nó.

Dù không muốn nhưng đó là sự thật và cả hai lúc này đang ở ngoài biển. Tiểu Thiên chạy thẳng xe ra biển vì vẫn còn hai tên đàn em đang kiên nhẫn bám theo hai đứa!

(Hết chap 43)

41. Chương 44

CHAP 44:CUỘC ẦU ĐÃ GÂY THƯƠNG TÍCH

Dĩ nhiên nếu chỉ còn hai người thì làm gì được nó và Tiểu Thiên chứ? Nó tự tin vào sức mạnh của mình, chỉ cần mấy cú đá của nó, tụi này đã ngã gục. Chuyện quả không sai, hai tên đó sau khi ăn xong cú đấm của nó, máu mũi tuôn trào không cảm nổi chỉ có nước xách dờ mà chạy. Nó nghĩ mình đã rất nhẹ tay khi làm vậy nếu không kể đến việc những tên này đã khiến nó chạy đến chốn xa lạ này! Nhưng nó đã lầm, nơi này không hề xa lạ chút nào, nó nhìn quanh và phát hiện: Nơi đây không khác với quê của nó. Và đúng thật, nó đã chắc chắn điều này khi nhìn thấy một người quen gần nhà vừa tản bộ qua đây, cũng may là người này không nhận ra nó:

- Cậu biết không, đây là quê tôi đó

--- Tiểu Thiên im lặng nhưng vẫn lắng nghe

- Sao cậu lúc nào cũng lạnh lùng vậy? - Nó tức giận trước thái độ của Tiểu Thiên, sao cậu ta lại có thể đối xử như vậy với người vừa vào sinh ra tử với mình như vậy chứ?

- Đây là... chuyện của tôi- Tiểu Thiên vẫn lạnh lùng đáp trả nhưng lần này nó đã nhận ra nhiệm vụ vệ sĩ của mình và cảm thấy cách tốt nhất bây giờ là không nên làm mọi chuyện tồi tệ hơn:

- Nhưng sao bọn người đó lại đuổi bắt cậu? - Nó bắt đầu lảng tránh sang vấn đề khác

- Chuyện này...- Tiểu Thiên đột ngột ngừng lại khi câu chuyện còn chưa bắt đầu

Nhưng nó vẫn không để Tiểu Thiên yên, quyết tâm gặn hỏi đến cùng:

- Thôi đi cậu định nói là chuyện của cậu nữa chứ gì? Rút cuộc cậu vẫn không xem tôi là bạn

- Tôi không có ý đó nhưng...nhưng có lẽ không nói ra sẽ tốt hơn

- Nhưng tôi muốn biết, thà biết còn hơn là không biết gì để bị cả đám người đuổi bắt mà không hiểu nguyên nhân

- Từ từ tôi sẽ kể cho cậu bây giờ, cậu chìa tay ra đi- Tiểu Thiên bắt đầu đánh lạc hướng sang chuyện khác

- Cái gì vậy? - Thiên dứt tay vào túi

- Cứ chìa ra đi

- Cho cậu nè- Thiên rút ra khỏi túi một chiếc điện thoại màu đen đưa cho nó

- Sao lại đưa tôi? - Nó tò mò trước chiếc điện thoại cảm ứng đắt tiền trên tay mình

- Cậu là vệ sĩ, khi nào có việc tôi sẽ gọi...số của cậu chỉ có tôi biết thôi đó

- Ừ- Nó không muốn nhận đồ của người khác nhưng thật sự nó cũng đang rất cần tới vật này, vậy là nó đành nhận. Khi nào nó kiếm được tiền trả lại cho Tiểu Thiên cũng không muộn.

Vậy là cứ mãi mân mê chiếc điện thoại trên tay nó quên mất là câu hỏi lúc nãy của mình vẫn chưa có lời giải đáp...

.....

Sau khi ngắm xong điện thoại, nó mệt mỏi nằm xuống cát, Tiểu Thiên thấy vậy thì la lên:

- Sao cậu lại nằm đó, dơ lắm đấy

Nhiên mỉm cười:

- Chứ cậu đứng vậy không thấy mỏi hả? Cậu cứ thử nằm xuống giống tôi đi nếu làm vậy cậu sẽ thấy mình như ở trên trời vì bầu trời và mặt đất là hai mặt phẳng rất xa nhưng chúng chỉ cách nhau bởi một đường thẳng mà thôi!

Tiểu Thiên không nói gì nhưng cũng không phản đối, cậu ấy nằm xuống bên cạnh nó làm trái tim nó không khỏi đập rộn ràng. Cách hai đứa không xa chỉ có trời và biển như đang hòa vào nhau biến mọi thứ xung quanh thành một thế giới khác, thế giới chẳng có ranh giới nào không thể vượt qua...

- Cậu thấy tôi nói đúng không, trời và biển rất đẹp phải không?

- Sao cậu trẻ con vậy?

- Trẻ con thì có gì không tốt, tôi luôn muốn mình mãi mãi là một đứa trẻ mà không bao giờ lớn để không phải bận tâm đến chuyện đời

- Cậu nói cũng đúng nếu tôi cũng được như cậu thì tốt quá!- Tiểu Thiên đang nói những lời thật lòng mình làm nó không khỏi hạnh phúc, cứ cảm giác trong Tiểu Thiên ác quỷ bây giờ đã trở thành thiên thần, gương mặt cậu ấy lúc nhìn biển thật đáng yêu làm sao? Tại sao nó lại khác xa gương mặt lúc lạnh lùng đến thế này cơ chứ?

- Thực ra cậu đâu phải người xấu, tại sao những người đó lại đuổi bắt cậu đến như vậy?- Nó bắt đầu nhớ lại cậu hỏi ban nãy của mình

- Tại vì quá khứ, sao cậu lại muốn tôi nhắc lại quá khứ chứ?- Tiểu Thiên quay lại nhìn nó, không biết từ bao giờ, cảm giác sợ hãi đang chiếm lĩnh nó, nó sợ ánh nhìn buồn bã sau hàng mi rậm của Tiểu Thiên, thà nhìn hằn lạnh lùng còn hơn. Chứ lúc này nó không biết làm sao để an ủi Tiểu Thiên.

- Thật ra...

- Thật diễm phúc khi gặp lại mày ở đây Tiểu Thiên

Một giọng nói làm cắt ngang câu chuyện, người nói không ai khác chính là tên đầu gấu lúc nãy và một đám đàn em của hắn.

-Đúng là có chạy đến tận cùng thế giới cũng không thể thoát khỏi cái đuôi này- Tiểu Thiên đột ngột đứng dậy, nhìn thẳng vào mặt tên cầm đầu.

- Nói hay lắm Tiểu Thiên, vậy hôm nay giải quyết luôn đi-Hắn vừa vỗ tay vừa bước lại gần Tiểu Thiên và nó, càng lúc càng gần. Tiểu Thiên kết thúc những bước đi của hắn bằng một cú đánh làm hắn té ngã nhưng nhiều đó đâu nhằm nhò gì hắn đứng dậy nắm cổ áo Thiên:

- Sao yếu vậy, hai tên bạn thân của mày đâu rồi? Chẳng phải vì một đứa con gái mà cái nhóm của tụi bây tan rã rồi sao? Lần này lại là con nhỏ nào nữa đây?

- Mày im đi- Tiểu Thiên hét lên đánh cho tên đó tên mấy cái nhưng Tiểu Thiên không thể nào chịu nổi một cú đánh của hắn. Nó chạy tới đá tới tấp vào người hắn làm hắn ngã quỵ xuống. Nhưng cũng kịp hét to lên:

-. Công nhận con bồ mới của mày không phải hạng xoàng đâu phải không? Tụi bây xông lên

Vậy là chục tên còn lại nhảy vào nó và Thiên. Nó cố gắng đánh gục năm, sáu tên nhưng đến tên thứ bảy đã cảm thấy kiệt sức. Về phần Tiểu Thiên, vẫn đang chiến đấu với tên đại ca đó nhưng có vẻ lợi thế đang nghiêng về tên kia vì Tiểu Thiên đang bị thương. Và nếu nó không làm thì hiện giờ, đằng sau Thiên là một tên đàn em đang đứng giơ cao hết cỡ cây gậy nắm chặt trong tay vào chuẩn bị giáng một đòn chí mạng vào người Thiên...

(Hết chap 44)

42. Chương 45

Chap 45: CÁI KISS BẤT NGỜ

Hắn ta nhắm vào Tiểu Thiên, với vết thương của cậu ấy còn bị thêm cú này chắc chắn sẽ chết thôi. Nhiên không kịp suy nghĩ gì nữa, trong mắt nó bây giờ là Tiểu Thiên, nó cứ như vậy mà chạy tới và...

AAAAAaaaaaaa!!!!

Cây gậy đập thẳng vào lưng nó nhưng trong một khoảng khắc nó vẫn chưa hiểu chuyện gì xảy ra và rồi: Đau quá! Từ trước đến giờ nó chưa từng bị đánh đau như vậy, cảm giác cứ mọi bộ phận trong cơ thể đã ra dần ra và nó ngã gục xuống, Tiểu Thiên chỉ kịp quay lại chứng kiến cảnh tên đàn em đang từ từ hạ cây gậy xuống và chỉ trong vài giây bàn tay của cậu ấy đã đỡ lấy nó.

Nó có thể nghe tiếng tên đại ca la lên:

- Chết rồi, đồ ngu! Coi chừng mày giết người rồi đó! Rút tụi bây

Rồi hắn chạy ra khỏi bãi biển với sau lưng là những tên đàn em đang lết thết chạy sau với những vết thương trên người. Nhưng tụi nó chắc không bị nặng như nó đâu. Nó không còn cảm giác gì nữa, chỉ thấy hơi ảm từ đôi tay thiên thần đang đỡ lấy mình, có lẽ cậu ta sắp đưa nó bay lên trời chăng?

- Sao cậu lại làm vậy?- Nó dần dần lấy lại chút lý trí sau câu hỏi của Tiểu Thiên. Nó cũng chẳng biết tại sao mình làm vậy, chỉ biết rằng lúc đó Tiểu Thiên đang gặp nguy hiểm, nó đã không thể nhìn thấy cảnh đó nó thà mình là người bị thương còn hơn thấy Tiểu Thiên đau đớn! Nó chỉ có thể nghĩ được như vậy thôi!

- Vì...tôi... là vệ sĩ... của cậu- Nó trả lời vì nghĩ đó là lý do duy nhất...có thể là do nó bịa ra nhưng nó không biết hai từ “vệ sĩ” đó làm Tiểu Thiên đau đớn đến nhường nào vì cậu nghĩ chính cậu đã làm liên lụy nó. Nó chẳng biết gì cả, nó chỉ có thể nhắm mắt lại vì cơn đau làm nó mất hết mọi cảm giác, nó mệt mỏi và cứ thế nó để mắt Tiểu Thiên nhìn nó thiếp đi với bao cay đắng và hối hận.

.....

Nó không còn biết gì nữa, nó mở mắt ra với vết thương vẫn còn đau nhói sau lưng, có lẽ đã vài tiếng đồng hồ trôi qua và rồi nó lại thiếp đi. Hình như nó đang được ai đó cõng trên lưng vì nó ngửi thấy mùi mồ hôi của người đó, thứ mùi hương dễ chịu của gió...có lẽ là Tiểu Thiên

.....

Ồ! Nhưng sao Tiểu Thiên lại cõng nó? Nó mở mắt ra với với một câu hỏi ngớ ngẩn:

- Tiểu Thiên hả?

Bất ngờ trước sự tỉnh dậy và câu hỏi của nó, Tiểu Thiên mất thăng bằng la lên:

- Đừng ngộ ngộ ngộ yên đi

Đúng là cái giọng lạnh lùng đó không thể lẫn vào đâu được. Nó hối hận vô cùng khi nghĩ tới cảnh Tiểu Thiên cõng mình đi suốt mấy tiếng đồng hồ nên càng dẩy dựa nhiều hơn:

- Để tôi xuống đi, cậu đang bị thương mà, tôi không thể để cậu cõng được

.....

- AAAAAaa- Nó ngờ là lên vì một chuyện kinh khủng vừa xảy ra!

Nhờ sự dẩy dựa không đúng lúc của nó, Tiểu Thiên đã buông nó ra nhưng có lẽ cậu ấy chỉ buông được mỗi cái chân thôi vì người vẫn chưa buông ra được. Vì lúc này Tiểu Thiên đang nằm đè nên nó và “Kiss”. Nó tròn mắt trước mọi thứ và cảm nhận sự tan chảy của cơ thể. Có lẽ chuyện này chỉ có thể trách nó vì nó cứ ngộ ngộ làm Tiểu Thiên không giữ được thăng bằng buông tay ra nhưng ngay lúc nó té xuống đất, Tiểu Thiên đã lại quay lưng lại nắm tay nó và té cả lên người nó và bây giờ tình hình là cả hai đang kề môi vào nhau. Sự trống rỗng đang xen lẫn toàn bộ nó, nếu theo sự thật mà nói, nó cảm thấy mình hình như rất thích được như thế này. Nhưng nó muốn trốn tránh sự thật không tưởng đó có lẽ vì nó vẫn chưa quen với cảm giác này.

Tiểu Thiên lúc này, cậu ấy đang đang trợn mắt nhìn chằm chằm vào nó, có lẽ cậu ấy muốn xem cảm xúc cái người đã gây ra hậu quả này.

1phút 28s trôi qua, tới giây thứ 29 thì Tiểu Thiên quay mặt sang chỗ khác.

- Đúng là xui xẻo, coi như tặng cho cậu nụ hôn đó cảm ơn cậu đã cứu tôi.- Tiểu Thiên lạnh lùng không nhìn nó mà nói

- Cậu...thôi...dù sao tôi cũng có lỗi, muốn làm gì tùy cậu-Nó tính cho Tiểu Thiên một trận nhưng nghĩ lại hình như đây là lỗi của mình nên nó đành im lặng

Tiểu Thiên cố gắng ngồi dậy nhưng không thể nào nhất nổi mình nữa vì cảm thấy cái cổ bị siết chặt còn nó thì la lên vì đau: “Aaa”

Hai người lại té vào nhau, Tiểu Thiên cúi xuống và hiểu được tình hình lúc này đó là tóc của nó quấn lấy sợi dây chuyền của Tiểu Thiên làm cậu không thể ngồi dậy được và

Tiểu Thiên nếu Tiểu Thiên giật nó ra thì chắc chắn nó sẽ rất đau. Đến nước này Tiểu Thiên đành nghĩ ra cách là chống hai tay xuống đất còn người vẫn còn đè lên nó và nói:

- Cậu luồng hai tay qua cổ tui đi

Nó vẫn không hiểu:

- Làm gì?

- Trời ạ! Ngốc quá! Thì để tháo sợi dây chuyền ra chứ làm gì?

- Ủ- Nó đành bất lực luồn tay qua cổ Tiểu Thiên và tìm cái chốt để tháo sợi dây chuyền

Nếu bây giờ người ngoài nhìn vô chắc tưởng hai đứa đang làm chuyện gì đó mà không hiểu cái sự tình bên trong. Nhưng may mắn đây là đường vắng nên hiếm hoi lắm mới thấy một bóng người đi qua.

Nhưng đường vắng chứ không phải là không có người, chẳng phải vừa có hai bóng người mới bước vào con hẻm này sao? Và họ đang tiến gần về phía nó và Tiểu Thiên. Chỉ còn chừng mười mét nữa thôi, nó qua cánh tay Thiên, nó có thể nhìn rõ cái bóng dáng đó, cái khuôn mặt đó không thể lẫn vào đâu được đó là ...là MẸ CỦA NÓ...!

(Hết chap 45)

43. Chương 46

Chap 46: ĐỤNG ĐỘ NGƯỜI LỚN TRÊN ĐƯỜNG!??

Sao mẹ nó có thể xuất hiện trong hoàn cảnh “éo le” này chứ? Nó đặt một câu hỏi ngớ ngẩn vì chính xác đó là mẹ nó không thể nhầm lẫn được và bà ấy đang tiến lại gần đây, ngày càng gần. Nó buông tay khỏi cổ Thiên đang cố gắng chống tay, chợt thấy Nhiên chưa cởi được sợi dây chuyền ra đã bỏ tay xuống thì tức giận nói lớn:

- Chưa cởi được mà cậu làm gì vậy?

- Khỏi cởi nữa- Nó vừa nói vừa sợ hãi nhìn về hướng hai con người thân thuộc là bác hàng xóm và mẹ nó chỉ còn cách nó vài mét

- Sao vậy?- Tiểu Thiên vẫn chưa hiểu sự tình

Nó đành giải thích ngắn gọn

- Mẹ tôi đang đi đến đây

- Cậu giỡn hả? Lúc này không phải lúc giỡn đâu- Tiểu Thiên nhìn nó mà ngạc nhiên cứ y như là nó đang đóng phim vậy!

- Cậu tưởng tôi có thể giỡn trong cái cảnh này hả? Chẳng phải lúc tôi mới tới đây tôi đã nói với cậu đây là quê tôi sao? Và con hẻm này gần nhà tôi đó

- Đây là sự thật?- Tiểu Thiên vẫn chưa thể chấp nhận những gì nó vừa nói

- Đến nước này cậu còn không tin sao? Vậy thì quay mặt lại thì biết

Tiểu Thiên cúi đầu xuống sát rạt Nhiên và quay cổ lại nhìn ra sau.

- Đúng là có người đang tới. Nếu đúng là mẹ cậu thì để bà ấy tới giúp chúng ta chứ cậu sợ gì?

- Tôi không ngờ ác quỷ cũng có máu hài hước đó. Cậu có nghĩ đến cảm nhận của mẹ tôi khi nhìn thấy cảnh này không? Đáng lẽ bây giờ tôi phải ở trên thành phố mà đi học chứ không phải ở nơi này mà lại còn ở với một đứa con trai xa lạ nữa chứ!- Nó tức giận nói một tăng

- Vậy cậu vẫn còn bị ba mẹ quản lí hả?- Tiểu Thiên tiếp tục chọc tức nó bằng những câu hỏi không muốn nghe

- Chứ sao?- Nó bực tức trả lời

- Vậy tôi giúp cậu

Giọng nói lạnh lùng tiếp tục được phát ra, nhưng sao khi nghe câu nói này nó lại có cảm giác an toàn như vậy chứ? Nó cứ nằm yên như vậy để Tiểu Thiên lặn người nằm qua một bên rồi dang hai tay ôm lấy mình. Chỉ sau khi cảm nhận được hơi ấm từ bàn tay đó, nó mới nhận ra một điều đáng lẽ không thể xảy ra:

- Cậu... cậu tính làm gì vậy?

- Cậu không muốn thoát sao? Nếu muốn thoát thì úp mặt sát vào người tôi, tôi lấy tay che cho cậu- Giọng nói cương quyết đó đã làm nó tin tưởng biết bao? Nó biết Tiểu Thiên đang quyết tâm bảo vệ nó, nó cứ thế mà nép người sau chiếc áo đen của Tiểu Thiên- chấp nhận sự bảo vệ của một người mà nó không biết là thiên thần hay ác quỷ. Nó biết, nó đã bắt đầu phân vân...

.....

Có lẽ nếu nó bị mẹ phát hiện đang ở đây mà trong tình trạng này có lẽ nó chỉ có nước độn thổ thôi. Mà chính xác là như vậy đấy! Dù muốn, dù không, nó vẫn phải trốn tránh và cầu nguyện mong sao mẹ nó không phát hiện ra đó là cô con gái của mình. Mẹ nó chắc không còn cách hai đứa bao xa nữa đâu, nó có cảm giác Tiểu Thiên đang cố gắng ôm chặt che cho nó, nằm gọn trong lòng Tiểu Thiên, nó có thể nghe được từng nhịp thở của của cậu ấy con tim mình đang cùng một nhịp, nó vừa hồi hộp, vừa hốt hoảng, vừa sợ hãi. Mẹ nó đã đi tới chỗ hai đứa đang nằm và nhìn chăm chăm vào cả hai vì có lẽ Tiểu Thiên quá đẹp trai và cậu lại đang ôm một cô gái. Có lẽ bà muốn tìm hiểu cô gái là ai mà có thể được một người đẹp đến vậy ôm chặt không buông. Nhưng bà không thể thấy động tĩnh gì từ gương mặt lạnh lùng của Tiểu Thiên, còn nó thì bà chắc không thể nhìn rõ được mặt. Cứ thế nó trải qua vài giây mà cứ như cả tiếng đồng hồ và rút cuộc ánh mắt bà đã rời khỏi hai đứa một cách nặng nề.

- Đạo này mấy đứa trẻ bạo dạn quá chị ha!- Bác hàng xóm nhận xét

- Ủ, mà cậu con trai đó đẹp trai tuyệt, không ngờ trên đời lại có con người đẹp hoàn mĩ đến vậy- Mẹ nó bắt đầu khen, nếu nó không lầm mẹ nó cũng là một người mê trai đẹp có tiếng thời đi học!

- Hai đứa lúc này chắc cũng bằng tuổi con Nhiên nhà chị mà thôi- Bác hàng xóm tiếp tục về hai đó, đã vậy bác còn gợi ý đến tên nó nữa chứ! Nó vừa nghe vừa cầu xin mẹ đừng bao giờ nghĩ cô gái đang nằm ở đây là mình!

- Nếu con nhỏ đó là con Nhiên nhà tôi, tôi cá với chị là tôi sẽ đồng ý cho nó với cậu ta- Nó bắt ngờ đến không tin nổi, sao mẹ tôi có thể chấp nhận chuyện như vậy xảy ra được chứ? Chắc nó phải suy nghĩ thử xem con người đang nói có phải là mẹ mình không? Hay là một ai đó đang mang mặt nạ của mẹ!

- Trời ạ, làm sao con Nhiên nhà chị có cái điểm phúc đó được...

Bác hàng xóm vẫn không buông tha tiếp tục nhắc tới nó nhưng sau khi nghe nó cảm thấy tức giận, chắc nằm mơ bác cũng không ngờ là người đang nằm với cậu con trai đó chính là “người không có điểm phúc đó” chứ không ai khác! Sao bác có thể hạ thấp giá trị của nó như vậy chứ! Lúc này, mẹ nó và bác hàng xóm đã đi xa nhưng những lời nói ban nãy của hai người vẫn đọng lại trong lòng nó rất nhiều, Không biết Tiểu Thiên có bận tâm gì không? Nhưng không hiểu sao nó cảm thấy vui trước những lời nói ban nãy của mẹ mình.

Tiểu Thiên lúc này đã loay hoay cởi được sợi dây chuyền ra khỏi cổ và cậu ngồi dậy và đưa cho nó

- Chắc mấy cọng tóc của cậu muốn xin sợi dây chuyền của tôi rồi
- Cái gì tại cậu muốn xin tóc tôi chứ bộ- Nó cãi lại
- Tùy cậu thôi, cầm lấy nè
- Sao cậu đưa cho tôi?- Nó không tin vào mắt mình, làm sao Tiểu Thiên có thể cho nó thứ này được chứ? Chẳng phải cậu ta luôn đeo nó trên người hay sao?
- Thì cậu lấy mà gỡ tóc ra rồi đeo luôn sợi dây chuyền đi
- Nhưng tại sao cậu lại cho tôi sợi dây chuyền, chẳng phải lúc nãy cậu cho tôi cái điện thoại rồi sao?
- Tôi cho thì cậu lấy đi, đừng nhiều lời, thôi để tôi đeo cho cậu luôn

Nói rồi Tiểu Thiên đỡ nó ngồi dậy rồi nhẹ nhàng gỡ những lọn tóc ra khỏi sợi dây chuyền và đeo vào cổ cho nó. Nhưng chợt Nhiên nhớ ra một chuyện và cầm chặt sợi dây chuyền không cho Tiểu Thiên đeo vào cổ

- Sao vậy?
- Nó không biết có nên nói hay không nhưng rồi nó quyết định nói, nếu nói ra những suy nghĩ sẽ nhẹ nhàng hơn là cứ chôn chặt nó trong lòng:
- Tại tôi nhớ có một người cũng từng tặng cho tôi một sợi dây chuyền rồi cậu ấy bỏ đi luôn. Biết đâu sau khi cậu tặng nó cho tôi cậu cũng bỏ tôi đi như cậu ấy thì sao?
- Không ngờ cậu có thể nghĩ ra được cái chuyện nhảm nhí này, cậu ta bỏ đi không phải vì sợi dây chuyền đâu mà vì...
- Vì sao?- Nó tò mò hỏi
- Vì...cậu ta không biết trân trọng cậu- Nói rồi Tiểu Thiên đeo sợi dây chuyền vào cổ Nhiên
- Coi như đây là món quà tôi cảm ơn cậu đã cứu tôi
- Lúc nãy cậu chẳng phải cũng cứu tôi lại rồi sao?
- Cái đó không tính. Đi thôi

Tiểu Thiên đứng dậy đưa tay ra, nó không biết làm vậy là đúng hay sai nhưng cho dù sai thì bây giờ nó cảm thấy mình rất thích được như vậy! Nếu đây chỉ là một giấc mơ thì nó ước gì câu chuyện này sẽ không bao giờ kết thúc, nó sẽ chấp nhận ngủ mãi mãi để chìm đắm trong giấc mơ của mình. Nó đặt tay vào tay Tiểu Thiên và cậu ấy kéo Nhiên đứng dậy

- Bây giờ chúng ta đi đâu?
- Đi đến chỗ nào có thể ngủ lại qua đêm

Rồi Tiểu Thiên dìu nó ra khỏi hầm. Nhưng rồi một chuyện khác xảy ra cái của nó, bắt đầu lại đỡ chứng đau bắt tử làm nó không thể bước tiếp được...

- Aaaa

(Hết chap 46)

44. Chương 47

Chap 47: HAI NGƯỜI MỘT PHÒNG

- Sao vậy?- Tiểu Thiên lo lắng nhìn nó
- Tôi...tôi đau lưng quá!
- Lên đây

Nói rồi Tiểu Thiên ngồi xuống đưa lưng công nó. Nó thực sự không muốn để Tiểu Thiên công nhưng nếu cứ thế này thì cô bé không thể đi tiếp nữa. Vậy là nó đành để Tiểu Thiên công, lưng cậu ấy vẫn còn băng bó rất nhiều, Nó có thể thấy những miếng băng đang cộm lên sau lớp áo đen mỏng manh này. Nó tựa đầu vào lưng Tiểu Thiên trong vô thức, chắc lúc này cậu ấy cũng công nó đi như thế này suốt mấy tiếng không biết cậu ấy có mệt lắm không?

- Cậu công nổi không hay để tôi đi bộ cho?- Nó lo lắng hỏi

- Tôi nói cậu ngồi yên không thôi té như lúc này bây giờ- Tiểu Thiên bắt đầu bực bội-Dù sao cũng sắp tới khách sạn rồi

Nó chỉ còn biết tiếp tục tựa vào lưng Tiểu Thiên, cơn đau làm nó hoa mắt và thiếp đi lúc nào không hay...

....

Đến khi Tiểu Thiên lay nó dậy cô bé mới bừng tỉnh và biết mình đang ở trong khách sạn

- Cậu ngủ ngon quá ha?

- Mấy giờ rồi?-Nhiên nói trong mệt mỏi

Tiểu Thiên chỉ tay lên cái đồng hồ treo tường trong căn phòng, nó ngược nhìn lên và tá hỏa. Bây giờ đã gần 11 giờ đêm

- Gần 11 giờ rồi sao? Sao cậu không thức tôi dậy

- Tại cậu đau kêu tôi phải thức cậu dậy

- Cậu...- Nó bắt đầu tức giận với cái kiểu nói chuyện của bắt bẽ Tiểu Thiên

- Cái lưng cậu sao rồi? Có cần đi bác sĩ không?- Tiểu Thiên lo lắng nhìn lưng nó hỏi

- Nó còn đau lắm nhưng chắc bóp thuốc là hết

Tiểu Thiên mở ngăn kéo tủ đưa cho nó miếng salonbas và chai thuốc bóp

- Cậu tự làm đi, nhanh lên rồi ăn tối

- Nhưng làm sao tôi dán được?-Nó đưa miếng salonbas lên rên rầm

- Hay cậu muốn tôi dán dùm?

- Không...không-Nó lắc đầu quây quây

- Vậy tự nghĩ cách đi- Tiểu Thiên lạnh lùng bước ra khỏi cửa

Vậy là nó đành bóp thuốc và dán nhẹm miếng Salonpas và bước ra khỏi phòng

Tiểu Thiên đang đứng ngoài cửa đợi nó chứ không đi đâu cả, thấy nó bước ra Tiểu Thiên liền hỏi:

- Xong chưa?

- Rồi, nhưng mà chắc không xuống ăn đâu

- Sao vậy?

- Tôi cảm thấy mình không đi nổi, cậu đi xuống ăn một mình đi tôi vô ngủ đây

Nhưng Tiểu Thiên đâu để nó đi dễ dàng như vậy, cậu ấy nắm lấy tay Nhiên kéo lại nói

- Vậy vô phòng ăn đi

Nói rồi Tiểu Thiên chạy đi đâu đó khoảng mười phút rồi quay lại đẩy theo một cái giá đựng thức ăn và đẩy vô phòng

- Nếu cậu không chịu ăn thì tôi sẽ bắt cậu ăn

Nói rồi Tiểu Thiên đẩy cái giá thức ăn tới giường và nó đành ngồi dậy ăn tối. Không biết tại sao lúc này Nhiên không thấy đói nhưng bây giờ thấy đồ ăn trước mặt cái bao tử nó lại kêu lên. Tiểu Thiên thì ăn như

mèo, chỉ mới nuốt tí xúu cậu ấy đã buông đũa xuống và bỏ đi đâu đó. Lát sau, cậu ấy quay lại nhưng không đi một mình sau lưng Tiểu Thiên là cô phục vụ đang mang đồ tới. Cô ấy còn trẻ chắc hơn nó một tuổi là cùng nhìn rất già đời.

- Bạn gái cậu tỉnh rồi à?

Tiểu Thiên ngạc nhiên nhìn chăm chăm vào cô gái lạ như hai người đã quen biết nhau từ lâu rồi nhưng chợt cậu ấy quay đi lạnh lùng nói:

- Cô để đồ lên giường rồi ra ngoài đi

- Được thôi- Cô gái nói giọng bốn cọt

Nhưng cô ta chưa vội làm theo lời Tiểu Thiên mà cúi xuống sát mặt nó và nói như thể không muốn Tiểu Thiên nghe thấy:

- Bạn trai cậu đẹp trai quá, cậu đúng là có phúc!- Cô ta tấm tắc khen, nhưng sau đó cô ta lại nói giọng nhỏ hơn:

- Nhưng cậu coi chừng, cái phúc này sẽ không được lâu đâu

Nói xong, cô ta ngồi dậy mỉm cười với Tiểu Thiên, dĩ nhiên Tiểu Thiên còn không nhìn cô ta lấy một cái

- Cậu nhìn gì? Cô ta nói gì với cậu?

- Không có gì- Nó không muốn thêm phiền phức-Nhưng sao cậu không về phòng cậu đi

Tiểu Thiên trợn mắt nhìn nó:

- Cậu hay quá, nếu muốn ngủ riêng thì bỏ tiền ra thuê phòng đi

- Không ngờ con nhà giàu mà “chùm sò” vậy- Nó bức rức nhìn Tiểu Thiên

- Tôi không chùm sò, thực ra khách sạn chỉ còn 1 phòng vip tôi không muốn cậu nằm phòng thường mà tôi càng không muốn ngủ phòng thường nên đành hi sinh ngủ chung phòng với cậu

- Vậy mà cậu nói hy sinh sao?

- Ủ- Tiểu Thiên trợn mắt nhìn làm Nhiên im bặt rồi cậu ấy mở tủ lấy thêm cái chăn và nằm xuống đất

- Cậu có ngủ đất được không đó?

- Nếu không ngủ được cũng phải cố ngủ, cậu bị đau lưng sao ngủ được

- Hay cậu lên giường nằm đi, tôi xuống đất nằm cho- Nó cảm thấy có lỗi khi nằm trên giường một mình!

- Tôi bảo cậu nằm trên giường- Tiểu Thiên tức giận ta lên

- Nhưng tôi...

Có lẽ sự tức giận đã vượt quá giới hạn, vậy là Tiểu Thiên đánh giải quyết bằng hành động:

- Thôi được rồi

Nói xong Tiểu Thiên nhảy lên giường nằm cạnh nó, dù chỉ trông vài giây, cảm giác này cũng khiến nó ngộp thở

- Cậu muốn như vậy chứ gì? Ngủ được chưa?

- Cậu... tôi...- Nó ấp úng không thể nói được gì nữa

- Khỏi ấp a ấp úng đi bây giờ cậu ngủ cho tôi

Nó im bặt và cố gắng nhắm mắt ngủ nhưng mãi không thoát cái ý nghĩ Tiểu Thiên đang nằm cạnh mình làm tim cô bé đập liên hồi nhưng vì quá mệt nó cũng chìm sâu vào giấc ngủ.

Nhưng không lâu sau đó nó giật mình tỉnh dậy, có lẽ vì lạnh, nó cố tìm cái mềm nhưng nhắm mắt có vẻ không tìm được chẳng phải Tiểu Thiên lúc này nằm kế nó sao? Cậu ta đi đâu rồi? Vậy là nó mở mắt ra

nhìn xung quanh tất cả chỉ là cửa phòng đóng kín cùng với bốn bức tường và không thấy Tiểu Thiên đâu nữa...

(Hết chap 47)

.....

Nếu việc bước tiếp cùng em khiến anh thấy mệt mỏi

Thì hãy quay lại và xem như chưa từng bắt đầu

Không biết anh có thể làm được hay không?

Nhưng đối với em điều đó là không thể?

(Katysi)

45. Chương 48

Chap 48 BÍ MẬT VỀ CÔ PHỤC VỤ PHÒNG

Nó đứng dậy với cái lưng ê ẩm nhưng vẫn không thấy Tiểu Thiên đâu? Không biết đã có chuyện gì xảy ra? Nó nhìn khắp bốn góc của căn phòng nhưng chỉ là màn đêm u tối... Một ý nghĩ vừa sợ hãi vừa lo lắng cứ xuyên suốt trong đầu nó rồi nó đưa ra quyết định phải đi tìm Tiểu Thiên.

Cánh cửa phòng được hé mở từ trước khiến nó có cảm giác Tiểu Thiên đã ra ngoài rất vội vã và bây giờ nó cũng bước nhưng với tư thế khổ sở của một người đang bị thương nó cứ như vậy mà bước đi trong một nhọc trong bóng tối! Mồ hôi chảy ra khắp cơ thể làm thân nhiệt nóng dần lên, nó có cảm giác một cơn sốt đang đột ngột dâng trào trong cơ thể! Tại sao nó lại cảm thấy bây giờ Tiểu Thiên đang gặp nguy hiểm và cần mình đến cứu cơ chứ? Và cái ý nghĩ về cô gái hồi tối lại len lỏi vào tâm trí nó, tại sao cô ta lại nói như vậy? Chắc chắn là đã có chuyện xảy ra và nó làm nó bước nhanh hơn mặc kệ mọi thay đổi trong cơ thể. Nếu là ở bình thường chắc nó đã sợ chết khiếp mà quay về nhưng hôm nay mọi cảm giác sợ hãi bỗng chốc tan biến vậy là nó đi từ lầu này đến lầu khác của khách sạn mỗi bước chân càng lúc càng nhanh như thể đôi chân đã tách lìa cái lưng đau nhức. Rồi cuối cùng nó ngừng lại ở đầu cầu thang của sân thượng và thở dốc. Nó nghĩ chỉ còn nơi này là chưa lên thôi vậy là nó cứ cố gắng bước lên những bậc thang của tầng 8 để bước lên sân thượng. Vừa đi nó vừa cầu nguyện nhất định Tiểu Thiên phải ở trên đó, nếu không nó chỉ còn biết từ bỏ và quay về phòng mà thôi...

Chỉ còn ba bậc nữa là tới rồi! Cảm giác hạnh phúc dâng trào trong người nó vì nếu nó không làm thì giọng nói lạnh lùng trên sân thượng là của Tiểu Thiên, nó đã định bước lên nhưng nó đột ngột ngừng lại khi nhận ra không phải chỉ có một mình Tiểu Thiên ở đây!

.....

- Sao cô lại ở đây?- Những lời nói lạnh lùng hòa với với cơn gió lạnh lẽo cứ hòa quyện vào nhau như muốn xé nát trái tim người đối diện

- Mình xin cậu đừng nói chuyện với mình bằng giọng đó- Cô gái trẻ với giọng nói quen thuộc vừa nghe qua nó đã nhận ra ngay những lời nói lúc này có lẽ đã khác xa với vài tiếng đồng hồ trước.

Nó không bất ngờ cho lắm khi nhận ra đó là cô gái phục vụ phòng ban này vì khi nghe những lời nói lúc này của cô ta nó đã thoáng đoán được quan hệ của họ chỉ là lừa gạt bản thân mình không muốn tin đó là sự thật mà thôi!

- Tôi không còn gì để nói với cô hết- Tiểu Thiên nói như thể không quen biết cô gái nhưng nó vẫn cảm thấy một chút đau khổ trong giọng nói của ác quỷ.

- Cậu...cậu không biết tại sao mình ở đây ư?- Cô gái như không tin vào tai mình và đau khổ òa khóc

- Vũ Phong đâu?- Bắt gặp Tiểu Thiên nhớ ra một điều gì đó, hỏi với giọng gấp gáp

- Mình không biết mình...mình...mình đã bỏ đi- Cô gái lắc đầu quầy quẩy nhìn Tiểu Thiên bằng đôi mắt ngẩn lệ như muốn soa dịu ác quỷ. Nhưng có lẽ cô đã sai khi làm điều đó vì nó càng làm Tiểu Thiên tức giận hơn.

- Tại sao cô không ở bên nó?

- Tại vì mình cảm thấy người mình yêu không phải là cậu ấy...mà là cậu!

Lời nói chân tình của cô gái như một kết quả nào đó cứ bay vào tai nó, xuyên đến tận trái tim làm mọi thứ trong cơ thể đều như hoạt động loạn xạ. Nó biết mình chẳng có tư cách gì để buồn bực nhưng cơ thể thì làm sao ép nó nghe theo ý mình được, nó chỉ có thể chối bỏ hoặc chấp nhận mà thôi!

- Muộn rồi!-Tiểu Thiên hét lớn mọi thứ làm cơ thể nó bỗng lại yên ổn lạ thường nhưng hai con người trên kia thì có lẽ đang nhấn chìm vào một nỗi đau nào đó nơi quá khứ, nỗi đau mà chỉ có chính họ mới có thể tự làm lành nó.

- Mình xin lỗi nhưng xin cậu tha thứ ỉnh, mình chỉ phạm sai lầm lần này thôi, mình xin cậu!- Cô gái vẫn cứ van xin nhưng cho dù cô có hối hận đến cỡ nào ác quỷ cũng không hồi tâm lại nữa!

- Chẳng phải cách đây một tháng cô và Vũ Phong đứng trước mặt tôi công khai quan hệ của hai người rồi sao?- Những lời trách cứ không suy nghĩ cứ tuôn ra nhưng cả người nói lẫn người nghe đều không thể ngăn cản được nó vì đó là những lời thật từ tận đáy lòng của ác quỷ

- Nhưng đó là chuyện của một tháng trước cậu không thể tha thứ ỉnh một lần sao?- Cô gái vẫn không chùn bước nhưng có lẽ cô phải ngừng ở đây:

- Tôi nói lại lần nữa với cô tất cả quá muộn rồi- Tiểu Thiên lại hét lên một lần nữa trong khổ. Tất cả đều bị màn đêm che phủ nhưng gương mặt của Tiểu Thiên vẫn đẹp sáng ngời và trên gương mặt ấy phản phát sự giận giữ của một con người đã từng bị tổn thương:

- Có phải...có phải vì con nhỏ đang đi chung với cậu không?

Nó giật mình khi nghe cô ta nhắc tới mình nhưng cảm thấy trong giọng nói đó có pha lẫn sự căm hận sâu sắc

- Vậy thì tớ sẽ không để nhỏ đó yên đâu- Giọng nói của cô gái đã có phần cay nghiệt hơn và cô gái tự lau nước mắt ỉnh

- Cô tính làm gì cô ấy?- Tiểu Thiên tức giận hỏi

Cô gái gạt đi bằng đôi mắt thể hiện quyết tâm của mình cô gái nhìn thẳng vào mặt Tiểu Thiên:

- Cậu không cần biết nhưng cô ta đã cướp đi người yêu của tôi, Ngọc Nhi này thế sẽ khiến cho cô ta sống không bằng chết

Nhưng ánh mắt lúc này của Tiểu Thiên cũng giận dữ không kém!

- Ngọc Nhi tôi cảnh cáo cô, nếu cô động đến một sợi tóc của cô ấy thì tôi không tha cho cô đâu

- Cậu có thể làm gì được tôi, cậu đừng quên Vũ Phong vẫn là bạn trai tôi

Cái tên Vũ Phong lại thốt lên một lần nữa làm mọi chuyện lại trở nên căng thẳng? Nó tự hỏi không biết Vũ Phong là ai mà có thể khiến Tiểu Thiên thay đổi nhiều đến như vậy?

- Cô tính bắt cá hai tay sao?- Tiểu Thiên chợt nhận ra sơ hở trong lời nói của mình nhưng đã bị Ngọc Nhi chớp lấy:

- Cậu lầm rồi sao tôi bắt bằng hai tay được chỉ có một tay thôi, vì con cá lớn như cậu đã vụt khỏi tay tôi rồi. Còn cái tay còn lại, tôi sẽ dùng để trả thù cậu, vì cậu đã từ chối tôi

Nhìn thẳng vào mắt Ngọc Nhi, Tiểu Thiên nói như ra lệnh:

- Cô không được làm hại cô ấy

- Nhưng nếu tôi nói tôi đã làm hại rồi thì sao?

- Cô...

Nó không còn nghe Tiểu Thiên nói gì nữa chỉ còn tiếng bước chân rất nhanh của cậu ấy đang đi về phía nó làm nó trở nên hoảng sợ. Mọi thứ xung quanh như mơ dần, nó sợ mình sẽ bị phát hiện là đang nghe lén thì sẽ không biết đứng đối diện ra sao? Vậy là nó đã phạm một sai lầm nghiêm trọng chính là bước chân lùi về phía sau để tránh né ánh nhìn của Tiểu Thiên nhận ra mình, nó đã quên mình đang đứng trên cầu thang nhưng khi nó chợt nhận thì cũng là lúc cả người nó ngã ra đằng sau. Đúng lúc đó Tiểu Thiên đã có mặt ở đầu cầu thang và chứng kiến mọi sai lầm xảy ra với nó nhưng sao cậu ấy chỉ biết đứng chết chân tại chỗ mà thôi![/color]

.....

Anh có biết không anh

Em có rất nhiều tật xấu

Nhưng lại tìm cách giấu nó đi

Bởi em muốn là một người hoàn hảo...

Làm một người mạnh mẽ để bảo vệ hai ta

Xin anh đừng bao giờ để em bộc lộ sự yếu đuối của mình

Vì em có lẽ không thể mạnh mẽ lại được như ban đầu...

(Katysi)

46. Chương 49

Chap 49: SỰ TRỞ LẠI CỦA RẮC RỐI

Đầu của nó vẫn chưa đập xuống đất vì Tiểu Thiên đã kịp chấn tĩnh chạy tới đỡ lấy nhưng nó cảm thấy rất đau, không phải ở đầu mà hình như ở chân có lẽ cái chân nó đã bị trật mất rồi! Nó muốn la lên vì đau nhưng cũng không còn sức lực nữa, chỉ còn biết nhắm mắt để cơn đau hành xác bản thân... Nó nghe những lời nói của Tiểu Thiên lo lắng hỏi thăm mình nhưng nó không còn sức để nhìn cậu ấy, không còn sức để trả lời, để đối mặt với những câu hỏi hóc búa mà nó không thể nào giải thích được.

- Cậu không sao chứ?- Giọng nói lo lắng của Tiểu Thiên lại vang lên nhưng nó vẫn nằm im bất động mặc dù thính giác của nó vẫn hoạt động tốt thấy vậy Tiểu Thiên đưa tất cả mọi nghi ngờ đặt vào Ngọc Nhi

- Cô đã làm gì cô ấy?

Ngọc Nhi lắc đầu vô tội:

- Tôi chưa làm gì cả? Cũng như cậu thấy đấy, cô ta tự ngã vậy thôi!

Rồi đưa ánh mắt sắc sảo nhìn xuyên vào đôi mắt nó để tìm kiếm một sự giả vờ nào trong đó nhưng cô ta chưa kịp tìm ra thì đã bị Tiểu Thiên nói như ra lệnh:

- Cô còn không mau giúp tôi đưa cô ấy về phòng!

Ngọc Nhi đứng chết chân tại chỗ như không hiểu sự tình!

- Tại sao tôi phải giúp?

- Tại vì chính cô đã làm cô ấy ra nông nổi này!- Tiểu Thiên không cần suy nghĩ, phán!

- Tôi chưa làm gì cô ta cả?- Ngọc Nhi ngạc nhiên trước lời buộc tội vô cớ, gương mặt cô gái trẻ vẫn còn ửng ửng, đôi mắt ngấn lệ lại như muốn khóc. Nhưng Tiểu Thiên vẫn không chút siêu lòng

- Cho dù cô có làm gì hay chưa thì nếu cô không hẹn tôi ra đây thì sao cô ấy có thể ra đây được

- Nhưng chính cậu tự nguyện đi ra đây còn gì!

Ngọc Nhi hét lớn, vô tình nói trúng vào một điều gì đó nhưng Tiểu Thiên không còn thời gian nghĩ nhiều nữa, vết thương của nó bây giờ một chính là mối quan tâm hàng đầu của cậu:

- Khỏi nói nhiều, nếu cô ấy gặp nguy hiểm thì cô đừng trách tôi

Dứt lời, Tiểu Thiên nhanh chóng bế nó về phòng, vừa chạy cậu vừa thở gấp như đưa bệnh nhân đi cấp cứu, nhưng sự thật thì nó không bị thương nặng đến như vậy! Nhưng nó cũng không muốn giải thích, nó thật sự mệt, mệt với những cảm xúc lằng lằng trong cơ thể lúc này, mệt với những vết thương... Vậy là nó đã chìm vào giấc ngủ từ lúc nào không biết...

.....

Nơi ánh nắng mặt trời lướt qua những tán cây soi rọi mọi ngõ ngách trong căn phòng có một thiên thần đang ngủ, hàng mi rậm khê đung đưa, đôi môi mấp máy như muốn thổ lộ một điều gì đó nhưng rồi chợt ngưng bật. Nó bị cuốn hút với tất cả mọi thứ đó, sao mọi điều đẹp đẽ trên đời đều hội tụ tại một con người có trái tim băng giá như Tiểu Thiên chứ? Mãi say sưa ngắm nhìn với những ý nghĩ mung lung, nó không biết mình đã thức dậy từ lúc nào, nó chỉ biết khi tỉnh dậy, nó đã nhìn thấy gương mặt thiên sứ của Tiểu Thiên nằm cách mặt mình không quá nửa mét. Rồi chợt nhận ra cái gì đó ướt ươn trên đầu mình, nó giật mình ngồi dậy như vừa thoát ra khỏi sự mê hoặc thiên thần, thì ra chỉ là cái khăn ướt, chắc tối qua nó sốt dữ lắm nên Tiểu Thiên phải đắp khăn cho nó. Nó quay sang nhìn gương mặt đẹp mê hồn của Tiểu Thiên một lần nữa để chắc chắn rằng cậu ta vẫn ngủ say rồi cố gắng bước thật nhẹ nhàng xuống giường để không động đến giấc ngủ của cậu ta. Nó bước vào nhà vệ sinh thực hiện công việc mỗi bữa sáng. Chợt, nó nhận ra cái lưng của mình không còn cảm giác đau nhức nữa mà cảm thấy có cái gì dính sau lưng nó đưa tay sờ, thì ra là một miếng Salonbas! Nhưng tại sao nó lại ở trên lưng nó, nó nhớ tối qua mình đã cắt nó đi rồi mà, vì nó không tự dán được, nhưng giờ nó lại xuất hiện làm nó đưa mọi mối nghi nó đặt lên Tiểu Thiên. Sau khi vệ sinh cá nhân xong, nó mở cửa nhà vệ sinh thì suýt bật ngửa khi thấy gương mặt lúc này đang nằm ngủ say sưa trên giường, bây giờ lại xuất hiện ở đây:

- Cậu...cậu sao cậu lại ở đây?- Nó hốt hoảng như vừa gặp phải ma

Tiểu Thiên bình thản đáp như không có chuyện gì xảy ra:

- Thì đi đánh răng súc miệng, không lẽ việc này cũng bị cấm?

Nó đã bắt đầu lấy lại được bình tĩnh:

- Nhưng sao cậu không ngồi ghế chờ mà đứng đây làm gì?

Tiểu Thiên lắc đầu:

- Cậu lâu quá nên tôi chờ không nổi

Nó không suy nghĩ gì bắt đầu đỡ lỗi:

- Tại cậu mà tôi mới lâu như vậy đó, cái miếng salonbas sau lưng tôi là do cậu dán...- Đang nói chợt nó cảm thấy ngượng rồi im bật.

Tiểu Thiên chưa vội trả lời ngay, cậu ta nhìn từ đầu đến chân nó rồi bỗng phán một câu:

- Đúng vậy!- Tiểu Thiên khê cười đắc ý trước lời nói của mình và vẻ mặt trở ra không nói được gì của nó!

- Có gì không?- Tiểu Thiên lại nhìn nó già bộ đưa ánh mắt nửa ngạc nhiên, nửa thờ ngậy hỏi!

Nó ngơ người trước thái độ khác lạ của Tiểu Thiên, chẳng lẽ chỉ sau một đêm cậu ta lại thay đổi nhanh như vậy? Rồi tự trấn an mình, nó đi ra khỏi nhà vệ sinh nhường chỗ cho Tiểu Thiên bước vào!

- Không phải- Bỗng dưng Tiểu Thiên nói lớn làm cắt mạch suy nghĩ của nó nhưng lời nói đó lại làm nó nhẹ cả người nhưng cũng không an tâm, nó quay lại hỏi:

- Không phải cậu chứ còn ai vô đây?

Tiểu Thiên nháy mắt:

- Không lẽ cậu mong là tôi sao?

- Tôi...- Thấy nó không còn trả lời được nữa, Tiểu Thiên cũng không muốn đùa dai nên tha cho nó:
- Không phải đâu mà là Ngọc Nhi đó, hôm qua cô nghe được cuộc nói chuyện cũng biết tên cô ta rồi còn gì
- Nhưng sao cô ta lại...- Không đợi nó nói hết câu Tiểu Thiên đã cắt ngang như sợ nó sẽ nói trúng vào điều gì đó, một điều mà cậu không mong nghe đến:
- Khởi nói đi, là tôi kêu cô ta kiểm tra vết thương cho cô đó
- Là...là cậu kêu, thật cảm ơn cậu- Nó nhìn Tiểu Thiên, đôi mắt cậu ta đang mờ nhạt dần như mong nó đừng nói gì thêm nữa. Nên nó chỉ còn biết cúi mặt xuống suy nghĩ nhưng lúc ngẩng đầu lên thì Tiểu Thiên đã vào nhà vệ sinh từ lúc nào?

.....

Chợt có ai đó gõ cửa, Tiểu Thiên đang trong toilet nên nó ra mở cửa và đó không ai khác là Ngọc Nhi, gương mặt nhoe nhoẹt nước mắt và phần son hôm qua, nay đã được thay bằng gương mặt mới, gương mặt sành đời và kiêu căng như thường ngày! Ngọc Nhi bắt đầu giả vờ hỏi thăm:

- Cô sao rồi?
- Tôi...không sao- Nó trả lời ra vẻ khách sáo vì nó biết Ngọc Nhi qua đây không phải tìm nó mà để kiểm tra Tiểu Thiên, cô ta lướt mắt khắp phòng rồi lại ngừng lại ngay gương mặt nó, nói tiếp
- Hôm qua Tiểu Thiên rất lo cho cô nhưng cô đừng vội mừng vì tôi sẽ cướp lại cậu ấy- Những lời nói ra vẻ tức giận hòa lẫn cùng ánh mắt như muốn thiêu sống người đối diện làm nó gợn cả người. Nhưng không biết có động lực nào đó đã làm nó đứng vững và giương đôi mắt cứng cổ nhìn lại Ngọc Nhi.

Tiểu Thiên từ toilet bước ra sủa tan không khí căng thẳng từ hai người con gái, cậu ta vẫn nói giọng lạnh lùng với Ngọc Nhi, khác xa với kiểu trêu chọc ban nãy với nó:

- Cô qua đây làm gì?
- Ngọc Nhi cười thật tươi như vừa gặp được vàng:
- Chào buổi sáng, tôi tới đây để báo với cậu mai tôi sẽ đi học lại
- Cô nói sao?- Tiểu Thiên hơi ngạc nhiên và không vui cho lắm trước quyết định bất ngờ này!
- Thì tôi trở lại trường chứ sao, bộ cậu không vui hả?- Ngọc Nhi nói như thể không có sự xuất hiện của nó và giữa cô ta và Tiểu Thiên vẫn chưa xảy ra chuyện gì cả.
- Nếu cô giả vờ tôi sẽ không tha cho cô đâu- Nhưng Tiểu Thiên thì không như vậy, cậu ấy biết rõ mục đích trở lại lần này của Ngọc Nhi và ra giọng cảnh cáo!
- Sợ cậu phải tha cho tôi thôi, đừng quên những gì hôm qua tôi nói- Cô đang ám chỉ cái người tên Vũ Phong
- Cô nói tới Vũ Phong ư? Cô nghĩ là nó sẽ tha thứ cho cô sao?- Tiểu Thiên hiểu ý rồi đưa ánh mắt nghiêm nghị nhìn về mặt gian xảo của Ngọc Nhi lúc này!
- Tôi chắc chắn. Thôi, Tạm biệt cậu- Ngọc Nhi nháy mắt, ngỏn miêng cười thật tươi thật đẹp nhưng sau nụ cười đó có lẽ là những âm mưu thâm độc mà cô ta vừa mới nghĩ ra, rồi không cần một lời nói nào từ hai bên, cô ta khép cửa lại và bỏ đi

Nó nhìn Tiểu Thiên lúc này gương mặt đã có chút tức giận lo lắng hỏi:

- Cậu có sao không? Vũ Phong là ai vậy?

Tiểu Thiên trả lời nhưng không nhìn nó mà lướt qua toàn bộ cái bóng đen đang khuất dần ngoài cửa:

- Tôi không sao, Vũ Phong là em trai của tôi.

(Hết chap 49)

=====

Những thiên thần trong giấc mơ của em đang dần xuất hiện

Em hạnh phúc, em vui vì được gặp thiên thần
Nhưng bất chợt trái tim bé bỏng lại đau nhói
Vì trong những thiên thần đó...không có anh
(Katysi)

47. Chương 50

Chap 50: TRỞ VỀ

- Nhưng tại sao tôi không nghe cậu nói cậu có em trai?- Giọng nó trở nên tò mò hơn khi nghe câu trả lời của Tiểu Thiên, rõ ràng khi nó tới nhà cậu, chỉ có mình cậu sống, không có dấu hiệu nào cho thấy có sự tồn tại của bất kì ai khác, nhưng Tiểu Thiên lại trả lời rất lạnh lùng khác xa với lúc cậu ấy giận với nó. Sự xuất hiện của Ngọc Nhi đã làm sáo trộn tất cả:

- Tại cô chưa bao giờ hỏi

Nó bực tức khi câu trả lời không được như ý nhưng rồi cũng hỏi tiếp

- Cái cậu Vũ Phong đó giờ đang ở đâu?

Tiểu Thiên lắc đầu buồn bã:

- Tôi không biết, cả tháng nay tôi đã đi tìm nó

- Vậy Ngọc Nhi có biết không?- Nó mơ màng tưởng tượng gương mặt của Vũ Phong trong trí não mình nhưng không thể nào tưởng tượng ra nổi.

Tiểu Thiên tiếp tục trả lời nhưng cậu ta không nhìn nó:

- Tôi nghĩ cô ta biết vì nó đã bỏ đi theo cô ta.

Nó muốn nhìn gương mặt của Tiểu Thiên lúc này nhưng không thể nào nhìn nổi, Tiểu Thiên đã quay mặt đi chỗ khác và loay hoay thu dọn hành lý.

- Vậy bây giờ cậu tính sao?

- Đi về- Cậu nói lạnh lùng thoát ra không miệng của chàng trai như một tảng đá từ đâu rơi xuống đè nặng lên người nó. Chưa bao giờ có cảm giác không muốn rời khỏi nơi đây như lúc này nó ngơ ngác hỏi mặc dù đã biết trước câu trả lời:

- Sao lại về?

Tiểu Thiên trả lời không cần suy nghĩ, gương mặt cậu ta lúc này đang nhìn thẳng vào nó, không một chút cảm xúc nào thoát ra từ gương mặt đó:

- Cô ta sắp quay lại trường rồi vì vậy tôi phải về tìm ra Vũ Phong trước cô ta

- Cậu sợ cô ta sẽ lợi dụng Vũ Phong phải không?

Tiểu Thiên lại quay mặt đi như thể cậu đang nói dối và không muốn cho nó nhận ra:

- Ủ, nó là người thân cuối cùng của tôi, tôi không thể mất nó

- Vậy thì...về thôi

Cậu nói không muốn nói nhất cuối cùng đã thoát ra khỏi cuốn họng bay vào không gian đến tai người đối diện, tuy chỉ là một thoáng chót nhưng sự im lặng buồn bã đang bao trùm cả hai nhưng sau đó Tiểu Thiên đã gạt đầu rồi cả hai cùng bước xuống quây tiếp tân. Công việc trả phòng cũng rất nhanh nhưng vấn đề được đặt ra lúc này là phương tiện để về. Chiếc xe của Tiểu Thiên đã hư và cậu ấy để luôn ngoài biển(Chưa thấy ai giàu đến vậy!). Vậy là bây giờ hai đứa chỉ có nước đón xe về, từ nãy giờ nó không nói lời nào nhưng bây giờ lại chợt nảy ra sáng kiến:

- Hay chúng ta đón xe buýt về đi?

Cậu nói tuy bình thường nhưng đã kéo Tiểu Thiên ra khỏi sự buồn rầu đối diện với vấn đề trước mắt, không kịp suy nghĩ Tiểu Thiên đã quát:

- Cậu điên hả? Tôi như vậy mà đi xe buýt sao?

Đúng là bắt một người hotboy công tử như Tiểu Thiên đi xe buýt là nhục nhã nhưng ngoài đường giờ chỉ có xe buýt thôi. Nó đành xuống nước năn nỉ:

- Đi, lên đi mà. Bộ cậu không muốn tìm em cậu gấp sao

Tiểu Thiên nhìn nó, ý nghĩ về đứa em ập đến, cậu đành hạ mình đi xe buýt:

- Thôi được coi như nghe lời cậu lần này

Nó vui vẻ chạy ra đón xe buýt. Chiếc xe ngừng lại và mọi người trong xe đều đứng dậy nhìn cả hai, nó biết chủ yếu là nhìn Tiểu Thiên thôi, cậu ta cứ như một thiên thần vừa hạ thế làm tất cả mọi người ai nấy đều có những trái tim nơi con người nhưng dĩ nhiên mọi người, trừ nó. Chắc không ai ngờ người như thế này có thể đi xe buýt nên sự ngạc nhiên đó có thể thông cảm được nhưng nó thông cảm được chứ Tiểu Thiên thì không! Cậu ta tỏ ra khá bức bối với những nén mặt tươi tắn và nụ cười như muốn hút hồn cứ dán vào mình. Nó tỏ ra bình thường vì đây là lần thứ ba chịu đựng sự dòm ngó kiểu này. Trên xe đã hết ghế dành cho hai người, chỉ còn hai cái ghế trống nhưng chúng ở rất xa nhau. Tiểu Thiên quan sát xung quanh rồi bước tới cái ghế đôi nhưng đã có một cô gái ngồi lên rồi. Cậu nói nói gì đó với cô gái đang háo hức, vì tiếng xe và tiếng ồn trên xe nên nó không nghe được, nhưng sau khi nghe Tiểu Thiên nói cô ta bỗng đứng dậy và bước tới cái ghế đôi cũng đã có người ngồi và yên vị ngồi xuống. Tiểu Thiên ngồi vào ghế và ngoắc nó:

- Lại đây?

Như một con rối bị điều khiển nó cũng vội chạy tới, ngồi vào chỗ mà Tiểu Thiên vừa sắp xếp, ngạc nhiên hỏi:

- Cậu nói gì với người ta mà cô ta chịu cho ra khỏi chỗ vậy?

Tiểu Thiên lắc đầu:

- Cậu biết làm gì?

- Thì tôi tò mò thôi, làm ơn nói đi- Nó năn nỉ

Tiểu Thiên thì thâm vào tai nó:

- Tôi nói cậu là bạn gái tôi

Thoáng giật mình sau lời nói, nó nhìn thẳng vào mặt Tiểu Thiên, bây giờ khẽ cười đắc ý, còn mặt nó thì chắc đang đỏ ửng lên vì xấu hổ:

- Sao cậu lại nói vậy?

Tiểu Thiên nháy mắt, có lẽ cậu ta đã trở về dáng vẻ của một đứa con trai nghịch ngợm:

- Cô không thích hả?

- Nhưng chẳng phải hôm bữa...- Nó đang nói thế nhỉ? Nó nhận ra những điều kì lạ trong giọng nói của mình rồi vội im bặt, Tiểu Thiên tiếp tục trêu chọc:

- Đó là hôm bữa...- Tiểu Thiên cũng đang định nói gì đó nhưng chợt phát hiện ra sự sai lầm khi nói ra những lời nói này giờ rồi lại im lặng để lại sự tò mò trong nó:

- Còn hôm nay?

Tiểu Thiên không trả lời, ánh mắt cậu hướng ra cửa sổ những hàng cây nhanh chóng lướt qua mặt cả hai đứa, nhưng cơn gió dịu dàng làm trái tim nó hé mở nhưng khi xe chạy tăng tốc trên một đoạn đường dốc, gió lại sốc vào tim làm nó chuyển từ trạng thái hé mở trở nên khép kín lại vì sợ hãi. Hình ảnh Thiên Bảo chợt ủa vào đầu nó làm nó nhớ tới những vết thương, vết thương trên lưng của Thiên Bảo càng lúc càng rõ

dần, càng lúc càng làm cho sự lo lắng trong đầu nó tăng vọt. Nó vội rút chiếc điện thoại trong túi áo ra, hôm qua Tiểu Thiên tặng, đưa ra trước mặt Tiểu Thiên và hỏi một lưỡng lự:

- Cậu cho tôi gọi điện về nhà được chứ?

- Nhà cậu ở quê đó hả?

Nó không suy nghĩ nhiều trả lời nhanh

- Không, ở trên thành phố

Tiểu Thiên hơi ngạc nhiên:

- Tôi tưởng cậu chỉ sống một mình thôi chứ

- Không, tôi còn sống chung với một người bạn. Hôm qua tôi không về tôi sợ cậu ấy lo lắng

- Cậu gọi đi- Mặc Tiểu Thiên không có chút cảm xúc nhưng ánh mắt lại thể hiện những sự lo lắng khó tả. Dù Tiểu Thiên không nói nhưng nó biết cậu không thích. Hơi giằng co một chút nhưng cuối cùng nó đưa ra quyết định cất điện thoại vào túi áo, không gọi nữa, nó sợ làm Tiểu Thiên phiền lòng.

Tiểu Thiên nhìn tất cả những hành động đó không khỏi đặt câu hỏi:

- Tại sao cậu không gọi

Nó lắc đầu:

- Thôi thôi đi, dù sao cũng sắp về tới nhà rồi

Cảm giác sắp về tới nhà không vui chút nào! Nó ước gì mình có thể ở đây thêm một chút và chiếc xe này sẽ không bao giờ ngừng lại. Nó nhắm mắt lại, mùi xe làm nó khó chịu rồi chìm vào giấc ngủ lúc nào không hay?

Trở về để bắt đầu hay để kết thúc tất cả?

(Hết chap 50)

.....

Em muốn hóa thân vào một thiên thần để cảm nhận...

Tất cả tình yêu và lòng bao dung với cuộc sống

Để biết được cái nào tồn tại trong thiên thần của em?

Em đã làm nhưng rồi lại hối hận...

Vì trong thiên thần của em không tồn tại những thứ đó...

(Katysi)

48. Chương 51

Chap 51: THUA CUỘC

Con hẻm đang dần hiện ra trước mắt, chiếc xe ngừng lại trong một khoảng khắc, nó không muốn bước xuống xe. Nhưng rồi nó đã bước, nó không hối hận... Chẳng có sự chia tay nào xảy ra ở đây cả vì khi nó vừa quay lại, chiếc xe chỉ còn một làn khói mù mịt. Có lẽ vì rất vội nên Tiểu Thiên đã không kịp chào nó?

Cảm giác thoải mái bắt đầu lan tỏa vì dù sao nó cũng đã về nhà. Cho dù biết sẽ đối diện với sự phẫn nộ của Thiên Bảo nhưng ở nhà mình vẫn là số một. Nhiên chạy ulla đẩy cánh cửa không khóa vào nhà, mọi thứ trong nhà vẫn vậy, i hết lúc nó rời đi, mới một ngày không có mặt mà nó cứ ngỡ như một năm, nó cất tiếng gọi khê:

- Tổ về rồi

Nó có thể nghe bước chân của Thiên Bảo chậm rãi nhưng đầu đó lại mang sự vội vã, vừa gặp nó Thiên Bảo đã đặt ngay câu hỏi:

- Sao giờ này cậu mới về? Tối qua cậu lại đi đâu
- Hì hì hôm qua mình đi biển với một người bạn- Nó cười trừ

Thiên Bảo nhìn nó như muốn tìm kiếm một sự dối trá nào đó đang tồn tại ở đây:

- Bạn nào mà khiến cậu phải bỏ nhà đi chơi qua đêm như vậy?
- Thì mình quên, mà vết thương của cậu sao rồi?- Nó đánh trống lảng, Thiên Bảo đã nhận ra điều đó nhưng cậu vẫn chấp nhận sự lảng tránh của nó, trả lời lại một cách lạnh nhạt:
- Nó đỡ rồi

Nhiên chạy vào bếp rửa mặt, mở tủ lạnh ra lấy chai nước thì thật bất ngờ khi trong tủ toàn đồ ăn tươi rói. Nhiên quay sang hỏi Thiên Bảo:

- Hôm qua mình không về cậu lấy tiền đâu đi chợ vậy?
- Thật ra...Thiên Bảo rút tay vào túi lấy ra một cái bóp:
- Cái bóp này có trong túi quần của mình, chắc từ hôm tai nạn tới giờ
- Trong bóp có gì?
- Chẳng có gì ngoài tiền
- Cậu ỉnh mượn cái bóp được không?

Thiên Bảo đưa bóp cho Nhiên, Nhiên lại một lần nữa tròn xoe mắt nhìn

- Trong bóp toàn là tiền đô không, chắc cậu là con tử phú rồi
- Mình cũng nghĩ vậy
- Cậu cứ ở đây nha! Vậy là tụi mình không lo đó nữa rồi
- Ủ, vậy hôm nay mình khao cậu ra ngoài ăn nha, giờ mình cảm thấy đói lắm!- Thiên Bảo vui vẻ nói
- Ủ mình cũng đói quá hà!- Nó xoa xoa cái bụng, bây giờ nó đã nhớ tới từ sáng tới giờ mình vẫn chưa có gì trong đó!

Vậy là nó nhanh nhẩu vô trong thay đồ và ra ngoài cùng Thiên Bảo.

.....

Nó dắt xe đạp ra vui vẻ hỏi vì cô bé chắc câu trả lời sẽ có lợi ỉnh:

- Cậu chở hay mình chở?

Thiên Bảo nhìn cái xe đạp lắc đầu:

- Mình nghĩ là từ nhỏ đến giờ mình chưa bao giờ đi nó

Nó tròn xoe mắt trước câu trả lời của Thiên Bảo, sao cậu ta có thể nói vậy chứ?

Nó nhìn vào mắt Thiên Bảo tìm kiếm một sự đùa giỡn ở đâu đó nhưng rồi nó thất vọng vì hình như cậu ta đang nói thật:

- Cậu giỡn hả? Lớn tòng ngồng vậy rồi mà khôn biết chạy xe đạp?- Nó nhìn Thiên Bảo như một sinh vật ngoài hành tinh mới rơi xuống.

Thiên Bảo lắc đầu cười làm nó càng bức bối:

- Mình không tin đâu, cho dù mắt trí nhớ thì không lẽ chuyện đạp xe đạp cũng không biết, cậu thử đạp ỉnh coi đi

Thiên Bảo đành lên xe đạp thử nhưng cái xe làm cậu xuýt ngã vì không thể giữ thăng bằng, nếu không nhờ cái chân dài thì có lẽ Thiên Bảo đã té từ lâu rồi. Thiên Bảo quay mặt nhìn nó cười trừ. Nó lúc này đã suy nghĩ theo hướng khác vì “tình trạng” không biết đạp xe của Thiên Bảo:

- Theo mình thì đúng là từ nhỏ tới lớn cậu chưa bao giờ đạp xe thiệt! Mà chắc là tại nhà cậu giàu quá nên chuyện có biết đạp xe đạp hay không cũng không hề gì nhưng ở đây mà không biết đạp xe thì chỉ có nước đi bộ là cái chắc!

Rồi nó đưa ra quyết định:

- Đi ăn đi đã rồi chiều nay mình sẽ tập cho cậu chạy xe

Thiên Bảo vui vẻ dắt xe lại và Nhiên chỉ còn nước là chở cậu ấy. Nhưng Thiên Bảo không biết ăn gì mà nặng quá làm nó đạp vĩa mồ hôi còn những ánh mắt cứ nhìn chằm chằm vào hai đứa nữa chứ! KHIẾP!! Đến nước này nó không còn bình tĩnh đạp nổi nữa la tên:

- Thiên Bảo, cậu nặng quá hà!

- Vậy giờ sao? - Thiên Bảo lo lắng hỏi.

- Đạp đôi đi - Nó phán ngang không thèm để ý đến gương mặt ngây ngô lúc này của Thiên Bảo:

- Nhưng mình không biết đạp

- Thì đưa chân ra đặt lên cái bàn đạp rồi đạp theo vòng tròn thôi

- Ừ để mình thử, cậu xích chân qua đi

Rồi nó xích chân qua cho Thiên Bảo đạp, đúng là cậu ấy khỏe thiệt dù đang bị thương nhưng vẫn đạp ào ào nhưng vì vậy mà nó việc bắt kịp nhịp đạp của cậu ấy làm nó càng mệt hơn nữa. Thế là nó lại đưa ra sáng kiến khác:

- Thiên Bảo này?

- Hả? - Thiên Bảo đang say sưa đạp giật mình trả lời!

- Cậu có mệt không? - Lời nói bắt đầu nhỏ nhẹ dần

- Không

- Nhưng mình mệt

- Vậy tụi mình xuống đi bộ đi

Nó lắc đầu:

- Mình không còn sức đi bộ đâu mà cũng sắp tới chợ rồi hay mình để chân lên thành xe cho cậu đạp một mình ha?

- Sao mình đạp được

- Mình vẫn giữ tay lái mà, cậu cứ tiếp tục đạp thôi

- Ừ, cậu hứa đừng buông tay lái ra đó nha?

- Trời mình đâu có điên, buông ra là té chết đó

Vậy là Thiên Bảo đạp một mình và cậu ấy đạp được còn đạp rất nhanh nữa chứ! Nó tự hỏi không biết lúc nãy cậu ấy có đạp chậm lại để chờ nó không nhỉ? Nếu vậy thì cũng không ăn thua và Nhiên khẳng định một điều: Con gái đúng là yếu hơn con trai rất nhiều mặc dù trong người Nhiên còn có võ ấy chứ!

.....

Cuối cùng cũng tới chợ, nhưng mới đạp tới đầu chợ, nó đã kêu Thiên Bảo xuống đi bộ vì sợ vào chợ nó không giữ nổi thăng bằng rồi hai đứa té xuống giữa đường là đi tong! Nó chọn một cái quán ăn nhỏ trong chợ, ai nấy đều nhìn tụi nó như thể người ngoài hành tinh mới rơi xuống trái đất! Nhưng nó biết chẳng phải

vì nó đâu mà vì con người đang đi cạnh nó quá đẹp nên nó cũng bị ảnh hưởng nhưng xem ra Thiên Bảo vẫn bình tĩnh trước những thái độ dòm ngó soi mói đó!

- Cậu có thấy mấy người kia nhìn tụi mình không?- Nó hỏi Thiên Bảo như thể cậu ta chẳng thấy gì vì chẳng một chút khó chịu nào biểu lộ trên gương mặt xinh đẹp!

Thiên Bảo lắc đầu tự nhiên:

- Thấy, họ nhìn thì kệ họ, mình cứ ăn đi

Rồi Thiên Bảo quay vô trong gọi lớn, mọi nhắc cử nhắc động của cậu ta đều được mọi người quan sát đến từng chi tiết:

- Bác ơi cho hai tô bún

- Có liền- Bà chủ quán đang mơ màng chợt nghe tiếng Thiên Bảo gọi mình thì giật mình nói vọng ra thật lớn như thể nơi này quá ồn nhưng thực ra từ nãy tới giờ mọi người đều im lặng quan sát Thiên Bảo đâu còn tâm trí để nói gì nữa!

Thiên Bảo vẫn tự nhiên như thể chẳng có gì xảy ra, vui vẻ hỏi nó:

- Ăn xong cậu có định đi đâu không?

- Cậu tính rủ mình đi đâu nữa hả?- Nó tò mò, thật ra nó cũng muốn đi đâu đó thư giãn cho khoay khoả vì dạo này dường như đã có quá nhiều chuyện xảy ra đến nỗi khi nhìn lại nó không thể nào phân biệt đâu là thật đâu là ảo nữa!

- Thì cậu có bận gì không?- Thiên Bảo hỏi để chắc chắn một lần nữa

- Hôm nay thì không- Nó lắc đầu

- Vậy chúng ta đi chơi đi-Thiên Bảo nháy mắt!

- Sao lại đi chơi- Nó hỏi vậy cho có lệ chứ thật ra nó muốn trả lời “Ừ” cơ!

- Thì ở trong nhà lâu quá nên mình thấy chán

- Ừ, vậy cậu muốn đi đâu- Như nắm được tổng nó nói như thể bắt cần!

- Đi công viên chơi đi, rồi cậu chỉ ình chạy xe đạp lun

- Cậu thích thì mình đi, dù sao cũng là cậu trả tiền mà

- Ừ- Nó trả lời nhặt nhưng trong lòng rất vui!

Đúng lúc này, bà chủ quán đưa hai tô bún lên chắc phải cẩn thận lắm mới không làm đổ chúng vì ánh mắt bà lúc này chỉ có Thiên Bảo mà thôi! Sau khi đặt hai tô bún xuống bàn, bà quay sang hỏi nó nhưng vừa nhìn một chút đã quay sang Thiên Bảo ngay lập tức!

- Bạn Quá bất ngờ trước câu hỏi, nó ấp úng

trai cháu hả?

- Dạ...

- Cháu là bạn trai của cậu ấy- Thiên Bảo bỗng chen ngang

- Ừ, Trông hai cháu rất hợp đấy!-Rồi bà nhìn qua nó lúc này đang tròn mắt nhìn Thiên Bảo nháy mắt với mình!

- Cháu có phúc lắm đó nha. Thôi bác không làm phiền hai đứa nữa, ăn ngon miệng nha!- Bà nói nhưng trong giọng có chút gì đó tiết rẻ!

Bà chủ quán bỏ đi cũng là lúc nó xử tội Thiên Bảo:

- Sao cậu lại nói vậy?

- Mình chỉ nói giỡn thôi hà, cậu không thích hả?- Thiên Bảo mỉm cười hỏi không nhìn nó.

- Minh...- Tự nhiên nó thấy đỏ mặt- Không phải, chỉ là chúng ta chưa có gì thì cậu đừng nói vậy
- Thiên Bảo cười trừ rồi cúi xuống ăn, nó cũng không biết nói gì nữa cũng cúi xuống ăn phần của mình
- Vậy là bữa ăn của nó và Thiên Bảo tưởng chừng im lặng trong tiếng ồn chợ búa nhưng Thiên Bảo lại ngược lên nói:
- Ăn thì không?
- Ăn thì gì?- Nhiên ngược lên nhìn, nó vẫn chưa hiểu ý của Thiên Bảo
- Thì thì coi ai ăn nhanh hơn- Thiên Bảo mỉm cười, nụ cười của thiên thần của cậu ta cứ như muốn điều khiển người khác! Cũng may nó đã lấy lại bình tĩnh, bằng một sự tự nhiên nhất, nó hỏi:
- Ăn thì ăn nhưng nếu mình thắng thì sao?
- Thì mình sẽ làm cho cậu một chuyện, cậu thích mình làm chuyện gì cũng được, nhưng nếu cậu thua thì cậu cũng phải làm ình một chuyện đó nha!- Thiên Bảo mỉm cười thuyết phục đối thủ và đúng là nó bị thuyết phục thật, một phần vì nụ cười đó!
- Nghe có vẻ hấp dẫn đó nhưng cậu thua là cái chắc rồi mình khuyên cậu không nên đấu- Nó cười đắc thắng!
- Nhưng mình lại muốn đấu. Mình đếm tới ba hai đưa bắt đầu ăn nha- Thiên Bảo cũng không vừa gương mặt tự kiêu đó càng làm cho ý chí chiến đấu của nó sôi sục:
- Chấp luôn, cậu đếm đi
- 1...2...3
- Số ba vừa vang lên cả hai đối thủ vừa cầm cúi ăn. Nó ăn liên tục, hình như chỉ nhai một tí thôi rồi nuốt. Vừa ăn vừa nhìn cái tô của Thiên Bảo hình như nó đã ăn được nhiều hơn cậu ấy rồi. Thế là như nắm chắc phần thắng trong tay, Nó cầm cúi ăn “khí thế”, sắp hết rồi chỉ còn một chút thôi...
- Xong rồi, mình đã thắng
- Nó khựng lại sau vài giây để chắc chắn lỗ tai mình không nghe nhầm, rồi nó ngược lên nhìn. Quá bất ngờ, như không tin vào mắt mình nữa cái tô của Thiên Bảo cách đây mấy phút còn đầy ngay bây giờ đã cạn sạch không còn một miếng nước y như có phép màu nào đó đã xảy ra nhưng chẳng có bùa phép gì cả và nó đành phải chấp nhận: sự thua cuộc!

(Hết chap 51)

.....

Em chấp nhận mình đã thua cuộc...

Chấp nhận anh là người chiến thắng...

Anh có lẽ sẽ thắng ở mọi thứ?

Nhưng em biết có một thứ anh vẫn chưa thắng được...

Đó là trái tim em!??

(Katysi)

49. Chương 52

CHAP 52: BUỔI ĐI CHƠI HẠNH PHÚC

- Cậu thua rồi nha- Thiên Bảo cất giọng đắc thắng
- Ủ- Nó nói giọng thất vọng! Nó vẫn chưa tin mình có thể thua Thiên Bảo “đau đớn” đến như vậy!
- Vậy cậu biết phải làm gì rồi chứ?- Thiên Bảo cười khoái chí khi thấy gương mặt đang biến sắc dần của nó!

- Cậu nói đi cậu muốn mình làm gì cho cậu?- Nó nói giọng buồn thảm hại!

- Cậu...Thôi giờ mình chưa nghĩ ra, khi nào nghĩ ra mình nói cho cậu biết, vậy ha?- Thiên Bảo đã định yêu cầu nó làm cái gì đó nhưng rồi lại thôi, nó biết nhưng làm sau còn đỡ hơn làm trong tâm trạng không tốt như hiện giờ!

- Thôi vậy cũng được, bây giờ cậu tính đi đâu

Thiên Bảo không trả lời nó, quay vào trong nói lớn:

- Bà chủ ơi, tính tiền

- Ra liền- Bà ta từ trong chạy ra- Cửa quý khách hết 50000

Thiên Bảo móc bóp ra đưa tiền cho bà chủ rồi hai đứa đi ra khỏi quán với những tiếng xì xào vang tai, không biết nãy giờ thi đấu nó có biểu hiện gì khủng khiếp không mà khi đi qua những ánh mắt nhòm ngó của mọi người có cứ thấy sợ sợ thế nào đó!

- Cậu ta chắc là con của tập đoàn nào rồi, tôi thấy trong bóp quá trời tiền

- Con chủ tịch gì mà ăn mặc kiểu đó

...

Thôi!! Cho dù nghe gì nó với Thiên Bảo cũng lơ hết, lơ cho yên chuyện!!!

.....

Thiên Bảo có vẻ để ý đến quần áo của mình khi nghe mọi người bàn tán, cậu dắt nó vào một shop quần áo:

- Cậu sao vậy? Sao lại muốn mua đồ- Nó tò mò hỏi, vẫn chưa hết sốc sau chuyện lúc nãy, nhưng Thiên Bảo chỉ trả lời đơn giản:

- Thì mình chỉ muốn ăn bận đẹp một chút thôi. Cậu qua chỗ con gái chọn một bộ đi, mình trả tiền cho

- Cho dù cậu có nhiều tiền cũng không nên phung phí như vậy

- Thì hôm nay cứ xả láng một bữa đi, dù sao cũng là tiền mình mà!

Sau đó, không dờn nó đồng ý, Thiên Bảo đẩy nó vào, nếu nó nhớ không lầm thì đã rất lâu rồi nó có một bộ đồ mới nào, rồi nó chọn một chiếc áo thun nhưng Thiên Bảo lắc đầu và đưa cho nó chiếc áo cánh dờn nhìn rất thời trang nhưng nó lắc đầu:

- Mình không quen mặc thứ này!

Nhưng Thiên Bảo đùn đẩy bắt nó mặc cho bằng được, thật ra cũng rất dễ thương vậy là nó chọn chiếc áo đó, Thiên Bảo cũng khen:

- Cậu dễ thương lắm!

Nó nhìn Thiên Bảo tìm kiếm một sự bóng đùa nào đó nhưng sự thật thì không có sự đùa giỡn nào ở đây, chỉ có đôi mắt của nó chạm vào Thiên Bảo, mọi thứ như ngừng hoạt động, cậu ta thật sự rất đẹp, đẹp như thiên thần, và cậu ta còn đẹp hơn khi khoác lên mình chiếc áo phong mới. Nếu không có tiếng nói của Thiên Bảo nó không biết lúc nào mình mới thoát khỏi sự mê hoặc của thiên thần

- Cậu định đi bộ ra công viên hả?

- Ủ, dù sao chúng ta đã gửi xe ở chợ rồi, lát quay lại lấy.- Nó giật mình trả lời như thể không có chuyện gì xảy ra.

- Công viên cũng gần đây vậy chúng ta đi

Thiên Bảo và nó vào công viên, nó ngó quanh, công viên hôm nay rất đông người rồi bỗng Thiên Bảo cầm chặt tay nó:

- Cậu làm gì vậy?

- Tớ sợ lạc mất cậu nên...chúng ta nắm tay...được không?- Hơi áp úng nhưng cuối cùng Thiên Bảo cũng nói lên ý muốn.

- Ủ- Hơi suy nghĩ nhưng nó cũng đồng ý nhưng sau đó nó bắt đầu hối hận vì cảm giác nắm tay nhau như thế này là nó không tự nhiên được nhưng Thiên Bảo vẫn tỉnh bơ hỏi:

- Cậu thích chơi trò gì?

- Đạp vịt- Nó nói phá tan sự rối loạn trong lòng mình lúc này thay vào đó là ý chí quyết tâm chiến thắng!

- Hả? Sao lại là trò đạp vịt?- Thiên Bảo hỏi với giọng ngạc nhiên vì cậu không thể nghĩ ra nó có thể chọn trò này!

- Tại tớ thích. Đi thôi

Vậy là Thiên Bảo chỉ còn nước đi theo nó. Hai người ngồi trên hai con vịt khác nhau. Hic!!!!!!!!!Sao không ngồi chung nhỉ? Vì đây là ý của nó, nó muốn đạp đua để gỡ gạc lại chuyện ban nãy, lý do nó chọn trò này là vì từ nhỏ nó đã chơi và cảm thấy mình có thể dễ dàng chiến thắng và dĩ nhiên thích chơi là một chuyện còn thắng hay không lại là một chuyện khác. Nó thua liên tiếp ba lần đến lần thứ ba nó cảm thấy mệt và ra hiện cho việc nghĩ chơi. Đúng là thật nhục nhã khi làm vậy vì người rủ là nó và người kết thúc cũng là nó vì hình như Thiên Bảo rất có hứng thú với trò này và cậu ta đạp vô cùng hăng say. Nhưng hăng say đến đâu thì cũng có lúc kiệt sức giống như bây giờ đây, nó và Thiên Bảo đang ngồi tựa lưng vào nhau và thở! Thiên Bảo gắng gượng hỏi nó:

- Cậu mệt chưa?

- Chưa, lần sau chúng ta chơi lại tớ nhắc định sẽ thắng- Nó cố gắng nói mặc dù không nghĩ đến chuyện sẽ có sự chơi lại nào ở lần sau!

- Không ngờ cậu lại cố chấp như vậy như dù sao cậu cũng thua rồi lần sau cũng sẽ vậy thôi! Bây giờ chúng ta chơi trò khác đi!- Thiên Bảo nháy mắt chuyển hướng sang chuyện khác!

- Chơi trò gì bây giờ?

Thiên Bảo gợi ý:

- Bây giờ mình đi chụp hình sticker đi

- Cậu cũng biết vụ này nữa hả?- Nó không ngờ Thiên Bảo bị mất trí nhớ mà cũng có thể biết được chuyện chụp hình sticker nữa chứ!

- Lúc nãy đi ngang mình thấy người ta chụp quá trời mà!

Vậy là nó đành đồng ý vì thà chụp hình còn hơn chơi bất cứ cho vận động nào nữa vì nó biết nhất định mình cũng sẽ thua mà thôi! Những tấm hình chụp ra rất đẹp, trong đó có một tấm nó và Thiên Bảo chụp trong cái vòng hình trái tim rất đáng yêu! Nó vừa ngắm vừa trầm trồ không ngớt lời khen ngợi:

- Hình đẹp quá! Không ngờ mình cũng ăn ảnh quá chứ!

Thiên Bảo xen vào ngay lập tức

- Vì tớ đẹp trai nên mấy tấm hình này mới đẹp vậy chứ!

- Tớ không ngờ cậu cũng bị mất bệnh tự tin nữa

- Không phải tự tin đâu mà đây là sự thật, thôi để tớ giữ cho!- Chưa đợi nó đồng ý Thiên Bảo đã giật ngay tấm hình đẹp nhất bỏ vào túi làm nó chạy theo đành lại muốn hực hơi nhưng rồi kết quả tấm hình nằm trong tay Thiên Bảo!

Nó vừa thở vừa nói:

- Thôi nhường cho cậu đó, mình vô toilet một tý, cậu ngồi cái ghế đằng kia đợi nha. Đừng đi đâu hết đó

- Ủ- Thiên Bảo cười đắc ý vì nó đã hết dành tấm hình với cậu mà nếu nó có muốn dành nữa chắc cũng không lại nên dành nhường thôi!

Nó chạy thật nhanh vô toilet. Sau khi giải quyết vấn đề cá nhân xong, nó đang loay hoay đi ra thì chợt từ trong túi quần nó, tiếng chuông điện thoại bắt chợt rung lên.....

(Hết chap 52)

=====

Nếu thế giới chỉ có hai chúng ta

Có lẽ ta đã thuộc về nhau...

Nhưng thế giới có rất nhiều người...

Và trong những người đó có một người đã lấy mất...trái tim tớ!

(Katysi)

50. Chương 53

CHAP 53: CUỘC GẶP GỠ

Người gọi điện không ai khác chính là Tiểu Thiên.

- A lô tôi nghe- Nó cố trả lời bình thần nhưng thực sự trong lòng rất hoang mang, chắc phải có chuyện gì gấp lắm Tiểu Thiên mới gọi cho nó chỉ sau vài tiếng đồng hồ không gặp

- Cậu đang ở đâu?- Tiếng nói lạnh lùng đó không lẫn vào đâu được nhưng có một sự gấp gáp nào đó xen lẫn trong đó!

- Ở công viên gần nhà tôi

- Cậu cũng ở đó hả? Trùng hợp thật tôi cũng đang ở đó đây

- Cậu tìm tôi có gì không?

- Tôi muốn nhờ cậu tìm Ngọc Nhi giúp tôi, tôi đã đi theo cô ta vô đây nhưng rồi để lạc mất

- Cậu đi theo cô ta làm gì?- Nó trở nên hoang mang hơn khi nghe thấy cái tên đó nhưng cũng kịp lấy lại bình tĩnh.

- Tôi nghĩ cô ta biết tung tích của Vũ Phong- Tiểu Thiên nói nhanh

- Vậy chúng ta đi tìm chung hay chia nhau ra tìm

- Tôi nghĩ nên đi chung vì tôi không rành cái công viên này, cậu đang ở đâu?

- Tôi đang ở chỗ chụp hình Sticker gần hồ đập vịt- Nó nhìn xung quanh, định nói mình đang ở trong toilet nữ nhưng rồi lại thôi...

- Ủ, tôi đến liền.

Nó nhanh chóng ra khỏi nhà vệ sinh.

Vậy là trong một khoảng khắc nó đã quên mất Thiên Bảo, nó chỉ biết nhanh chóng đến hồ đập vịt để gặp Tiểu Thiên mà thôi...

.....

Trong lúc nó đi thì bỗng Thiên Bảo gặp một cô gái, cô gái nhìn Thiên Bảo như thể một người thân quen, cất tiếng gọi lớn

- Vũ Phong, anh đây rồi!

Những tưởng Thiên Bảo sẽ chạy đến ôm mình nhưng cô chợt thất vọng vì gương mặt Thiên Bảo lúc này vẫn trở ra có lẽ cậu nghĩ người đối diện đang gọi một ai đó chứ không phải mình. Ngọc Nhi thất vọng, đành chủ động tiến tới gần chỗ Thiên Bảo nhưng Thiên Bảo chỉ lắc đầu:

- Cô gọi tôi ư? Xin lỗi, nhưng tôi nghĩ cô gọi nhầm người rồi đó.

Nhưng cô gái dường như rất chắc chắn, gương mặt và ánh mắt lúc này rất kiên định như thể này giờ chỉ là một sự nhầm lẫn vô tình nào đó hoặc người đối diện đang có ý trêu chọc mình

- Vũ Phong, anh đang giỡn đó phải không? Anh không nhận ra em sao? Em là người yêu của anh đây

Nhưng đáp lại Ngọc Nhi chỉ là cái lắc đầu của người đối diện

- Tôi nghĩ cô đã nhầm tôi với ai rồi đó, tôi không phải Vũ Phong, tôi là Thiên Bảo

Cô gái bắt đầu bật khóc như thể người đối diện đang đi vào một trò chơi quá lớn làm tổn thương cô gái:

- Anh...Không thể nào. Vẫn gương mặt này, vẫn vóc dáng này, cho dù là ma em cũng nhận ra anh, em đúng là Vũ Phong mà.

Nhưng Thiên Bảo chỉ đáp lại bằng ánh mắt và gương mặt lạnh lùng vì cậu nghĩ cô gái đang bị điên hay cô ta làm như vậy chỉ muốn là quen với cậu mà thôi!

- Cô nằm mơ giữa ban ngày hả? Tôi là Thiên Bảo, thôi cô đi đi, tôi không muốn lát nữa bạn gái tôi quay lại thấy tôi đang nói chuyện với một người con gái khác đâu

- Anh...anh có bạn gái khác rồi ư?...Nước mắt cô gái bắt đầu ứa ra nhưng cô chợt nhận ra và nắm chặt lấy cánh tay Thiên Bảo lúc này đang bối rối không biết phải ứng xử tình huống này như thế nào!

- Không đúng, chẳng phải trước đây anh nói chỉ có một mình em thôi sao!- Cô gái hét to lên làm tắt cả mọi ánh mắt đều quay về hướng hai người làm Thiên Bảo càng muốn thoát khỏi vụ này càng sớm càng tốt:

- Cô bị cái gì vậy? Tôi không phải là Vũ Phong gì hết. Cô không đi tôi đi

Rồi Thiên Bảo bỏ đi, bỏ lại Ngọc Nhi với hàng ngàn câu hỏi chất vấn trong đầu và khẳng định mơ hồ:

- Anh ấy rõ ràng là Vũ Phong mà...

.....

Thiên Bảo vội chạy về hướng mà lúc này cậu ngồi đợi nó vì này giờ lo giằng co với cô gái lạ cậu đã bỏ đi xa khỏi chỗ đợi lúc nào không hay! Thiên Bảo đã thấy nó nhưng lúc này nó lại quay về hướng khác. Thiên Bảo định gọi nó nhưng có người đã gọi trước cậu:

- Nhiên, Tôi ở đây

Vậy là nó chạy đến chỗ cậu ta với gương mặt hạnh phúc mà Thiên Bảo chưa từng thấy. Người đó không ai khác chính là Tiểu Thiên, Thiên Bảo thấy người đó rất quen nhưng không thể nhớ ra là ai cả và việc cố nhớ đó làm Thiên Bảo đau đầu. Nhưng chỉ trong vài giây sau đó một chiếc khăn bịt kín miệng cậu lại. Mùi thuốc mê làm cậu khó chịu và bắt đầu chìm vào giấc ngủ...

.....

- Sao rồi?- Nó hỏi giọng gấp gáp

- Tôi mất dấu cô ta rồi- Tiểu Thiên lắc đầu nói

- Vậy cậu tính sao?

- Bây giờ chúng ta chia nhau đi tìm đi

- Nhưng...- Nó chợt nhớ đến Thiên Bảo...

- Sao vậy?- Tiểu Thiên nhìn nó tò mò

- Tôi...có bạn đang đợi tôi, cậu đi với tôi tới gặp cậu ấy rồi chúng ta đi tìm nha

- Tùy cậu

Tiểu Thiên nói như vậy nhưng vẫn đi theo nó đến chỗ Thiên Bảo nhưng Thiên Bảo không còn ngồi chỗ cũ nữa, nó nhìn xung quanh nhưng không thấy Thiên Bảo đâu!

- Thiên Bảo...cậu đâu rồi, tôi kêu cậu đợi ở đây mà?

Nó gọi lớn nhưng đáp lại nó không phải là Thiên Bảo mà là những cái nhìn của mọi người xung quanh!

- Chắc cậu ta đợi cậu lâu quá nên về rồi

- Nhưng...nhưng cậu ấy...cậu ta không thể về một mình được

- Tại sao?

- Tại...tại- Nhiên không muốn nói cho Tiểu Thiên biết chuyện có một người mất trí nhớ đang ở trong nhà mình với lại chìa khóa nhà đang nằm trong tay nó cơ mà thì làm sao Thiên Bảo về được>

Như đọc được suy nghĩ của nó, Tiểu Thiên nói:

- Cậu không muốn nói thì thôi, tôi không hỏi nữa, bây giờ cậu có thể về nhà tìm Thiên Bảo của cậu, tôi sẽ một mình đi tìm Ngọc Nhi

Thoáng một chút giận dữ trong gương mặt Tiểu Thiên lúc này làm nó mềm lòng và muốn giúp cậu ta:

- Thôi...để tôi đi tìm cùng cậu, tôi nghĩ là Thiên Bảo vẫn còn trong công viên này

- Vậy chúng ta chia nhau ra tìm, nửa tiếng sau dù có gặp hay không cũng phải có mặt ở đây

- Ừ

Vậy là nó và Tiểu Thiên đi về hai hướng khác nhau

Nhưng làm sao nó và Tiểu Thiên có thể tìm được vì lúc này Ngọc Nhi và Thiên Bảo đã ra khỏi công viên từ bao giờ...

(Hết chap 53)

.....

Tớ không biết cậu đến từ đâu?

Tớ chỉ cần biết hiện tại cậu đang ở đây... bên cạnh tớ

Và tớ sẽ để cậu đi? Chỉ lần này thôi đấy!

(Katysi)

51. Chương 54

Chap 54: BỮA TỐI VẮT VẮ

Nửa tiếng sau...

Nó nhìn Tiểu Thiên

- Cậu có thấy không?- Nó hỏi nhưng đã biết chắc câu trả lời

- Không, còn cậu cũng không phải không?- Tiểu Thiên hỏi không nhìn nó mà nhìn những người xung quanh, nó cũng nhìn theo cậu ta nhưng chẳng một dấu hiệu nào cho thấy có gương mặt Ngọc Nhi hay Thiên Bảo trong đoàn người ra vào công viên. Mọi âm thanh xôn xao, những tiếng cười không một tiếng nào lọt vào tai nó vì hiện giờ nó chỉ lo lắng cho Thiên Bảo nhưng chỉ bất lực nói:

- Ừ, tôi nghĩ Ngọc Nhi và Thiên Bảo đã ra khỏi công viên cả rồi

- Sao cậu biết, cậu đâu có đi hướng của tôi đâu

Nó lắc đầu ngao ngán:

- Nhưng Thiên Bảo biết mặt cậu, nếu cậu ấy đi lạc thì nếu thấy cậu, cậu ấy sẽ kêu thôi!

Tiểu Thiên có vẻ bất ngờ khi nghe nó nói vậy!

- Sao Thiên Bảo gì đó có thể biết mặt tôi chứ?

- Tại vì...- Nó đã định im lặng nhưng rồi chợt nghĩ mình cần cho Tiểu Thiên biết thì hay hơn dù sao Tiểu Thiên cũng chẳng là gì của nó cả?- vì hôm bữa cậu tới nhà đưa tôi đi học cậu ấy đã thấy cậu

- Nhưng tại sao cậu ta lại ở nhà cậu?

- Cái đó...- Nó bỗng im bặt lại

- Thôi tôi không cần biết nữa bây giờ đi về- Tiểu Thiên quay đầu không nhìn nó

- Vậy tạm biệt

Cũng may là nó đã quay lưng đi trước nếu không nó có lẽ phải nhìn cảnh Tiểu Thiên bước đi mất...Nó không hiểu tại sao mình lại rất ghét thấy cảnh này? Những mỗi lần như vậy cứ để lại cho nó nhiều cảm xúc khó tả, một chút vẫn vương, rồi một chút buồn bã. Nhưng bây giờ nó đâu còn thời gian để buồn nữa vì Thiên Bảo đã biến mất, nó thật sự rất lo lắng cho cậu ấy. Nó đâu biết là lúc đợi nó Thiên Bảo đã gặp người không nên gặp nhất, nó cũng đâu biết là lúc này, gương mặt Tiểu Thiên đang giận đến cỡ nào khi dõi theo những bước chân vội vã của nó đang khuất dần sau phía con đường xa lạ, nơi mà cậu khó khăn lắm mới đến được, nơi mà cậu sắp sửa phải từ giã...

.....

Nó về nhà, chẳng biết nên tìm Thiên Bảo ở đâu nên chỉ còn biết về đây nhưng căn nhà lúc này chỉ là khoảng không gian trống vắng, mọi đồ vật dường như cách ly hoàn toàn với cuộc sống của nó, xung quanh chẳng có gì cả? Tiếng cười hăng ngày của nó và Thiên Bảo bỗng chốc biến mất! Nó mệt mỏi nằm dài giữa giường và đi vào giấc ngủ. Trong mơ, nó đã gặp Thiên Bảo nhưng tại sao gương mặt lúc này của Thiên Bảo khác thế? Nó không giống gương mặt thường ngày nó gặp. Đó là gương mặt của...ác quỷ, gương mặt đau khổ, gương mặt ẩn chứa sự tàn nhẫn... Quá hoảng sợ trước sự khác biệt to lớn đó, nó giật mình tỉnh giấc, mồ hôi đầm đìa chảy xuống nhiều như nỗi sợ của nó lúc này vậy! Tiếng chuông cửa bất chợt vang lên, nó chạy thật nhanh ra khỏi phòng để trốn khỏi nỗi sợ đang dần xâm chiếm. Nhưng sự do dự lại ập đến khi nó đứng đối diện cánh cửa, nó run rẩy cầm quả nắm cửa nhưng không dám mở. Không biết điều gì đang chờ đợi nó khi cánh cửa hé mở? Nếu là Thiên Bảo nó sẽ mở cửa không? Nó không dám, từ khi nhìn gương mặt kinh khủng đó của cậu ấy trong giấc mơ...

- Mở cửa đi, Tiểu Thiên đây!

Tiếng nói từ bên ngoài vang lên, khi hai từ “Tiểu Thiên” lọt vào tai nó, tay nó không chờ đợi đầu óc nó kịp hiểu vấn đề thì đã nhanh chóng vặn chốt cửa ngay lập tức. Gương mặt Tiểu Thiên bất ngờ xuất hiện nhưng điều đó không làm nó bất ngờ mà lại làm nó nhẹ nhõm, gương mặt Tiểu Thiên trắng bệch, xem ra cậu ấy đã đứng đây và bấm chuông rất lâu, những cơn gió cứ thế làm thân nhiệt của cậu ấy giảm xuống và run lên vì lạnh. Nó cố gắng lấy lại bình tĩnh hỏi:

- Sao cậu lại tới đây?

Không trả lời câu hỏi của nó Tiểu Thiên nhìn vào nhà:

- Cậu định để tôi ở ngoài này tới khi nào nữa đây!

Thoáng giật mình, nó chợt nhận ra mình thật vô tâm khi cứ để Tiểu Thiên đứng ngoài và tiếp tục chịu lạnh nó né qua một bên để Tiểu Thiên bước vào nhà và nói:

- Tôi xin lỗi, cậu vào nhà đi!

Không nói gì thêm Tiểu Thiên chạy vào nhà, không khí trong nhà quả là ấm hơn bên ngoài rất nhiều, mới chỉ đứng trước cửa thôi nó đã thấy lạnh đến chừng nào hướng chỉ là Tiểu Thiên, thật tội nghiệp cho cậu ta!

- Hôm nay tôi lại gặp bọn chúng- Tiếng nói Tiểu Thiên vang lên phá tan không gian lạnh giá và suy nghĩ trong nó, nó lo lắng quay sang hỏi và thăm cậu nguyện mình đoán sai:

- Ý cậu là cái bọn hôm bữa đuổi bắt chúng ta đó hả?

Nhưng không, nó đã đoán đúng khi Tiểu Thiên trả lời một cách nhanh chóng:

- Ừ

- Vậy cậu có bị thương ở đâu không?- Nó lo lắng nhìn Tiểu Thiên từ đầu đến chân, nhưng không một vết thương mới nào trên người cậu ta.

- Không nhưng tối nay tôi sẽ ngủ lại đây, cậu không phản đối chứ?- Tiểu Thiên bỗng đề nghị

Nó choáng váng trước quyết định kì lạ này, có lẽ lúc này gương mặt nó đã thay đổi còn trắng hơn Tiểu Thiên lúc này ở ngoài trời nữa:

- Cậu sợ tôi ăn thịt cậu hả?

- Hả?- Nó giật mình

- Vậy là cậu đã đồng ý rồi đó

- Tại sao?- Nó nhăn mặt hỏi, nó đã đồng ý lúc nào cơ chứ?

- Tại vì tất cả những từ “hả” ngờ ngẩn của cậu đều sẽ được tôi thay thế bằng từ “ừ”!

- Cậu...- Nó định phản đối nhưng thay vào nó lại hỏi-cậu quyết định ngủ ở đây ư?

- Ừ- Tiểu Thiên nói không cần suy nghĩ. Không ngờ sau tiếng nói của Tiểu Thiên trời lại đổ mưa to ầm ầm.

- Cậu thấy không ngay cả ông trời cũng muốn tôi ở đây đây

- Nhưng mà cậu ngủ phòng Thiên Bảo nha- Nó ngược nhìn Tiểu Thiên với vẻ mặt có lỗi, thoáng một chút do dự Tiểu Thiên nói:

- Ừ

Vậy là Tiểu Thiên vô căn phòng của Thiên Bảo ngủ, đúng là có thêm người ở nhà vẫn tốt hơn. Nhưng nó không thể nào ngủ được và cứ thế hét toáng lên vì tiếng sét đánh làm cả Tiểu Thiên cũng không thể ngủ nổi

- Cậu sao vậy?

- Tôi...tôi sợ sấm sét- Nó hoảng sợ khi thấy gương mặt Tiểu Thiên xuất hiện từ bóng tối nhảy vào phòng nó

- Tôi hiểu rồi, cậu mở đèn lên đi, tôi sẽ qua đây ngủ

- Hả?- Nó tròn xoe mắt!

- Cậu lại đồng ý rồi đó

Vậy là Tiểu Thiên đem chăn mền qua ngủ với nó, dĩ nhiên nó là ngủ trên giường luôn. Không ngờ nó lại có thể nằm chung giường với một cậu con trai có máu “ác quỷ” trong người, nhưng lần này đâu phải lần đầu tiên! Híc!!!

Nhưng ông trời vẫn còn chơi khăm nó, sấm chớp ầm ầm lại nổi lên nhưng lần này rất lớn làm nó càng sợ hơn và nó làm một hành động mà cô bé không ngờ tới. Đó là quay sang Tiểu Thiên và ôm lấy cậu ta. Chắc chỉ quá hoảng loạn nên nó mới làm vậy thôi! Tiểu Thiên lúc này đang nằm quay mặt sang hướng khác và cậu không thể ngờ một cô gái lại có thể làm như vậy, quá giật mình Tiểu Thiên xô nó ra và hét toáng lên:

- Cậu...làm cái gì vậy?

Nó lúc này đã lấy lại bình tĩnh và buông Tiểu Thiên ra:

- Xin lỗi tôi chỉ quá sợ sấm sét thôi

Tiểu Thiên lúc này đã không thể chịu đựng nổi và nói như ra lệnh:

- Cậu ngồi dậy cho tôi

(Hết chap 54)

=====

Nếu anh hỏi điều tàn nhẫn nhất là gì?

Em sẽ nói đó là “sự chia tay”...

Nhưng em biết anh sẽ không bao giờ hỏi...

Vì giữa chúng ta làm gì có sự bắt đầu...

(Katysi)

52. Chương 55

Chap 55: BỊ NHỐT

Và cậu ấy đi bật đèn lên. Lúc này, sự hoang mang đang xâm chiếm nó, không biết Tiểu Thiên định làm gì mình. Híc!!! Sao nó muốn khóc quá mặc dù Tiểu Thiên vẫn chưa có biểu hiện gì của sự hành hạ hay làm tổn thương nó. Rồi nó bất chợt nó nhận ra và tự hỏi mình: Từ khi nào, nó đã yếu đuối đến như vậy rồi? Chẳng phải trước đây nó rất mạnh mẽ hay sao? Nó còn có võ nữa mà, sao nó phải sợ một người yếu hơn mình chứ? Bao nhiêu câu hỏi và sự hoảng sợ làm nó như muốn vỡ tung ra. Còn Tiểu Thiên chỉ đứng lên bật đèn và mở toang cửa sổ, gió thốc vào, thổi toang mái tóc làm hiện ra gương mặt quyến rũ của Tiểu Thiên đang nhìn vô định ngoài cửa sổ. Nó cứ ngồi trên giường nhìn gương mặt đó, gương mặt đã làm nó thay đổi, gương mặt biến nó từ một con bé cứng đầu, bướng bỉnh trở thành một người nhỏ bé cần sự che chở bảo vệ tự bao giờ?

- Cậu lại đây- Tiểu Thiên khẽ gọi, mắt vẫn không rời bầu trời đen thăm thẳm.

Nó bước lại, ngồi cạnh Tiểu Thiên, chẳng hiểu sao nó chẳng biết nói gì lúc này và Tiểu Thiên đã mở miệng trước:

- Tại sao cậu lại sợ sấm sét?- Câu hỏi bất ngờ đó làm nó nhớ lại những chuyện lúc nhỏ, nó không còn nhớ tại sao mình lại sợ sấm sét đến vậy? Có phải vì người đã từng bỏ nó đi, nhưng nó không muốn kể với Tiểu Thiên:

- Tôi... không biết nữa, từ nhỏ đã sợ rồi

- Cậu biết không, sấm sét cũng có thể trở thành một trò chơi nếu như cậu thích nó đó- Tiểu Thiên vẫn không nhìn nó, nó mừng vì như vậy cậu ta sẽ không thấy gương mặt đang ửng đỏ của nó lúc này.

- Mình nghĩ sấm sét có hại chứ không bao giờ nghĩ nó có lợi cả

- Cậu bịt tai lại đi

- Hả?

Tiểu Thiên không đợi nó nói thêm gì cả cầm tay nó áp chặt vào tai nó rồi đưa ba ngón tay lên đếm 1...2...3

ẦMM!!!

Tiếng sét bất chợt vang lên như một đợt pháo hoa được bắn lên bầu trời, tại sao trước giờ nó không nghe thấy tiếng pháo hoa này nhỉ? Nó vui tai làm sao!

- Trò này vui quá! Tôi muốn chơi tiếp

Tiểu Thiên gật đầu vậy là hai đứa cứ tiếp tục chơi trò chơi sấm sét cho tới khuya...

.....

Nó không biết khi nào mình mới đi ngủ, chỉ biết sáng dậy thấy mình đã nằm dựa vào người Tiểu Thiên và cậu ta vẫn còn say sưa ngủ.

Nó đi vào toilet vệ sinh cá nhân rồi thay đồ sau đó đánh thức Tiểu Thiên dậy

- Tiểu Thiên ơi dậy đi

Hình như không có động tĩnh gì từ Tiểu Thiên, cậu ta vẫn ngủ say như chết. Vậy là nó đành dùng biện pháp mạnh, nó lấy hết mềm gối đánh vào người Tiểu Thiên

- Dậy đi, sáng rồi. Cậu muốn nghỉ học hả?

Tiểu Thiên lúc này đã mơ màng tỉnh giấc và đưa tay tránh nhưng cú đánh bằng gối của nó, mắt cậu ta hơi nheo lại tránh ánh sáng chói lòa của mặt trời lúc này, rồi nói giọng mệt mỏi:

- Nghỉ một bữa có chết đâu!

Cậu ta tiếp tục nhắm mắt sau khi nói xong làm nó càng tức giận, sao lại có người cứng đầu như vậy chứ? Nó buông gối ra chạy tới lôi người Tiểu Thiên ra khỏi giường:

- Nhưng tôi không cho cậu nghỉ đâu, lo mà dậy đi

- Cậu là vệ sĩ hay người quản lí vậy?

- Tôi không phải vệ sĩ hay người quản lí mà là bạn cậu. Dậy!!!

Nó phán một cậu bất ngờ làm Tiểu Thiên ngồi bật dậy khẽ mỉm cười đầy ẩn ý:

- Đã lâu rồi không có người thức tôi dậy như cậu

Nó vẫn chưa hiểu câu nói ấy, hỏi với theo:

- Bộ trước giờ chưa có ai thức cậu dậy sao?

Tiểu Thiên bỗng quay lại đăm chiêu nhìn nó, cái nhìn đượm buồn của một kẻ cô độc:

- Chưa, tôi có thể ngủ đến lúc nào tôi thích dậy thì dậy thậm chí không bao giờ dậy cũng chẳng sao!

Rồi cậu ta quay mặt bước đi, để lại bao câu hỏi trong đầu nó. Nhưng nó đâu còn thời gian tìm kiếm câu trả lời nữa, nếu không nhanh lên cổng trường sẽ đóng lại và nó chỉ còn nước leo rào vô mà thôi

Hôm nay là thứ hai, có giờ chào cờ, chắc bị nhốt ở ngoài quá!!! Tiểu Thiên chở nó tới trước cổng trường, cậu ta vẫn không nói gì chỉ bóp kèn xe một cái, không hiểu sao bảo vệ lại mở cổng trường ra và Tiểu Thiên thư thả dắt xe vô trường như thể vẫn còn rất sớm. Không hiểu Tiểu Thiên là ai mà được đối xử đặc biệt như vậy? Nó nghĩ nhưng sợ Tiểu Thiên không vui không dám hỏi cậu ta, tốt nhất là để thời gian trả lời tất cả...

Trời hôm nay trong xanh lạ nhưng trong lòng nó lại không được trong xanh, thanh thản như bầu trời kia. Hình ảnh Thiên Bảo mãi hiện trong đầu nó và cả lo lắng. Không biết cậu ta giờ này ra sao? Đã đi đâu? Và liệu cậu ta có trở về không?

.....

Nó đâu biết, ở rất xa nơi nó đang đứng, Thiên Bảo đang bị nhốt trong một ngôi biệt thự rộng lớn, căn nhà rất rộng nhưng Thiên Bảo chỉ thấy bốn bức tường vì cậu ấy bị nhốt trong một căn phòng kín và Thiên Bảo không biết làm gì ngoài việc ra sức rào thét:

- Mở cửa!!! Tại sao các người lại nhốt tôi ở đây? Chúng ta đâu có thù oán gì chứ!

Nhưng đáp lại Thiên Bảo chỉ là hai từ “im lặng” vì không ai trả lời mặc cho cậu rào thét dữ dội đến đâu. Cả nửa tiếng sau Thiên Bảo nghe thấy có tiếng nói:

- Mình sẽ mở cửa cho cậu, nhưng cậu phải hứa là không được chống cự

Thiên Bảo chợt nhận ra giọng nói quen thuộc của cô gái mà cậu đã gặp trong công viên và khẳng định cậu là một người quen nào đó của cô ta:

- Cô là ai? Tại sao cô lại nhốt tôi ở đây?

- Đừng hỏi nữa, cậu hứa đi- Giọng nói bây giờ đã có vẻ cương quyết hơn

- Được tôi hứa

Ngay lập tức, cửa phòng bật mở, gương mặt cô gái hiện lên, có vẻ mệt mỏi hơn hôm qua nhưng cậu không quan tâm:

- Tại sao cô lại bắt tôi về đây? Tôi đâu có thù oán gì với cô đâu

Ngọc Nhi cầm khay thức ăn đặt lên bàn rồi nói:

- Mình biết cậu đang bị mất trí nhớ phải không?

Thiên Bảo lắc đầu:

- Đó là truyện của tôi, không liên quan gì đến cô cả

Ngọc Nhi cười buồn:

- Chỉ có ba chữ “không liên quan” là có thể giải quyết mọi vấn đề sao? Cậu có biết mình đã đi tìm cậu suốt hai tháng qua không? Hết lòng sức chỗ này đến chỗ khác...Làm sao mình có thể bỏ mặt cậu mà nói không liên quan được chứ? Cậu...cậu là người yêu của mình mà!

Nghe đến đây, Thiên Bảo không còn gì để tức giận cô gái nữa, cậu chưa bao giờ nghĩ là mình có một người yêu, nhưng làm sao đây vì bây giờ cậu không có cảm giác gì với con người đối diện cả. Vì cậu mất trí nhớ, vì không còn yêu thương cô ta hay là vì...vốn dĩ trước giờ cậu chưa hề có cảm giác với cô ta cả?

- Cậu hãy ở đây với tớ nhé! Tớ sẽ giúp cậu hồi phục trí nhớ- Ngọc Nhi bất chợt đưa ra đề nghị làm Thiên Bảo càng hoang mang nhưng rõ ràng việc ở lại đây với cậu là không thể vì cậu rất muốn trở về nhà...với Nhiên

- Không được, tôi phải về, tôi sẽ không ở lại đây đâu- Thiên Bảo cương quyết nhìn thẳng vào mặt người mà cậu cho là không hề quen biết, mà cho dù cô ta nói thật thì đó là chuyện của trước đây...còn bây giờ cậu đã không còn bất cứ tình cảm gì với cô ta nữa thì việc ở lại đây có ích gì chứ?

- Tại sao chứ?

- Tại vì...vì tôi cảm thấy mình không cần thiết nhớ lại chuyện quá khứ nữa, người tôi thích bây giờ cũng không phải là cô

Ngọc Nhi thần người hỏi Thiên Bảo như thể cô vừa nghe lầm:

- Cậu nói sao chứ? Người đó...là...ai?

Thiên Bảo vẫn hiển nhiên trả lời như thể người đối diện đang rất bình thường, cậu chẳng cảm thấy một chút quan tâm gì cho dù Ngọc Nhi có bị shock hơn nữa:

- Cô ấy tên là Ngọc Nhiên, hiện giờ tôi đang ở chung nhà với cô ấy!

Hai từ “Ngọc Nhiên” được thốt ra một ngọn lửa đốt mọi giác quan của Ngọc Nhi lúc này, cô ta đau đớn thốt lên:

- Lại là cô ta, sao tất cả những gì của mình đều thuộc về cô ta vậy chứ?

Thiên Bảo hơi bất ngờ vì có vẻ cô gái lạ này biết Nhiên:

- Cô biết Nhiên ư? Cô gặp cô ấy lúc nào vậy?

Nhưng Ngọc Nhi không trả lời, cô lắc đầu buồn bã nhìn Thiên Bảo:

- Cho dù cậu không muốn nhớ chuyện của chúng ta cũng không sao nhưng còn gia đình cậu, cậu cũng không muốn nhớ luôn sao?

Thiên Bảo cảm thấy đã lay động nhưng cái ý nghĩ muốn gặp lại Nhiên hình như đã quá lớn và nó bao trùm lên tất cả và nó là trên hết:

- Xin lỗi nhưng tôi vẫn muốn trở về

- Cậu...-Ngọc Nhi đau khổ nhìn Thiên Bảo và cô đã biết trong Thiên Bảo bây giờ không còn Ngọc Nhi nữa:
- Cậu có quyền lựa chọn sao? Cho dù cậu muốn về nhưng xin lỗi mình sẽ không để cậu đi đâu...

Vậy là Ngọc Nhi bước ra ngoài sau khi nói hết câu và cánh cửa đóng lại và Thiên Bảo tiếp tục bị giam cầm trong đau đớn...

(Hết chap 55)

Em biết anh đang nói dối...

Anh không phải không nhớ em...

Anh không phải không còn yêu em...

Mà anh đang gạt chính bản thân mình...

Gạt đi mọi niềm đau, mọi sự đổ vỡ để bắt đầu lại

Em muốn lắm, muốn được như anh

Nhưng rồi em chỉ tự trách mình vì không thể nào làm được.

(Katysi)

53. Chương 56

CHAP 56:F3-ANGEL

Khi nó và Tiểu Thiên vào lớp cắt cặp thì lớp học đã trống trơn không còn một bóng người, chắc có lẽ mọi người đã ra chào cờ cả rồi. Nó định sẽ ra ngay nhưng nhìn lại, Tiểu Thiên vẫn đứng đưng, dường như cậu ta không có ý định đi đâu thì phải:

- Cậu không chào cờ hả?
- Không- Cậu ta nói không cần suy nghĩ
- Tại sao?
- Tôi không thích- Tiểu Thiên lạnh lùng đáp cho qua chuyện
- Thôi tôi đi ra chào cờ đây!- Nó tức giận nói, không cần quan tâm cậu ta làm gì nữa! Nhưng trước khi nó ra khỏi cửa lớp, Tiểu Thiên bỗng nói với theo:
- Tùy cậu thôi nhưng nếu bây giờ cậu ra đó bị bắt là cái chắc

Nói rồi Tiểu Thiên nằm xuống bàn và ngủ. Còn nó thì không còn tinh thần gì để ra ngoài nữa, có vẻ như Tiểu Thiên nói đúng, nếu bây giờ nó ra ngoài đúng là không khác gì “nộp mạng”. Vậy là nó đành ngồi luôn trong lớp. Nằm dài ra bàn, nó nhìn ra cửa lớp, không biết bao giờ cái khoảng khắc chỉ có hai người trong một phòng học trống trơn mới qua đây? Nhưng có vẻ Tiểu Thiên không mấy quan tâm đến căn phòng học này vì dường như ở đâu cũng giống như nhà cậu ta mà thôi! Cứ tự nhiên đi vào, tự nhiên đi ra không cần nói một lời...

- Hai cậu tới rồi à!

Tuấn đang chậm rãi đi vào với phong thái ung dung không tỏ nổi, có vẻ như cậu ta không mấy quan tâm đến chuyện mình đã đi trễ đến cỡ nào. Tiểu Thiên lúc này đang cố ngồi dậy, cậu cũng hơi bất ngờ trước sự xuất hiện của Tuấn:

- Cậu đi học lúc nào vậy?- Tiểu Thiên hỏi giọng thờ ơ theo kiểu một câu chào xã giao cho có.
- Cách đây mấy ngày rồi, còn cậu?
- Tôi cũng vậy

Tuấn hơi ngạc nhiên trước câu trả lời đó:

- Nhưng sao tôi không thấy cậu?

Tiểu Thiên giải thích:

- Chắc tại cái ngày cậu nghỉ tôi lại đi còn cái ngày cậu đi tôi lại nghỉ

- Chắc vậy! Mà Tiểu Thiên nè, cậu còn nhớ nhóm của chúng ta không?

Nãy giờ quan sát hai người nó chuyện nhưng đây là lúc nó thắc mắc thật sự:

- Nhóm...hai cậu nói nhóm gì vậy?

Như bắt được chuyện Tuấn sôi nổi kể

- Cậu không biết à? Đó là nhóm...

Nhưng Tiểu Thiên không để Tuấn nói hết câu đã chặn ngang:

- Chuyện qua rồi, đừng nhắc nữa

Đang tò mò, lại bị chặn ngang nó quay sang Tiểu Thiên gắt:

- Cậu để Tuấn nói hết được không?

Nhưng hình như Tuấn không để ý đến câu chuyện đang kể nữa, cậu quay sang cười với Tiểu Thiên:

- Mới qua cách đây mấy tháng thôi chứ có lâu đâu? Vũ Phong đâu?

Câu hỏi của Tuấn càng làm nó ngạc nhiên hơn

- Cậu cũng biết Vũ Phong sao?- Nhiên ngạc nhiên hỏi

- Sao không biết được tụi này từng là bạn rất thân đấy

- Vậy bây giờ còn thân không?

Chưa đợi Tuấn trả lời, Tiểu Thiên đã chen vào như sợ cậu ta sẽ nói ra chuyện gì đó mà nó không thể được biết:

- Chuyện qua rồi đừng nhắc nữa

- Tại sao?- Nhưng Tiểu Thiên càng làm nó tò mò hơn.

Nhưng nó càng tò mò, Tiểu Thiên càng tức giận hơn:

- Không phải chuyện của cậu

Nó đã định nói lại nhưng tiếng trống vang lên làm nó phải ngừng cái việc mình đang muốn là đó là nói cho Tiểu Thiên một trận. Tuấn vẫn chưa có bàn mới, vậy là giờ cậu ấy phải chạy đi lấy thêm một cái nữa, lớp học lại chỉ còn nó và Tiểu Thiên những Tiểu Thiên dường như không có tâm trạng nhìn gương mặt tức giận của nó hiện giờ. Nhưng chưa đầy năm giây, mọi người bắt đầu vào lớp, không khí ồn ào lại xua tan mọi sự căng thẳng. Nhỏ Trần lù lù bước ra từ cửa lớp, nụ cười vụt tắt khi vừa nhìn thấy nó nhưng ngay sau đó nhỏ lấy lại nụ cười của mình rất nhanh chạy đến bên nó như thể lâu ngày không gặp.

- Cậu nghĩ có vui không? Nghe nói cậu đi biển hả?

Không ngờ chuyện đi biển của nó lại truyền đến tai con nhỏ này nhanh như vậy nhưng nó không trả lời mà chỉ cười trừ vì cô giáo đã vô lớp và đi sau cô là Tuấn, cậu vui vẻ đặt cái bàn ngồi cạnh bàn nó, dịu dàng nói:

- Cậu ngồi chung với mình nha!

Dù nó cũng muốn nhưng thay vào đồng ý nó lại lắt đầu:

- Nhưng cô giáo xếp mình ngồi với Tiểu Thiên rồi

- Hôm bữa bạn cũng ngồi với mình mà! Cô không nói gì đâu

Nhật đã nói vậy không lẽ nó từ chối, nó đang loay hoay đưa cặp qua thì giọng nói của Tiểu Thiên lại vang lên:

- Cậu cứ ngồi ở đây đi

Sao lúc nào Tiểu Thiên cũng có thể làm nó đổi ý nhanh như vậy chứ? Sau câu nói của cậu ta mọi ý định đi chỗ khác của nó bỗng nhiên vụt tắt, nó chỉ còn biết nhìn Tuấn cười trừ:

- Thôi mình ngồi đây được rồi

Nét mặt Tuấn bắt đầu biến sắc, có vẻ như cậu ta đang giận nhưng nó biết làm sao chứ? Vậy là cả tiết học đó nó không nói chuyện được với Tuấn nữa lời...

:

Hai tiết học trôi qua trong yên tĩnh, nó đang tập trung hết sức để nghe giảng vì đã nghỉ mất mấy buổi học. Nhưng rồi trống cũng đánh, đây là lúc nó cảm thấy khỏe khoắn nhất, nó nhìn qua Tiểu Thiên:

- Cậu có đói bụng không?

- Cậu mua cho tôi chai nước đem lên sân thượng

Cái gì chứ? Nó không biết từ lúc nào mình lại trở thành osin một cách tự nguyện như vậy? Tiểu Thiên nói xong thì nhìn qua Tuấn:

- Cậu lên sân thượng nói chuyện với tôi một chút.

Tuấn vẫn vui vẻ trước lời đề nghị không chút thành ý đó:

- Ừ-Rồi nhìn qua nó- Cậu cũng mua ình chai nước đem lên đó luôn nha!

Không đợi nó đồng ý Tuấn móc túi lấy tờ năm chục ra đưa cho nó rồi đi theo Tiểu Thiên.

Không biết hai người này nói gì với nhau nữa? Nó rất tò mò nhưng cũng phải ra canteen mua nước cái đã. Nhưng đi giữa đường thì sực nhớ không biết hai người đó muốn uống nước gì? Vậy là Nhiên đành chạy lên sân thượng hỏi

.....

- Cậu sao vậy?- Giọng của Tuấn lạc hẳn đi

- Sao cái gì?- Tiểu Thiên không nhìn mặt Tuấn nhưng vẫn hỏi lại

- Sao không cho tôi kể về nhóm F3-Angel cho Nhiên nghe?

“F3-Angel” -Khi nó vừa bước đến bậc cuối cùng của cầu thang sân thượng thì cái tên này đập vào tai nó, làm nó càng tò mò hơn và đưa ra quyết định sẽ đứng đây nghe lén toàn bộ cuộc nói chuyện này.

- Tôi không muốn cô ấy biết chuyện này

- Nhưng cậu không thể giấu mãi được, tôi không kể không lẽ người trong trường không kể

- Tôi sẽ luôn đi theo cô ấy không để cho ai dám đụng đến cô ấy đâu.- Tiểu Thiên đang nhắc đến nó sao? Càng lúc nó càng tò mò hơn, tại sao Tiểu Thiên lại muốn bảo vệ nó nhiều như vậy?

- Nhưng cậu phải cho cô ấy biết sự thật, chúng ta đã từng...

Gương mặt Tiểu Thiên tối sầm lại làm Tuấn ngưng bật

Nó không nghe câu nói Tiếp theo của Tiểu Thiên, vì đó chỉ là tiếng rít khe và Tuấn hỏi sang chuyện khác:+

- Vũ Phong đâu? Có thật là cậu ta mất tích không?

- Tôi kêu cậu lên đây chính vì chuyện này, tôi nhờ cậu hợp sức tìm nó.

Tuấn hơi ngạc nhiên trước lời đề nghị này:

- Nhưng tại sao? Chẳng phải cậu ta đang ở với Ngọc Nhi hay sao?

- Đúng như vậy nhưng bây giờ Ngọc Nhi đã bỏ nó- Tiểu Thiên khẳng định nhưng dường như Tuấn vẫn không tin liền hỏi lại

- Cậu nói thật chứ?

- Tôi vừa gặp Ngọc Nhi hôm trước...

Hơi sững người nhưng Tuấn vẫn tiếp tục đặt câu hỏi:

- Cô ta nói gì với cậu?

- Cô ta nói cô ta đã bỏ Vũ Phong và cô ta cảm thấy thích tôi

- Còn cậu?

- Tôi từ chối và cô ta muốn trả thù bằng cách lợi dụng Vũ Phong

- Cậu nói sao? Lợi dụng Vũ Phong? Gan của cô ta lớn như vậy sao? Dám dụng đến con trai tập đoàn KS à?

- Vì vậy nên tôi mới nhờ cậu, cậu hãy...

Reng...reng...reng...

Tiểu Thiên chưa nói hết câu, tiếng điện thoại từ túi quần nó đã vang lên từ khi nào, làm mọi hướng nhìn từ hai cậu con trai đều chĩa vào nơi phát ra tiếng động, cả người nó khẽ rung lên theo từng hồi chuông đang dồn dập...

(Hết chap 56)

.....

Nếu sợ đau, có lẽ em sẽ không biết nỗi đau sẽ như thế nào?

Vì em sẽ trốn tránh chúng bằng mọi vũ khí có thể...

Nhưng làm sao đây? Vì em càng trốn thì sẽ càng đau...

Có lẽ cách tốt nhất là mỉm cười đón nhận...

(Katysi)

54. Chương 57

Chap 57: MỘT ĐỔI MỘT

Tiếng nhạc đó không ở đâu xa mà nó phát ra từ cái điện thoại Tiểu Thiên tặng nó hôm bữa. Ngay lập tức Tiểu Thiên và Nhật chạy đến chỗ phát ra âm thanh ban nãy nhưng nó đã kịp trốn vào toilet nữ gần nhất dưới lầu lên sân thượng, điện thoại đã bị nó tắt và chuyển sang chế độ rung nhưng người gọi dường như có chuyện rất gấp nên đã gọi lại cho nó:

- Alo Nhiên nghe

- Sao tới giờ cậu mới bắt máy?

Nó giật mình suýt đánh rơi cái điện thoại khi nhận ra giọng Thiên Bảo ở đầu bên kia nhưng nó vội hỏi lại để chắc mình không nhầm:

- Thiên Bảo hả? Có phải là cậu không?

- Mình nè! Mình đang bị bắt cóc

Lại một lần nữa nó suýt rớt điện thoại khi nghe tin sét đánh đó:

- Ai...ai đã bắt cóc cậu

- Mình không biết nhưng hình như cô ta tên là Ngọc Nhi, và hiện giờ mình đang bị giam lỏng

Cái tên Ngọc Nhi phát ra làm nó càng hốt hoảng, nó nhìn xung quanh, có vẻ như Tiểu Thiên và Tuấn không biết nó ở đây, rồi nó cố nói với Thiên Bảo bằng cái giọng bình tĩnh nhất:

- Tại sao...tại sao cô ta lại bắt cậu

- Cô ta...

- A lô, Nhiên phải không? Tôi là Ngọc Nhi đây...

Giọng của Ngọc Nhi oang oang bên đầu dây bên kia, có vẻ như cô ta đã giựt cái điện thoại khỏi tay Thiên Bảo vì có nghe tiếng Thiên Bảo chống cự giựt lại cái điện thoại:

- Cô trả điện thoại lại đây cho tôi đi...Nhiên, cho dù có chuyện gì cậu cũng không được làm bậy đó!- Thiên Bảo hét lên làm nó bật khóc, đến lúc này cậu ta vẫn còn lo cho nó ư? Cậu ta thật là ngốc! Nhưng tất cả mọi thứ lại im lặng khi nó nghe tiếng cửa đóng sầm lại, rồi giọng Ngọc Nhi lại vang lên đầy đắc thắng:

- Thế nào! Quá bất ngờ phải không?- Ngọc Nhi hỏi giọng trêu trọc

- Cô đã bắt Thiên Bảo ư?- Nó hỏi như vẫn không tin đó là Ngọc Nhi. Tại sao nó không nghĩ tới cô ta có thể bắt những người xung quanh nó để uy hiếp nó như thế này chứ?

- Thiên Bảo của cậu đang ở chỗ tôi, tốt nhất là cậu hãy thỏa thuận với tôi đi!

- Nhưng tại sao cô lại bắt Thiên Bảo, cậu ấy có thù oán gì với cô chứ?- Nó nói với giọng lạc hẳn đi nhưng đáp lại chỉ là tiếng rít lạnh lùng từ đầu dây bên kia:

- Đúng vậy, cậu ta không có thù oán với tôi, nhưng cô thì có, cô đã cướp đi Tiểu Thiên của tôi...Hơi ngập ngừng nhưng lấy lại bình tĩnh rất nhanh Ngọc Nhi nói tiếp:

- Cô có muốn đổi không? Thiên Bảo sẽ về lại với cô nếu cô đưa Tiểu Thiên đến với tôi và hứa sẽ không bao giờ gặp lại cậu ấy nữa!

Lời đề nghị của Ngọc Nhi vang lên như thể một liều thuốc độc thấm vào mọi giác quan của nó, làm nó mơ màng và hình ảnh của Tiểu Thiên lại hiện lên:

- Cô...tại sao cô lại làm như vậy chứ?

Ngọc Nhi quát lên:

- Nếu tôi không lại vậy cô sẽ trả Tiểu Thiên lại cho tôi sao? Còn nếu cô không đồng ý, cô có thể tưởng tượng ra kết cục của Thiên Bảo rồi đó.

- Tôi...- Nước mắt của nó không biết từ khi nào đã chảy ra, nó sẽ không gặp Tiểu Thiên nữa nếu như nó đồng ý nhưng nếu nó không đồng ý Thiên Bảo sẽ chết thì sao?

Giọng của Ngọc Nhi lại vang lên, thôi thúc sự đồng ý:

- Cô chọn đi, hoặc trả Tiểu Thiên lại cho tôi, hoặc Thiên Bảo sẽ phải chết...

Mọi ý nghĩ lướt qua đều làm nó hoảng sợ và nó đành chọn lựa, nó không biết sẽ đối diện thế nào với Tiểu Thiên nhưng có vẻ đây là sự lựa chọn tốt nhất cho cả ba...

- Tôi...đồng ý. Cô...đang ở đâu?- Nước mắt nó bắt đầu tuông trào ra như dòng suối không thể nào dập tắt, nó cũng không buồn lau chúng. Nó chỉ ước gì sẽ mãi mãi không bao giờ biết đến cái địa điểm mà mình đang hỏi tới... Nhưng Ngọc Nhi đã nói, nói trong sự vui mừng phấn khởi nhất và rồi cô ta hẹn nó chiều mai gặp và tắt máy. Hồi chuông dài ngân lên như nỗi đau triền miên bất tận đang chạy khắp cơ thể nó. Khi nó đã chọn thì nó biết: mình đã mất Tiểu Thiên...mãi mãi. (Hết chap 58)

Trích “Nhật Ký của Ngọc Nhi”

Ngày...tháng...năm...

Hôm nay tôi đã đưa ra một quyết định táo bạo. Tôi không biết mình có làm đúng hay không? Khi tôi nói ra những lời nói đó, tôi đã rất sợ...Việc lựa chọn giữa người mình thương yêu và người mình muốn bảo vệ

quả thật là rất khó, khó đến nỗi cho dù có cho tôi cả một đời người chưa chắc tôi đã chọn được. Nhưng tôi đã bắt người khác chọn, tôi bắt Ngọc Nhiên chọn vì tôi nghĩ cô ta chắc chắn sẽ chọn Thiên Bảo. Cô ta làm sao biết được là cho dù cô ta có chọn Thiên Bảo hay không thì cậu ấy cũng nhất định sẽ sống? Cô ta làm sao biết được Thiên Bảo chính là Vũ Phong mà Tiểu Thiên đang tìm kiếm... Nhưng dù sao, tôi cũng đã đạt được mục đích của mình, đó là có được Tiểu Thiên... Tôi biết sẽ chẳng ai vui khi đi đến kết cục này ngoài tôi... Cho dù sau này có xảy ra chuyện gì... thì đây vẫn là kết cục tôi tự lựa chọn ình. Tôi xin ra là để điều khiển người khác phải làm ý mình cơ mà!

.....

Anh đến đây không phải để nhìn em khóc...mà để yêu em và làm cho em cười mãi mãi...

55. Chương 58

Chap 58(1): NGÀY CUỐI CÙNG CỦA CHÚNG TA

Nó đã ước gì ở trong toilet này mãi mãi để không phải đối diện ánh mắt của Tiểu Thiên, của Tuấn. Nhưng họ đã xuất hiện ngay sau đó và nhìn thấy những giọt nước mắt cứ mãi lăn dài của nó, nó cũng không cần lau:

- Cậu bị làm sao vậy? Lúc này cậu đã...- Tiểu Thiên nhìn nó với ánh mắt lo lắng có lẽ thấy nó như vậy Tiểu Thiên không dám hỏi thêm về chuyện này giờ nó có nghe thấy cuộc nói chuyện giữa nó và Tuấn không?

Tuấn chạy tới bên nó ngay sau đó, đỡ nó dậy và cậu ta làm một hành động mà cả nó và Tiểu Thiên đều không ngờ tới đó là ôm lấy nó và vỗ nhẹ lưng nó an ủi:

- Không sao đâu, tụi tớ sẽ bảo vệ cậu cho dù có bất cứ chuyện gì xảy ra

Nó bật khóc nhiều hơn khi nghe những lời đó, nó biết Tiểu Thiên và Tuấn rất muốn bảo vệ nó nhưng nó phải làm sao đây vì chính nó đã bỏ rơi Tiểu Thiên để chọn Thiên Bảo. Nếu cậu ấy biết chuyện cậu ấy sẽ tha thứ cho nó không? Nó rất sợ, nó sợ phải cho Tiểu Thiên biết nhưng sớm muộn gì cậu ấy cũng sẽ biết. Dĩ nhiên điều đó sẽ xảy ra vào ngày mai khi nó và cậu ấy đến chỗ đó! Nhưng rồi nó đã quyết định sẽ không cho Tiểu Thiên và Tuấn biết vì hai cậu ấy nhất định sẽ ngăn cản nó nhưng nếu nó không làm vậy Thiên Bảo có thể sẽ chết, nó đâu biết được Ngọc Nhi sẽ làm gì với cậu ấy cơ chứ? Còn Tiểu Thiên cho dù cậu ấy có buồn đi chăng nữa thì Ngọc Nhi yêu cậu ấy nên nhất định cô ta sẽ không làm gì cậu ấy cả. Những suy nghĩ cứ mãi lướt qua trong đầu nó, nó cứ đứng như vậy trong vòng tay đang vỗ về của Tuấn cho dù nó không ôm lại cậu ta, cho dù Tiểu Thiên đang nhìn nó với ánh mắt khó hiểu với những câu hỏi như hàng mui tên đâm vào tim nó. Nhưng vì Thiên Bảo nó chịu được, cho dù sau này Tiểu Thiên có hận nó đi chăng nữa nó vẫn sẽ chấp nhận!

.....

Lúc Tuấn buông tay ra khỏi nó cũng là lúc trống trường vừa vang lên...

Tiểu Thiên vẫn đứng đó nhìn nó, nhìn từng cử động của nó và nếu nó không làm cậu ấy càng lúc càng buồn! Không được! Nó không thể để Tiểu Thiên buồn như vậy được cho dù ngày mai nó không còn gặp cậu ta nữa nó vẫn mong nhìn thấy gương mặt lạnh lùng của cậu ấy nhìn nó chứ không phải gương mặt đau lòng như lúc này!

Cố gắng nở một nụ cười trên mặt nó hết nhìn Tiểu Thiên rồi ngẩng lên nhìn Tuấn, gương mặt cậu ấy có vẻ cũng đang buồn lắm chắc cậu ấy đã hút nỗi buồn của nó vào mình chăng? Vì lúc này nó đã khá lên thì Tuấn bắt đầu buồn...

Nó xua tan không khí căng thẳng bằng một câu nói mà nó nghĩ là lố bịch nhất lúc này:

- Chẳng có gì đâu, về thôi các cậu!

Khóc một trận xong rồi nói câu đó ư? Híc! Nhưng nó còn biết nói gì hơn đây! Nó lấy tay tự lau nước mắt rồi nhìn vào Tiểu Thiên và Tuấn đang vô cùng ngạc nhiên vì câu nói của nó và mỉm cười!

Tuấn bắt đầu nghi ngờ nó:

- Nãy giờ cậu giỡn đó hả?

Nó nhìn Tuấn tránh ánh mắt của Tiểu Thiên:

- Ủ...lúc nãy mình lỡ nghe lén cuộc nói chuyện của hai cậu nên sợ bị “trách tội” phải dùng kế “khóc” này để gỡ gạc thôi! Ai dè...

- Ai dè sao?- Tuấn hỏi bằng gương mặt bắt đầu biến sắc từ ánh mắt buồn bã chuyển sự nhẹ nhõm nhưng xen lẫn tức giận

- Ai dè cậu ôm tở làm hỏng hết kế hoạch

Tuấn bật cười khi nghe câu nói đó còn nó thì đỏ mặt lên vì ngượng mọi cảm giác lo lắng, buồn bã, sợ hãi đã phần nào vơi đi vì nó biết cho dù nó lựa chọn bên nào thì nó vẫn còn Tuấn luôn ở bên cạnh động viên an ủi nó. Còn về phần Tiểu Thiên chẳng phải nó vẫn còn một ngày được gặp cậu ấy sao? Nó sẽ quý trong từng giây từng phút đó xem như một điều mãi mãi...

(Hết chap 58)

.....

Nhật Ký của Anh Tuấn

Ngày...tháng...năm...

Tôi bắt đầu nghi ngờ Nhiên...

Khi cô ấy khóc, tôi biết đã có gì đó xảy ra...

Nhưng tôi không biết làm gì hơn là an ủi cô ấy, làm cô ấy thấy khá hơn

Nhưng Nhiên đã chọn cách im lặng, cái cách mà tôi không muốn nhất

Tôi còn có thể làm gì ngoài việc mỉm cười đón nhận sự lựa chọn của cô ấy đây?

Nhưng tôi muốn nói cho cô ấy biết một điều:

Cho dù bất kì chuyện gì xảy ra...tôi sẽ bảo vệ cô ấy

Tránh cho cô ấy gặp những thương tổn nặng nề

“Và đó là điều duy nhất tôi có thể làm được cho em”

Chap 58(2): NGÀY CUỐI CÙNG CỦA CHÚNG TA

Cậu đến với tớ như một giấc mơ...

Một giấc mơ về tình yêu tuyệt đẹp...

Tớ đã tìm ra cậu, nhưng rồi lại để cậu đi...

Nhưng xin cậu hãy đến và đi như một giấc mơ nhé!

Dù tớ biết sẽ chẳng có gì nhẹ nhàng như thế cả?

(Katysi)

Lại một ngày trôi qua, cú điện thoại của Ngọc Nhi như một cơn ác mộng lướt nhẹ qua nó. Cơn ác mộng khủng khiếp đến nỗi chỉ cần nhớ lại nó lại bật khóc. Nhưng nó đâu còn thời gian để khóc nữa, vì đó không phải là mơ, mà là sự thật, sự thật chỉ còn 8 tiếng nữa Thiên Bảo sẽ trở về và đó là lúc Tiểu Thiên ra đi, mà người đưa cậu ấy đến với Ngọc Nhi lại chính là nó. Nó như vậy có phải gọi là phản bội Tiểu Thiên không nhỉ? Cả đêm hôm qua câu hỏi đó luôn hiện lên trong đầu nó làm cho nó không còn muốn đến chỗ hẹn với Ngọc Nhi nữa. Nhưng nó đã lỡ hứa với cô ta, với lại biết đâu nếu nó không đến Ngọc Nhi có thể làm hại Thiên Bảo thì sao? Tại sao ông trời lại đối xử với nó như vậy, không bao giờ ông cho nó một sự lựa chọn toàn vẹn cả? Được cái này lại mất cái kia!

- Này, hôm nay cậu còn dậy trễ hơn cả tôi đấy, không muốn đi học hả?

Gương mặt Tiểu Thiên bất chợt hiện lên làm cắt ngang dòng suy nghĩ của nó. Nó không biết làm gì ngoài việc lắc đầu ý nói không muốn đi

- Xem ra cậu còn lười hơn tôi tưởng nữa đấy! Nhưng dù sao bây giờ đã quá giờ vào học rồi có muốn đi thì cũng phải nghỉ thôi!

Thoáng giật mình trước dòng chảy của thời gian, nó mơ màng đưa mắt nhìn lên đồng hồ đã mười giờ rồi! Hic! Nó ngồi bật dậy ngay sao đó rồi chạy thật nhanh vào toilet. Nó đã định sẽ đi đâu đó chơi với Tiểu Thiên để không lẩn phí ngày cuối cùng này vậy mà...cũng bị nó làm mất quá nhiều thời gian! Từ trong toilet nó nói ra giọng trách móc:

- Sao cậu không thức tôi dậy

Vì trong toilet nên nó không thể thấy sắc mặt của Tiểu Thiên sau khi nghe câu nói đó chỉ nghe thấy câu trả lời tỉnh queo của cậu ta:

- Nếu tôi nói tôi cũng mới dậy trước cậu được mười lăm phút thì sao?

Nó hơi sững nhưng có lẽ Tiểu Thiên nói đúng với kinh nghiệm của nó thì có thể cậu ta ngủ tới chiều cũng chẳng sao? Nhưng hôm nay thì có sao đấy...nếu cậu ta biết...chỉ còn vài tiếng nữa sẽ không thấy nó nữa và có lẽ là...mãi mãi không thấy nó nữa!

Nó bước ra khỏi toilet với bộ đồ mà nó cho là đẹp nhất của mình rồi đi đến chỗ Tiểu Thiên đang ngồi chênh chếch cậu ta ra ngoài. Nếu hôm nay là ngày bình thường chắc nó sẽ tưởng mình đang bị điên nhưng hôm nay...không phải ngày bình thường!

Tiểu Thiên cũng nhận ra sự khác lạ của nó:

- Hôm nay có chuyện gì xảy ra với cậu vậy?

Nó không trả lời mà thay vào đó bằng một câu hỏi:

- Cậu có nhớ công viên hôm trước chúng ta đã vào không? Chúng ta đến đó đi được không tôi nhớ là mình chưa được chơi trò nào với cậu ở đó cả...

Rồi nó lại kéo Tiểu Thiên đi, một niềm vui phấn phát trong người nó, nó thấy vui vì mình dám kéo Tiểu Thiên đi như vậy và còn vui hơn khi cậu ta không có chút kháng cự nào, cứ thế mà đi theo nó như một đứa con nít. Nó đã ước mình có thể mãi nắm tay Tiểu Thiên như thế này, sẽ chẳng bao giờ đến chỗ công viên, sẽ chẳng bao giờ đến chỗ gặp Ngọc Nhi nhưng rồi nó không thể nào ước được nữa, nó phải ngừng lại trở về với thực tại.

Tiểu Thiên đứng lại, đã đến công viên nhưng nó vẫn muốn kéo cậu ấy đi tiếp nhưng Tiểu Thiên đã giựt tay lại:

- Hôm nay cậu bị làm sao vậy?

Nó nhìn xung quanh, bây giờ nó mới nhận ra mình đã đến công viên từ bao giờ, tại sao lúc này nó lại không nhìn thấy chứ? Hay là nó đã bị niềm hạnh phúc ngấn ngãi này làm mờ cả mắt?

Tiểu Thiên đi đến chỗ nó và nắm nhẹ lấy bàn tay nó khẽ nói:

- Cậu muốn đi chơi tôi sẽ đi cùng cậu chỉ xin cậu đừng làm như vậy nữa...

Nãy giờ nó cứ đứng sững ra bây giờ nghe Tiểu Thiên nói nó mới tỉnh ra phần nào... Nó ngoan ngoãn đi theo Tiểu Thiên, những tia nắng của buổi trưa đang chói lóa như muốn thiêu đốt cả hai con người, đi đến hồ đập vịt nó lại nẩy ra ý định:

- Mình muốn chơi đập vịt đua với cậu

Tiểu Thiên nhìn nó có vẻ hơi ngạc nhiên nhưng rồi cậu ấy cũng đồng ý, ngồi trên con vịt trong tư thế sẵn sàng, nó đưa ra lời thách đấu:

- Phạm Tiểu Thiên, tôi thách cậu đuổi kịp tôi đấy!

Rồi cứ như thế nó cắm đầu cắm cổ đạp như thế đã lao vào một cuộc đua tốc hành nào đó nhưng khi đến được đích nó nhận ra chỉ có mình nó là cố gắng đạp còn Tiểu Thiên cứ mãi thong thả du ngoạn trên hồ, rồi nó lại nhận ra lúc này giờ Tiểu Thiên không nói là cậu ấy đồng ý đua với nó, chỉ có mình nó tự đua với chính mình và khi đến đích nó thấy hối hận...

Tiểu Thiên xuất hiện 15 phút sau đó và tới ngồi cạnh nó, nó reo lên như một con ngựa:

- Tôi thắng cậu rồi!

Tiểu Thiên nhìn nó:

- Thật sự cậu đã thắng tôi từ lâu rồi...

Tiểu Thiên nói vậy là sao chứ? Cậu ấy đâu có đua với nó đâu mà nói thắng hay thua? Đáng lẽ cậu ấy phải phủ định chuyện đó chứ nhưng Tiểu Thiên dường như có vẻ đồng ý hơn là phủ định nó...

Nó lắc đầu:

- Thắng thì có gì là oai chứ, chẳng phải người thắng sẽ phải chờ đợi người thua tới đích sao? Mà tôi rất ghét sự chờ đợi

Tiểu Thiên chợt mỉm cười, nụ cười đó quyến rũ đến nỗi nó chỉ muốn dựa vào đôi vai của cậu ấy chìm vào giấc ngủ mãi mãi không bao giờ tỉnh lại nữa!

.....

Buổi trưa trôi qua rất nhanh nó vừa rời khỏi quán ăn ở công viên đã gần 2 giờ chiều, điện thoại trong túi nó lại vang lên như trống ngực của nó lúc này, nó nhìn Tiểu Thiên:

- Xin lỗi, tôi đi nghe điện thoại một chút!

Nó đi nhanh đến chỗ thật xa để Tiểu Thiên không thể thấy mặt nữa, đúng như nó nghĩ, người gọi đến không ai khác chính là Ngọc Nhi:

- Ngọc Nhi đây! Hai tiếng nữa cô hãy đưa Tiểu Thiên đến chỗ hôm qua tôi nói, tôi sẽ nhắn tin cho cô biết Thiên Bảo ở đâu

Nó nói giọng tức giận:

- Vậy là tôi sẽ không gặp Thiên Bảo ngay sau đó ư? Làm sao tôi biết cô có lừa tôi hay không?

Nhưng Ngọc Nhi còn có vẻ lấn át nó hơn:

- Cô có quyền lựa chọn ư? Nếu cô không đưa Tiểu Thiên đến thì cô nhốt sát Thiên Bảo là vừa rồi đó!

Ngọc Nhi cúp máy cái rụp chẳng cần biết nó có đồng ý không vì cô ta biết chắc chắn câu trả lời rồi còn gì? Nó vội lau nước mắt rồi chạy đến chỗ Tiểu Thiên:

- Chúng ta chơi cho đủ quay đi

Tiểu Thiên chăm chăm nhìn nó, có lẽ cậu ấy cũng nhận ra sự khác lạ nhưng cậu ấy thay câu hỏi của mình bằng sự đồng ý:

- Được thôi, nếu cậu muốn!

Rồi cậu ấy dắt nó đi, vòng đu quay thật đẹp, từ nhỏ nó đã ước mình sẽ lên đây cùng với người mình yêu quý nhìn ngắm cảnh vật giống như những thiên thần nhìn ngắm nhân gian của mình.

Vòng quay bắt đầu chạy, nó đang ngồi đối diện với Tiểu Thiên trong một cái lồng nhưng nó chỉ ước có thể mở cửa lồng và bay ra như một chú chim sổ cánh bay đến bầu trời sâu thẳm mặc kệ bão táp mưa sa, mặc kệ tất cả:

- Tại sao cậu lại muốn lên đây?-Tiểu Thiên đăm chiêu nhìn nó hỏi

- Vì tôi thích- Rồi nó nhìn Tiểu Thiên không biết có nên hỏi cậu ấy hay không? Và nó quyết định sẽ hỏi cho dù câu trả lời là như thế nào thì nó cũng không gặp cậu ấy nữa cơ mà:

- Nếu như...ngày mai tôi không gặp cậu nữa, cậu sẽ như thế nào?

Tiểu Thiên hơi ngạc nhiên nhưng cậu ấy cũng trả lời nó, từng câu từng chữ như muốn ngọn gió cuốn vào xé toạc lòng nó:

- Nếu như ngày mai không gặp cậu thì với tôi đó phải là ngày mai nữa vì ngày mai của tôi có cậu nên mới được gọi là ngày mai

Rồi cậu ấy bật cười:

- Nghe như tiểu thuyết vậy phải không?- Rồi cậu ấy nói nhỏ như thì thầm:

- Nhưng đó là sự thật vì tôi đã...thích cậu mất rồi!

Nước mắt không biết ở đâu cứ mãi tuôn ra xối xả như một dòng chảy không thể nào ngăn lại được, nó chẳng biết nói gì ngoài việc ngồi cạnh Tiểu Thiên, dựa vào cậu ấy...mà khóc! Nó nhận ra mình cũng thích Tiểu Thiên đến nhường nào, có lẽ đến nỗi nó không muốn cậu ấy rời xa nó, nó chẳng muốn gì cả ngoài cậu ấy nhưng biết làm sao đây vì nó sắp để cậu ấy đi...đi khỏi cuộc đời nó như một cơn gió lạ chợt đến, chợt đi để lại cho con người đầy sự luyến tiếc...

.....

Nhật kí của Tiểu Thiên

Ngày...tháng...năm...

Tôi đã nhận ra...nhận ra em nói dối...

Và tôi biết sẽ có một chuyện gì đó sắp xảy ra...

Một chuyện kinh khủng làm thay đổi cả chúng ta...

Nhưng tôi biết làm gì ngoài việc chờ đợi và đón nhận nó đây?

Nhưng tôi muốn cho em biết được trái tim mình...

Cho dù nó đã không còn lạnh lặn gì, nhưng tôi tin...

Vẫn còn một nơi lạnh lặn, đó là...chỗ của em!!??

56. Chương 59

Chap 59: SỰ XUẤT HIỆN CỦA THIÊN BẢO??

Chưa bao giờ, nó thấy mình mất đi một thứ lớn lao đến như vậy, nó cảm thấy hối hận thật sự, nó đã kể tất cả cho Tiểu Thiên và nó có thể cảm nhận sự đau khổ trong gương mặt vẫn tỏ ra lạnh lùng đó, nhưng Tiểu Thiên chỉ mỉm cười:

- Tôi biết rồi, tôi sẽ đi theo cậu để đưa Thiên Bảo của cậu về!

Nó lắc đầu, nước mắt vẫn đang tuôn trào:

- Cậu có thể không đi được mà, tôi sẽ không ép cậu đâu

Nó mong Tiểu Thiên không đồng ý biết nhường nào nhưng cậu ấy thật sự đã đồng ý, đồng ý theo mong muốn của nó! Nhưng thực sự thì nó đâu muốn như vậy, nó chỉ là bị ép mà thôi!

Tiểu Thiên nắm tay nó:

- Khi vòng quay này kết thúc, cậu hãy đưa tôi tới chỗ Ngọc Nhi đi

Nó nhìn Tiểu Thiên, gương mặt của cậu ấy thật đau khổ, gương mặt đó nói cho nó biết cậu ấy cần nó biết chừng nào, nhưng vì nó, cậu ấy phải ra đi! Và rồi nó làm một chuyện mà nó nghĩ mình có thể làm duy nhất lúc này đó là quỳ xuống. Vòng đu quay đang chậm lại và sắp ngừng, nó biết rất nhiều người đang nhìn nó nhưng nó không quan tâm, nó ngược lên nhìn Tiểu Thiên với đôi mắt ngấn lệ:

- Xin lỗi cậu! Cậu đừng như vậy được không? Cậu hãy trừng phạt tôi đi nếu đó là điều cậu muốn lúc này!

Tiểu Thiên chẳng nói gì cả chỉ đỡ nó lên và đặt một nụ hôn vào môi nó, nụ hôn làm nó muốn tan ra, tan vào cậu ấy, để không phải đối diện với những chuyện như thế này! Và rồi Tiểu Thiên cũng buông nó ra, đó là lúc vòng quay ngừng lại...

.....

Nó và Tiểu Thiên đang ở chỗ hẹn với Ngọc Nhi, một nơi hẻo lánh và nói đúng hơn là ở sau một khu rừng và chỉ cần nhìn xuống chân, có thể thấy những vách đá hiểm trở. Nó cảm thấy như thể mình đang tham gia vào một bộ phim hành động và những kẻ thù đang ẩn nấp đâu đó xung quanh, chỉ cần có mệnh lệnh chúng sẽ xông ra và xô nó xuống vực thẳm ngay lập tức!

- Cô tới đúng giờ đó!- Giọng của Ngọc Nhi vang lên và được núi đá vọng lại như thể từ nơi nào đó xa lắm, những cơn gió khẽ lướt qua mặt nó như một người bạn cố vỗ về an ủi một người vừa phạm sai lầm và đang cảm thấy vô cùng hối hận!

Nó chỉ hỏi một câu duy nhất mà nó nghĩ là Ngọc Nhi biết:

- Thiên Bảo đâu?

Ngọc Nhi cười khê như biết chắc nó sẽ hỏi câu này và cô ta chuẩn bị sẵn câu trả lời từ lâu:

- Cậu ta đang ở một nơi an toàn, cô không cần phải lo. Chỉ cần cậu, Tiểu Thiên, cậu hãy ngoan ngoãn trở về với tôi thì tôi sẽ không đụng đến một sợi tóc của Thiên Bảo đâu!

Tiểu Thiên này giờ vẫn chưa nói gì, vẫn đứng yên quan sát. Bây giờ nghe đến tên mình cậu ấy cười giọng khinh bỉ:

- Tôi không ngờ cô lại lợi dụng Nhiên, để khiến tôi đầu hàng ư?

Ngọc Nhi nói giọng tự đắc:

- Không nhờ cô ta thì tôi biết nhờ ai đây? Tôi biết cậu đến đây thì cậu đã đồng ý rồi phải không?

Tiểu Thiên lắc đầu:

- Cô quá khinh thường tôi rồi đấy, cô tưởng tôi sẽ đầu hàng dễ như vậy sao? Bộ cô không sợ nếu có đi với cô thì tôi vẫn sẽ trốn ra bất cứ khi nào tôi muốn ư?

Ngọc Nhi lắc đầu như đã chuẩn bị sẵn câu trả lời cho bất cứ câu hỏi nào của Tiểu Thiên, cô ta nói giọng điềm tĩnh:

- Cậu sẽ không làm như vậy đâu, cậu không sợ Nhiên của cậu sẽ gặp nguy hiểm ư?

- Các người sẽ làm gì được cô ấy chứ? Các người cũng đừng quên cô ấy có võ đấy!

Ngọc Nhi đã bắt đầu tức giận có vẻ như cô ta muốn chuyện này diễn ra nhanh và tốt nhất là ngay bây giờ vì cô ta đã quá thiếu kiên nhẫn rồi!

- Tôi không quên đâu cảm ơn cậu đã nhắc còn bây giờ cậu đi theo tôi được rồi đó

Rồi cô ta nhìn sang nó:

- Năm phút nữa tôi sẽ nhấn tin vào máy cô và cho cô biết Thiên Bảo đang ở đâu!

Tiểu Thiên nhìn nó, có chút gì đó lưu luyến, nó cũng suýt bật khóc thêm lần nữa nhưng khi nhìn cái nhìn kiên định của Tiểu Thiên, nó tự nhủ sẽ không khóc, vì có khóc cũng chẳng làm được gì, chỉ làm nó thêm đau mà thôi!

Tiểu Thiên quay lưng đi theo Ngọc Nhi, không biết đây là lần thứ mấy nó đã phải nhìn thấy cậu ấy quay lưng đi như thế này? Nhưng bây giờ có lẽ là lần cuối cùng...

.....

- Nhiên ơi! Cứu mình với! Buông tôi ra!- Giọng nói của Thiên Bảo vang lên làm phá tan mọi nỗi đau trong lòng nó lúc này và nó quay lại đằng sau nơi vừa phát ra giọng nói của cậu ấy. Đúng là Thiên Bảo, cậu ấy đang bị ba người đàn ông lôi đi! Nó quay lưng nhìn về phía Tiểu Thiên, cậu ấy cũng đang nhìn nó, hơi ngạc nhiên rồi hai đứa khẽ gật đầu như đã hiểu ý đối phương. Nó chạy lên chỗ Thiên Bảo và hạ ngay người hai đàn ông đang kéo cậu ấy đi. Người có lại nhìn nó với vẻ hơi nhát rùng, nửa muốn đánh, nửa không! Ngọc Nhi hơi sững ra khi chứng kiến mọi chuyện rồi cô ta reo lên:

- Tụi bây ra hết đi!

Ngọc Nhi vừa dứt lời, hơn năm mươi tên đàn em to cao lực lưỡng của cô ta không biết ở đâu bắt đầu xuất hiện.

Tên đàn em đang đứng đối diện nó như được tiếp thêm sức mạnh chuẩn bị ra đòn chưa kịp thì bị ngay cú đá của nó làm cho bất tỉnh!

Tiểu Thiên lúc này đang đứng bên cạnh nó vừa ngạc nhiên vừa lo lắng nhìn Thiên Bảo, nó chẳng hiểu chuyện gì xảy ra nhưng nhìn vào Tiểu Thiên lúc này có vẻ như cậu ấy biết: Thiên Bảo thật sự là ai????

(Hết chap 59)

.....

Nếu với mình anh là một dấu chấm hỏi....

Thì với em anh là một câu hỏi...

Câu hỏi có thể đánh gục em bất cứ lúc nào!

Nhưng em sẽ không hỏi anh “vì sao”?

Mà em sẽ hỏi “bằng cách nào”?

(Katysi)

57. Chương 60

Chap 60: NGUY HIỂM CHẾT NGƯỜI

Thiên Bảo cũng nhìn Tiểu Thiên với vẻ nghi hoặc, có lẽ cậu ấy sắp sửa nhớ lại một cái gì đó:

- Người này...là ai vậy? Trong rất quen...

Nhưng Tiểu Thiên gạt đi:

- Để về rồi nói, bây giờ lo “xử” bọn này cái đã!

Nó ngược nhìn lên, hơn năm mươi tên đàn em của Ngọc Nhi đang đứng với tư thế hùng hổ, sẵn sàng chiến đấu bất cứ lúc nào! Rồi Ngọc Nhi hét lớn lên, âm thanh từ cô ta như một tiếng gầm thét dữ dội vang vọng cả núi rừng:

- Tụi bây bắt sống tất cả tụi nó cho tao!

Vừa dứt lời, tất cả những tên đàn em đều xông đến nó! Nhưng tụi nó vẫn còn cứu viện, một chiếc xe tay ga trắng chạy thẳng vào khu đất trống, có thể nói nếu người lái không thắng lại kịp thời chiếc xe có thể lao thẳng xuống vách đá. Tuấn từ tốn cởi nón bảo hiểm ra và cười điềm tĩnh:

- Có muốn tôi giúp một tay không?

Tiểu Thiên và nó đều gật đầu rồi Tuấn nhanh nhẩu đến chỗ Ngọc Nhi đang huênh hoang đứng, rút từ trong túi một vật bèn nhón kề sát cổ cô gái:

- Nếu cô không kêu bọn chúng ngừng tay, tôi sẽ ra tay đó!

Ngọc Nhi nhìn lướt từ mũi dao đến cán dao rồi lên đến gương mặt đang thì thầm vào tai mình rồi ngừng lại nói với giọng dặt dẹo:

- Tôi sẽ không kêu đâu, cậu muốn làm gì thì làm đi

Tuấn hơi ngạc nhiên trước quyết định của cô gái:

- Cô không tin tôi có thể đưa con dao vào thẳng cổ cô ư?

Ngọc Nhi lắc đầu, không một chút sợ sệt nào được biểu hiện nơi gương mặt đó nhưng cô ta cũng hơi né con dao vì nó chỉ cách cô ta vài centimet:

- Tôi không tin!

Tuấn hoảng sợ thật sự, có vẻ như cậu ấy không muốn làm gì cô ta mà chỉ muốn cô ta sợ hãi để kêu đám đàn em của mình ngừng tay lại vì bây giờ Tiểu Thiên và Thiên Bảo đang ở thế bị động thật sự vì cho dù cả hai có giỏi võ đến đâu thì đấu với hơn mười tên giỏi võ không thua kém mình thì quả là chuyện không tưởng! Chỉ có nó đang cố gắng cầm cự nhưng chắc chắn còn bao lâu nữa...

Tiểu Thiên vừa nhìn Tuấn với ánh mắt cương quyết vừa cố gắng thoát khỏi tên địch thủ đang ghì chặt cậu xuống đất và cậu ấy hét lên, cố gượng lại những điều không muốn của mình:

- Nếu...cô ta không nghe lời, cậu... cậu hãy làm những gì cậu muốn đi...đừng lo lắng!

Ngọc Nhi đã bắt đầu biết sắc như cô ta gắng giữ bình tĩnh:

- Cậu dám ư?

Tuấn lắc đầu:

- Tôi có gì mà không dám chứ?

Rồi cậu ấy cố cầm chặt con dao làm cả cánh tay cứ run lên, tiến sát cổ Ngọc Nhi, quệt nhẹ một đường ngay cổ, làm cổ cô ta rướm máu! Ngọc Nhi tỏ ra sợ hãi thật sự nói không nên lời vì cô ta biết nếu Tuấn đã dám làm vậy thì Tuấn cũng có thể giết cô ta bất cứ lúc nào! Vấn đề là không có ai ở đây ngăn cản!

.....

Nhưng thật sự thì có vì không biết từ ở đâu, ở sau lưng Tuấn, có một ai đó đang giơ cây gậy lên cao, qua khỏi đầu cậu ấy. Người cầm gậy có lẽ cũng đang run lên theo sự lắc lư của cây gậy rồi cô ta bắt đầu hạ dần nó xuống. Nó lúc này đang bị hai tên đàn em lực lưỡng bao quanh nhưng nó đã thấy Tuấn gặp nguy hiểm và có lẽ cậu ấy cần sự giúp đỡ. Nó không nghĩ gì hơn chạy thẳng đến chỗ Tuấn xô người đằng sau ra nhưng cây gậy đã đánh vào người nó làm nó mất đà và lao xuống vực!??? Trước đó, nó đã nhìn thấy cậu ta, người cầm gậy không ai khác: là nhỏ Trần!??

KHÔNG!!!

Tiếng của Tiểu Thiên và Thiên Bảo vang lên, mọi thứ như đang ngừng lại chỉ có đôi chân của hai cậu ấy cử động chạy thẳng đến chỗ nó nhưng có vẻ hai người đã bị đánh quá nhiều nên di chuyển không được nhanh!

Nó cố níu giữ những thứ gần nhất có thể và thật may mắn nó đã bắt được một nhánh cây mọc chênh vênh đầu vách núi nhưng cây cũng sắp đứt lìa vì không chịu nổi sức nặng của nó. Nó đã suýt bật khóc, tại sao sự sống của nó lại mong manh như vậy, chỉ cần nhánh cây đứt lìa cũng là lúc sinh mạng của nó đứt lìa!

Tuấn bắt đầu hiểu ra mọi chuyện, cậu ấy quăng con dao ngay lập tức và đưa tay xuống chỗ nó nói giọng gấp gáp:

- Cậu...cậu không sao đâu, đưa tay ỉnh!

Nó gạt đầu và đưa tay ra, Tuấn đã bắt được tay nó và cố gắng kéo nó lên, giọng cậu ấy vừa sợ hãi vừa cố gắng trấn an nó:

- Không sao đâu...chỉ chút nữa thôi, tôi sẽ đưa cậu lên ngay!???

Tiểu Thiên và Thiên Bảo cũng sắp đến gần nhưng gương mặt nhỏ Trân lại xuất hiện một lần nữa và...nhỏ mỉm cười độc ác:

- Cậu cũng xuống theo nó luôn đi

Hai bàn tay của Trân nhấn mạnh vào lưng Tuấn làm cả người cậu ấy cùng lao xuống nhưng bàn tay của Tuấn vẫn nắm chặt nó và cánh tay còn lại cũng cố gắng đưa lên. Cả người nó tiếp tục cảm giác mình đang tiếng dần với tử thần, chỉ còn một chút nữa thôi nhưng...

Nó đã không tiến thêm vì ngay lúc đó có một bàn tay đang nắm chặt lấy tay Tuấn, cố giữ có cả hai không xuống.

Người đó không ai khác, là Tiểu Thiên, cậu ấy đã xuất hiện, đã cứu nó. Nó cảm nhận được sức mạnh từ cậu ấy truyền thẳng đến tay mình làm hi vọng được sống của nó càng lúc càng tăng lên. Nó không muốn chết vì rất nhiều lý do nhưng có lẽ lý do lớn nhất là vì những người đang cố gắng cứu lấy nó vậy là nó cố nắm chặt tay Tuấn hơn! Thiên Bảo cũng bắt đầu nắm chặt tay Tuấn!

Nhưng mọi chuyện không đơn giản như nó nghĩ, Thiên Bảo và Tiểu Thiên, cả hai người đang bị thương thì làm sao chịu nổi sức nặng của hai người chứ? Có lẽ cả hai cậu ấy đã cố hết sức nhưng nó càng lúc càng tụt xuống hơn! Xuống thêm một chút làm nó càng lo lắng hơn, nếu cứ như vậy, cả nó và Tuấn đều sẽ chết!!?? Nó không muốn vậy, nó cũng muốn sống lắm chứ nhưng có lẽ đây là số mạng của nó, số mệnh đã an bày nó có lẽ sẽ phải chết nên một mình nó chết là đủ rồi, nó không muốn kéo thêm ai khác! Nó hét lên:

- Thôi đi các cậu, tôi chịu đủ rồi! Hãy để tôi đi!

Mặt của cả ba người con trai bắt đầu tức giận, Tiểu Thiên là người cố gắng hét lớn hơn cả nó:

- Cậu không được như vậy, cậu nhất định phải sống, cậu nhất định phải lên được!

- Nhưng nếu tiếp tục như vậy cả tôi và Tuấn đều phải chết đó! Tuấn cậu buông tay tôi ra đi, nhanh lên!

Nhưng cho dù nó có nói gì thì Tuấn vẫn nhất quyết cố gắng giữ chặt tay nó mặc kệ cánh tay cậu ấy đang mỏi nhừ ra vì sức nặng nhưng nó vẫn cố gắng vì cậu ấy tin rằng chỉ cần như vậy...sẽ giữ được nó!!??

(Hết chap 60)

.....

Cúi xuống là địa ngục, ngẩng lên là Thiên đường

Chỉ cần một chút nữa, tớ sẽ lên được thiên đường

Nhưng tớ bắt đầu cảm thấy tuyệt vọng

Tớ có lẽ không có duyên với thiên đường rồi?

Phải chăng vì ở trên đó...có cậu?

(Katysi)

58. Chương 61

CHAP 61: NGƯỜI RA ĐI

Tiểu Thiên hét lên, tức giận nhìn Ngọc Nhi:

- Nếu cô không đi lấy cho tôi một sợi dây đến đây thì cô đừng trách!

Ngọc Nhi cũng bắt đầu hoảng sợ, cô ta nhìn Trân:

- Sao cô lại làm vậy?

Trân cũng không còn tin vào hành động của nữa cô ta lắc đầu:

- Tôi...tôi...tôi không biết!

Ngọc Nhi nhìn đám đàn em của mình:

- Các người mau chạy đến cướp xe lấy sợi dây thừng ra đây

- Dạ, cô chủ- Vậy là hần chạy đi lấy sợi dây thừng, hi vọng được sống lại le lói trong nó, tay của Tuấn đã trở nên trơn hơn và càng lúc càng đỏ ửng như thể nó sắp không còn là tay của cậu ấy nữa rồi! Nó vừa nhìn vừa khóc, có lẽ tay của Tiểu Thiên và Thiên Bảo cũng đã trở nên như vậy! Những giọt nước mắt cứ chảy xuống khỏi gương mặt nó và rơi thẳng xuống vách đá, nó nhìn xuống đó, một nơi sâu thẳm không thấy đáy, có lẽ khi rơi xuống nó sẽ biết đáy ở đâu nhưng nó cũng sẽ ở luôn dưới đó... Thiên Bảo nói giọng trấn an nó nhưng trong giọng nói, nó biết cậu ấy cũng không còn chịu được bao lâu nữa:

- Nhiên, cậu phải cố lên, chỉ một chút nữa thôi, cậu nhất định phải sống

Bàn tay của Tuấn đã không còn chịu được lâu hơn nữa, cậu ấy sắp buông tay khỏi nó mất rồi, có lẽ đó là cái kết của nó chẳng?

Sợi dây thừng rơi xuống ngay sau đó, Tuấn cố gắng cuối xuống nhìn nó:

- Cậu mau níu lấy nó đi!

Nó đưa tay cầm chắc sợi dây thừng rồi từ từ buông tay Tuấn ra, rồi cậu ấy nhìn Tiểu Thiên và Thiên Bảo:

- Cho chắc ăn, hai cậu mau kéo sợi dây thừng đi, tôi không tin Ngọc Nhi cho lắm, tôi cũng sẽ qua đó!

Thiên Bảo gật đầu và buông tay Tuấn ra, giật lấy sợi dây từ tay tên đàn em của Ngọc Nhi nhưng có vẻ cậu ấy cũng không đủ sức để kéo nó, cả Tuấn nữa, Tiểu Thiên cũng không đủ sức kéo cậu ấy lên và...tay của Tuấn tụt dần ra khỏi Tiểu Thiên, cậu ấy...

- Không!??

Nó hét lên, nó không thể để Tuấn chết được, trong phút chốc nó đã níu được tay của cậu ấy, là sợi dây càng tụt xuống sâu hơn nhưng nó không quan tâm:

- Cậu không sao chứ?

Tuấn lắc đầu, mỉm cười:

- Cậu vẫn còn ở đây thì tôi sẽ không sao đâu, vì tôi biết cậu sẽ cứu tôi mà!

Nó càng khóc to hơn:

- Cậu không được chết đó!

Tuấn gật đầu cười buồn, mới lúc này cậu ấy đang cầm tay cố kéo nó lên vậy mà bây giờ tới nó là người cầm tay cậu ấy và nỗi sợ trong lòng nó còn lớn hơn cả lúc này!

Tiểu Thiên và Thiên Bảo đang ra sức kéo sợi dây lên, Ngọc Nhi cũng bắt đầu giúp đỡ, cô ta nhìn những tên đàn em của mình ra lệnh:

- Tụi bây mau tới giúp đi!

Nó nhận thấy mình bắt đầu lên được nhờ sự giúp sức của nhiều người, nhưng sợi dây, đã có dấu hiệu muốn đứt ra khi nó vừa chạm tay lên được bờ vực. Gương mặt nhỏ Trân lại xuất hiện:

- Các người chỉ có thể chọn một mà thôi, sợi dây sẽ đứt ra nếu cứ như vậy!

Nó tức giận, trợn mắt nhìn nhỏ Trân:

- Chính cô đã gây ra chuyện này!

Nhỏ Trân nhìn nó cười mãn nguyện:

- Đúng vậy, tôi đã cố tình làm như vậy vì cậu đó! Tôi tự hỏi tại sao cậu cũng là một con bé bình thường như tôi mà cậu lại được bao hotboy như thế này yêu mến chứ? Còn tôi, chỉ giống như một nhân vật phụ mờ nhạt giữa thế giới này! Tôi không muốn như vậy, tôi muốn cậu phải trả giá vì trước giờ cậu đã được quá nhiều! Tôi muốn tôi sẽ trở thành nhân vật chính...chứ không phải cậu!

Gương mặt nhỏ Trân biến sắc, nó có thể thấy bao sự ghen ghét đố kỵ trong gương mặt nó!

- Cô...- Nó không còn thời gian để cãi với nhỏ Trân nữa nhưng có lẽ nhỏ đã nói đúng, sợi dây sắp đứt ra...

Tuấn nhìn nó, mỉm cười:

- Chưa bao giờ, chưa bao giờ tôi nói với cậu phải không?

- Nói...nói gì chứ?

- Nói là...tôi chính là Nu

Nó tròn tròn mắt nhìn Tuấn như thể không tin vào câu nói của cậu ấy nhưng cậu ấy chỉ cười buồn:

- Tôi đã định nói với cậu, nhưng cứ mỗi lần tôi sắp mở miệng tôi lại bị vẻ ngây thơ của cậu ngăn lại, tôi sợ sẽ làm tổn thương cậu, tôi sợ sau khi biết được cậu sẽ không còn bình thường với tôi nữa, có lẽ cậu sẽ né tránh tôi, cũng có thể cậu sẽ ghét tôi, hận tôi, tất cả đều làm tôi sợ!

Nó càng khóc nhiều hơn, thì ra Tuấn chính là Nu mà trước giờ nó đã tìm kiếm, nhưng sao cậu ấy lại nói những lời này chẳng lẽ... Nó hét lớn lên:

- Cậu đừng nói nữa, tôi sẽ không giận cậu, không né tránh cậu, không ghét cậu đâu, ngược lại tôi sẽ yêu quý cậu hơn đây, vì vậy hãy cố gắng nắm chặt lấy tay tôi được không, chúng ta sẽ sống mà!

Nhưng Tuấn lắc đầu:

- Không được nữa, nếu cứ như vậy, chúng ta sẽ chết đó, tôi không thể để người mình yêu quý nhất phải chết vì mình được, chẳng phải vì tôi nên cậu mới lao xuống đây ư? Vì vậy người đáng lẽ phải chết là tôi!

- Không! Tôi không để cậu chết đâu, chúng ta sắp lên được rồi mà! Chỉ còn một chút thôi! Nu...cậu phải cố lên, cậu không thể dễ dàng từ bỏ như vậy được!

Nó nói đúng, đúng là nó sắp lên được nhưng sai là sợi dây thường bắt đầu đứt và Tiểu Thiên đã chụp kịp tay nó và Tuấn bắt đầu văng vẩy khỏi tay nó:

- Tôi yêu cậu nhưng tôi không thể bên cậu được, hãy tha thứ cho tôi!

Tuấn khẽ nói khi bàn tay cậu ấy vừa ra khỏi tay nó, nó không còn cảm nhận được hơi ấm từ đó nữa, cậu ấy đang từ từ rơi xuống, như một thiên thần, cậu ấy nhìn nó, cười rất đẹp, nụ cười mà có lẽ cả đời này có sẽ không thể nào quên được, nó thấy những giọt nước mắt của mình rơi xuống trúng ngay gương mặt đang mờ dần của cậu ấy!!!!? Nó hét lên trong đau đớn, cố gắng vùng vẫy khỏi tay Tiểu Thiên để rơi xuống với Tuấn, nó không thể để cậu ấy chết một mình được, nó không muốn như vậy, nó không muốn vì nó mà cậu ấy phải chết, nó muốn người ra đi là nó!!!!??

.....

Nhật kí của Anh Tuấn:

Ngày...tháng...năm...

Tôi nhận ra trái tim của mình rồi!

Trái tim cứ mãi vang lên khi nhìn em...

Thôn thớt khi thấy em rơi lệ...

Hạnh phúc khi thấy em cười...

Dù tôi biết người mang đến nụ cười cho em không phải là tôi...

Nhưng tôi không buồn mà chỉ thấy vui cùng em...

Em đừng mãi hỏi tôi có hối hận với sự hy sinh của mình không?

Mà hãy hỏi chính mình phải sống như thế nào với sự hy sinh của tôi!

.....

Anh là một thiên thần cô độc
Bước lang thang trong cuộc đời đầy cạm bẫy
Được gặp được em là lúc anh ngừng bước
Được yêu em là lúc anh bắt đầu cảm nhận được hạnh phúc
Được chết vì em là lúc anh ban hạnh phúc của mình...cho em!
(Katysi)

59. Chương 62

Chap 62: NHỚ LẠI

Nó muốn lao xuống vực ngay bây giờ! Tại sao khi nó tìm ra được Nu thì cậu ấy lại bỏ nó đi không thương tiếc như thế cậu ấy không cần nó nữa, không cần đến Pu nữa? Lúc nó vừa được Thiên Bảo và Tiểu Thiên kéo lên nó đã quay lại gọi tên Tuấn ngay lập tức nhưng trả lời lại nó chỉ là tên của Tuấn vọng lại từ một nơi nào đó xa lắm, xa đến nỗi nó không thể nào đặt chân đến đó nữa!

Nhưng nó biết vẫn còn cách để nó gặp cậu ấy, đó là nó sẽ nhảy xuống vực và chết cùng cậu ấy như vậy nó sẽ không phải một mình hối tiếc, một mình đau khổ vì mình đã gián tiếp giết chết Tuấn! Ý nghĩ đó thôi thúc bước chân của nó, chỉ cần nó bước thêm một bước nữa nó sẽ đi đến nơi không có ánh sáng đó nhưng nơi đó nó sẽ gặp được Tuấn, gặp được Nu của nó! Nó đã định bước nhưng rồi một bàn tay đã ôm lấy nó, không để nó bước nữa. Nước mắt làm nhòa cả mắt nó, nó không còn nhìn rõ người đó là ai, nhưng hơi thở của cậu ấy không thể lẫn lộn với bất kì hương vị nào của cuộc sống, là Tiểu Thiên. Rồi cậu ấy dịu dàng nói:

- Cậu đừng đi, Tuấn đã bỏ chúng ta rồi, cậu không thể ích kỉ mà ra đi theo cậu ấy nữa!

Nhưng nó không còn nghĩ đến người khác nữa, người nó nghĩ đến bây giờ là Nu và cái chết của cậu ấy là vì nó. Nghe có vẻ thật nực cười nhưng sự thực là như vậy, nó không muốn Nu vì mình mà chết như vậy, tương lai của cậu ấy, mọi thứ của cậu ấy vì nó mà phút chốc tan biến thành không thì sao nó có thể vui vẻ mà sống tiếp đây? Nó kéo tay Tiểu Thiên ra khỏi người mình, đau khổ nói:

- Xin lỗi cậu nhưng cậu hãy để tôi đi, hãy để tôi vì Nu mà ích kỉ được không?

Ánh mắt Tiểu Thiên nhìn nó một cách xa xăm, đượm buồn rồi cậu ấy nói tiếp:

- Không được, Tuấn đã chết nhưng cậu ấy chết là muốn cậu sống thật tốt chứ không phải muốn cậu vì cậu ấy mà đau khổ. Cậu hãy nghe lời đi được không?

Nó đang định chống cự lại những lời nói mà nó nghĩ Tiểu Thiên đang lừa mình, cậu ấy chỉ muốn mình sống mà thôi, nhưng trước khi nó nói thêm được điều gì đó một bàn tay đập mạnh vào cổ nó, rồi mọi thứ tối dần đi, tối như tâm trạng lúc này của nó vậy!

Tiểu Thiên nhìn Thiên Bảo như thể không tin vào mắt mình:

- Tại sao em lại làm như vậy?

Nhưng Thiên Bảo chỉ lắc đầu:

- Hãy để cậu ấy bình tĩnh lại đã, nếu bây giờ anh có nói gì cậu ấy cũng sẽ không tin đâu!

Rồi Thiên Bảo quay sang Ngọc Nhi nãy giờ đang đứng chết chân tại chỗ, mắt tròn tròn nhìn xa xăm vào bờ vực đó:

- Cô để chúng tôi đi được rồi chứ?

Như tỉnh lại từ một nơi nào đó, Ngọc Nhi nhìn Thiên Bảo biểu lộ sự thương cảm, đúng là cậu ấy vẫn chưa nhận ra cô:

- Tôi không thể để các người đi được, mặc dù tôi rất tiếc cho sự ra đi của Tuấn nhưng việc này nằm ngoài tầm kiểm soát của tôi

- Cô đã hại chết một mạng người mà bây giờ còn nói được như vậy ư?- Thiên Bảo và Tiểu Thiên kích động thực sự, Tiểu Thiên thì hét lên còn Thiên Bảo như muốn lao vào ăn tươi nuốt sống người đối diện.

Nhưng gương mặt Ngọc Nhi lúc này vẫn như động vật máu lạnh không chút cảm xúc và cô ta lạnh lùng phán:

- Chuyện cũng đã xảy ra rồi, tôi cũng không muốn Tuấn chết nhưng hôm nay một trong hai người phải đi theo tôi nếu như các người muốn an toàn rời khỏi nơi đây!

Tiểu Thiên lắc đầu, ngao ngán nhìn Ngọc Nhi:

- Cô thật hết thuốc chữa rồi, nếu có trách thì chỉ có thể trách tôi. Trước đây tôi đã đưa cô về nhà chúng tôi để cô làm sáo trộn tất cả!

- Anh...anh nói đã đưa cô ta về nhà chúng ta sao?- Thiên Bảo bỗng dưng xen vào, dường như cậu đã nhớ ra một điều gì đó. Đầu của cậu đau nhói rồi những kí ức trước giờ đã mất bỗng chốc tìm về với chủ nhân của nó.

Nhìn thấy Thiên Bảo ôm đầu đau đớn, Tiểu Thiên lo lắng hỏi:

- Em đã nhớ ra điều gì rồi phải không?

Nhưng trước khi Thiên Bảo trả lời, Ngọc Nhi đã cắt ngang:

- Không nói nhiều nữa, một trong hai người mau đi theo tôi, nếu không cả đám sẽ cùng chết!

- Cô thật là quá đáng! Được rồi! Tôi sẽ đi theo tôi- Tiểu Thiên bước thẳng đến chỗ Ngọc Nhi nói với giọng đầy kiên quyết.

- Anh không thể đi với cô ta- Thiên Bảo bỗng nói lớn nhưng Tiểu Thiên chỉ cười buồn:

- Nếu em đã nhớ ra điều gì thì cũng tốt nhưng trước khi em nhớ lại tất cả, hãy chăm sóc tốt Nhiên đi. Chúng ta đã nợ cậu ấy quá nhiều!

Rồi Tiểu Thiên quay lưng ý muốn bỏ đi, Ngọc Nhi vui mừng nhìn Tiểu Thiên như thể đạt được ý muốn, cô nắm chặt lấy tay cậu, dắt đi...

- Khoan đã!

Tiếng của Thiên Bảo vang lên trong không trung làm nụ cười trên miệng Ngọc Nhi lúc này vụt tắt, cô ta quay lại nhìn Thiên Bảo một cách khó hiểu nhưng Thiên Bảo đã hiểu ra mọi chuyện, cậu đã nhớ ra tất cả! Nhớ ra tên của mình, nhớ ra người đang bỏ mình đi là ai?

- Tôi đã nhớ ra tôi là Vũ Phong và cũng nhớ ra cô là ai rồi. Ngọc Nhi, nếu hôm nay cô kiên quyết ra đi thì từ nay tôi với cô không ai nợ ai nữa, cô hãy đi đi. Nếu lần sau gặp lại, tôi sẽ xem cô như một người không quen biết, đừng ai nấy đi!

Tiếng của Vũ Phong vẫn vang đều đều trong không gian nhưng có thể thấy cậu phải cố gắng như thế nào để không khỏi biểu lộ cảm xúc khi nói ra những lời đó. Nhưng nếu có biểu lộ cảm xúc, cậu sẽ như thế nào đây? Vui ư? Cậu không thể làm được? Buồn ư? Cô ta không xứng đáng để cậu buồn vì cô ta. Nhưng Ngọc Nhi cũng cương quyết không kém, cô ta lạnh lùng nhìn Vũ Phong, người mà cô đã từng nghĩ mình có tình yêu với cậu nhưng thực chất thứ mà cô có chỉ là tình cảm không hơn không kém của một người bạn:

- Nếu cậu đã quyết định như vậy, thì tùy cậu!

Rồi cô ta quay sang Tiểu Thiên cố gắng nặn ra một nụ cười như trước khi chưa nghe những lời này, nhưng không thể:

- Chúng ta đi thôi!

Vũ Phong nhìn theo cho đến lúc Ngọc Nhi đi mất không còn để lại gì nữa, chỉ còn lại khói bụi mù mịt như trái tim cậu lúc này! Cậu bế Nhiên lên chiếc xe Tiểu Thiên để lại rồi phóng đi, lao như bay trên con đường nhựa đang bị bóng tối che khuất như thể lao vào một cuộc chiến nào đó mà kẻ thua cuộc là cậu!??

.....

Anh biết mình đã sai khi để em ra đi
Nhưng anh vẫn làm vậy vì anh biết mình chưa quên được gì
Thứ mà anh quên trước giờ chỉ là trái tim mình
Một thứ chỉ có thể tạm thời ra đi
Đến khi tìm lại được cũng là lúc nó bắt đầu rỉ máu...

60. Chương 63

Chap 63: ĐÁ KÍCH

Vậy là cái ngày kinh khủng hôm nay lại sắp trôi qua nhưng mọi kí ức của nó tại sao lại không trôi theo ngày mà vẫn cứ nằm lại với nó nhất là nỗi đau vô hình đó! Cho dù là bây giờ khi đang nằm trong phòng trên chiếc giường với chăn êm nệm ấm, nó vẫn còn hận bản thân mình tại sao lại để Nu vì nó mà hi sinh như vậy? Đáng lẽ kẻ phải chết là nó. Nó miên man với những ý nghĩ dày xéo tâm can rồi bỗng nó nhớ ra một người: Tiểu Thiên. Từ lúc tỉnh dậy đến giờ nó đã ra khỏi phòng nhưng không hề thấy bóng dáng cậu ấy. Rồi nó tự hỏi bản thân mình: Phải chăng Tiểu Thiên cũng đã bỏ đi, cũng đã rời xa nó? Cậu ấy cũng giống như Nu không tha thiết gì nó nữa! Nó vừa nghĩ vừa cười buồn!

Bước xuống giường, nó đi lại nhìn qua cửa sổ, những hàng cây ban ngày xanh tươi bao nhiêu thì bây giờ lại bị bầu trời bao phủ, trở nên đen đúa, đem đến cho người khác cảm giác sợ hãi. Nhưng nỗi sợ hãi đó không lớn bằng nỗi cô đơn trong lòng nó hiện giờ, nó mở toang cửa sổ hi vọng sẽ được người bạn thân trước giờ không bao giờ từ bỏ nó...là gió, gió vẫn sẽ an ủi nó như tám năm về trước vậy. Cửa sổ bật mở, cơn gió lạnh ào ạt thốc vào mặt nó, gió vuốt ve gương mặt đã từng nhỏ không biết bao nhiêu là lệ của nó như muốn an ủi. Đứng trước cửa sổ một hồi, nó bỗng nhớ đến Tiểu Thiên, nhớ đến trò chơi “sấm chớp” của hai đứa, không biết bây giờ nếu bị một cơn sấm dội mạnh vào tai nó có còn can đảm bịt tai lại rồi cười cười với cơn sấm tưởng như vui tai đó nữa không? Hay lại như trước đây, hoảng sợ vì không thể một mình chống đỡ nổi, hoảng sợ vì không có ai bên cạnh, ai ủi, giúp đỡ nó nữa! Cuối cùng nó cũng còn một mình, một mình đơn độc chiến đấu với cuộc sống tẻ nhạt của chính bản thân mình...

Bỗng một tiếng gõ cửa khẽ vang lên... là Thiên Bảo, à không, là Vũ Phong mới đúng. Cái tên này chạy vào tai nó như một tia hi vọng lóe sáng, nó như một người lạc đường trong bóng tối bỗng chốc tìm thấy đường ra, nó nhanh chóng bước đến mở cửa. Nó những tưởng mình chỉ còn một mình, nó đã không nhớ đến Vũ Phong, bây giờ nghĩ lại thật có lỗi với cậu ấy.

Gương mặt Vũ Phong hiện lên, ánh nhìn như muốn thấu tận ngõ ngách trong lòng nó hiện giờ, làm nó quay mặt đi, Vũ Phong cũng có chút bối rối nói:

- Cậu sao vậy? tôi ở dưới lầu thấy bỗng dưng cửa sổ mở toang nên lên đây xem thử?

Nó người nhìn Vũ Phong, cổ gượng một nụ cười đáp:

- Mình không sao đâu, chỉ là không ngủ được nên mở cửa hóng gió một chút thôi! À!

Thiên Bảo...à không...Vũ Phong nè! Cậu có biết Tiểu Thiên đang ở đâu không?- Nó hỏi với giọng ngây thơ nhưng Vũ Phong bắt đầu có chút thất vọng.

Thật ra cậu cũng biết Ngọc Nhiên có tình cảm với Tiểu Thiên nên câu hỏi của cậu ấy là quá đỗi bình thường nhưng chẳng lẽ ngoài Tiểu Thiên ra trong lòng Ngọc Nhiên cậu không đáng một xu ư? Cậu vừa chịu đã kích quá lớn là người con gái mình yêu thương: Ngọc Nhi đã rời bỏ cậu, đã vậy cô ta còn lấy cậu ra trao đổi để có được anh trai cậu. Như vậy có thể thấy cô ta cũng yêu Tiểu Thiên đến nhường nào? Cậu thấy đó kị và thương xót cho bản thân mình, nhưng cậu cũng không biết làm gì ngoài việc nhìn những người mình yêu thương rời bỏ mình mà đi! Cậu vừa nghĩ, đầu óc bắt đầu bấn loạn có lẽ do vết thương ở đầu chưa khỏi hẳn. Cậu không kiềm chế được mình nắm chặt tay nó, quá lớn:

- Tiểu Thiên! Tiểu Thiên! Sao lúc nào trong đầu cậu cũng chỉ có anh ấy vậy? So với anh ấy, trong lòng cậu, tôi chiếm vị trí thứ mấy?

Nó không nhìn Vũ Phong mà trở lại cửa sổ nhìn vào khoảng không tối mịt bao trùm cảnh vật nhưng nó biết trong khoảng không vô định nào đó, ở nơi nào đó...có Tiểu Thiên... Chỉ là không biết cậu có nhớ nó như nó hiện giờ không?

Nó không biết nói gì ngoài hai tiếng mà nó biết Vũ Phong không muốn nghe, nhưng nó vẫn phải nói vì đó là sự thật:

Ánh mắt Vũ Phong nhìn lại nó có chút giận dữ như muốn gào thét nhưng rồi một sức mạnh từ ý chí đã vùng dậy, cậu ấy không gào thét nữa chỉ lặng lẽ bỏ đi, trước khi ra khỏi phòng, một tiếng thở dài vọng lại kèm với một lời thầm thì:

Rồi cánh cửa khép lại, có cái gì ươn ướt tiếp tục chảy xuống, nó bị dội một gáo nước lạnh vào mặt, đau đớn, quằn quại khôn nguôi. Nhưng nỗi đau của nó có thấm gì với nỗi đau của Vũ Phong? Người đang đứng đằng trước cánh cửa phòng nó, không chút động đậy, ánh mắt của Vũ Phong nhìn mọi thứ một cách vô hồn. Vài phút trước một đả kích lớn đã đến, trong một ngày, Vũ Phong mất đi người con gái mình đã từng thương yêu nhất...mất cả người anh trai ruột của mình...rồi mất cả người bạn thân nữa! Nhưng Vũ Phong vẫn phải cứng rắn chịu đựng, vì tuy cậu mất đi mọi thứ nhưng cậu không thể từ bỏ Nhiên được! Một thứ tình cảm sâu đậm đến khắc cốt ghi tâm đã trở dậy khiến con người ta bất chấp tất cả để giữ lấy nó, dù biết nó đang vô cùng mong manh... Vũ Phong muốn an ủi Nhiên nhưng nó đã làm cậu thất vọng, trong lòng nó ngoài người anh của cậu ra thì hoàn toàn không có chỗ đứng của cậu, cậu bỗng muốn bỏ đi, đi thật xa, để không phải trông thấy người con gái mà mình yêu thương đau khổ vì một người con trai khác mà mình chỉ biết đứng nhìn bất lực. Ý nghĩ khiến người ta muốn thực hiện nhưng một động lực vô hình đã làm cậu muốn ở lại với nó, cậu sẽ ở lại với nó chỉ một ngày thôi! Ngày mai trôi qua sẽ là lúc Thiên Bảo ra khỏi cuộc đời Nhiên. Không phải! Phải nói là cả Thiên Bảo, cả Tiểu Thiên, rồi cả Tuấn nữa, F3 Angel sẽ biến mất!!!!

Ở một căn biệt thự to lớn mọc lên nơi sâu thẳm trong rừng xanh, Tiểu Thiên đang nhìn về phía những ngôi san sát, cậu ấy đang nghĩ đến Nhiên, nghĩ đến những ngày tháng tốt đẹp của hai đứa rồi lại thở dài thường thượt, ánh nhìn đượm vẻ tê lương vào cái bóng tối âm u, vô tâm đang chìm lên mọi cảnh vật!

- Anh bi làm sao vậy, từ lúc đến đây anh chưa hề nói một tiếng nào với em?

128

- Nếu anh còn đối xử với em như vậy, em sẽ không để con nhỏ đó sống yên đâu?

Nhưng dường như Tiểu Thiên không còn sợ sệt điều đó nữa, cậu hỏi lại, sắc mặt không một chút thay đổi, vẫn lạnh lẽo như băng tuyết nhất là đối với người đối diện, cậu thật sự không muốn nói chuyện với cô ta thêm một giây nào cả:

- Cô sẽ làm gì Nhiên?

Câu hỏi của Tiểu Thiên hiện lên như một lời thách đấu nhưng tạm thời Ngọc Nhi cũng chưa biết sẽ làm gì Nhiên cả, lúc này thấy thái độ lạnh lùng của Tiểu Thiên đối với mình, cô chỉ buột miệng nói ra vậy thôi, bây giờ bị hỏi người lại thật khó trả lời!

Nhưng Tiểu Thiên vẫn bình thản, cương quyết nói:

- Cho dù cô có giữ được con người tôi ở đây, nhưng cô chưa hề giữ được trái tim tôi một giây phút nào cả, vì vậy, sẽ có một ngày tôi một mình, tôi nhất định sẽ quay về nơi trước giờ của mình!

Im lặng nhìn đôi mắt đang bắn loạn của Ngọc Nhi, Tiểu Thiên vẫn điềm tĩnh dùng tiếng nói lạnh lùng để gây đã kích cho người đối diện:

- Cho dù cô bắt tôi ở đây nhưng vẫn còn có Vũ Phong, em trai tôi sẽ chăm sóc cho Nhiên nên cô đừng hòng đụng đến cô ấy!

Ngọc Nhi đang nung nấu một nỗi sợ vô hình nào đó, nhưng sau khi lời nó đó lọt ra, Ngọc Nhi thoáng vui hơn một chút, cô khẽ nhếch môi:

- Anh đừng nghĩ như vậy em dám cá với anh, Vũ Phong cũng sẽ bỏ cô ta mà thôi!

Một nụ cười thâm độc hiện lên, làm gương mặt Tiểu Thiên thoáng nhăn lại nhưng rồi lại giãn ra:

- Làm sao cô biết được chứ? Tôi thấy cậu ấy yêu Nhiên còn hơn cả trước đây yêu cô nữa kìa!

Ngọc Nhi có vẻ bất được một câu nói hài hước từ Tiểu Thiên, lúc này bỗng cười sặc sụa, tiếng cười vang vẳng vào tiếng gió rít tạo nên một âm thanh gê gợn:

- Anh là con trai, làm sao hiểu được trái tim con gái cơ chứ? Nếu Nhiên thật lòng yêu anh, cô ta liệu sẽ nhìn như thế nào? Cô ta sẽ như thế nào khi thấy người bạn mình từng yêu mến ra đi, rồi cả người mình yêu bỗng nhiên biến mất! Đau khổ ư? Phải nói là đau hơn cái chết, nhưng cô ta đâu biết được Vũ Phong còn đau hơn cô ta gấp mấy lần! Cậu ấy sẽ an ủi Nhiên, nhưng trong mắt cô ta lúc này, cậu ấy bỗng trở nên thừa thãi biết bao?

Giọng nói của Ngọc Nhi vẫn lên xuống, từng câu từng chữ chĩa vào lòng Tiểu Thiên, đôi mắt lạnh lùng bây giờ lại đượm vẻ xót xa lo lắng, rất lâu sau đó Tiểu Thiên mới mở miệng:

- Ngày mai, tôi sẽ đến dự đám tang của Tuấn!??

.....

Trái tim em rộng lớn nhưng không có chỗ dành cho anh

Hãy để anh ra đi, để trái tim em lại được yên bình

Dù anh biết nỗi đau này sao mà lớn quá!

Nhưng anh sẽ mỉm cười chấp nhận nó...

Như đã từng chấp nhận em...

(Katysi)

61. Chương 64

CHAP 64: GẶP LẠI

Nó thức dậy, đôi mắt nhìn vào một khoảng không vô định, trống rỗng. Nỗi buồn vẫn chưa tan đi, tâm trạng thì càng lúc càng buồn bã, vì cái gì mà bây giờ nó không muốn sống nữa? Vì cái gì mà bây giờ nó muốn hét thật to lên để giải tỏa bao đau đớn? Nhưng nó không làm gì cả...

Nó chỉ tới đám tang của Tuấn...

Nó và Vũ Phong đã đi bộ một đoạn đường rất dài để đến đám tang của Tuấn, chẳng ai nói với ai câu nào, chỉ có cơn gió khẽ lướt qua mái tóc dài của nó làm tóc bay vào mặt, có lẽ gió cũng muốn che đi để không ai thấy được gương mặt đau khổ của nó lúc này. Lâu lâu, nó và Vũ Phong lại quay lại nhìn nhau, hai đứa cứ lẳng lặng nhìn nhau như thế chứ không nói một lời nào cả! Làm sao nó và Vũ Phong có thể quên được dư âm hai từ "Xin lỗi" thốt ra từ miệng nó vẫn còn vương vấn đâu đây.

Đi mãi, đi mãi trong tâm trạng căng thẳng, nó ước gì đoạn đường đến nhà Tuấn có thể ngắn lại thì hai biết mấy, nó ước gì tới hôm qua mình không nói những lời đó, không có những suy nghĩ đó... để làm đau lòng người khác và làm cả mình cũng thấy khó xử nữa...

Người nó khẽ run lên khi một cơn gió mạnh tạt qua, Vũ Phong thấy vậy, lẳng lặng nhìn và cõng áo khoác ra đặt lên vai nó, cậu ấy khẽ nói, âm thanh không to, không nhỏ, chỉ ầm ập và đủ cho nó nghe:

- Trời mùa đông lạnh lắm, sau này cậu ra ngoài nhớ đem theo áo khoác không thôi sẽ bị cảm đó.

Nó hơi giật mình, sao Vũ Phong lại nói với nó như vậy? Cứ như thể là sau này cậu ấy sẽ không ở chung với nó nữa vậy! Vừa nghĩ đến đây nó thoáng đỏ mặt phải rồi Vũ Phong đã nhớ lại rồi, cậu ấy đâu cần sống chung với nó nữa, chẳng phải cậu ấy có thể về nhà hay sao? Nó vừa nghĩ ngợi, người nó cũng không còn run nữa chỉ khẽ giật giật, rồi nó khẽ gật đầu nhìn sâu vào mắt Vũ Phong như thể muốn tìm ra một điều gì đó rồi đáp:

- Ừ! Cậu cũng vậy!

Nói xong, nó cúi xuống ngay, nó giận bản thân sao có thể nói như vậy? Cứ như thể là nó sắp không gặp được Vũ Phong nữa không bằng! Chẳng phải cậu ấy luôn ở bên nó hay sao? Nó có gì phải sợ? Đến lúc này nó cảm thấy sự quan trọng của Vũ Phong biết chừng nào! Nó không muốn cậu ấy đi, nhưng cũng không biết nói gì để giữ cậu ấy lại nó chỉ cuối đầu rồi cả hai lại chìm vào không gian im ắng đến đáng sợ! Mặc dù bây giờ trời rất trong lành như khi bạn đi cùng một ai đó, cả hai đều im lặng thì cho dù trời có đẹp đến đâu, tất cả đều trở nên ảm đạm khiến con người không còn muốn tiếp tục bước cùng nhau như vậy nữa...

Nó đang đứng trước một ngôi biệt thự sang trọng và cổ kính. Điều ấn tượng đầu tiên của nó với căn biệt thự này không phải nét đẹp hoàn hảo hay những thứ mỹ lệ đang trang hoàng lên nó, cũng không phải khung cảnh những chậu cây kiểng đang bao bọc lên nó mà là sự im lặng đến đáng sợ đang bao trùm lên ngôi biệt thự lúc này!

Không khí từ bao giờ đã trở nên ngột ngạt như vậy? Chẳng phải vẻ bề ngoài của Tuấn cho thấy cậu ấy sống rất vui vẻ hay sao? Tuy chơi với Nu từ nhỏ nhưng nói thật, nó không biết gì về Nu cả! Nó chỉ tình cờ gặp cậu ấy trong một lần ra biển...

Sóng biển lúc đó rất to, rất đáng sợ, nhưng nó đã rất quen với những cơn sóng như vậy vì nó sống ở biển từ nhỏ! Thậm chí nó còn chơi đùa với sóng nữa, nó thích nhất cái cảnh mình tạo nên một thứ gì đó từ cát như một lâu đài cát chẳng hạn nhưng rồi bỗng dưng một cơn sóng lớn tràn vào đánh sập bao công sức của mình. Nhưng nó không thấy buồn, chỉ thấy việc đó hay hay rồi nó cứ mãi miết xây lên như vậy để một cơn sóng vô tình nào đó cuốn lâu đài của mình đi đến một vùng đất nào đó mà nó nghĩ ở nơi đó biết đâu lâu đài của mình sẽ thành một lâu đài thật chứ không phải bằng cát như mình đã làm nữa!

Nhưng Nu thì rất ghét việc này, với cậu ấy tồn tại và biến mất bỗng dưng lại trở nên quan trọng, cậu ấy không thích những thứ mình làm ra lại biến mất như vậy. Nó gặp cậu ấy khi cậu ấy đang loay hoay và cố giữ một lâu đài cát mình vừa mới xây nên. Lâu đài có vẻ như rất kiên cố, đẹp hơn mọi lâu đài mà trước đây nó từng thấy và từng làm ra như cho dù có đẹp có kiên cố đến đâu thì cuối cùng nó cũng sẽ ra biển cả mà thôi! Nó đã nói như vậy với cậu ấy nhưng cậu ấy không tin, cậu ấy nghĩ mình sẽ giữ được thành quả của mình nhưng kết quả thì thật đáng buồn là y như lời nó nói, từng mảng, từng mảng lâu đài của cậu ấy tan ra theo sóng biển...

Ban đầu, cậu ấy rất tức giận nhưng bỗng vài ngày sau không biết ai đã cho cậu ấy địa chỉ, cậu ấy tìm ra nhà nó và nói muốn làm bạn với nó, vậy là tình bạn của tuổi nó đã kéo dài suốt ba năm.

Ba năm là thời gian không dài nhưng nó cũng không nhanh như việc dựng lên một lâu đài cát rồi lại cho nó đi theo sóng biển mà nó đủ để xây nên một tình bạn đẹp giữa hai đứa...

Nó nhớ lại những chuyện đó rồi khẽ cười, nụ cười hiếm hoi từ hôm qua tới giờ. Nhưng nó vụt tắt khi ý nghĩ đau đớn lại nổi lên: “Người bạn của nó đã không còn nữa, cậu ấy đã ra đi mãi mãi...vì nó!”

Nó đau đớn nhìn vào bên trong ngôi nhà mà không biết chuông cửa vang lên từ bao giờ, thì ra là Vũ Phong đã ấn chuông. Bên ngoài, có rất nhiều xe đang đậu, có một chiếc xe tay ga màu đen, đẹp như chiếc xe của Tiểu Thiên trước giờ vẫn đi...Nhưng chẳng phải chiếc xe của cậu ấy vẫn đang ở nhà nó sao? Nó thật ngốc khi nghĩ đến chuyện Tiểu Thiên đang ở đây, rồi nó tự nhủ với lòng: Phải Tiểu Thiên đi!?? Việc làm nghe có vẻ đơn giản như có thể nói là sự chịu đựng lâu dài... Nhưng nó tin...bản thân mình có thể làm được... vì Tuấn và vì Vũ Phong nữa!

Nó ngược nhìn lên gương mặt Vũ Phong, thì ra cậu ấy đã ốm đi rất nhiều, cơ thể dường như đuối sức! Vậy mà từ hôm qua đến giờ nó không hề hỏi han, quan tâm đến cậu ấy!

Một bà già bước ra mở cửa rồi cuối đầu khẽ chào Vũ Phong, trên ngực bà ấy có một bông hoa hồng trắng...

Bên trong ngôi biệt thự cũng giống như vẻ ngoài ảm đạm của nó mặc dù bên trong rất nhiều người, ai nấy đều đang an tọa trên những chiếc ghế dài xếp thành hai hàng cứ nối đuôi nhau trải dài cả căn phòng rộng. Căn phòng tuy lớn nhưng sao im ắng đến đáng sợ! Nó liếc sơ khắp căn phòng, trần nhà tất cả đều mang một màu trắng u ám. Mọi người không quay lại nhìn con người vừa bước vào, họ để nó tự động ngồi xuống để giống như họ, tưởng niệm người đã khuất! Nhưng nó chưa ngồi, ánh mắt nó lúc này đang nhìn chăm chăm vào một vật đối diện mình chính là tấm ảnh của Tuấn, một bông hoa trắng được đính lên nó!

Mới hôm qua nó còn thấy cậu ấy bên cạnh mà, sao bây giờ chỉ còn một bức ảnh?

Thậm chí người ta còn không tìm được xác của cậu ấy nữa! Cậu ấy đã đi đâu?

Nó nhìn vào gương mặt tĩnh lặng như thiên thần của người trong hình, bờ môi cậu ấy khẽ nhếch lên để lại nụ cười dịu dàng nhưng không hề rưng rưng... Nó bật khóc... khóc như ngày hôm qua, thậm chí còn dữ dội hơn hôm qua nữa... Tiếng khóc càng lúc càng lớn... mọi người đều quay lại nhìn... Vũ Phong không nói gì chỉ đặt nhẹ cánh tay mình lên vai nó rồi vỗ nhẹ như an ủi một linh hồn đang bị tổn thương... Vũ Phong sợ sẽ làm đau nó nên không dám vỗ mạnh để nó thức tỉnh ra đây là ở đâu? Có bao nhiêu người đang nhìn trừng trừng vào nó, có ánh mắt ngạc nhiên xen lẫn xúc động, có ánh mắt bức tức vì nó đã phá hỏng không khí im như tờ của căn phòng!

Nhưng lúc này, nó không còn bình tĩnh nữa, nó tiến lại gần tấm hình rồi bằng một động lực vô hình nó giật tấm hình ra khỏi bàn thờ, ôm chặt nó vào lòng như thể đang ôm chính người trong ảnh rồi la lớn trong tiếng khóc thốn thớt:

- Mấy người làm gì vậy? Rõ ràng là Tuấn chưa chết! Ai ấy người làm những thứ này!

Nó chạy đến định đá đổ những lẵng hoa trắng mà nó cho là nhảm nhí nhưng...

Một bàn tay của ai đó kéo nó lại...

Bàn tay đã ấm áp lên từ bao giờ? Hữu hình như vô hình...

Nó nhìn vào bàn tay đang nắm chặt cánh tay nó... Rồi từ từ ngược lên gương mặt đó...

Ánh mắt bắn loạn của nó lại hóa lặng như hồ tự bao giờ? Rồi chuyển sang ẩn hiện bóng hình ai?

Phạm Tiểu Thiên!

Tiếng khóc bỗng im bật lại, thay vào đó là cái nhìn chăm chăm! ... Môi nó bặm chặt lại...

Trái tim khẽ run lên theo từng nhịp thở...

Có lẽ là của cả hai người...

Không biết từ lúc nào... hai bàn tay nó đã xiết chặt khung hình...của Tuấn!!??

.....

Những điều tận đáy lòng, làm sao để nói hết?

Chỉ có thể khắc nó sâu thật sâu vào tận đáy lòng...

Để nó không còn khả năng thể hiện thành lời nói...?

Nếu tất cả những điều đang dẫu chặt đều biến mất?

Liệu trái tim ta có còn nguyên vẹn không?

Hay nó sẽ trở nên đau khổ hơn cả lúc ban đầu?

(Katysi)

62. Chương 65

CHAP 65: LÝ DO LỚN NHẤT

Gương mặt Tiểu Thiên vẫn như vậy, vẫn làm run động trái tim nó, nó đã nhận ra điều đó! Nó không dám nhìn Tiểu Thiên nhưng nó đã nhìn thật kĩ, để chắc đó là Tiểu Thiên! Ánh mắt của cậu ấy có gì đó hơi buồn nhưng rất cương quyết...

Nhìn cậu ấy lúc này, bỗng nó chỉ muốn chạy đến để ôm chặt cậu ấy lại, không cho cậu ấy đi đâu cả nhưng khi ý nghĩ đó đến cũng là lúc nó nhận ra nó đang ở đâu? Có bao nhiêu người đang nhìn nó với ánh mắt xen lẫn ngạc nhiên và tức giận!

Nó cảm thấy sợ hãi tất cả họ vì nó chính là người đã gián tiếp hại chết Tuấn, đã vậy nó còn lớn tiếng trong đám tang cậu ấy, nó làm sao có thể đứng vững chân bước ra khỏi nơi đây? Nó càng không thể đối diện với linh hồn Tuấn, có lẽ cậu ấy đang ở đâu đó xung quanh đây, oán trách nó!

Nó thoáng nghĩ đến những chuyện kinh khủng xảy ra khiến nó chỉ muốn trốn đến một góc khuất nào đó để không ai thấy mình nữa, nếu họ không nhớ đến sự xuất hiện của nó thì càng hay...nhưng nó không làm được điều đó!

Tiểu Thiên cầm khung hình của Tuấn trên tay nó và có ý muốn giựt ra! Nó nắm chặt khung hình rồi nhìn lên gương mặt vẫn điềm tĩnh thoáng nét lạnh lùng của Tiểu Thiên.

Ánh mắt cậu ấy từ từ hiện lên hai ngọn lửa như vô hình nhưng lại thiêu đốt trái tim nó...

Nó đã buông khung hình Tuấn ra từ lúc nào không hay...

Lúc nó nhận ra trong tay mình không giữ khung hình nữa cũng là lúc Tiểu Thiên vừa đặt khung hình lên lại bàn thờ rồi cậu ấy làm một hành động mà ngay cả nó cũng không ngờ đến

Đó là kéo nó đi ra khỏi lễ tang...

Kéo nó ra khỏi nơi có những gương mặt nó không muốn đối diện!

Kéo nó ra khỏi nơi nó chỉ đem đến cho nó sự đau khổ và bấn loạn...

Và một lần nữa, Tiểu Thiên lại kéo nó... Đi vào trái tim cậu!

.....

Nó đâu còn để ý đến chuyện gì nữa, tâm trí của nó lúc này chỉ có Tiểu Thiên và tội lỗi nó đã gây ra cho Tuấn mà thôi...

Nó không nhận ra Vũ Phong đang đứng như chết chân tại chỗ nhìn từng cử động của nó...

Nhìn nó và Tiểu Thiên đang dần đi ra khỏi cổng và cũng là ra khỏi trái tim của cậu ấy...

Vũ Phong đã cũng muốn làm như Tiểu Thiên, kéo nó đi ra khỏi nơi chỉ khiến nó đau khổ, nhưng có vẻ như cậu chưa đủ can đảm, chưa đủ quyết tâm như anh của mình! Nhưng nhìn anh mình đưa Nhiên đi cậu lại thấy hối hận:

Hối hận tại sao mình không được như anh? Tại sao mình lại quá nhu nhược?

Cậu chỉ có thể đứng nhìn Tiểu Thiên cướp người mình yêu đi thôi ư? Trước đây là Ngọc Nhi còn bây giờ là Nhiên! Tại sao cậu không giữ được một ai bên cạnh mình chứ?

Cậu sẽ để anh mình làm như vậy ư? Cậu không cam tâm!

Cậu nhìn theo hai cái bóng đang dần dần biến mất rồi hạ quyết tâm: Cậu sẽ làm mọi cách để có lại Nhiên!

Sau khi hai người kia đi, mọi người còn lại trong đám tang đều chuyển ánh mắt tức giận sang Vũ Phong, cậu nhìn hết mọi người, vài lời chỉ trích vang lên nhưng cậu không nghe lọt lời nào cả! Trong tâm trí cậu bây giờ chỉ muốn dành lại Nhiên mà thôi! Ánh mắt cậu nhìn hết thấy mọi người rồi ngừng lại nơi Ngọc Nhi!??

Cô ta có vẻ cũng tức giận không kém gì cậu nhưng cậu cố giữ bình tĩnh buông gọn một câu trước mặt mọi người:

- Chuyện này cháu thật có lỗi nhưng mọi người hãy tiếp tục lễ tang cho Tuấn, hãy để linh hồn cậu ấy được yên ổn!

Rồi cậu bỏ đi khỏi đám tang, chẳng ai đuổi theo cậu, có vẻ họ cũng nghĩ cậu nói đúng! Chỉ có một cái bóng lủi thủi đi theo cậu...

Cậu quay lại nhìn gương mặt xinh đẹp đó!

Cô ta vẫn không thay đổi, ánh mắt đen láy ẩn sau hai hàng mi cong vút đang dịu dàng chớp chớp nhìn Vũ Phong...

Khiến cậu bất chợt nhớ về ngày xưa, cách đây vài năm cậu cũng bị đôi mắt này mê hoặc, bây giờ nó vẫn như vậy nhưng tại sao trái tim cậu không còn đập dữ dội như trước đây? Nó đã nguội lạnh từ khi nào mà cậu không biết vậy?

Ngọc Nhi nhìn cậu, cố nặn một nụ cười...

Chẳng phải đây là nụ cười trước đây của cô ta khi lần đầu gặp cậu sao? Nhưng cậu không còn ấn tượng gì về nó cả mà chỉ thấy nó giả tạo mà thôi! Cậu buông một câu lạnh lùng:

- Cô đi theo tôi làm gì?

Ngọc Nhi cười cười:

- Em muốn đi theo anh thôi!

Vũ Phong chợt hối hận, tại sao trước đây cậu lại thích loại người này cơ chứ? Mới hôm qua cô ta còn bỏ cậu để đi theo người khác, thậm chí cô ta còn lấy cậu ra trao đổi để có được thứ mà cô ta cho là tình yêu! Nhưng bây giờ, khi cô ta bị tình yêu của mình bỏ rơi cô ta lại tìm đến cậu ư?

Vũ Phong nhếch môi:

- Xin lỗi, nhưng tôi không ngờ cô mặt dày đến như vậy!

Ngọc Nhi có vẻ hơi thất vọng nhưng cô ta bỗng đứng thẳng lên, dáng điệu cuối cuối ngượng nghịu ban nãy dường như không phải là của cô ta, Vũ Phong cũng không ngờ cô ta có thể thay đổi 360 độ như vậy! Nhưng cô ta chỉ buông một lời chỉ trích nhẹ nhàng bằng giọng nói chừng trạc khác hẳn cái giọng lí nhí ban nãy!

- Anh không nên nói với em như vậy chứ! Chẳng phải cả hai chúng ta đều bị bỏ rơi hay sao?

Vũ Phong lắc đầu:

- Tôi không bị bỏ rơi, tôi chỉ tạm thời không gặp Nhiên nữa thôi!

Ngọc Nhi nhìn chằm chằm Vũ Phong rồi bật cười giọng chế giễu:

- Anh như vậy có khác gì em đâu? Cả hai chúng ta đều bị người mình yêu thương bỏ rơi!

Rồi Ngọc Nhi tiếng lại gần Vũ Phong nói khẽ:

- Chỉ cần anh muốn, chúng ta sẽ hợp tác, anh sẽ có Nhiên còn em sẽ có Tiểu Thiên!

Vũ Phong nhìn Ngọc Nhi, đây là con người anh từng yêu ư? Lúc này cô ta không khác gì một con rắn độc khiến người khác ghê tởm!

Vũ Phong lắc đầu giọng kiên quyết:

- Tôi sẽ không thương lượng gì với cô cả!

Rồi Vũ Phong bước đi tiếp, những cơn gió nhẹ thổi qua làm mái tóc cậu lung lay trước gió. Ngọc Nhi nhìn theo bóng hình cao cao đó, rồi hét lớn:

- Nếu anh không đồng ý anh sẽ hối hận đó!

Bước chân Vũ Phong đang nhanh bỗng chốc chậm dần rồi dừng lại chờ đợi sự xuất hiện của con rắn độc mà trước giờ cậu vẫn yêu thương, nhìn gương mặt sung sướng của cô ta cậu chỉ muốn tát vào nó một cái để cô ta tỉnh ra mà thôi!

- Cô định làm gì Nhiên?

Ngọc Nhi hơi thất vọng trước câu hỏi của Vũ Phong:

- Anh nói y chang Tiểu Thiên vậy nhưng anh yên tâm chỉ cần anh hợp tác với em, em đảm bảo không đụng đến cô ta...

Nghe giọng nói của Ngọc Nhi, Vũ Phong ước gì mình không đến đây, để nghe cái kế hoạch kinh khủng của cô ta...

Nhưng vì Nhiên, cậu chấp nhận mạo hiểm...

.....

Bàn tay siết nhẹ của Tiểu Thiên như có một sức mạnh vô hình khiến trái tim nó ầm ập trở lại, tâm trí nó không còn rối loạn như vài phút trước nữa...

Tiểu Thiên dắt nó đi đâu cũng được, chỉ cần đi cùng cậu ấy có xuống địa ngục nó cũng sẽ đi!

Nhưng Tiểu Thiên không dẫn nó xuống địa ngục mà đưa nó về nhà...

Căn nhà nó hiện ra, nó bỗng nhớ những lúc Tiểu Thiên ở đây, căn nhà bỗng có thêm sự rối loạn vô hình... Tiểu Thiên đã xuất hiện, đã làm khuấy động cuộc sống của nó biết nhường nào rồi lại ra đi...

Cậu ấy có biết nó đã buồn đến cỡ nào? Cậu ấy có hiểu được trái tim nó đau đến nhường nào?

Có vẻ Tiểu Thiên biết vì cậu ấy cũng cảm thấy như nó nhưng vì một lẽ nào đó cậu ấy đã bỏ những ý nghĩ đó đi...

Nó nhìn Tiểu Thiên, từ nãy giờ cả hai không hề nói một lời nào, chiếc xe chạy băng băng trên đường, lướt qua hết thấy mọi nơi nhưng cũng đến lúc nó phải ngừng lại, cũng đến lúc cả hai phải nói chuyện với nhau!

Tiểu Thiên hỏi nó nhưng không nhìn thẳng:

- Tại sao cậu lại đến lễ tang

Nó nhìn Tiểu Thiên sâu vào ánh mắt Tiểu Thiên nhưng không cảm xúc nào hiện lên trong đó, nó vẫn sâu thẳm thẳm như trước đây:

- Cậu đến được tại sao tôi không đến được!

Tiểu Thiên hạ giọng:

- Lẽ ra cậu không nên đến?

Nó không ngờ Tiểu Thiên có thể nói với nó những lời đó, nó lúc này như một con thú bị thương đang đứng trước người thợ săn sẽ bị bắn bất cứ lúc nào! Nó không thể nào bỏ chạy hay làm gì được...

- Tại sao chứ? Vì tôi đã hại Tuấn nên không được phép đến lễ tang của cậu ấy ư?

Tiểu Thiên vẫn nói với nó bằng giọng lạnh lùng mà trước giờ nó cảm thấy khó chịu mỗi khi Tiểu Thiên cất lên nhưng dường như càng lúc càng quen thuộc...

- Tôi không có ý đó, chỉ là cậu không nên đến là loạn mà thôi!

Nó bị làm sao vậy, nó đâu muốn nói những lời đó với Tiểu Thiên, chẳng phải lời nó muốn nói là nhớ cậu ấy hay sao? Tại sao khi đối diện thì nó chẳng nói được gì cả?

Tiểu Thiên quay lưng:

- Nếu không còn gì nữa thì cậu vào nhà đi, tôi đi đây?

Nó không kìm được nữa, xúc động hỏi, hai hàng lệ đang từ từ tuôn theo từng giây từng phút, từng câu nói của Tiểu Thiên:

- Cậu định đi đâu?

Nhưng Tiểu Thiên dường như không để ý, cậu ấy nói giọng bất cần:

- Đi đâu cũng được dù sao chúng ta cũng chẳng có gì ràng buộc nên tôi cũng chẳng có lý do nào để đứng đây nữa!

Tiểu Thiên từ từ quay lưng đi, thậm chí còn không nhìn mặt nó lấy một cái!

Tại sao cậu ấy lại vô tình như vậy?

Tại sao nó lại thích con người vô tình đó?

Nhưng nó bỗng tìm ra câu trả lời khi hình bóng Tiểu Thiên đang từ từ xa dần...

- CÓ CẬU CÓ RẤT NHIỀU LÝ DO ĐỂ Ở LẠI ĐÂY!

Tiểu Thiên đột ngột dừng bước, có vẻ như cậu ấy hơi bất ngờ trước câu nói đó, từ từ quay mặt lại, gương mặt sáng như thiên thần lại hiện ra, chỉ có mỗi ánh mắt của cậu là lạnh lùng như ác quỷ mà thôi! Còn tất cả, tất cả những thứ khác đều đẹp như thiên thần!

Nó bước từ từ đến bên cạnh Tiểu Thiên, hai cái bóng càng lúc càng gần nhau dưới ánh nắng chói chang mà ấm áp...khoảng cách đã gần lại từ bao giờ?

Ánh mắt nó hiện lên điều gì đó tha thiết, chạm vào ánh mắt Tiểu Thiên, nó nhìn thấy hình ảnh nó trong đó...

- Lý do lớn nhất là vì: TÔI THÍCH CẬU!!??

(Hết chap 65)

.....

Lời nói trong lòng đã nói ra

Chỉ xin tình đừng thoáng chốc bay đi

Chỉ xin người đừng phũ phàng gạt bỏ

Chỉ xin hạnh phúc nhỏ có thể mỉm cười!

(Katysi)

63. Chương 66

Chap 66: NGƯỜI Ở LẠI VÀ KẺ RA ĐI

Trong khoảng khắc, một ngọn lửa lóe sáng trong mắt Tiểu Thiên

Trong khoảng khắc nó thấy mình như bị thiêu đốt trong ngọn lửa đó!

Ngọn lửa, như một ánh sáng bùng cháy trong đáy tim lạnh lẽo... Chút ảm áp vừa chớm dậy...

Nhưng rồi nó vội tắt để lại đôi mắt băng giá vô định.

Nhìn vào mắt Tiểu Thiên, sự cô độc của cậu ấy lúc này như một lời từ chối nó, làm nó đau nhói...

Nhưng trái tim con người đối diện dường như được làm bằng thứ kim loại vô cùng chắc chắn không thể nào xuyên thủng được. Đã có lúc nó tưởng mình đã vào được bên trong nhưng một tảng băng lớn lại hiện lên vô tình cản lối nó, khoảng cách lúc này rất gần, gần đến nỗi nó nghe thấy trái tim mình đang đập loạn xạ, đôi tay như tê dại không thể nhúc nhích được, chỉ có nơi khoe mắt những giọt lệ xối xả tuôn rơi...

Tiểu Thiên lắc đầu, bàn tay cậu khẽ lay động khi nhìn thấy những giọt lệ trên gương mặt nó, cậu ấy từ từ đưa tay lên định sẽ lau nước mắt cho nó, nhưng cậu ấy chợt khựng lại, bàn tay từ từ hạ xuống như một cử chỉ khó nhọc rồi quay đầu đi.

- Xin lỗi nhưng tôi chưa chắc mình đón nhận được câu nói này, vì vậy xin cậu hãy giữ nó lại, được không?

Câu nói đó vang lên khiến cõi lòng đắng nghẹn, nhưng đợt sóng trong lòng cứ mỗi lúc một dâng cao, đến tận đầu...

Ba từ “Tôi thích cậu” vẫn còn lẩn quẩn trong không khí và dội vào tai nó, vang lên trong đầu nó một cái rõ to làm nó sực tỉnh! Nó đã làm SAI rồi ư? Nói ra mình thích một người là việc làm sai trái ư? Và đây là lúc nó bị trừng phạt phải không?

Nó nhìn Tiểu Thiên như thể những điều mình vừa nghe không phải sự thật, như thể cậu ấy chỉ gạt nó, nhưng đôi mắt lạnh giá buốt đến tận tim nó lúc này cho thấy cậu ấy không gạt nó, chỉ có nó tự gạt mình mà thôi!

Tiểu Thiên không nhìn nó, giọng nói vẫn vang lên đều đều, nó tự hỏi khi nói ra những lời làm người khác đau lòng đó, Tiểu Thiên như thế nào, cậu ấy có thấy khó nói không hay đó chỉ là những lời quen thuộc mà cậu vẫn hay nói để từ chối những cô gái tỏ tình với mình?

- Tạm thời có lẽ chúng ta không nên gặp nhau một thời gian, tôi sẽ đi khỏi đây, đi khỏi thế giới của cậu...

- Khi...nào...cậu về- Nó gượng gạo nói trong nước mắt..

- Có lẽ là một năm, hai năm, ba năm,... Nhưng cũng có thể là không về nữa...

Nói đến đây không khí chợt im ắng đến đáng sợ, nó bặm chặt môi lại để không bật khóc to hơn, có lẽ là vì vậy mà môi và cả mặt nó đều trắng bệch, mặc cắt không còn một giọt máu...

Nó có thể sống không có Tiểu Thiên ư?

Nó có thể chịu đựng nỗi đau này bao lâu?

Nó có thể tự đi tiếp cuộc đời mình không?

Nó không chắc được gì cả, nước mắt không ngừng tuôn rơi...

Tiểu Thiên vẫn đứng đó, nhìn nó khóc với gương mặt lạnh như băng nhưng rồi cậu ấy cũng không còn chịu nổi nữa, cậu ấy nói như thể muốn xoa dịu chút gì đó cho người con gái này:

- Cậu đừng buồn vì tôi có được không? Tôi không dám chắc mình có thể trở về nhưng tôi hứa với cậu trong thời gian tôi không có ở đây, sẽ có người thay tôi chăm sóc cậu?

Lời nói của Tiểu Thiên tựa như xoa dịu nhưng thực chất nó như ngàn mũi dao đâm sâu vào trái tim nó, đau đến nỗi nó cắn chặt môi để không khỏi thốt lên nhưng đôi môi không còn chịu đựng nổi nữa, nó bật máu!

Nỗi đau! Làm cách nào để đối diện đây?

Nó đau đến nỗi chỉ còn biến phản khán:

- Cậu ta có thể thay cậu nói thích tôi không? Cậu ta có thể thay cậu lạnh lùng với tôi không? Cậu ta có thể thay cậu đưa tôi đi chơi công viên không? Có thể thay cậu dẫn tôi đến bất cứ nơi nào tôi muốn không? Có thể thay cậu sống trong trái tim tôi không?

Sau mỗi câu hỏi của nó là một tiếng nấc nghẹn ngào, Tiểu Thiên lắng nghe như thể nó cũng đã làm bắt đầu làm đau cậu ấy, gương mặt cậu trở nên nhợt nhạt... Cậu chưa hề nghĩ đến những điều đó, thậm chí chưa bao giờ nghĩ đến cảm nhận của nó khi cậu nói như vậy, cậu chỉ lao đầu vào những câu nói tàn nhẫn làm đau cả hai người...

- Nếu cậu ta không làm được như vậy thì cậu hãy ở lại với tôi được không?

Nó nhìn thẳng vào Tiểu Thiên, ánh mắt ẩn chứa một tia hi vọng mong manh...

- TÔI CÓ THỂ LÀM ĐƯỢC- Giọng nói của ai đó đang cất lên, phá tan không gian đau đớn đang bao trùm cả hai người...

Giọng nói vừa vang lên, ầm áp và kiên quyết biết bao khiến con tim nó trùn xuống...

Từ cành cây trên cao, một bóng người lìa khỏi bóng cây, nhảy xuống bên cạnh nó!

Sao lúc này, cậu ấy giống Thiên Thần như vậy?

Gương mặt xinh đẹp không chút vết đó đang nhìn thẳng vào nó, đôi mắt ầm áp làm xoa dịu nỗi đau đang từng phút khắc chặt vào tim...

Nhưng khi giọng nói đó, gương mặt đó xuất hiện, nó cảm nhận sự đau đớn của mình như thể nó không tồn tại, cảm giác ầm áp xen lẫn vào vết thương...

Nó không thể thốt nổi một câu hoàn chỉnh

- Vũ...Phong!

Chẳng phải lúc này cậu ấy còn bị bỏ lại trong đám tang sao?

Tại sao bây giờ lại đến đây sớm hơn cả nó nữa?

Nó bỗng cảm thấy có lỗi với Vũ Phong, nó đi cùng cậu ấy đến vậy mà bỏ cậu ấy đi...

Nhưng gương mặt Vũ Phong không có chút nào cho thấy là đang giận có cả, thậm chí cậu ấy rất muốn bảo vệ nó là đằng khác...

Nhưng sao nó vẫn không quên được con người đó? Nó quay sang Tiểu Thiên hỏi một lần cuối, một tia hi vọng do nó tự thấp lên:

- Cậu ở lại được không?

Tiểu Thiên bây giờ nở một nụ cười hiếm hoi trên gương mặt lạnh nhưng cậu ấy không nhìn nó, mà nhìn... Vũ Phong

- Cuối cùng em cũng nhớ lại rồi, như vậy là anh có thể yên tâm ra đi!

Vũ Phong nhìn chăm chăm vào Tiểu Thiên như muốn tìm một sự giả dối nào đó trong lời nói Tiểu Thiên như hình như là không có hay cậu ấy đã chôn dấu rất kĩ đến nỗi ngay cả người em ruột này không thể tìm ra được.

Rồi Vũ Phong gật đầu, vui vẻ khoát tay lên vai nó nói như thể đây chỉ là một sự trao đổi đơn giản:

- Chẳng phải lúc này em cũng nói rồi sao? Em làm được, vì vậy anh hãy yên tâm đi đi, hãy làm việc anh muốn làm nhưng khi anh trở về, em không chắc là Nhiên vẫn còn thích anh đâu!- Vũ Phong nói chậm rãi nhưng chắc chắn như thể cậu ấy đã làm được điều đó.

Nó nhìn Tiểu Thiên nhưng cậu ấy tránh ánh mắt nó mà chỉ gật đầu với Vũ Phong, cái gật đầu dứt khoát đến nỗi nó không còn dám lên tiếng nữa, đến nỗi nó cảm thấy cho dù mình có nói gì đi nữa thì Tiểu Thiên vẫn sẽ đi và nó vẫn sẽ đau khổ...

Vậy tại sao nó không để cậu ấy đi cho rồi? Dù sao cậu ấy cũng...không cần nó!

Và... Tiểu Thiên quay lưng đi thật!

Bờ vai lạnh lùng đó đã từng làm chỗ dựa của nó nhưng sao bây giờ trở nên xa xăm đến vậy?

Nó thầm ước bờ vai đó sẽ quay lại hoặc thời gian sẽ dừng lại ngay lúc này để đôi chân người đó dừng lại, nhưng tại sao người đó càng lúc càng xa nó hơn, đến lúc cái bóng chỉ còn một chấm nhỏ nơi cuối con đường, nó gục xuống, nước mắt lăn chã tuôn rơi...

Vậy là Tiểu Thiên hoàn toàn không có tình cảm với nó, tất cả chỉ do nó tưởng tượng và tự chuốc lấy mà thôi, trước giờ cậu ấy chắc chỉ xem nó là một người bạn không hơn không kém.

Một cơn gió vờn qua trên gương mặt nó nhưng gió cũng bay đi mất... Nó nhận thấy Tiểu Thiên lúc này chẳng khác gì cơn gió đó, chỉ lướt qua mặt nó để lại cho nó sự vương vấn rồi lại biến mất khỏi cuộc đời nó để đến những nơi khác... mà nơi đó không có nó...

Một bàn tay dịu dàng, những ngón tay thon dài đang đặt trên gương mặt nó nhẹ nhàng vuốt đi những giọt nước mắt như muốn xoa dịu những nỗi đau...không phải do người đó gây ra...

- Mình đã hứa chăm sóc cho cậu nhưng trước giờ mình chưa từng làm được, vì vậy, kể từ bây giờ, cậu hãy chuẩn bị chỗ inh dọn vào trái tim của cậu nhé! Được không?

Vũ Phong vừa lau những giọt nước mắt trên mặt nó, vừa thông thả nói, lời nói trong trẻo như tiếng chim hót, như tiếng nói của một thiên thần vừa ấm áp, vừa êm dịu lắng đọng rất lâu trong tâm trí nó có lẽ cả đời này có cũng sẽ không bao giờ quên đi câu nói đó...

(Hết chap 66)

.....

Hạnh phúc đang mỉm cười, bỗng biến mất

Nhưng trong khoảng khắc, một hạnh phúc khác xuất hiện

Chỉ chờ em đón nhận mà thôi...

Nhưng trái tim còn khóa chặt không thể mở được thì phải làm sao đây?

64. Chương 67

Chap 67: NỖI ĐAU

(Kể từ chap này Katysi sử dụng ngôi kể thứ nhất là xưng “tôi” ở nhân vật Nhiên, mong mọi người chú ý và đừng nhầm lẫn nhé!)

Con tim em cứ run lên

Mỗi khi em nhớ đến anh

Và em không thể điều khiển nó

Cho dù đã cố gắng thử

Nhưng nó mãi run rẩy trong nỗi nhớ

Em phải làm sao đây anh?

Phải chăng chỉ có anh mới có thể trả lời?

Nhưng ngay cả cơ hội được nghe giọng anh

Em cũng không với tới được...

Vì bây giờ, em đã mất anh thật rồi!

(Katysi)

1 năm sau...

Tiếng chim hót ríu rít trên những nhành cây đón chào năm học mới, bằng thái độ ung dung nhất có thể, tôi cất bước đến trường. Trên tay không có gì ngoài chiếc cặp cũ kĩ và bộ đồng phục của năm ngoái. Tôi hiện giờ so với một năm trước thì sao nhỉ:

Tôi đã không còn mít ước nữa và biết kiềm chế cảm xúc của mình

Tôi đã học được rất nhiều thứ để tự bảo vệ mình trừu mộn võ sở trường

Tôi không đến trường bằng xe đạp nữa...

Và... một điều quan trọng là...tôi đã lên lớp 11

Cảm giác lớn thêm một chút thật hạnh phúc biết bao! Nó cho thấy bạn đã trưởng thành thêm một chút, đã hiểu sự đời nhiều hơn một chút và nhất là đã biết làm thế nào để tránh được những rắc rối...

Tôi không quên được người đó, bằng chứng là chiếc điện thoại, sợi dây chuyền của cậu ấy, những thứ đó đã trở thành vật bất ly thân của tôi.

Tôi đã tự hỏi tại sao mình lại ngốc như vậy?

Tại sao mãi chờ đợi một con người mà sự trở về của cậu ấy chỉ là tia hi vọng mong manh đối với tôi...

Nhưng một con ngốc như tôi vẫn chưa hề hối hận, tôi chờ đợi vì tôi tin tưởng sẽ có một ngày Tiểu Thiên trở về...

Nhưng chắc chắn đó không phải ngày hôm nay, ngày tựu trường của tôi, sau ba tháng nghỉ hè tôi về quê, phải nói là cảm giác thật chán chường làm sao, mọi người ở quê trở nên xa lạ với tôi, điều họ chăm chú nhìn là sự xuất hiện của người đi cạnh tôi, Vũ Phong! Cả một năm nay, không lúc nào cậu ấy không lo lắng, chăm sóc bảo vệ tôi đến mức tôi cảm thấy thật là một sai lầm to lớn khi không chịu chấp nhận cậu ấy! Nhưng điều này chắc chỉ có thể để thời gian trả lời cho tôi và cậu ấy mà thôi vì lúc này tôi không còn biết trái tim mình đang ở đâu nữa!

Có thể nó đang lao vào cuộc hành miên man tìm kiếm hạnh phúc mới!

Những cũng có thể nó vẫn không quên được hình bóng cũ!

Tôi đang đứng giữa ranh giới đó và có lẽ chỉ cần một bước chân tôi sẽ quyết định được mình sẽ đi theo con đường nào nhưng tôi không bước, tôi đứng lại và chờ đợi...

Một điều kì diệu sẽ xuất hiện! Tôi cảm thấy vậy! Nó sẽ giúp tôi biết được bản thân mình nên chọn con đường nào!

Vũ Phong xuất hiện, nụ cười dịu dàng ấm áp thường trực dành cho tôi đang xuất trên gương mặt đó, rồi cậu khẽ nói:

- Sao không chờ mình đi chung, dù sao chúng ta cũng ở chung nhà mà!

Sau khi nói xong Vũ Phong khẽ nháy mắt chờ đợi sự tức giận của tôi!

- Ở chung nhà cái khổ gì chứ! Tên này hôm nay chán sống rồi!

Tôi rượt Vũ Phong một mạch đến thẳng vào lớp rồi hai đứa cùng thở! Quên nói với các bạn Vũ Phong đã đi học lại còn nhà của tôi khi không trở thành nhà trọ của cậu ta! Cậu ta vào đó ở với một lý do đơn giản là: Không có nhà! Ai có thể tin không? Con của một gia đình giàu nứt đổ đổ vách mà không có nhà ở! Có vẻ như cậu ta chỉ giỏi bịa chuyện nhưng tôi còn ngốc hơn khi chấp nhận cái lý do đó và nhận cậu ta vào ở chung đơn giản không phải vì lý do nhầm của cậu ta mà vì: Tôi nghĩ mình sẽ không quen khi sống một mình!

Cả năm học năm ngoái tôi vẫn cứ ầm ỨC vì chuyện đi trễ ngày khai giảng mà lý do chính là vì Vũ Phong, còn năm nay không ngờ tôi lại đến trường dự ngày khai giảng cùng cậu ấy! Quả là chuyện đời khó lường! Tôi vừa nghĩ vừa nhìn thầy Hiệu trưởng đọc bài diễn văn dài ngàn chữ của thầy, nghe đến phát buồn ngủ! Năm ngoái tôi không được nghe nên năm nay được nghe lần đầu nên không thể tránh khỏi sự “bỡ ngỡ” chưa quen! Sau khi thầy đọc xong, tôi bỗng thấy nhẹ nhõm mặc dù tôi không biết thầy nói gì nhưng một điều chắc chắn là nó đang tra tấn tôi từ lúc bắt đầu cho đến kết thúc, nhất là lúc thầy quay xuống nhìn thẳng vào tôi làm tôi càng sống sót hơn rồi thầy điềm tĩnh bảo, giọng thầy có chút phấn khởi:

- Sau đây tôi xin mời em Phạm Vũ Phong lên đại diện cho cả trường có vài lời phát biểu!

Tôi ngó người ra, thì ra này giờ thầy nói người đang im lặng ngồi cạnh mình, khi thầy nói đến tôi mới nhớ từ này giờ cậu ấy không hề nói chuyện với tôi một câu nào, có phải vì quá căng thẳng nên không nói được gì không nhỉ?

Nhưng có lẽ tôi lo hão rồi, các bạn ngồi xung quanh nhìn cậu ấy với ánh mắt ngưỡng mộ xen lẫn những trái tim đang nhảy múa! Vũ Phong bước lên, ánh hào quang sáng ngời đến mức tôi tưởng tượng đến có một thiên thần vừa hạ phàm, vừa đáp xuống bên cạnh mình, rồi để lại cho tôi chút nuối tiếc khi cậu ấy từ từ khi lên bục giảng, nơi mà tôi không thể lên cùng được!

Tôi nhìn theo bóng dáng cao ráo của cậu ấy, ánh mặt trời cũng chiếu sáng rực rỡ như tô điểm thêm cho con người này, cậu ấy từ tốn bước lên bục giảng rồi quay lại, ánh mắt chạm vào mắt tôi, tựa hồ đang phản chiếu hình ảnh tôi trong đó!

Không biết tôi có nghĩ lung tung không, chỉ thấy cậu ấy khẽ mỉm cười chào tất cả mọi người nhưng như vậy thôi cũng đủ làm cho ai này đều phải suýt xoa! Tôi thì ngoại lệ, nụ cười của cậu ấy, đôi mắt của cậu ấy hình như chỉ có tôi mà thôi! Tôi tự hào về điều đó nhưng cũng không phải không lo lắng, nỗi lo lắng mơ hồ cứ bám lấy tôi từ lúc...Tiểu Thiên ra đi!

- Kính thưa quý thầy cô và các bạn thân mến, em tên là Phạm Vũ Phong hôm nay em xin đại diện cho học sinh toàn trường có đôi lời phát biểu...

Giọng của Vũ Phong vang lên đều đều bên tai tôi như những lời ầm ập trước giờ cậu ấy hay nói nhưng tại sao nó lại nhỏ dần thế nhỉ?

Tại sao tôi càng lúc càng không nghe thấy cậu ấy đang nói gì?

Tại sao đầu óc tôi quay cuồng đến mức chỉ muốn ngất xỉu?

Một bàn tay ai đó đang áp một cái khăn tẩm đầy thuốc mê lên mặt tôi, mùi thuốc mê xộc vào mũi làm tôi từ từ ngã xuống và bất tỉnh...

(Hết chap 67)

65. Chương 68

Chap 68: ĐÊM LẠNH TRONG NHÀ HOANG

Tôi mở tròng mắt, xung quanh chỉ là một màn đen mù mịt, tôi muốn nghẹt thở, có lẽ khế nhốt tôi không biết tôi rất sợ bóng tối nên đã đưa tôi đến đây! Gió đêm vi vút, mang theo một chút vẻ băng lạnh, tạo nên những âm thanh ồ ồ khe khẽ, thổi lặng lẽ bên cái cửa sổ không cánh làm cái màn cửa không rõ màu sắc cứ khế đung đưa ẩn hiện không gian bên ngoài nhưng cũng bị bóng đen như một con quỷ không lồ nuốt chửng! Cảm giác sợ hãi len lỏi khắp cơ thể tôi...

Hic! Có lẽ tôi đang khóc chẳng, tôi cảm nhận được sự ươn ướt trên gương mặt mình! Mà tình huống này đúng là dở khóc dở cười, xung quanh tôi không chút một tiếng động ngoại trừ tiếng gió đang vi vu thổi bên tai, có gió bầu bạn quả thật đỡ sợ hơn rất nhiều nhưng gió không thể mang tôi bay theo nó mà thoát khỏi nơi này!

Ừc...ừc...

Tiếng gì vang lên thế nhỉ, tôi nhìn xung quanh rồi cuối cùng phát hiện cái tiếng trầm đục đó đang phát ra từ trong bụng mình, quả thật tôi chưa ăn gì có lẽ từ sáng đến giờ! Vừa sợ hãi vừa đói, trong đầu tôi lúc này bỗng hiện lên hình ảnh Vũ Phong... Ngay cả nụ cười ấm áp của cậu ấy không hiểu sao tôi cũng nhớ rõ?

Lúc này cậu ấy đang ở đâu nhỉ? Có nhận ra sự mất tích của tôi không?

Hay cậu ấy vẫn còn đang mắc kẹt trong trường với những bạn nữ khác?

Tôi nhìn ra cửa sổ, một ngôi sao le lói khe chớp dậy, vậy mà này giờ tôi không nhận ra sự xuất hiện của ngôi sao ấy! Mà phải chăng tôi đang tưởng ra ngôi sao đó chính là Nu, gương mặt cậu ấy đang ẩn hiện trong ngôi sao lấp lánh kia?

Nó sáng lên rồi lại dịu xuống hòa với bầu trời xanh thẳm.

Cơn đói và sự sợ hãi phải chăng đã làm đầu óc tôi mê man?

Lộp cộp...lộp cộp

Lần này chắc tôi lại mơ rồi, tôi vừa nghe thấy tiếng bước chân đấy! Ha ha! Tôi đau khổ nhắm mắt lại để sự tưởng tượng vô ích này qua đi...

Kẹt!

Tôi mở tròng mắt ra, nếu tưởng tượng thì làm sao có tiếng mở cửa này được? Nhưng khi mở mắt tôi cũng chẳng thấy khác hơn nhắm mắt là bao nhiêu, màn đêm đã chiếm cả những tia nhìn của tôi, rơi vào mắt tôi bây giờ ngoại trừ màu đen và chút hình ảnh mơ ảo vô định ra thì chẳng có gì cả!

Nhưng không phải như vậy là hết cách, tôi mơ màng hỏi:

- Ai vậy?

Nhưng trả lời tôi là tiếng bước chân nhẹ nhàng của người lạ đang từ từ tiếng về phía tôi! Hẳn là ai? Tôi đã gây thù chuốc oán gì với hắn để phải bị bắt trời như vậy, nhưng bây giờ không phải là lúc tôi có thể đặt ra câu hỏi này với hắn vì tôi biết dù tôi có hỏi, hắn cũng không trả lời.

Cộp!

Hắn lặng lẽ đặt một cái gì đó bên cạnh tôi, một lúc sau, tôi nghe một giọng nói trầm đục, lạnh lùng vang lên:

- Ăn đi!

Hắn nói gì vậy nhỉ? Trong màn đêm sâu thẳm này chẳng lẽ hắn có thể nhìn thấy tôi?

Chưa đợi tôi trả lời, những ngón tay của người đối diện loay hoay một lúc cuối cùng hắn của chạm được vào miệng tôi...

Những ngón tay thon dài lướt qua đôi môi tôi truyền đến một chút ấm áp vô hình từ người đối diện...

Thành thịch...thành thịch!

Tại sao tim tôi lại đập nhanh như vậy? Đáng lẽ lúc này tôi chỉ có thể sợ hãi mà thôi nhưng ngoài cảm giác đó tôi còn cảm thấy một sự quen thuộc từ người đối diện đang hiện về từ một nơi nào đó xa lắm có lẽ là tận trong cõi lòng nhưng tôi chưa thể giải thích được đó là gì hoặc nhớ ra người này là ai!

- Hả miệng ra!

Hắn nói giọng sắc lạnh nhưng kiên định, có lẽ hắn cũng đang kiên nhẫn chờ đợi tôi làm theo lệnh hắn! Tại sao hắn không bật một cái đèn để tôi nhận ra hắn là ai nhỉ?

Nhưng cuối cùng, sau một sự đấu trí tâm tư giữ dội, tôi quyết định mở miệng ra theo lệnh hắn...

Một muỗng cơm và đồ ăn được đút vào miệng tôi ngay sau đó! Phải nó đây là thứ đồ ăn ngon nhất mà tôi từng ăn! Món thịt bò xào bắp cải mà tôi yêu thích! Thịt bò thì không quá mềm hòa với vị ngọt thanh của cải đang từ từ tan chảy vào miệng tôi! Chẳng hiểu tôi lấy đâu ra cái dũng khí buột ra câu nói:

- Tôi muốn ăn tiếp!

Tên kia hình như cũng muốn vậy, hần chậm rãi dứt cơm cho tôi, cho đến muỗng cuối cùng tôi cũng còn cảm giác thèm thuồng chưa no, buột miệng hỏi tiếp:

- Còn không?

Có lẽ tôi chỉ hỏi thừa thôi nhưng câu trả lời lạnh lùng không chút quan tâm của hần cũng khiến tôi không khỏi hối tiếc:

- Hết rồi!

Có lẽ tôi đã quá tham lam chăng?

Nhưng sau đó tôi nhanh chóng đưa ra kết luận: Không phải mà vì mình tham lam mà vì hần đem đến quá ít!

Đang khoái chí với suy nghĩ của mình, tôi chợt nghe thấy tiếng đóng cửa kẹt...kẹt! Vậy là tôi lại trở về không gian đen tối vô định không một bóng người!

Có lúc tôi tưởng tượng có phải mình đã chết hay không? Hay cái tên lúc nãy vừa tới cũng là do tôi quá đói nên đã tưởng tượng ra thôi!

Nhưng hương vị ngon ngọt của thịt bò và rau cải vẫn còn vương mãi trong cuống họng tôi, không biết khi nào mới tan ra được!

(Hết chap 68)

.....

Em giãy dụa thoát khỏi sợi dây trói của tình yêu

Nhưng không biết từ lúc nào?

Em bị một sự dây khác siết chặt

Mạnh đến mức dường như mọi sự vùng vẫy đều trở thành vô ích

(Katysi)

66. Chương 69

Chap 69: BẬT KHÓC

Ánh sáng tràn ngập căn phòng, không gian đen tối tĩnh mịch đêm qua bây giờ trở lại vẻ trong trẻo với những hàng cây xanh bên cửa sổ chạy dọc vô tận.

Lúc này, tôi cảm thấy yêu ánh sáng biết bao! Có lẽ sự xuất hiện ích nhất cũng chứng minh sự hiện diện của tôi trong căn nhà này không phải là mơ và nó còn giúp tôi nhìn ra mọi cảnh vật xung quanh!

Căn phòng tôi đang ở bên trong vô cùng cũ nát với mọi vật đều làm bằng gỗ, đồ đạc bị vứt tung khắp phòng, bây giờ tôi mới thấy rõ mình đang ở đâu? Một căn nhà hoang! Vậy còn người đến hôm qua là ai? Cậu ta làm sao lại bắt tôi đến căn nhà này?

Nhưng cơn gió vô định thổi vào mặt tôi như muốn trả lời câu hỏi này vì chắc chắn nó cũng biết nhưng làm sao nó có thể nói cho tôi biết đây?

Tôi nhìn vào bầu trời trong xanh với những tầng mây trắng bồng bênh phiêu du vô định, có lẽ bây giờ tôi cũng không cần gì những tầng mây đó, tôi đang bị nhốt và không biết nơi mình đang ở là đâu! Nhưng khác ở chỗ là tôi không thể di chuyển vì bị dây trói siết chặt!

Tôi cố gắng vùng vẫy nhưng dây trói quá chặt, làm sao thoát được đây?

Vũ Phong? Cậu đang ở đâu vậy? Chẳng phải cậu ấy đã hứa là sẽ bảo vệ tôi sao? Vậy thì trong lúc tôi đang gặp nguy hiểm này, cậu ấy ở đâu?

Tôi nhìn xung quanh, chỉ có bốn bức tường bằng gỗ che kín chẳng khác gì cảm giác đáng sợ khi ở trong bóng tối đêm qua!

Tôi đã định la lên nhưng chợt nghĩ đó là một việc làm vô hình vì xung quanh cây cối rậm rạp như vậy, ai có thể nghe thấu tiếng la của tôi đây? Vũ Phong ư? Hay là con người lạ mà quen đêm qua?

Lộp...cộp...lộp cộp!

Lại tiếng bước chân đêm qua đây mà! Chắc người đó đã tới! Người đó là ai vậy? Tại sao tôi lại có cảm giác quen thuộc quá đỗi như thế?

Cánh cửa bật mở, tôi chọn trừng mắt để nhìn rõ con người đêm qua nhưng đập vào mắt tôi chỉ là thân hình cao lêu khêu và gương mặt bị cái khẩu trang che kín nhưng vẫn có thể trông thấy ánh mắt khuất sâu hàng mi rậm đó, nó lạnh lùng đến nỗi giá buốt cả tim tôi làm cả trái tim đang như ngừng đập vì cảm giác tê dại đó!

Người lạ nhìn chằm chằm vào tôi nhưng dường như cậu ta không chút biểu hiện gì chỉ lạnh nhạt từng bước tiếng lại gần...

Vẫn một cái tô cơm trên tay và một cái muỗng...cậu ta tưởng tôi là con gì vậy chứ?

Tôi đã định cáu gắt với sự đối sự này nhưng chưa kịp lên tiếng thì ánh mắt lạnh lùng của cậu ta làm tôi im bật!

Ăn như thế thì có sao đâu chứ? Chẳng phải hôm qua tôi còn “tích cực” ăn như thế sao?

Đáng lẽ tôi phải sợ hãi mới đúng chứ? Nhưng sao bây giờ chỉ cảm thấy buồn vì nhìn thấy đôi mắt đó, phút chốc tôi bỗng muốn làm một điều gì đó để giúp cậu ta thoát khỏi cái mặt nạ lãnh đạm không phải của con người đó! Muốn làm gì đó để giúp cậu ta nhận ra: mang bộ mặt đó là rất đau khổ cho chính bản thân mình và cả những người xung quanh nữa!

Một đôi mắt y hệt người con trai một năm trước đã bỏ tôi đi nhưng hình như nó còn lạnh lùng hơn cả người đó một năm trước nữa!

Cậu ta bước lại bên cạnh tôi, đưa cái tô lên nhưng lần này không đợi cậu ta lên tiếng tôi đã mở miệng ra, một muỗng cơm trứng được đổ đầy vào miệng tôi, tôi ăn ngấu nghiến tận hưởng vị thơm của trứng!

Nếu bắt tôi chọn có lẽ tôi thà ở đây suốt đời để được ăn như thế này! Không hiểu những món ăn này có phải do cậu ta nấu không mà ngon đến vậy chứ!

Tôi rất muốn hỏi những hệ bất gặp ánh mắt cậu ta thì tôi chẳng còn tâm trạng nào nữa, mà hình như cậu ta cũng chẳng muốn nói! Chắc đối với cậu ta yên tĩnh là điều cậu muốn hay sao ấy?

Vừa ăn xong, không biết từ đâu cậu ta lấy ra một chai nước đưa vào miệng tôi!

Vị ngọt của nước làm cho tôi nhớ đến từ qua tới giờ mình chưa hề đi tắm! Vậy gọi là sống ư? Nếu cứ ở tình trạng này trong vòng ba ngày nữa tôi nhất định không chết vì đói mà là chết vì bẩn mất!

Trong lúc này, tên kia đã bắt đầu đứng dậy và đi đến cánh cửa! Hắn định đi y như hôm qua ư? Không thể chịu được nữa, tôi bắt đầu lên tiếng:

- Này! Cậu là ai vậy? Cậu bắt tôi để làm gì? Khi nào tôi mới được thả ra đây?

Hắn chợt đứng khựng lại, giọng nói trầm đục lạnh lạnh vang lên:

- Cô muốn biết tôi là ai ư?

- Đúng vậy! Tôi rất muốn biết

Hắn từ từ đưa tay lên có lẽ là muốn cởi cái khẩu trang bịt mặt xuống, rồi hắn từ từ quay lại...

Gương mặt này... khiến tôi như chết lặng...

Nhịp tim đập càng lúc càng nhanh, một cảm giác quen thuộc đã mất đi từ lâu bỗng tìm về tràn ngập cõi lòng...

Gương mặt xinh đẹp của cậu ấy đã in chặt vào tim tôi từ khi còn nhỏ! Đôi mày cong cong, hàng mi rậm rạp, chiếc mũi cao thanh tú...

Người đối diện tôi không phải Nu thì còn là ai nữa?

Nhưng ánh mắt dịu dàng bây giờ đã thay thế bằng sự băng giá...

Cái nhìn chòng chọc của cậu ấy vào tôi lúc này như thể dành ột người lạ, mà không là dành cho kẻ thù của cậu ấy mới đúng!

Lần đầu tiên tôi cảm nhận được người bạn từ thuở nhỏ của mình không biết từ lúc nào đã trở thành: Ác quỷ??

Những giọt nước mắt đã khô từ đêm qua, bây giờ lại lăn dài trên mắt...

Vì xúc động hay đau khổ? Ngay cả tôi cũng không giải thích được!

Chỉ biết khóc thút thích và muốn lao vào lòng cậu ấy để tìm lại chút ấm áp, để cảm nhận sự hiện diện của cậu ấy lúc này là có thật! Nhưng làm sao đây, sợi dây trói chặt tôi như một rào cản vô hình ngăn cản bước chân tôi!

Khoảng khắc xuất hiện và biết mất đều chỉ trong vài giây! Nhưng lại mang đến cảm giác hi vọng và thất vọng! Chẳng ai không muốn hi vọng?

Nhưng hi vọng để rồi thất vọng...

Thì hi vọng làm gì?

(Hết chap 69)

.....

Em như một bông hoa khoắc khoải mong chờ anh

Nhưng bão táp mưa xa dội vào làm cánh hoa đau đớn

Có phải anh cũng đang ở đâu đó trong tâm bão?

Có phải anh đang ở một góc ngấm nhìn sự vững trãi của em?

Có phải anh đang đợi em nhìn ra anh đang ở đâu không?

Nhưng làm sao đây? Có lẽ trước đó em đã rã ra mất rồi?

(Katysi)

67. Chương 70

Chap 70: CHẾT RỒI!

Nu vẫn lặng lẽ đứng nhìn tôi, không một lời nào thốt ra ngoài gương mặt lạnh lùng vô cảm! Khiến tôi tự hỏi liệu cậu ấy có thấy tôi không? Hay gương mặt tôi đã hoàn toàn khác so với một năm về trước nên cậu ấy không thể nào nhận ra tôi được?

Nhưng đó chỉ là những giả thiết tôi đặt ra để an ủi mình mà tôi chứ tôi tin Nu không nghĩ vậy! Tôi nhìn cậu ấy, hai hàng nước mắt lạnh lạnh lăn dài trên má, cuối cùng không kiềm được nữa tôi buộc miệng nói:

- Cậu không nhận ra tôi là ai ư?

Tôi nói với giọng đau khổ nhưng hình như đối với Nu không khác gì một cậu nói dành cho người khác chứ không phải cậu ấy vì thậm chí cậu ấy không thèm trả lời câu hỏi đó mà thay vào đó là một câu nói khác:

- Hoàng Anh Tuấn một năm trước đã chết rồi!

Rồi cậu ấy bước thật nhanh ra khỏi cửa như muốn trốn chạy một cái gì đó...

Cánh cửa đóng sập trước mắt tôi như tia sáng vừa lóe lên chợt vụt tắt mang lại cho con người ta cảm giác hụt hẫng và sợ hãi...

Làm sao có thể diễn tả cảm xúc của tôi lúc này đây? Tôi vừa vui vì nhận ra Nu vẫn còn sống nhưng trong sự vui mừng đó không biết chứa bao nhiêu sự đau khổ khi nhận ra hình như trong cậu ấy đã không còn có tôi nữa, thậm chí là tình bạn cũng không hề tồn tại mà thay vào đó là một mối hận vô hình nào đó khiến mọi thứ giữa chúng tôi bị nó làm cho tan vỡ. Một rào cản vô hình nào đó có lẽ đã xuất hiện

Tôi thậm chí còn không biết cái nguyên nhân này ra sao nữa chỉ thấy cái thực trạng đau lòng trước mắt khiến bản thân không còn thở nổi nữa! Mà tôi còn cơ hội để thấy không nhỉ? Tôi đang bị giam cầm mà không biết lý do tại sao? Tôi gặp lại người xưa nhưng không có cơ hội ôm cậu ấy thậm chí là hỏi cậu ấy chuyện gì đã xảy ra suốt một năm không gặp mặt...

Thứ mà tôi nhìn thấy là cái lạnh lùng của cậu, không khác gì Tiểu Thiên cách đây một năm nhưng sao nó lại đem đến cho người ta cảm giác khó chịu đến như vậy? Tôi đã làm gì sai chăng? Đúng cái sai duy nhất của tôi là để cho Nu buông tay khỏi mình! Một sai lầm khiến cậu ấy biến mất suốt một năm trời và bây giờ trở lại cũng là lúc tôi phải trả giá cho sai lầm của mình...

Tôi tiếp tục ứa nước mắt khi nghĩ đến cái viễn cảnh ban này...

Tôi phải làm sao đây? Sao sự trả giá lại đến ngay lúc này, ngay lúc tôi chưa kịp chuẩn bị gì cả... Tôi hướng đôi mắt nhìn vào khoảng không gian vô định trước mặt, căn phòng, mọi thứ trở nên hư ảo hơn bao giờ hết... Có thể tâm trí tôi đã rối loạn đến mức không còn xác định được gì không còn có thể nghe được tiếng bước chân vội vã của ai đó... và cả tiếng nói chuyện nữa...

Mọi thứ trở nên mơ hồ như thể tôi đang trải qua một giấc mơ...một giấc mơ có thật...

Ai đó đã nhất bống tôi lên, dây trói xiết chặt tay tôi dần buông lỏng ra...

Lúc này tôi cảm thấy hơi ấm từ người đó đang truyền qua tôi, tôi muốn khóc thật to trong lòng cậu ấy để quên đi giấc mơ kinh khủng này...

Và tôi cũng muốn tìm lại người đó nữa...

Nhưng cơ thể không cho phép tôi làm tất cả những việc đó mà bắt tôi phải nhắm mắt lại để cảm nhận những âm thanh sự việc diễn ra bên cạnh mình mà không làm được gì khác, thậm chí không nói được lời nào cả...

Chỉ có một bàn tay ấm áp nhẹ nhàng đặt lên trán tôi, một lát sau người đó khẽ cất tiếng nói lạnh băng của mình:

- Cô ta sốt rồi.

Cho dù đang mơ màng nhưng tôi vẫn cho thể nghe thấy giọng nói quen thuộc đó...

Là Tuấn sao? Cậu ấy đang nói chuyện với ai vậy?

Một giọng nói nhỏ nhỏ của một cô gái vang lên hình như tôi đã nghe thấy nó ở đâu rồi thì phải nhưng không thể nào đoán ra được!

- Vậy cậu chăm sóc cho cô ta đi, đừng để cô ta chết dễ dàng như vậy!

Tôi không nghe thấy câu trả lời của Tuấn chỉ thấy cơ thể mình được đặt nhẹ nhàng xuống một cái gì mềm mềm...

Tôi muốn mở mắt ra để chắc chắn đó là Nu nhưng ngay cả đôi mắt của chồng lại tôi, nó nặng trĩu đến nỗi tôi cảm giác như có một tảng đá đang đè nặng nơi mi mắt mình và cho dù tôi có cố gắng cũng không thể nhấc nó lên nổi...

Một lát sau, không biết đã bao lâu trôi qua, Tuấn bỗng nói:

- Cô ta ở đây đến khi nào?

Tôi cũng không ngờ cô gái lạ ban nãy vẫn còn ở trong phòng, lúc này cô ta bỗng nói giọng rất cay độc nhưng muốn hành hạ tôi bằng từng câu chữ:

- Tới khi nào có người tới đây đưa nó đi!

- Nhưng người đó làm sao biết được mà đến đây- Giọng của Nu vang lên đều đều như thể đang nói đến một việc không liên quan đến mình.

- Việc này thì phải nhờ cậu rồi!

Rất lâu sau đó, tôi mới nghe được tiếng trả lời của Nu, có thể nãy giờ cậu ấy đang do dự chẳng?

- Được, cô đưa địa chỉ đi!

(Hết chap 70)

.....

Nếu sự lạnh lùng của anh là kết cục của em

Nếu trong trái tim băng giá của anh không còn em

Xin hãy để em ra đi một cách bình yên...

Để những nỗi đau không tên thôi dày xé...

Để trái tim thôi còn thổn thức vì ai đó....

Để em có thể một mình sống tiếp cuộc đời không có anh!

68. Chương 71

Chap 71: GẶP MẶT

Trên sân thượng của một tòa ốc cao chọc trời, nếu ai đó nhìn lên chỉ có thể thấy khí trắng bao phủ như một nơi tiên cảnh. Đây là tòa nhà có thể nói là cao nhất thế giới. Ở độ cao này nhìn xuống sẽ thấy mọi cảnh vật và con người như thể những con kiến đang mãi miết hoạt động không ngừng nghỉ.

Liệu dưới đó có ai đã từng nhìn lên đây và từ hỏi trên đó có gì không?

Liệu có ai ngờ đến có hai con người đang đứng thong thả trên đây nhìn xuống họ với vẻ mặt đượm nét thê lương như muốn thấu hiểu một điều gì đó!

Một cơn gió thổi vô định khẽ lướt qua gương mặt của hai người con trai, một người thong thả dứt hai tay vào túi quần nhìn người còn lại đang quay lưng lại với mình...

Liệu cậu ta có thể nhìn thấy gì khi nhìn cảnh vật ở một độ cao như vậy? Phải chăng là những con người chẳng khác gì một con kiến giữa trời đất mênh mông này!

Họ vẫn sống, vẫn bước đi, vẫn hoạt động cho đến chết ư?

Rồi không đợi người dứt tay trong túi mở miệng, người quay lưng chợt buột miệng nói trước:

- Cậu đã sống được gần đến tuổi trưởng thành rồi vậy cậu có biết cậu sống để làm gì không?

Người kia hơi ngẩng người trước câu hỏi này, rõ ràng việc cậu ta đến đây không chút liên quan đến vấn đề này, vậy tại sao người đó lại hỏi cậu như vậy?

Cậu không biết nhưng rõ ràng cậu cũng không có đáp án, cậu định lắc đầu nhưng khi nhìn thấy cái lưng cao rộng của người đối diện vẫn còn quay lại với mình cậu trả lời:

- Không! Vậy còn cậu?

- Tôi cũng không biết và tôi đang đi tìm!

Tiếng nói lãnh đạm vang lên, sau khi câu nói kết thúc cũng là lúc người đó thôi nhìn xuống, quay lại nhìn thẳng vào gương mặt đang đối diện mình, gương mặt một thời quen thuộc bỗng trở nên xa lạ đến dường nào!

- Tuấn!- Cậu buột miệng gọi tên người đang thông thả dứt tay vào túi quần này giờ, bây giờ mới thấy cậu ta rút một tay ra khỏi túi, buông thõng...

Gương mặt có nét đăm chiêu như thể cậu ta đang đấu tranh dữ dội trong trí óc xem có nên nói với người đối diện không? Nhưng có lẽ lý trí đã chiến thắng tất cả những phân vân của cậu, cậu từ tốn nói:

- Cô ta... bạn gái của cậu...đang nằm trong tay tôi...

Cậu ta chợt im bất lại khi nhìn thấy đôi mắt rồi bởi đan xen nhiều cảm xúc của người đối diện, ngay cả cậu cũng không ngờ cô gái đó lại có sức ảnh hưởng với người kia đến như vậy, đợi người đối diện dần bình tĩnh lại, cậu mới bắt đầu nói tiếp:

- Nếu ngày mai cậu không đến nơi này, thì nhận xác cô ta đi! - Giọng nói không to nhưng rất kiên định khiến người khác phải suy nghĩ...

Người đối diện suy nghĩ một hồi lâu rồi chợt nhận ra điều gì đó cậu ta buột miệng hỏi:

- Chẳng phải cậu cũng có tình cảm với cô ấy sao?

Tiếng người đối diện như một mũi tên xuyên tạc vào tim cậu, dường như cậu đã không còn kiềm chế được nữa...

Cái tay này giờ đang dứt trong túi quần bắt đầu run lên rồi nhanh chóng ra khỏi túi cầm theo đó là một vật màu đen mà có lẽ ai nhìn cũng khiếp sợ!

Một cây súng!??

Nhưng dường như nó chẳng ảnh hưởng gì với người đối diện, cậu ta vẫn lẳng lẽ đứng đó, ánh nắng chiều hiu hắt rọi lên gương mặt xinh đẹp tựa thiên thần của cậu ta như một hình ảnh đối kháng với cái vũ khí làm nhiều người khiếp sợ đó!

Bàn tay cầm súng khẽ run lên, viên đạn đã được nạp vào từ bao giờ, bây giờ chỉ còn bóp cò là có thể kết thúc một sinh mạng...

Một cô gái trẻ xuất hiện, dường như này giờ cô đã đứng ở một góc nào đó và chứng kiến những câu nói, những hành động của cả hai người nhưng đến lúc này khi không kiềm chế được nữa vội vã ra khỏi chỗ nấp và chạy thẳng đến trước mũi súng rồi hốt hoảng hét lớn:

- Cậu làm gì vậy? Tôi chỉ nhờ cậu đến đây để truyền tin mà thôi, sao cậu có thể rút thứ đó ra được

- Cô tránh ra đi! - Người cầm súng cũng không chút khoan nhượng nhìn thẳng vào đôi mắt đang khẩn khiến của cô gái như thể muốn xuyên qua cả cô bay thẳng đến cậu con trai đứng sau.

Bất gặp ánh mắt đấy, cô gái hốt hoảng la lên:

- Không! Tôi không muốn cậu làm hại cậu ấy, cậu mau đi khỏi đây cho tôi!

Cô gái dường như đã hết kiên nhẫn nhưng người đứng sau lưng cô này giờ vẫn bình tĩnh đứng nhìn bây giờ bỗng lên tiếng:

- Cô đang giữ cô ấy thật ư?

Dường như bất ngờ với câu hỏi này nhưng cô gái không trả lời câu hỏi đó chỉ hét lên:

- Cậu đi nhanh đi, ngày mai hãy đến đúng địa chỉ đó, chúng ta sẽ thương lượng bằng không thì...

Giọng cô gái lúc này đã bắt đầu đanh thép hơn, cô hơi dừng một chút rồi như đã quyết cô gái nói lớn: - Cậu hãy nhất xác cô ta đi

Lúc này, người con trai hơi sững lại cậu hết nhìn mái tóc dài buông thõng được uốn thành những đường cong mềm mại rồi nhìn qua người cầm súng, nét phân vân hiện rõ trên gương mặt cậu ta... Nhưng cuối cùng như đã hạ quyết tâm, cậu đi khỏi sân thượng...

Người cầm súng không nói gì dường như cũng muốn để người kia đi nhưng không hiểu sao vẫn cầm chặt cây súng, cái còi đang châu chực trong tay có thể bóp bất cứ lúc nào nhưng nếu không bóp, người chết có thể không phải là người con trai đó mà là cô gái đứng chắn trước mặt cậu ta...

Cô gái vẫn nhìn theo cho đến khi cậu con trai kia đi khuất mất khỏi tầm mắt của cô, bấy giờ cô mới quay lại nhìn người con trai cầm súng, cây súng trên tay cậu ta cũng hạ xuống từ lúc nào, nói với vẻ ung dung hơn, cơ mặt nãy giờ méo mó bây giờ cũng giãn ra phần nào. Cô nhìn thẳng vào khẩu súng đang bị người con trai kia cầm một cách hờ hững:

- Cậu lấy nó đâu ra vậy?

Tuấn nhìn xuống khẩu súng rồi nhìn lên cô gái, dường như cậu cũng không có hứng thú với cả hai nên chỉ đáp gọn:

- Chỉ là đồ chơi mà thôi!

Nét cười khê vương trên môi cô gái trẻ:

- Cậu làm tốt lắm, cứ như vậy ngày mai hẳn nhất định sẽ tới!

Như nhớ tới một chuyện khác, Tuấn nhìn chằm chằm vào gương mặt thích thú của cô gái kia hỏi:

- Còn chuyện cô hứa với tôi, cô làm đến đâu rồi?

Nét cười trên mắt cô gái thoáng nhưng đọng lại nhưng cuối cùng cô cũng mở miệng nói rất chậm rãi:

- Cậu yên tâm đi, nó vẫn an toàn, chỉ cần ngày mai cậu ta tới tôi sẽ thả nó ra!

Cái đá long neho cuối cùng của cô dành cho cậu như chấm dứt câu chuyện này, cô ta quay lưng lại đi về hướng cầu thang sân thượng...

Tuấn nhìn theo bóng đen của cô gái cho đến lúc khuất hẳn...

Lúc này, cậu lại bước lên chỗ người ban nãy đứng, cũng cái dáng điệu đó, cậu khê khàng nhìn xuống khoảng không gian cao rộng trước mặt, bầu trời và mặt đất không vô tận và không có điểm dừng nhưng rõ ràng nó đã bị đường chân trời cản mất, cho dù có đi đến đâu có lẽ nó cũng không tài nào đến được với nhau...

- Cậu nói đúng! Con người sống trên đời này là để làm gì vậy?

(Hết chap 71)

.....

Cho dù anh đang tìm mọi cách để từ bỏ tình yêu...

Nhưng số phận lại không để anh làm được điều đó...

Định mệnh lại một lần nữa đưa ta lại gần nhau...

Nhưng lần này là hạnh phúc hay khổ đau?

Anh vẫn bước bởi một niềm tin mãnh liệt:

Nơi cuối con đường sẽ là nụ cười thiên sứ của em!

(Katysi)

69. Chương 72

Chap 72: HAI CHI EM

- Sao chị lại theo em đến đây?- Tiếng nói lạnh lùng thả vào không gian lạnh buốt, bóng đèn như một bức màn không lồ thủng bao trùm mọi cảnh vật, ngay cả con người cũng bị bóng đen che phủ đến nỗi không nhìn rõ mặt. Chỉ có chút ánh sáng hiu hắt từ căn nhà đang chiếu thẳng vào hai kẻ lạ vừa lạ mặt như muốn soi rõ họ nhưng ánh sáng vẫn còn yếu hơn cái bóng tối bảo vệ họ rất nhiều nhất là khi toàn thân họ đang ở trong bóng tối như lúc này!

Cô gái bị câu hỏi bất ngờ của cậu em làm giật cả mình nhưng cô lấy lại bình tĩnh rất nhanh, rít khe khẽ trong màn đêm:

- Chị muốn đi theo hỗ trợ em cũng không được sao?

Cậu con trai có lẽ đã quá quen với sự nghịch ngợm của chị mình nên chỉ nói khẽ:

- Nếu chị muốn thì được thôi nhưng anh không được làm hỏng chuyện đó!

Người chị rút từ túi ra một gói giấy nhẹ nhàng rút ra một vật dài dài, kể đó lấy trong túi ra cái hột quẹt châm nhẹ một mũi lửa:

- Chỗ này hình như có mùi xăng!- Giọng cậu con trai vang vào thính không như thể nói với bản thân mình nhưng cậu lại quay qua người chị của mình và thấy người chị đã đưa cái vật dài dài đó lên miệng, rít một hơi thật sâu. Ánh đỏ sáng lên hiu hắt từ cái vật màu trắng đó chiếu thẳng vào đôi mắt đang hết sức tức giận của cậu con trai nhưng người chị dường như chỉ xem đôi mắt đó là vô hình. Cô đang tận hưởng cảm giác sáng khoái, dễ chịu lan tỏa khắp cơ thể, còn hơi đâu mà để ý đến những chuyện mà cô cho là nhảm nhí.

- Sao chị lại hút thuốc chứ, chẳng phải em đã nói ở đây có xăng sao?- Cậu con trai gắt lên, ngay sau đó, giựt mạnh điều thuốc khỏi miệng cô gái quăng ngay xuống đất. Cô gái đang mơ màng, đôi mi thanh tú khép chầm chóp nhìn rất có tình rồi từ miệng nhả ra một làn khói hư ảo. Làn khói rời khỏi miệng cô gái, bay rất nhanh vào thính không rồi biến mất, nhưng cô gái không nhìn nó mà nhìn xuống đất, vào điều thuốc trắng đang lặng lẽ nằm đó, dường như nó cũng bị màn đêm nuốt chửng:

- Điều thuốc này quý lắm đó, em có tiền chưa chắc mua được đâu!

Rồi cô gái định cúi xuống nhặt điều thuốc lên, chợt một cánh tay nắm chặt lấy cổ tay trắng ngần của cô gái, ngăn cô lại. Cậu con trai này giờ vẫn chưa hết tức giận, cậu tiếp tục răn cô gái:

- Nếu chị còn làm vậy thì đừng nhìn mặt em nữa!

Rồi cậu buông ngay tay cô gái ra để cô tự quyết xem nên tiếp tục với điều thuốc hay từ bỏ vì cậu em trai của mình! Có lẽ đây là sự lựa chọn rất khó khăn với người nghiện thuốc như cô nhưng trong tình thế này, đương nhiên cậu em trai của cô đã thắng. Cô nhìn điều thuốc lần nữa, vẻ mặt hơi tiếc nuối rồi như đã hạ quyết tâm cô quay lưng đi không nhìn điều thuốc nữa, lặng lẽ đi theo cái bóng mờ mờ của cậu em trai đang khuất dần sau ngôi nhà gỗ hoang vắng!

Ngay lúc này, từ điều thuốc, tàn đỏm đỏ bất chợt bắt được một thứ gì đó, có lẽ là nguồn năng lượng dồi dào khiến cho nó có thể bùng lên mạnh mẽ, ánh lửa hiu hắt từ điều thuốc tưởng chừng sẽ lụi đi, giờ lại bùng lên chiếu rọi ánh sáng vào màn đêm lạnh lẽo như muốn xua tan cảm giác băng giá đến gợn người này đi bằng ánh sáng nóng bỏng... của lửa!

Gió đêm hiu hắt lướt qua thân hình đầy đặn của người chị vẫn đi theo em mình vào vào cửa sau của ngôi nhà, rồi bất chợt cậu em ngừng lại khiến người chị dừng người suýt đâm sầm vào cậu ta!

- Tại sao chúng ta không vào cứu cô ta ra luôn đi!

Người chỉ có vẻ không còn kiên nhẫn khi thấy cậu em mình cứ đứng chết lặng nhìn đăm đăm vào căn nhà bí ẩn! Nhưng câu nói của người chị không mấy có sức thuyết phục cậu em, cậu ta vẫn cứ đứng đó. Dáng người mảnh khảnh khẽ run lên!

Vì lạnh hay vì xúc động đây?

Rất lâu sau đó, tưởng chừng như một ngày đã trôi qua, miệng cậu em mới bắt đầu mở ra, nói với chị mình nhưng có lẽ thực chất vẫn là nói với mình thì đúng hơn:

- Chúng ta không nên tự tiện như vậy vì ta còn chưa biết bên trong có gì...

Người chị nhìn bờ vai rộng của cậu em ngao ngán lắc đầu!

Có ai biết con người này đã trải qua bao nhiêu đau khổ suốt một năm qua?

Có ai biết những vết thương trên cả con người này vẫn còn đọng lại hay đã tiêu biến theo thời gian?

Cậu ta không hiểu nhưng người chị của cậu thì hiểu rất rõ, vì gia đình, cậu đã phải hi sinh hạnh phúc của mình...vì gia đình cậu đã phải trốn chạy cái gọi là tình yêu suốt một năm qua!

Bây giờ trở lại, liệu người đó còn nhớ đến cậu hay không?

Người chị bước đến bên người em của mình, vỗ nhẹ lên bờ vai rộng như muốn ai ủi.

Dấu tích thời gian có lẽ đã in sâu vào cơ thể này nhiều đến dường nào!

Chợt cậu con trai quay lại nhìn thẳng vào chị của mình, nói bằng giọng vô cùng vững trãi, có lẽ là từ một người đã trưởng thành:

- Ngày mai em sẽ trở lại cứu cậu ấy!

Nét cười hiện lên khuôn mặt người chị, cô tủm tỉm nói:

- Tốt lắm! Còn bây giờ em nên về nghỉ đi, sao hả có phát hiện điều gì bất thường không?

Cậu con trai liếc nhìn xuống đất im lặng một hồi lâu khẽ nói:

- Ngoài chút mùi sáng ra, xung quanh chẳng có gì cả!

- Vậy còn trong nhà!- Người chị hỏi dồn.

Cậu con trai ngoài nhìn vào căn nhà một lần nữa, ánh mắt rất tha thiết như muốn xuyên thủng căn nhà nhưng cuối cùng căn nhà vẫn lơ lửng trước mắt, sừng sững ở đó đối kháng lại với cậu!

Cậu không nhìn nó nữa, chỉ quay mặt về phía người chị của mình, gương mặt hơi chùng xuống có phần buồn bã, nói bằng giọng gấp gáp và đau khổ:

- Em chỉ biết có cô ấy đang ở trong đó mà thôi vì em cảm nhận được hơi thở của cô ấy đang rất gấp gáp và khẩn thiết như muốn cầu xin sự cứu giúp vì cô ấy không thể chịu đựng hơn được nữa... Bóng tối sâu thẳm đang bao phủ cô ấy! Cái lạnh đáng sợ đang xâm nhập cô ấy, cả nỗi cô đơn và đau khổ nữa, tất cả...tất cả đang dày vò cô ấy!

Cậu con trai nói càng lúc càng nhanh nhưng từng câu từng chữ đều thể hiện tâm trạng sốt ruột, cậu dường như không còn giữ nổi vẻ ngoài bình tĩnh và lãnh đạm nữa... Có lẽ chỉ có trước người chị ruột mình cậu mới có thể diễn tả tâm trạng một cách chân thực đến như vậy! Người chị này giống như một thiên sứ đối với cậu, chị là tia sáng cuối cùng trong đêm tối khiến cậu có thể ngồi dậy được, khiến cậu có thể từ bỏ tình yêu của mình để hoàn thành trách nhiệm gia đình rồi mới bắt đầu nghĩ đến nó...

Cậu khẽ tựa vào bờ vai nhỏ mảnh khảnh của chị mình như một mùi vị quen thuộc chạy vào óc cậu... đó là mùi của mẹ!

Mùi của người mẹ đã ra đi, đã bỏ ba chị em cậu ở lại trên cõi đời này, chỉ có thể nương tựa vào nhau để đối mặt với cả thế giới!

Đó là thế giới của quyền lực và địa vị, cậu là con trưởng của gia đình nhưng bố cậu đâu phải chỉ có mình mẹ cậu, ông còn rất nhiều người phụ nữ khác...

Và đúng một năm trước, khi cậu dường như đã tìm được hạnh phúc của mình, ông đột ngột ra đi, để lại cái sản nghiệp cao ngất trời lại cho những người con nhất là cậu, người phải gánh vác để nó không đi xuống! Cậu sinh ra là đã mang trên mình gánh nặng này ư? Cậu không muốn, cũng không thích đầu hàng số phận nhưng chính chị cậu đã bắt cậu đối mặt với nó và xử lý nó! Đương nhiên là có thêm sự giúp đỡ của chị, nên cậu đã làm được...

Suốt một năm trời, bao nỗi nhớ mong tích tụ liệu đã thành chai chưa nhỉ?

Có lẽ là chưa đâu nhưng khi nhìn đôi mắt mệt mỏi của cậu lúc này, chị cậu cũng thấy bất lực và thương cho đứa em trai của mình!

Cô dìu cậu đi về phía con đường dài và rộng...

Thôi thì chờ đến ngày mai quay lại vậy! Có lẽ bây giờ cậu em của cô đã chịu quá đủ rồi!

Từ phía căn nhà nhỏ, ngọn lửa đỏ đã bùng lên một cách đáng kể, nó nóng đến mức dù ở một khoảng khá xa hai chị em vẫn nghe tiếng tí tích vang lên kèm theo đó là sức nóng dịu dụi đang mỗi lúc một lớn lên thêm...

Bấy giờ, hai chị em đều lần lượt ngoảnh lại ngôi nhà, cậu con trai này giờ đang tựa nhẹ vào vai chị mình bỗng đứng phắt dậy, như một sức mạnh vô hình thôi thúc, đôi chân cậu nhanh chóng chạy rất nhanh về phía căn nhà gỗ...

Vừa chạy cậu vừa nói giọng gấp gáp về phía chị mình:

- Em phải cứu cô ấy, cô ấy vẫn còn ở trong đó!

Người chị nhìn người em, ánh mắt lấp lánh nhiều cảm xúc lạ thường rồi cô cũng chạy theo cậu...

Nơi căn nhà gỗ, lửa cháy mỗi lúc mỗi mạnh như thể có ai đang gào thét vào không trung, mặc kệ những con người dù sợ hãi nhưng vẫn tiến gần đến nó, lửa vẫn thế, bùng lên dữ dội, bất cần!

(Hết chap 72)

.....

Em cần gì? Một bờ vai rộng?

Hay một nụ hồng dịu dàng tỏa hương thơm ngát?

Hay nụ hôn ngọt ngào đến ngất thở?

Để mối tình dang dở còn có thể trở về...

Để lầm lỡ không còn cản trở bước chân...

(Katysi)

70. Chương 73

CHAP 73:BIẾN CỐ BẤT NGỜ

Nóng! Nóng quá đi thôi! Có phải tôi đang bị thiêu đốt trong một cái chảo dầu không nhỉ? Tôi không biết nữa, chỉ biết cái nóng làm đầu óc tôi tỉnh táo hơn nhưng rất cuộc vẫn không mở nổi đôi mắt

Tôi cảm nhận cái nóng đang thiêu đốt gian thịt mình, nếu cứ như thế này chắc tôi sẽ bị nướng chín mất?

Tôi sợ hãi đến nỗi toàn thân run rẩy, Tuấn? Cậu đang ở đâu vậy? Tại sao không đến cứu tôi?

Mồ hôi tôi chảy ra đầy mặt, tôi cảm nhận được hơi thở nóng bỏng của mình nhưng quả thật không tài nào nhấc nổi đôi chân, thế giới bên ngoài là ban ngày hay ban đêm tôi còn không biết nữa! Mà có biết được thì sao chứ, có thể chỉ vài phút nữa tôi sẽ ra đi nhưng tôi chưa muốn chết vào lúc này!

Tôi còn quá nhiều tâm nguyện chưa hoàn thành thì làm sao có thể chết chứ!

Tôi đang cố gắng vùng vẫy, vài tiếng kêu “ư...ư...” bất lực vang ra khỏi miệng tôi nhưng chắc chẳng ai nghe thấy nó ngoài tôi cả!

Nước mắt chảy ròng ròng trên gương mặt tôi nhưng không phải cảm giác lạnh lạnh mà là ấm nó, có lẽ nó cũng bị lửa hâm nóng mất rồi!

Có phải tôi đang nằm mơ không? Nếu nằm mơ thì làm ơn ngừng lại ngay đừng tiêu tôi đi, tôi chắc mình không thể chịu đựng lâu hơn được nữa! Nhưng sức nóng bỏng rát da thịt này lại rõ ràng như thật vậy, nhưng ngoài

cơn nóng ra tôi còn nghe thấy đầu đó vang lên tiếng bước chân hết sức gấp gáp, ai đó...ai đó đang chạy trong biển lửa...

RẦM!!!

Cái bóng cao dài dài của ai đó đang ẩn hiện trước mắt tôi nhưng ngay lúc đó, cơn sốt quái ác làm mắt tôi mờ đi, chỉ nghe tiếng nói dịu dàng đầy quan tâm của người đó xuyên không khí, chạy vào tai tôi:

- Cậu không sao chứ?

Sao lúc này trong đầu tôi lại hiện lên hình bóng người đó chứ? Tiểu Thiên! Là cậu ư?

Chắc tôi điên thật rồi, khi cái chết đến gần làm người ta phát điên lên, có lẽ tôi cũng vậy! Khi một người sắp chết có lẽ họ sẽ nghĩ đến những con người, những sự việc mà mình muốn nhìn thấy nhất! Vậy là hình ảnh Tiểu Thiên hiện lên...

Nhưng mặc dù tôi thoáng nhận ra là mình đã lầm thì dường như cái miệng lại chẳng nghe lời tôi, trong cơn mê sảng, tôi cứ mãi kêu tên cậu ấy:

- Tiểu Thiên!

Cái tên của cậu ấy, hình ảnh của cậu ấy bao ngày đã khắc sâu vào tâm trí tôi cho đến lúc tôi sắp chết, tôi vẫn vùng vẫy gọi tên cậu ấy, dù cậu ấy không ở đây hay không nghe được thì âm thanh đó vẫn vang lên và dội lại vào tai tôi...

Khi tôi kêu tên cậu ấy, tôi cảm nhận được chút gì đó của cậu ấy vẫn còn bên cạnh mình, an ủi mình...

Cứ như thế hơi thở của tôi yếu dần, dường như nơi này không còn không khí nữa...

Mặc dù tôi biết ai đó đang hỏi thăm tôi, nhưng vì quá mệt mỏi tôi không còn hơi sức để trả lời bất cứ câu hỏi nào nữa, gương mặt của người đó nhòe đi trước mắt tôi nhưng phía sau cậu ấy là những ánh sáng đỏ chói của ngọn lửa đang không ngớt rầm rú như thể muốn thiêu đốt, chôn vùi, nuốt sống cả hai chúng tôi vào trong nó!

Liệu cậu ấy có thể bảo vệ tôi không? Tôi không biết cũng không quan tâm nhưng ít nhất tôi cũng không bị bỏ một mình trong ngọn lửa này!

Người đó đang nhất bổng tôi lên và bước đi rất nhanh... tôi cảm nhận như thể mình đang bay, là cảm giác này ư? Cảm giác không tên mà quen thuộc tôi đã đánh mất từ lâu!

Cảm giác được nằm trong lòng một ai đó, được nghe thấy hơi thở dịu dàng quen thuộc của cậu ấy xâm nhập vào phổi mình!

Tôi cứ thế, tham lam... tận hưởng từng giây...từng phút...

.....

Cậu con trai đã đưa được cô gái ra khỏi biển lửa mặt dù mồ hôi đã vã ra như tắm, gương mặt có vài chỗ cháy xém nhưng rõ ràng vẫn an toàn...

Cậu đặt cô gái lên tay chị mình, từ tốn nói:

- Chị bế cô ấy ra đi...

- Còn em?- Người chị nhìn người em như thể không tin vào những điều mình vừa nghe...

Nhưng người em trai không nhìn chị mình, ánh mắt cậu ấy hướng thẳng vào biển lửa như muốn đối diện với nó:

- Em xem còn ai sót lại không...nhất định...nhất định cậu phải bảo vệ bằng được cô ấy!

Người chị nhẹ nhàng gạt đầu, ánh mắt tinh tường vào cậu em trai...

.....

Không biết đã bao lâu trôi qua, tôi mơ màng mở mắt ra, những sự vật trước mắt bắt đầu hiện lên, từ mờ mờ cho đến rõ hẳn...

Là gương mặt xinh đẹp của một cô gái mà tôi nghĩ là thiên sứ ấy chứ, vì quả thật chị ấy đẹp như là thiên thần vậy, làn da trắng mịn, đôi má hơi ửng hồng, cái mũi thon nhỏ, cao cao, hàng long mi uốn lượn để lộ làn thu ba trong đôi mắt sáng sủa như nước! Có lẽ là tôi đã chết rồi và đang gặp tiên nữ chăng?

Nhưng khi tôi cảm nhận được hơi thở của mình đang từ từ nhanh dần rồi lại điều hòa tôi mới nhận ra là mình còn sống... Tôi mơ hồ hỏi người đối diện:

- Chị... chị là ai vậy?

Nụ cười hiện lên trên gương mặt chị ấy, áp áp hiền hòa như lại có sức thu hút tốt cùng đến nỗi khiến tôi muốn ngây ngất và có thể tuân theo mọi sự sai khiến của người này...

Tôi khẽ lắc đầu cố gắng thoát khỏi sự mê hoặc này nhưng âm thanh dịu dịu, lạnh lớt từ đôi môi trái tim của chị ấy vẫn cứ vang vọng trong tai tôi:

- Chị là Bảo Anh, còn em, em có phải là Nhiên không?

Sao chị ấy lại biết tên tôi nhỉ? Tôi nhìn chị bằng ánh mắt thoáng dò xét nhưng rõ ràng tôi chưa gặp người này bao giờ!

- Là chị đã cứu em?- Tôi lí nhí hỏi

Nhưng chị Bảo Anh lắc đầu, cười đáp:

- Là em trái của chị!

Đúng là người cứu tôi là một cậu con trai thật, con người kì lạ đó là ai vậy, tại sao tôi lại thấy cậu ta quen đến vậy chứ?

Chẳng phải cậu ta còn kẹt trong biển lửa đấy chứ?

Tôi quay qua hỏi chị:

- Cái cậu bạn này là...?

- À... nó là Tiểu Thiên, là em trai của chị

Cái tên đó như nhấn chìm cả tâm trí tôi, vì cứu tôi mà Tiểu Thiên vẫn còn ở trong đó ư?

Không được tôi phải cứu cậu ấy, tôi loay hoay đứng lên nhìn lại căn nhà vẫn còn đang bốc khói nghi ngút, lửa vẫn không ngớt phụt lên!

- Đây em định đi đâu vậy, em mà vào lại đó là sẽ chết đó! Chị đã kêu người đến dập lửa rồi, em cứ yên tâm chờ đã!

Tôi nhìn vào trong lo lắng trả lời chị Bảo Anh:

- Nhưng em không thể để Tiểu Thiên chết vì em được

Xem ra chị ấy còn sợ sệt hơn cả tôi nhưng chị ấy cố trấn tĩnh mình, đã vậy còn an ủi cả tôi nữa:

- Em nói gì vậy chứ, sao Tiểu Thiên lại chết được, nó phúc lớn mạng lớn lắm chắc chắn sẽ ra được thôi

- Làm sao chị biết được?

- Vì chị là chị của nó mà!

Dù chị có giải thích nhưng làm sao tôi tin được đây khi ngọn lửa vẫn còn chưa dứt, khi Tiểu Thiên vẫn còn kẹt trong đó, khi tôi nghe âm thanh trong trái tim mình vẫn còn đang rối loạn, có lẽ Tiểu Thiên đang kêu cứu và chờ đợi tôi chẳng?

- Không được dù sao em cũng phải vào xem sao

Dứt lời, chưa kịp để chị gái đồng ý tôi lại lao vào trong biển lửa, có thể nói là tôi ngốc cũng được, khùng cũng được nhưng khùng vì tình yêu của mình thì tôi chấp nhận!

..... Anh thật sai lầm khi quay lưng đi

Nhưng làm sao đây vì em vẫn yêu anh

Dẫu hạnh phúc này chỉ là lẽ loi

Nhưng em vẫn mong mỗi anh quay về bên em một lần nữa

Dù giữa chúng ta còn nhiều ngăn cách

Nhưng thử thách đó không làm em quên anh

Hãy để em yêu anh thêm một lần nữa!

71. Chương 74

Chap 74: GẶP NHAU TRONG LỬA

Những áng mây đen đang bao phủ bầu trời, bao phủ mặt trăng có thể dưới ánh mây đen đó mặt trăng đang gào thét để cố gắng thoát khỏi sự che chắn đó nhưng mặt trăng vĩnh viễn không biết rằng mây làm như vậy là muốn chỉ có một mình nó được nhìn thấy vẻ đẹp của trăng nhưng làm như vậy liệu có tốt cho nó và mặt trăng kia không?

Bảo Anh nhìn lên bầu trời, những suy nghĩ mông lung xuất hiện rồi tan biến vào trong nỗi lo lắng, đã mười lăm phút trôi qua kể từ khi Nhiên vào đó nhưng chẳng thấy nó ra, cô cảm thấy sợ hãi, sợ mình sẽ mất đi đứa em trai nhưng cô lại thiếu chút cam đảm để chạy vào đó... Tại sao ư? Cô cũng không biết nữa, chỉ lẳng lặng đứng nhìn...

Thời gian trôi qua dài đằng đẵng như một cây thước đo sự chịu đựng của con người...

- Nhiên! Nhiên đâu rồi?

Một cậu thanh niên chạy đến níu chặt áo cô, nhưng cậu ta không nhìn cô mà nhìn thẳng vào ngọn lửa đang rừng rực cháy từ nãy giờ chưa tắt...

Nếu nói về địa hình, ngôi nhà này đang tọa lạc trên núi nên để đến được đây chữa cháy có lẽ phải mất hết cả gần một tiếng đồng hồ. Vậy mà sau khi nghe cú điện thoại của cô, chỉ trong vòng 15 phút cậu ta đã có mặt tại đây thì quả thật đang nể...

Cô khẽ cười, là chua chát hay là giễu cợt đây?

- Lâu ngày không gặp em không hỏi thăm người chị này được một câu ư? Vũ Phong?

Vũ Phong nhìn thẳng vào chị mình, đôi mắt cũng rừng rực như ngọn lửa kia cháy bỏng, sự lo sợ và hoảng hốt đang hiện lên càng lúc càng rõ nét trong ánh mắt đó:

- Chị Bảo Anh... em... xin lỗi nhưng tình huống cấp bách chị... chị mau nói cho em biết Nhiên đang ở đâu đi được không? Em xin chị!

Bảo Anh thôi nhìn cậu em của mình mà nhìn thẳng vào ngọn lửa đang cháy, chậm rãi nói:

- Tiểu Thiên và Nhiên vẫn còn kẹt trong đó, chưa ra được.

Đôi tay Vũ Phong càng lúc càng níu chặt vai cô hơn như muốn khẳng định điều cô nói là sự thật, cô cũng nhìn lại, cái nhìn rất chắc chắn khiến người đối diện càng hoang mang.

Sợ hãi ư? Cô cũng lo lắng cho em mình lắm chứ nhưng nếu cô cũng vào trong đó và bị kẹt trong đó luôn thì ai sẽ cứu cả đám đây.

Bảo Anh nhìn Vũ Phong với ánh mắt bất lực nhưng lúc này Vũ Phong không còn nhìn cô nữa, đôi mắt cậu ấy hướng thẳng về phía ngọn lửa đang hùng hực cháy đó, kiên quyết nói:

- Vậy em cũng sẽ vào!

Không đợi Bảo Anh kịp thốt ra câu nào, đôi tay Vũ Phong lập tức buông khỏi vai cô rồi chạy thẳng vào bên trong ngọn lửa...

Bờ vai Bảo Anh vẫn còn đau nhói vì cái bấu mạnh của Vũ Phong nhưng cô không quan tâm đến nó mà vội vã chạy theo bóng người đang chạy nhanh phía trước, hét lớn:

- Này cái thằng ngốc kia, quay lại mau, nếu em không quay lại thì em chết với chị!

Nhưng Bảo Anh cũng đã chạy theo Vũ Phong vào trong, ngọn lửa càng lúc càng sáng lên như muốn thiêu đốt bốn con người...

.....

Nóng! Nóng! Nóng quá!

Không biết lửa đâu ra mà nhiều thế này? Sao lúc này tôi không cảm nhận được cái nóng hùng hực này chứ?

- Tiểu Thiên, Cậu ở đâu, trả lời tôi đi!

Tôi cố gắng cất tiếng gọi khẩn đặc vì cổ họng đang bị đau nhói như lửa thiêu nhưng trả lời tôi chỉ là tiếng lửa bập bùng, xung quanh chỉ là màu đỏ của lửa và những bức tường đang dần hóa thành màu đen làm tôi hoa cả mắt!

Rốt cuộc vẫn không biết Tiểu Thiên đang ở đâu? Tại sao trong lòng tôi lại có một dự cảm không tốt thế này, cứ nghĩ đến Tiểu Thiên là lòng tôi lại đau nhói và sợ hãi!

Tôi hoang mang nhìn xung quanh ngôi nhà, cũng không rộng lắm nhưng tôi không thể nào nhìn thấy Tiểu Thiên được, tôi bước từng bước chậm chạp như một đứa trẻ đi lạc muốn tìm ra lối thoát nhưng có lẽ lối thoát lúc này của tôi chính là Tiểu Thiên...

Cái tên này vang lên trong lòng tôi, không biết đã kiềm nén trong tôi bao lâu rồi, đã một năm trôi qua tôi chưa được gọi cái tên đó, chưa được nhìn thấy gương mặt đã chiếm trọn lòng tôi...

Căn nhà hôm qua vẫn còn đang giam lỏng tôi trong bốn bức tường kín mít vậy mà giờ đây đang trở nên xiêu vẹo, nếu là tối qua tôi đã ước gì đám cháy này xảy ra để tôi có thể nhìn thấy được chút ánh sáng từ bên ngoài, để có chút cơ hội thoát ra nhưng hôm nay, tôi lại không muốn thấy nó chút nào, tôi thà bị nhốt ở trong căn nhà này mà hoảng sợ đến chết còn hơn nhìn người mà mình yêu thương vì mình mà lao đầu vào chỗ chết!

- Tiểu Thiên, cậu đang ở đâu vậy, trả lời tôi đi! Tôi biết cậu đang nghe rõ tiếng tôi mà! Tôi nói với Tiểu Thiên bằng cái giọng yếu ớt chắc chỉ đủ mình tôi nghe thấy

RÀÀÀÀMM!- Một tiếng động vang lên đổ xầm vào người tôi

- ÁÁÁÁÁ!!!!- Tôi la lên! Chưa kịp biết chuyện gì xảy ra thì nhìn lại tôi đã nằm dưới đất! Có cái gì đang đè nặng lên chân tôi, tôi cảm nhận cái cảm giác đau nhói đang dần tràn lên khắp mọi ngõ ngách trong cơ thể rồi như một cơn sóng nó dâng cả lên đầu, nhưng đau khổ nhất có lẽ vẫn là cảm giác mất mát chưa tìm ra được thứ quan trọng nhất!

Tôi cố gắng quay lại nhìn...là...là một cây cột nhà đang đè chặt lên chân tôi, chắc tôi bị gãy chân luôn rồi quá! Đau! Đau chết đi được! Hu hu! Tôi muốn kêu thật to để cơn đau vơi bớt đi nhưng hình như hôm nay ông trời đang trêu tôi hay sao ấy, cổ họng cũng đau nhói không thốt ra được lời nào vậy là cơn đau càng lúc càng nén nhiều hơn!

Tôi nhìn xung quanh, ngôi nhà vẫn đang dần tàn rụi và muốn thiêu đốt cả tôi, nhưng làm sao đây, đôi chân của tôi đang bị kẹt cứng dưới cây cột nhà không nhúc nhích được! Chắc chưa đầy năm phút nữa thôi ngọn lửa này sẽ dim chết tôi mất! Tôi chết không sao, nhưng tôi chỉ sợ không tìm được Tiểu Thiên, không biết cậu ấy còn sống hay đã chết, không được gặp mặt cậu ấy lần cuối!

Không biết tại sao nhưng nỗi sợ đó lại bắt chợt tràn về ám ảnh tôi nhiều đến thế, tôi đang gào thét vô vọng trong nỗi sợ của chính mình, đôi chân như cũng đồng cảm với tôi, nó mỗi lúc mỗi nhói đau lên!

Bất chợt, một bàn tay sờ nhẹ lên tay tôi, những ngón tay thon dài ấm áp lướt nhẹ qua mu bàn tay tôi rồi lòng bàn tay ấm áp đè thật chặt lên mu bàn tay làm tôi giật nảy mình!

- Aaaa! - Tôi la lên muốn rút tay lại nhưng bàn tay kia quá ấm áp, nó đang xiết thật chặt bàn tay bé nhỏ của tôi lại, tôi quay ngang nhìn cho rõ chủ nhân của bàn tay ấm áp đó!

Gương mặt đó vẫn đẹp như ngày nào, một thiên thần đang hiện lên trước mắt tôi, hàng mi rậm của cậu ấy quăn rũ khôn tả, gương mặt trắng nõn vẫn hiện lên rành rành trước lớp da thịt cháy xém, dường như không có gì có thể ngăn nổi sự tỏa sáng của con người này!

Cậu ấy đúng là Tiểu Thiên của tôi!

(Hết chap 74)

.....

Bao ngày rộng không ngăn được nỗi nhớ...

Bao tháng dài không ngăn được niềm tin...

Bao ước mơ không ngăn được sự tìm kiếm...

Biết lúc nào em mới quên được anh...

Khi trái tim lúc này vẫn còn đang lỗi nhịp.

(Katysi)

72. Chương 75

Chap 75: THOÁT HIỂM

Tôi nhìn kĩ hơn một lần nữa để chắc mình không bị hoa mắt, nghe nói nếu nghĩ về ai nhiều qua thì mình sẽ nhìn thấy người đó trước mặt nhưng khi mình chạm tay vào người đó sẽ biến mất. Tôi không dám thử, chỉ dám nhìn cho kĩ mà thôi, có phải tôi đang quá tham lam khi tận hưởng cảm giác hạnh phúc này không?

Tôi không dám trả lời mà cứ nhìn Tiểu Thiên chăm chăm như thể tôi là một cô bé mơ mộng lần đầu tiên được thấy thiên thần của lòng mình, chỉ cầu cho cậu ấy sẽ mãi mãi không bao giờ biến mất như cái ấm áp từ đôi tay đang truyền vào người tôi lúc này! Nó như một liều thuốc tiên khiến mọi cảm giác đau khổ đều biến mất, ngay cả đôi chân tôi cũng không còn thấy đau nữa!

Nhưng mà khoan đã, chẳng phải cái cảm giác ấm áp đó là thật sao? Vậy người đang nắm chặt lấy tay tôi là ai chứ?

- Cậu làm gì mà nhìn tôi chăm chăm vậy?

Tôi khẽ chớp mắt liên tục để kiểm chứng đây là những điều chính mắt tôi thấy và chính tai tôi nghe được chứ không phải là nhìn nhầm và nghe nhầm rõ ràng là Tiểu Thiên, tôi muốn chạy đến để ôm cậu ấy vào lòng nhưng... nhưng tại sao đôi chân của tôi lại không nhúc nhích được, nó như một vật thể bất động đang chống lại tôi bằng cách kêu đau...

Tôi đành bất lực nhìn Tiểu Thiên, hình như cậu ấy cũng đang bị cái gì đó đè lên chân, tôi hết hoảng hốt:

- Cậu...chân của cậu?

Tiểu Thiên lắc đầu ngao ngán:

- Cũng như cậu!

Bỗng chốc tôi cảm thấy thật nực cười, tại sao những chuyện như vậy lại giáng xuống đầu tôi chứ:

- Tại sao...tại sao cậu lại vào lại trong này... Chẳng lẽ cậu muốn bỏ tôi một lần nữa ư?

Tiểu Thiên nhìn tôi mỉm cười, nụ cười rất khác nó không lạnh lùng và khép kín như trước đây tôi vẫn thấy. Đây là nụ cười của một người từng trải, hình như những đau khổ trước giờ cậu ấy từng chịu đang bộc lộ hết trên nụ cười này:

- Tôi muốn vào xem còn ai kẹt trong này không, không ngờ...

Cậu ấy không nói hết câu lại tiếp tục cười, còn thở ra nữa:

- Chắc tôi đã lo chuyện bao đồng rồi! Nhưng tại sao cậu lại vào đây hả đồ ngốc?

Tôi lắc đầu, bàn tay nắm chặt tay Tiểu Thiên hơn như thể đó là liên kết cuối cùng của chúng tôi, tôi không được từ bỏ nó:

- Cậu mới ngốc đó, một năm trước cậu bỏ tôi ra đi bây giờ cậu muốn dùng cách này bỏ tôi nữa sao? Cậu vào được thì tôi cũng vào được- Tôi khẳng định!

- Vậy nếu chúng ta ở trong đây luôn thì sao? Cậu không sợ sao? - Có phải tôi nghe lầm không? Hình như giọng Tiểu Thiên đang yếu dần đi, hơi thở của cậu ấy càng lúc càng mệt nhọc hình như phải rất khó khăn cậu ấy mới nói được những từ đó một cách bình thường nhưng có dù có cố gắng đến đâu cậu ấy vẫn không thể dấu được tôi!

Bỗng, nước mắt tôi rơi lúc nào, tôi cũng không biết, chỉ thấy những giọt nước đang chảy từ mặt mình xuống đất rồi từ từ hòa vào trong cát thành một vệt sáng. Bóng của ngọn lửa đang hừng hực đang in đậm lên giọt nước mắt của tôi, tôi lắc đầu làm nước mắt cũng rơi đi nhanh hơn:

- Không! Tôi không sợ, chỉ cần có cậu, tôi không sợ!

Mặt Tiểu Thiên lại giãn lại tạo nên một nụ cười hoàn hảo, đã lâu lắm rồi tôi không thấy cậu ấy hạnh phúc như vậy, cậu ấy không rơi nước mắt như một đứa trẻ mà chỉ cười để thể hiện cảm xúc của mình! Và đây là cảm xúc hạnh phúc!

Tiểu Thiên cố gắng đưa bàn tay còn lại lau nước mắt tôi, những ngón tay thon dài của cậu ấy chạm nhẹ vào má tôi làm nước mắt lan ra khắp mặt nhưng tôi có thể chắc chắn đó không phải là những giọt nước mắt đau khổ... má tôi bắt đầu đỏ lên, cảm giác này chắc chắn không phải vì lửa...

- Chỉ cần cậu nói đó, tôi có chết trong này cũng được...

Tôi tròn mắt nhìn gương mặt của Tiểu Thiên, đôi mắt của cậu ấy đang khép lại dần, cậu ấy đang thấy tôi mở dần phải không? Bàn tay trên má cũng dần rơi xuống... Không! Tôi vội đưa tay mình lên nắm chặt bàn tay đó, để hơi ấm trên má tôi không được với đi và trên bàn tay tôi đang xiết chặt cậu ấy cũng vậy! Tôi nói trong tiếng nấc nghẹn ngào:

- Không! Tiểu Thiên! Tôi xin cậu! Cậu không được bỏ tôi, tôi không thể sống một mình mà không có cậu được! Tiểu Thiên! Tiểu Thiên!

Tôi hét tên cậu ấy và cố gắng lay đôi tay cậu ấy nhưng sự thật thì Tiểu Thiên đã ngắt đi từ lúc nào...

Nước mắt tôi tuôn rơi vào bàn tay Tiểu Thiên làm bàn tay ướt đầm... Nhưng tại sao bàn tay đó không cử động nữa rồi! Tại sao...? Tại sao chỉ có tay của tôi đang cố gắng nắm chặt còn bàn tay kia thì đang dần trở nên lạnh, hơi ấm của tôi truyền cho cậu ấy không đủ ư?

RẦM!!!

Tiếng động vang lên và cánh cửa phía sau lưng tôi đổ sập xuống...

Phía sau cánh cửa là Vũ Phong... Đúng là cậu ấy!

Tôi nhìn thấy Vũ Phong như thể nhìn thấy những tia sáng mặt trời đang chiếu xuống không gian u tối của tôi! Vũ Phong vội chạy đến chỗ tôi và Tiểu Thiên!

- Cậu không sao chứ!

Vũ Phong nhìn tôi lo lắng hỏi nhưng trong đầu tôi lúc này chỉ có hình ảnh của Tiểu Thiên đang nằm bất động ở đó!

- Không! Vũ Phong! Cậu mau... cứu lấy Tiểu Thiên, mau dẫn cậu ấy ra khỏi đây nhanh lên.... Mau đi! Gọi xe cấp cứu đi!

Vũ Phong nhìn Tiểu Thiên và tỏ ra lo lắng nhưng cậu ấy lại do dự:

- Vậy còn cậu?

Tôi nhìn Vũ Phong với ánh mắt van nài và cầu xin:

- Tôi không sao đâu! Tôi sẽ sống mà! Cậu mau đưa Tiểu Thiên ra ngoài đi

Cuối cùng tôi cũng biết con người sống vì cái gì rồi!

Cuối cùng, Vũ Phong cũng nhấc được Tiểu Thiên lên, dìu Tiểu Thiên trên vai, Vũ Phong quay lại nhìn tôi:

- Tôi nhất định sẽ quay lại cứu cậu!

Tôi nhìn Vũ Phong mỉm cười, Vũ Phong đã nói như vậy, chắc chắn cậu ấy sẽ quay lại! Tôi tin cậu ấy! Tôi nhìn theo bóng Vũ Phong đang khuất dần cho đến khi không còn nhìn rõ cậu ấy nữa, xung quanh chỉ toàn là màu đỏ rực của ngọn lửa...

Bây giờ tôi mới cảm thấy sợ hãi và cảm giác khó thở càng lúc càng dâng lên khắp cơ thể tôi...

Tôi mệt mỏi thật sự rồi...

Có lẽ tôi sẽ phải ngủ thôi...

Ngọn lửa này có phải là giấc mơ không, sao tôi nhìn mọi thứ trở nên mờ ảo như vậy?

Đôi mắt tôi từ từ khép lại...

Bóng tối đang bao phủ lấy tôi...

Ai đó đang nhấc vật nặng ra khỏi chân tôi rồi nhấc bổng cả người tôi lên...

Có phải là Vũ Phong không?

Tôi không mở mắt ra nổi nữa, toàn thân tôi đau nhức và mệt mỏi...

Hơi ấm từ ai đó đang truyền sang cho tôi...

Cậu ấy ôm tôi rất chặt...

Đã lâu rồi tôi không thấy ấm áp và an toàn như vậy...

.....

Phải đi về đâu để tìm hạnh phúc?

Phải tin vào cái gì để tồn tại?

Chẳng phải đơn giản lắm sao!

Chỉ cần có anh là tồn tại...

Chỉ cần có anh là hạnh phúc...

Nhưng sao đơn giản như vậy mà em cũng không thể nhận ra?

(Katysi)

73. Chương 76

Chap 76: RẤT GẦN NGUY HIỂM

Giữa ngọn lửa đỏ rực, hai bóng người đang tập tễnh bước ra. Ngay lập tức Vũ Phong đưa Tiểu Thiên đến bên Bảo Anh, cô nhìn Tiểu Thiên lo lắng hỏi:

- Nó bị sao vậy?

Vũ Phong không còn nhiều thời gian nữa cậu chỉ nói gọn một câu: “Mau đưa anh ấy đến bệnh viện em còn phải vào cứu Nhiên nữa!”

Bảo Anh nhìn Vũ Phong vừa sợ hãi vừa lo lắng thì những chiếc xe cứu hỏa đã đến. Mắt Bảo Anh chợt sáng lên, vội vàng níu Vũ Phong lại:

- Cứu hỏa đến rồi, em không cần phải vào trong đâu!

- Không được! Khi cứu hỏa dập lửa chắc chắn bên trong sẽ không thể thở được em phải vào cứu cậu ấy trước khi quá muộn

Vậy là Vũ Phong lại chạy vào trong, Bảo Anh cũng đành buông Vũ Phong ra, chăm sóc cho Tiểu Thiên! Lửa lúc này đang dần hoàn thành nhiệm vụ của nó là thiêu rụi toàn bộ căn nhà, khói bốc lên càng lúc càng nghi ngút. Phải bịt mũi thật chặt mới may ra thoát khỏi khói độc nhưng làm như vậy là vô cùng khó thở!

Cố gắng vượt qua những khúc gỗ cản đường, cuối cùng Vũ Phong cũng đến được tới nơi Nhiên nằm, mồ hôi vã ra như tắm, tưởng chừng đã hết sức nhưng có lẽ người nằm đó chính là động lực khiến cậu bước tiếp nhưng khi Vũ Phong tới nơi, người nằm đó dường như đã bốc hơi đi mất!

Vũ Phong nhìn ngơ ngác xung quanh, cất tiếng gọi khẩn đặc:

- Nhiên, cậu đang ở đâu?

Nhưng đáp lại chỉ là tiếng lửa đang cháy ngày một đỏ rực, đôi mắt xinh đẹp của Vũ Phong bỗng chốc trở nên tuyệt vọng. Không biết đã có chuyện gì xảy ra? Nhiên thật sự đã ở đâu?

Cậu như một người lạc bước nhìn khắp bốn phía mà chẳng thấy được người muốn tìm, gương mặt càng lúc càng hoảng sợ...

- Đây! Cậu mau đi ra đi, muốn chết cháy trong đó hả!

Đó là tiếng của lính cứu hỏa, hai người họ đang đến gần và cầm lấy Vũ Phong lôi cậu ra ngoài, mặc cho cậu giãy dụa, gào thét!

- Không! Còn người đang kẹt trong này tôi phải cứu cô ấy!

Một nhân viên trong số hai người đang lôi cậu lên tiếng:

- Chẳng còn ai trong này nữa đâu, chúng tôi đã kiểm tra kĩ rồi, chỉ còn cậu cứ đứng trong đó thôi đấy! Đồ ngốc ạ!

Nghe vậy nhưng Vũ Phong vẫn cố chấp không chịu ra ngoài:

- Không! Các ông mới ngốc đó, nhất định cô ấy còn bị kẹt trong này mà! Trước lúc tôi ra ngoài tôi còn gặp cô ấy, cô ấy nói sẽ chờ tôi!

Cuối cùng hai nhân viên đã kéo được Vũ Phong ra ngoài, sắc mặt cậu tái mét nhưng vẫn muốn vào bên trong tiếp tục tìm Nhiên. Chị Bảo Anh vừa nhìn thấy Vũ Phong vội vàng chạy đến:

- Sao rồi? Có tìm thấy Nhiên không?

Vũ Phong lắc đầu, bỗng hoảng loạn nắm bã vai Bảo Anh:

- Chị à! Rõ ràng Nhiên còn kẹt trong đó, tại sao mọi người đều bảo không có ai cả? Họ điên hết rồi phải không chị?

Bảo Anh lắc đầu:

- Họ không diên đầu, nếu không thấy thì chắc có ai đó đã cứu Nhiên đi rồi!

Vũ Phong ngỡ ngẩn như thể không tin vào những điều mình vừa nghe nhưng một phần nào đó trong cậu tin đó là sự thật!

.....

Nơi một căn biệt thự sang trọng, một chiếc xe máy vừa ngừng lại, trên xe là một người đang công theo một cô gái trẻ. Không biết làm cách nào anh ta có thể vừa vác cô gái trên xe và vừa chạy nhưng cuối cùng hai người cũng đến được nơi anh ta muốn đến!

Cánh cửa bật mở khi chuông cửa vừa vang lên, hiện lên là một cô gái trẻ và xinh đẹp. Cô vô cùng vui mừng khi nhìn thấy anh ta và người trên vai:

- Cuối cùng cũng cướp lại được rồi ư? Cậu tài thật!

Chàng trai lắc đầu đặt cô gái xuống chiếc ghế sofa gần nhất:

- Giao cho cô, người của tôi đâu?

Cô gái hơi hoảng hốt khi nghe như vậy nhưng cuối cùng cũng lại được bình tĩnh buông người xuống chiếc ghế sofa:

- Được rồi, tôi trả cô ấy cho cậu hãy đến địa chỉ này cứu cô ta nếu cậu là được!

Cô gái khẽ mỉm cười đắc ý rồi đưa một mẫu giấy nhỏ cho cậu trai trẻ. Cậu kia giựt ngay mẫu giấy và vội chạy ra ngoài nhưng bị cô gái gọi giựt lại:

- Khoan đã!

Cậu chợt đứng sững lại.

- Bộ cậu không quan tâm đến sự sống chết của cô gái đang nằm trên ghế ư?

Cậu quay mặt lại, ánh mắt tràn đầy sự đau khổ:

- Tôi có thể lựa chọn ư?

Cô gái nhìn cậu nở nụ cười hình bán nguyệt:

- Cậu không muốn biết cô ta sẽ bị gì sau khi cậu đi ư?

Cậu trai bắt đầu lo lắng nhìn cô gái đang ở trên ghế nhưng rồi cậu chợt nhớ ra điều gì đó, cậu vội chạy ra khỏi cửa, không nhìn lại nữa.

Cô gái ngồi trong nhà nhìn theo chàng trai đang khuất dần với nụ cười đắc ý rồi quay lại nhìn cô gái đang nằm trên ghế với ánh mắt căm giận, sự tàn ác càng lúc càng hiện rõ trên gương mặt cô ta!

(Hết chap 76)

.....

Biết khi nào em mới gặp lại anh...

Biết khi nào em mới có thể ôm anh như ngày xưa...

Biết khi nào em mới có thể đặt vào môi anh nụ hôn nồng nàn...

Rồi thì thâm vào tai anh lời tận đáy lòng: Em rất nhớ anh!

(Katysi)

74. Chương 77

CHAP 77: CỨU NGƯỜI!

Tôi thức dậy với cảm giác đau nhói và cái

Chiếc xe phóng ra khỏi căn biệt thự với tốc độ nhanh như chớp, người ngồi trên xe đã ngay lập tức chạy đến buồng điện thoại công cộng gần nhất và quay số.

Từng hồi chuông trong điện thoại vang lên nhưng không ai trả lời làm cậu ta vô cùng lo lắng, những nếp nhăn trên trán đã nhăn đến độ không thể nhăn được nữa...

Trong bệnh viện giờ này Tiểu Thiên đang nằm trên chiếc giường trắng, gương mặt xinh đẹp mơ màng trong một thế giới nào đó không hề phát hiện tiếng điện thoại bên cạnh mình đang vang lên từng hồi chuông hồi thúc!

Đến khi cửa phòng bật mở, một cô gái trẻ xinh đẹp xuất hiện. Ngay lập tức, cô phát hiện ra tiếng chuông điện thoại kể bên cậu em của mình, do dự một hồi cuối cùng cô cũng nghe máy!

- A lô, tôi là Bảo Anh, chị của Tiểu Thiên có chuyện gì không ạ?

Người bên đầu dây bên kia có vẻ hơi bất ngờ trước sự xuất hiện không lường trước này, phải cả phút sau cậu ta mới lấy lại bình tĩnh và trả lời:

- Tôi không cần biết chị là ai, nghe đây, nếu năm phút nữa chị không đến cứu Nhiên tại nhà của Ngọc Nhi, cô ta sẽ giết chết cô ấy!

Giọng nói bên kia vang lên có chút đe dọa, có chút hoảng hốt, có chút sợ hãi, có chút lo lắng nhưng sau khi nói hết câu người bên đường dây bên kia cũng gác máy ngay lập tức rồi nhanh chóng rời khỏi buồng điện thoại đi đến nơi cần đến!

Bàn tay cầm điện thoại của Bảo Anh run lên theo từng tiếng nói của người bên trong cho đến khi chỉ còn những tiếng tút tút thì nó vẫn còn chưa hết run.

Phải làm sao đây? Có nên báo cho Tiểu Thiên và Vũ Phong chuyện này không?

Nếu không báo thì tính mạng của Nhiên sẽ gặp nguy hiểm, còn nếu báo thì cả ba đứa đều gặp nguy hiểm!

-Ai vừa gọi cho em vậy?- Tiểu Thiên không biết từ lúc nào đã ngồi dậy, tiếng nói trầm tĩnh của cậu vang lên đều đều nhưng chị biết cậu không bình tĩnh chút nào, chỉ cần chị nói chuyện Nhiên đang gặp nguy hiểm cho cậu thì cậu vội vàng rời giường bệnh mà đi cứu Nhiên.

Bảo Anh quay lại nhìn Thiên lắc đầu:

- Chị, chị không biết gì hết em đừng hỏi chị!

Rồi vội vàng xông cửa ra ngoài với gương mặt không biết đã tái mét từ lúc nào!

.....

Tuấn chạy thẳng xe đến một hầm chứa xe cũ ở cuối thành phố, vội vàng xuống xe xuống cậu chạy vào sâu trong hầm chứa!

Gương mặt lạnh lùng không một chút sợ hãi nào, đôi mắt tỏa ra sát khí lạnh như băng khiến tất cả những tên vừa nhìn thấy đã vội vàng cong *** bỏ chạy vào trong... Tuấn nhìn bọn chúng bỏ chạy, nói:

- Mau bảo đại ca của chúng mày thả người nếu không tao sẽ càn quét sạch nơi này!

- Đại ca, có một thằng tiểu tử không biết sống chết đang xông thẳng vào đây để cứu người, chúng ta phải làm sao đây?

Tên đàn em lấm lét nhìn đại ca của chúng, sắc mặt đã có 6 phần sợ hãi nhưng tên đại ca không hề có chút nào gọi là sợ cả. Gương mặt trắng như tuyết, cặp mắt xécher ngược của hắn nhìn ra cửa một cách lạnh lùng rồi nhẹ nhàng ra khỏi ghế ngồi đi thẳng đến chỗ người đang hùng hổ tiếng vào xào huyết của mình!

Hai mắt hai người vừa gặp nhau đã như có một dòng điện lạnh lùng xẹt qua rồi miệng của tên đại ca hơi vểnh lên nói:

- Thì ra là mày, hôm nay mày đến xào huyết của bọn tao làm gì?

Tuấn vẫn không hề nhìn hấn, dưới ánh nắng mặt trời cái bóng dài dài của cậu hiện lên, gương mặt xinh đẹp tựa hồ giống một thiên sứ đang lạnh lùng nhìn nhân gian:

- Tao đến đây để cứu người, mày có thả hay không thả?

Tên kia không hề có một chút mảy may sợ hãi trước khí thế của kẻ trước mặt hấn nhìn vào Tuấn đôi mắt hùng hực lửa:

- Tao chỉ có một câu thôi: Nếu qua được tao thì cứu được người bằng không không thả!

Nói rồi hấn nhanh chóng xông lên giơ nắm đấm thẳng vào gương mặt xinh đẹp của Tuấn, ngay lập tức hấn làm cậu té ngã. Cậu ọc ra một ngụm máu tươi rồi vững vàng đứng dậy bàn tay khê quệt vết máu trên mặt rồi nắm chặt lại bắt đầu dơ nắm đấm về phía tên đại ca. Lần này tên đại ca suýt tìm cách né được nhưng ngay lúc đó nắm đấm bỗng đổi hướng chuyển thẳng vào mặt hấn vậy là hấn ôm trọn một cú đấm vào mặt, máu tươi cũng bắt đầu rỉ ra. Hấn ngồi thẳng dậy rồi xông thẳng tới định tung một cú đánh vào mặt Tuấn nhưng khi quả đấm gần sát mặt thì Tuấn đã thụi ngay một cú đấm vào bụng hấn, cú đấm không mạnh nhưng đủ khiến hấn ngã lăn ra đất!

Từ đằng sau một tên đàn em cầm một cây gậy dơ lên cao cũng may nhờ nhìn thấy bóng hấn Tuấn kịp thời quay lại đằng sau rồi cho hấn ăn một quả đấm vào bụng rồi hấn xỉu xuống ngay lập tức!

Tên đại ca ngã này giờ hình như đã bị thương đến nỗi không thể đứng dậy được, hấn đành nằm bất lực hô to:

- Tất cả tội bây mau xông lên!

Ngay lập tức rất nhiều tên liều mạng bay vào Tuấn, có tên cầm gậy có tên cầm dao, Tuấn nhìn hết một lực rồi đấm gọn hai cú vào hai tên gần nhất khiến chúng ngã lăn ra đất. Khi tất cả đều đã nằm yên, Tuấn lúc này đã thấm mệt, thương tích đầy mình cậu gắng lêch vào bên trong sào huyệt. Tất cả những tên đàn em đều đã nằm bên ngoài nên trong này chỉ còn nghe tiếng khóc rưng rức của ai đó vang lên!

Sau một lúc tìm kiếm, cuối cùng Tuấn cùng nhìn thấy cô gái, cậu dùng hết sức bình sinh chạy đến bên cô cõi dây trói rồi ôm cô vào lòng...

Người của cô gái rất lạnh còn người của Tuấn thì ấm, cậu ôm lấy cô gái như muốn truyền hết toàn bộ hơi ấm của mình cho cô...

Cô gái nằm trong lòng cậu, cảm nhận được hơi ấm truyền ỉnh càng lúc càng rõ rệt thì đã khóc rất nhiều nhưng hình như đã tìm được sự bình yên, cô gái bắt đầu nở nụ cười hạnh phúc...

Ôm cô gái một hồi, Tuấn chợt nhớ đến chuyện gì đó, Tuấn cuối xuống hỏi cô gái:

- Em có điện thoại không? Mau lấy cho anh mượn!

Cô gái ngoan ngoãn đưa điện thoại cho Tuấn. Tuấn vội vã quay số lần này người nhắc máy đích thực là Tiểu Thiên:

- Tuấn hả? Lúc này cậu gọi gì cho tôi vậy? - Giọng của Tiểu Thiên tỏ ra lo lắng bên đầu dây bên kia!

Nghe giọng của Tiểu Thiên hình như là cậu ta vẫn chưa biết gì cả, Tuấn vội vàng nói:

- Lúc này tôi đã nói với chị cậu là Nhiên đang bị bắt cậu mau tới nhà Ngọc Nhi cứu cô ấy nếu không cô ấy sẽ chết đó!

Vừa nói xong câu tiếng chuông từ đường dây bên kia bỗng chốc chỉ còn là những tiếng tút tút...

- Tiểu Thiên? Tiểu Thiên?

Tuấn kêu rất nhiều nhưng chỉ là tiếng tút tút không ngừng vang lên...

(Hết chap 77)

[i]:::.....

Nếu một ngày anh chợt nhớ đến em...

Hãy đặt bàn tay lên trái tim mình
Dù ở đâu anh của sẽ nghe thấy trái tim em cũng đập như vậy
Nếu một ngày em không còn yêu em nữa rồi...
Hãy áp bàn tay anh lên trái tim giá lạnh của mình
Anh sẽ cảm thấy dường như trái tim em cũng bắt đầu nguội lạnh theo nó...
(Katysi)

75. Chương 78

Chap 78: HUNG ÁC

Trong cơn mê tôi mơ màng mở mắt ra, không biết có phải do trận lửa ban nãy không mà lúc này thân thể đau buốt không thể chịu được, nhìn lại xung quanh thì thấy dây trói đang buốt đầy người. Tôi hết hoảng nhận ra là mình lại bị bắt một lần nữa...

Xung quanh tôi chỉ là màn đêm vô định, một lần nữa nỗi sợ dần dần xâm lấn tôi!

Chẳng phải lúc này tôi đang ở trong căn nhà gỗ đó và bị lửa thiêu đốt sao? Sao bây giờ lại bị bắt lại? Chẳng lẽ những chuyện tôi trải qua tất cả đều là mơ ư? Không đúng! Căn nhà hiện giờ tôi đang bị nhốt chỉ có bốn bức tường nhưng xem chừng lại được trang trí rất đẹp và sang trọng! Chắc chắn tôi đã bị bắt đến nơi khác mất rồi! Chỉ là không biết ai đã bắt tôi đi và người đó có mục đích gì mà năm lần bảy lượt muốn bắt tôi, dồn tôi vào chỗ chết chứ?

Tôi không phải đợi câu trả lời lâu thì ngay lập tức cánh cửa phòng đối diện tôi bật mở!

Một cô gái bước vào, tôi nhìn trừng trừng vào người đối diện như thể nhìn phải sinh vật lạ! Đó...đó chẳng phải là Ngọc Nhi hay sao? Tại sao cô ta lại ở đây? Tại sao lại muốn bắt tôi?

Tôi nhìn cô ta với ánh mắt vừa ngạc nhiên vừa sợ hãi, còn cô ta vô cùng thản nhiên, nở nụ cười hình bán nguyệt, từng bước, từng bước đi lại gần tôi!

Trực giác cho tôi biết chắc chắn sự xuất hiện của Ngọc Nhi là không có gì tốt lành, tôi nhìn cô ta, khó khăn lắm mới mấp máy môi:

- Cô...cô...tại sao...lại...ở đây?

Ngọc Nhi nhìn tôi như thể nhìn một con ngốc:

- Tôi tại sao lại không ở đây chứ, đây là nhà tôi mà!

Tôi ngơ ngác nhìn xung quanh, tôi đã quên mất khả năng này có thể xảy ra:

- Vậy, tại sao...tại sao cô lại bắt tôi!

Thần sắc Ngọc Nhi bắt đầu tỏ ra điên cuồng hơn khi tôi vừa chuyển đề tài mà đề tài này có lẽ đã đụng đến dụng tâm của cô ta:

- Cô hỏi tại sao tôi lại bắt cô ư?- Ngọc Nhi bắt đầu cười và hỏi tôi nhưng hình như cô ta đang hỏi chính mình thì đúng hơn rồi cô ta từ từ tiến sát gần tôi hơn cho đến khi mặt chúng tôi chỉ còn cách nhau khoảng một gang tay thì cô ta nói như thể thăm thì:

- Tôi bắt cô vì tôi muốn trả thù!

Cô ta gằng từng tiếng, nghe xong tôi bỗng thấy kinh sợ, cô ta sẽ làm gì tôi đây? Tôi đang ở một nơi mà ngay cả tôi cũng không biết là ở đâu, tôi làm sao có thể thoát khỏi cô ta được? Với lại với giọng điệu của cô ta xem ra tôi khó có thể sống qua được hôm nay!

- Tôi đã làm gì cô mà cô muốn trả thù tôi?- Tôi nhìn cô ta như thể nhìn một người lạ hi vọng cô ta có thể suy nghĩ lại!

Nhưng sau khi nghe xong cô ta có vẻ càng tức giận hơn, thanh âm lời nói bỗng trở nên lớn hơn:

- Cô đã làm gì mà cô không biết ư? Cô đã cướp đi bao nhiêu người tôi yêu, lúc trước là Tiểu Thiên rồi đến Vũ Phong đến khi Tiểu Thiên bỏ đi cậu ấy vẫn không quên được cô. Tuy ở bên cạnh tôi nhưng không ngày nào là không nhắc đến cô, cô có biết tôi đã sống những ngày tháng đó đau khổ đến thế nào không?- Lời nói của Ngọc Nhi bỗng trở nên day nghiến, từng chữ của cô ta như muốn ăn tươi nuốt sống người đối diện khiến tôi không khỏi rùng mình. Không ngờ một năm qua Tiểu Thiên cũng như tôi không một giây phút nào cậu ấy không nghĩ đến tôi. Không hiểu sao đến lúc này tôi vẫn còn cảm giác sung sướng mãi nguyện khi biết được điều này! Tôi nhìn Ngọc Nhi với ánh mắt cam chịu hơn:

- Cô muốn giết tôi ư?

Ngọc Nhi nhìn tôi mỉm cười, nụ cười của một ác ma:

- Đúng là tôi muốn giết cô nhưng tôi sẽ không để cô chết dễ dàng đâu, mỗi ngày tôi sẽ hành hạ cô đến sống không được chết cũng không xong!

Tôi nhìn Ngọc Nhi với ánh mắt kinh ngạc, không ngờ con người này lại có thể hung ác đến vậy, muốn dìm tôi vào chỗ chết mà còn không cho tôi chết được nguyên vẹn nữa, thủ đoạn này của cô ta quả thật vô cùng độc ác!

Tôi nhìn cô ta âm thầm thở dài, xem ra hôm nay tôi phải chết dưới tay cô ta rồi!

Không biết từ đâu nhưng có lẽ là chuẩn bị sẵn, Ngọc Nhi rút ra từ trong người một con dao, tiến gần lại tôi cười nói:

- Có lẽ tôi nên bắt đầu từ gương mặt của cô, chính gương mặt này đã cướp đi biết bao người tôi yêu thương!

Không hiểu sao tôi bắt đầu tức giận khi nghe Ngọc Nhi kể tội mình nhưng thực sự thì tôi làm gì có tội đó chứ, tôi bắt đầu phản kháng:

- Cô đừng ngại biện nữa, thực chất tôi chưa bao giờ cướp bất cứ cái gì của cô cả, chỉ là cô tự mình đánh mất mà thôi!

Thần thái của Ngọc Nhi bắt đầu trở nên điên loạn hơn, không biết từ khi nào cô ta chạy tới bên cạnh đưa dao lên mặt tôi, nhìn lưỡi dao sắc bén trước mặt mình bỗng nhiên tôi muốn hét thật to lên nhưng tôi biết làm như thế cũng chẳng ích lợi gì chỉ làm cho lưỡi dao đó gạch vào mặt tôi nhanh hơn mà thôi:

- Cô nói gì hả? Nếu không phải tại cô thì tất cả những người tôi yêu quý đâu có lần lượt rời bỏ tôi mà đi chứ?- Giọng của Ngọc Nhi nhỏ dần, xem ra cô ta rất đau khổ khi nói ra như vậy, gương mặt xinh đẹp nhuộm màu tà ác bỗng trở nên đáng thương rất nhiều!

- Cô sai rồi! Không ai muốn rời bỏ cô cả mà chính cô...chính cô đã rời bỏ họ! Nếu như già tâm của cô không lớn, cô đã không tiếp cận hết Tiểu Thiên rồi Vũ Phong nhưng cô không ngờ là sẽ có một ngày sự thật được phơi bày ra ánh sáng, lúc này cô sẽ mất hết, không còn bất cứ gì nữa!- Không biết lấy can đảm đâu ra, tôi bắt đầu kể tội Ngọc Nhi, xem ra trước lúc chết có thể giúp cô ta phần nào lấy lại tính người cũng còn tốt hơn không! Tôi bắt đầu an ủi mình nhưng xem ra Ngọc Nhi chỉ xem những lời nói của tôi là gió thoảng qua tai vì dù sao tôi cũng xem như là kẻ thù không đội trời chung của cô ta thì sao cô ta có thể tin những lời nói của tôi được cơ chứ! Xem ra tôi đã uống công rồi!

- Cô nói không đúng! Chính cô mới là kẻ đã cướp đi những người tôi yêu thương, cô mới là kẻ đáng chết!- Ngọc Nhi bắt đầu hoảng loạn hơn, chắc những lời nói của tôi đã có chút kích thích với cô ta nhưng với cá tính ngoan cố của mình, cô ta vẫn không chịu chấp nhận sự thật mà đổ hết tội cho người khác, tôi đành thở dài nhìn con dao chỉ còn cách mặt mình chừng một xentimet! Giờ chỉ cần Ngọc Nhi khẽ động tay, lưỡi dao sẽ cứa vào mặt tôi, máu sẽ trào ra và để lại một dấu vết cô cùng gợn ghiếc trên đó! Nghĩ đến viễn cảnh kinh hoàng sắp xảy ra nước mắt tôi bỗng tuôn trào như suối!

Trong đầu tôi lúc này bỗng hiện lên những hình ảnh của Tiểu Thiên, cả Vũ Phong nữa! Rút cuộc giờ này họ đang ở đâu? Tại sao lại không đến cứu tôi cơ chứ?

(Hết chap 78)

.....

Chưa bao giờ em cần yêu thương
Như lúc em rời xa anh
Nhưng lúc này em thật sự cần anh
Vì em đã thoáng thấy được tương lai của mình
Một tương lai mù mịt vì không có anh...

76. Chương 79 - End

Chap 79: THOÁT NẠN

- Ngừng lại!

Khi lưỡi dao sắp cứa vào da thịt trên gương mặt tôi thì một thanh âm cứng cỏi vang lên làm bàn tay cầm con dao bỗng run rẩy không dám nhích thêm một chút nào nữa!

Tôi có nghe lộn không, người đang ở trước mặt tôi không phải là Tiểu Thiên thì còn ai nữa, bỗng nhiên lúc này tôi muốn nhéo vào mặt mình một cái để chắc là mình không mơ những tình huống trước mắt không cho phép tôi là điều đó! Tiểu Thiên trước mặt nhìn tôi với ánh mắt có phần quan tâm, khác xa vẻ lạnh lùng trước đây, không kiềm chế được, không biết từ lúc nào miệng tôi bỗng thốt lên tên cậu ấy:

- Tiểu Thiên!

- Cô im lặng cho tôi! - Ngọc Nhi dường như đã rất tức giận với hành động của tôi! Cô ta nói bằng giọng đe dọa nhưng xem ra đã cố gắng hết sức để chỉ những thanh âm cứng ngắt thoát ra mà thôi chứ không phải là sự sợ hãi xen lẫn!

Ngọc Nhi nhìn Tiểu Thiên bằng ánh mắt lấp lánh, hình như từ trong ánh mắt đó cô ta muốn khóc cho người mình yêu thấy được nỗi đau khổ của mình nhưng chắc chắn là không thành công vì tình hình trước mắt là cô ta đang kề dao lên cổ tôi, sao có thể nói là kẻ bị hại được chứ?

- Tại sao cậu lại ở đây? - Ngọc Nhi nói chuyện với Tiểu Thiên hình như có chút ngọt ngào như thể với một người bạn thân lâu ngày gặp lại!

Nhưng Tiểu Thiên dường như không quan tâm đến những chuyện đó, cậu ấy nhìn chăm chú vào tôi và con dao đang kề sát cổ tôi rồi lớn tiếng ra lệnh:

- Cô hãy mau bỏ dao xuống, chúng ta sẽ nói chuyện đàng hoàng với nhau, nếu không thì đừng trách tôi!

Tiểu Thiên nói ra câu cuối cùng có phần hơi ngập ngừng nhưng cuối cùng nó cũng thốt ra khỏi miệng cậu ấy!

Nhưng Ngọc Nhi đâu dễ gì nghe lệnh, cô ta dường như còn tỏ ra rất ngoan cố, nhìn Tiểu Thiên bằng ánh mắt dần dần thay đổi từ trùu mến từ từ chuyển sang dè phòng. Bàn tay cầm dao của cô ta vẫn không ngừng run lên, hơi thở cũng có lúc nhanh hơn bình thường. Đó là tất cả những gì tôi quan sát được khi ở cạnh cô ta, xem ra cô ta đã bắt đầu sợ hãi sự có mặt của Tiểu Thiên nên chưa có hành động gì là gây bất lợi cho tôi, lúc này tôi mới dần thả phào nhẹ nhõm nhưng vẫn chưa thể nào an tâm được vì mình vẫn còn ở trong sự khống chế của cô ta như thể vẫn còn ở trong hang cọp!

Tôi nhìn Tiểu Thiên với ánh mắt cầu cứu, nhìn thấy mắt đó của tôi Tiểu Thiên xem ra đã bắt đầu sốt ruột và không giữ nổi bình tĩnh!

- Nếu cô không bỏ dao xuống thì đừng trách tôi

Ngọc Nhi đã bắt đầu sợ hãi đến hoảng loạn, cô ta dùng hết sức bình sinh vào cánh tay còn lại này giờ buông lỏng kéo tôi dậy, con dao bất ngờ kề sát lên cổ! Cảm giác mạng sống của mình có thể bị cướp đi bất cứ lúc nào chỉ cần người đằng sau quơ đại con dao một cái cũng có thể đâm ngay vào cổ mình, tôi thật tình vô cùng sợ hãi!

- Nếu cậu còn bước thêm một bước nữa tôi sẽ giết chết cô ta!

Tiểu Thiên xem chừng càng lúc càng tức giận hơn, nhìn thẳng vào mặt Ngọc Nhi không kiêng nể gì nói thẳng:

- Cô sẽ không làm vậy đâu!

Giọng nói của Ngọc Nhi có đôi chút sợ hãi mỗi lúc mỗi tăng lên:

- Làm sao cậu biết được...cậu đâu có gì để uy hết tôi chứ?

- Vì cô không có cái gan đó!- Tiểu Thiên càng lúc càng tiến lại gần chỗ của Ngọc Nhi hơn, xem ra cậu ấy đang dần lấy được thế chủ động!

Cánh tay cầm dao của Ngọc Nhi bỗng run lên liên hồi:

- Nếu cậu đã nói vậy thì tôi sẽ giết cô ta cho cậu xem!- Không biết lấy đâu ra cảm đảm Ngọc Nhi bỗng hét lớn, con dao thả ra ngoài một chút rồi dùng toàn bộ sức lực của mình ra sức dí sát vào cổ tôi!

- ĐỪNG!- Tôi có thể nghe tiếng hét của Tiểu Thiên vang lên! Nhưng có lẽ tôi đã không thể nói gì với cậu ấy được rồi! Nhưng được chết trong lòng người mình yêu thương có lẽ đối với tôi là điều đã thỏa mãn. Mất tôi không biết từ lúc nào đã nhắm chặt lại, sẵn sàng chờ đợi tử thần đến cướp đi sinh mạng của mình, sau khi tôi chết nhất định Tiểu Thiên sẽ ôm tôi vào lòng và khóc than. Nghĩ đến viễn cảnh đó tôi thật sự đã mãn nguyện!

Keng!

Một tiếng động lạ vang lên, một vật gì đó rơi xuống!

Sao đến bây giờ tôi vẫn chưa chết nhỉ?

Tôi vẫn còn ý thức được sự sống của mình, hơi thở của mình đang rất điều hòa!

Có ai đó đang vùng kéo tôi ra khỏi Ngọc Nhi và cuối cùng tôi cũng thoát ra khỏi bàn tay cô ta!

Tôi bắt đầu lấy lại bình tĩnh và mở mắt ra!

Tôi đang nằm mơ sao? Chẳng phải tôi đang ở trong lòng Tiểu Thiên ư? Hơi ấm từ cậu ấy truyền vào tôi như tiếp cho tôi thêm sức mạnh!

Tôi nhìn về phía ban nãy, Ngọc Nhi vẫn đang đứng như chết chân tại chỗ, phía sau cô ta là một người khác, đó là Vũ Phong! Cậu ấy đã trèo từ cửa sổ lên ư? Tôi bỗng cảm thấy vui mừng với ý nghĩ đó! Cuối cùng tôi cũng được tự do rồi!

- Xin lỗi đã làm cho cậu sợ!- Tiểu Thiên bỗng ôm tôi vào lòng rồi thì thầm!

Tôi không thể diễn tả được cảm giác hạnh phúc lúc này, nó như thể vừa mới ở dưới địa ngục rồi lại được lên thiên đàng vậy! Có chút không tin nhưng đúng thật đó là sự thật!

.....

Không biết từ lúc nào trong tim em chỉ có một bóng hình

Một bóng hình mãi mãi không cách gì phai nhạt

Cho dù em có cố quên, thì cũng không quên được

Cố gắng chạy trốn thì cái đích cũng chỉ là bóng hình đó

Đó là anh, chỉ có anh mới có thể làm em thay đổi

Chỉ có anh mới làm em cảm thấy yêu cuộc sống này

Chỉ có thể là anh không có gì có thể thay đổi được sự thật này!

(Katysi)

chap cuối: SAU CƠN MƯA TRỜI LẠI SÁNG

Ngọc Nhi đứng chết chân tại chỗ này giờ không biết đã từ lúc nào lấy lại bình tĩnh, vội vàng chạy ra khỏi cửa, vừa chạy cô ta vừa hét to:

- Không thể như vậy được!

Rồi âm thanh của cô ta nhỏ dần, có lẽ cô ta đã đi thật xa, Tiểu Thiên bên cạnh cũng miễn cưỡng nói:

- Mặc kệ cô ta!

Không biết từ lúc nào thay thế thanh âm của Ngọc Nhi là tiếng bước chân của người khác, tôi nhìn ra cửa và thật sự ngạc nhiên đó chẳng phải là Tuấn, người đã mất tích suốt một năm qua ư?

Tôi nhìn Tuấn với ánh mắt xót xa, đã có lúc tôi cảm nhận được sự tồn tại của cậu ấy bên cạnh mình nhưng có lẽ vì quá nhớ nhung cậu ta mà mơ màng nghĩ đến mà thôi! Bây giờ gặp lại quả thật rất vui mừng nhưng người vẫn còn bị trói chặt!

Tiểu Thiên bây giờ mới nhận ra là mình vẫn còn chưa cởi trói cho tôi thì vội vã ngồi thẳng dậy, nhẹ nhàng cởi dây trói trên người xuống!

Tuấn nhìn thấy tôi không bị gì nghiêm trọng nét mặt đang co lại có nhiều phần giãn ra rồi quay ra phía sau khẽ gọi:

- Em mau vào đây đi!

Tôi không ngờ ở đây còn có sự có mặt của người thứ năm, tôi nhìn chăm chú ra cửa, một cô gái nhỏ nhắn dễ thương đang dần dần tiến về phía tôi, tôi nhìn Tuấn cậu ấy quay sang cô gái bắt đầu giới thiệu:

- Đây là Vũ Nhi, sau khi tôi bị rơi xuống vực cô ấy đã cứu tôi!

Tuấn nhìn Vũ Nhi với ánh mắt triều mến xem ra đã rất thích cô bé này, tôi nhìn thấy cũng lấy làm mừng cho cậu ấy nhưng sao cậu ấy lại dẫn cô ấy đến đây nhỉ?

Tôi quay sang Tiểu Thiên rồi tới Vũ Phong, hình như cả hai người này cũng đang không hiểu!

Tuấn không đợi tôi nghi vấn lâu cậu ấy nắm tay Vũ Nhi đến trước mặt tôi bỗng cúi xuống, giọng nói trịnh trọng:

- Xin lỗi cậu!

Tôi nhìn hai người, bỗng cảm thấy buồn cười:

- Hai cậu đang muốn giỡn phải không? Chúng ta đã lâu ngày không gặp nhau nhưng tại sao lại phải xin lỗi tôi chứ?

- Tại vì tôi đã không cứu được cậu! Tôi đã bị Ngọc Nhi uy hiếp nếu tôi không bắt cóc cậu cho cô ta cô ta sẽ *** hải Vũ Nhi! Tôi đã không thể lựa chọn cậu và sự sống chết của Vũ Nhi nên tôi đã làm theo lệnh của Ngọc Nhi mà không để ý đến sự sống chết của cậu! Tôi thật sự không còn mặt mũi nào gặp cậu nữa!- Từng chữ của Tuấn thoát ra như một con dao vô hình bỗng chốc muốn cứa nát thân thể tôi! Thanh âm của cậu ấy vô cùng hối lỗi nhưng tại sao tôi lại thấy đau đến vậy chứ? Tôi lấy cái gì để trách cậu ấy đây? Vì nếu không phải cậu ấy thì chắc chắn Ngọc Nhi sẽ kêu người khác làm chứ không cần phải là cậu ấy!

Tôi nhìn Tuấn, đáy mắt sâu thẳm vẫn còn rất đau khổ nhưng có lẽ cậu ấy không thể nhìn thấy được:

- Cậu không cần phải xin lỗi tôi, chính cậu cũng không thể nào làm chủ được! Được rồi! Hai người hãy đi đi, tôi không giận hai người đâu!- Không biết lấy ở đâu ra can đảm, tôi muốn đuổi hai người này ra khỏi mắt mình, tôi không muốn nhìn thấy họ nữa...

Nhưng một lần nữa, Tuấn lại cúi xuống:

- Xin lỗi cậu!

Rồi cậu ấy quay đầu kéo Vũ Nhi đi thật, họ bước ra khỏi căn phòng như thể Tuấn cũng bước khỏi trái tim của tôi từ đây...

Tôi kiếm không được quay mặt vào người Tiểu Thiên không nức nở...

Cứ như vậy chậm chậm, Tiểu Thiên vỗ về tấm lưng từ lúc nào đã ước đầm mồ hôi của tôi...dần dần an ủi...
Ở trong lòng của cậu ấy, tôi bỗng cảm thấy yên bình, bao sóng gió cũng dần tan đi...

.....

Đã lâu lắm rồi tôi không cảm thấy vui vẻ như vậy, hôm nay Vũ Phong tổ chức một buổi tiệc, mời tất cả bạn bè đến, đến cuối buổi bỗng cậu ấy tuyên bố:

- Hôm nay tôi xin giới thiệu một người quan trọng nhất với tôi, cũng là quan trọng nhất đối với anh hai của tôi, cô ấy sẽ đứng lên hát cho chúng ta nghe một bài. Người đó là Trần Ngọc Nhiên!

Mặt tôi bỗng đỏ ửng lên khi nghe thấy tên mình, bàn tay bất giác nắm chặt nhưng vẫn còn run!

Không biết từ lúc nào một bàn tay khác nắm chặt lấy tay tôi, là Tiểu Thiên:

- Tôi sẽ đi với em!

Không biết từ lúc nào bước chân của tôi bỗng trở nên vững vàng hơn bao giờ hết, chúng tôi đi qua biết bao ánh nhìn ngưỡng mộ của mọi người cho đến khi tôi cầm lấy cái micro và bắt đầu cất tiếng hát:

Anh bước đến cuộc đời em như thứ ánh sáng kì lạ

Thứ ánh sáng này không thể tắt được

Cho dù trái tim em có ngừng đập

Cho dù thế giới này có xoay vòng

Em vẫn sẽ giữ nó cho riêng chúng ta

Hãy để em được bên cạnh anh

Cùng anh bước qua những khó khăn của cuộc đời

Cùng anh đi qua những thử thách chông gai

Để rồi một ngày cùng nhau ngừng lại

Mỉm cười và nhìn lại chặng đường mình đã qua

Nắm chặt tay nhau và hát lên bài ca hạnh phúc...

Tiếng hát trong trẻo vang xa, hai con người đứng dưới ánh đèn bỗng trở nên sáng lấp lánh và đẹp hơn bao giờ hết... Vậy lấy họ là hào quang của thiên sứ...

HẾT

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/angel-and-devil>